

ЛУСИНДА РАЙЛИ ЛАВАНДУЛОВАТА ГРАДИНА

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2014

chitanka.info

На Оливия

*Вие по една случайност сте се родили
такъв, какъвто сте, аз съм рожба на
собствените си дела.*

Лудвиг ван Бетовен

СВЕТЛИНАТА ЗАД ПРОЗОРЕЦА

*Безкрайна нощ;
в мрак дави се край мен света.
Тежко бреме;
отблясък само — отвъд
прозореца не засява светлина.*

*Балсамов ден;
откъм сумрака протегната
ръка.
Пеперуден допир
разстла из стаята ми топлина.*

*Здрачен час;
сенките танцуват покрай твоя
силует.
Съкровен копнеж;
ледът топи се, сърцето пее нов
куплет.*

*Сияйна светлина;
до вчера мрачен, светът искри
със пламък нов.
Бушува огън,*

озарявайки деня със моята
любов.

София
дъ ла
Мартиниер
юли 1943
г.

1

ГАСЕН, ЮЖНА ФРАНЦИЯ, ПРОЛЕТТА НА 1998 ГОДИНА

Натискът върху ръката ѝ отслабна и Емили сведе поглед към майка си. Сякаш пред очите и душата на Валери, напускайки тялото ѝ, отвеждаше със себе си и болката, разкривявала чертите ѝ толкова дълго. Най-сетне Емили можеше да прозре зад изпитото лице и да си спомни някогашната красота на майка си.

— Напусна ни — промълви Филип, докторът.

— Да.

Чуваше приглушената му молитва, но нямаше намерение да му приглася. Вместо това загледа с печално недоумение купчината бавно посивяваща плът, единственото, което ѝ бе останало от неизменното присъствие, властвало над живота ѝ цели трийсет години. Някакъв инстинкт ѝ подшушна да сръга майка си, да я събуди, понеже преходът от живот към смърт — особено за природна стихия, като Валери дьо ла Мартиниер — се оказваше твърде рязък, за да го проумее.

Не бе сигурна как би трябвало да се чувства. Все пак неведнъж мислено бе разигравала този момент през изминалите няколко седмици. Емили извърна очи от лицето на майка си и зарея поглед през отворения прозорец, където в синьото небе се носеха завъртулки от бели облачета като разбити на пяна белтъци. Отвън долиташе далечна песен на чучулига, която приветстваше пролетта.

Стана предпазливо на крака, сковани от дългите часове на нощно бдение, и отиде до прозореца. В ранния утринен пейзаж нямаше и капка от натрапчивостта, с която неизменно щеше да се пропие дневната картина. Както всяка заран природата бе нарисувала съвършено нова живопис с гальовната провинциална палитра от керемидено, зелено и тюркоазено, деликатно възвестявайки началото на младия ден. Емили отпрати поглед отвъд терасата и педантично поддържаната градина към полюшващите се лозя около къщата,

ширнали се, докдето погледът стига. Непроменена векове наред, гледката покоряваше с великолепието си. Шато дьо ла Мартиниер ѝ бе служило като убежище в детството — там намираще покой и сигурност; спокойствието му неизличително се беше запечатало във всяка клетка на мозъка ѝ.

А сега ѝ принадлежеше — макар че Емили можеше единствено да гадае дали с цялото си разсипничество майка ѝ изобщо ѝ бе завещала пари за поддръжката му.

— Госпожице Емили, ще ви оставя, за да се сбогувате. — Гласът на доктора прекъсна мислите ѝ. — Ще слеза на долния етаж, за да попълня необходимите документи. Моите най-искрени съболезнования! — добави Филип, поклони се почтително и излезе от стаята.

„Скъря ли изобщо...?“ — мина ѝ внезапно през ума.

Тя се върна край леглото и пак седна на стола, мъчейки се да открие отговори за купищата въпроси, предизвикани от смъртта на майка ѝ, да се отърси от колебанията, да намери начин да се освободи от противоречащите си емоции, за да стигне до едно-единствено конкретно чувство. Естествено, задачата ѝ беше непосилна. Жената в леглото — така отпусната, така безобидна в момента, колкото и парализиращо да ѝ бе въздействала приживе — вечно щеше да гнети мислите ѝ с мъглявостта си.

Валери бе дарила дъщеря си с живот, беше ѝ подsigурила прехрана, дрехи на гърба и солиден покрив над главата. Никога не ѝ беше посягала, нито пък нанасяла обиди.

Чисто и просто се държеше така, все едно че я няма.

Валери бе проявявала — Емили се замисли коя дума е най-подходяща — *безразличие*. Превръщайки собствената си дъщеря в безплътна сянка.

Емили опря длан върху ръката на майка си.

— Ти изобщо не ме забелязваше, маман...

Емили живееше с болезненото съзнание, че родителите ѝ са я заченали по принуда, само и само да задоволят нуждата от наследник на рода Дьо ла Мартиниер; че е резултат от изпълнението на дълг, а не на майчинско желание за рожба. А когато отгоре на всичко се беше сдобила с „наследница“ вместо с нужния син — продължител на рода, безразличието на Валери се бе задълбочило още повече. Надскочила

вече детеродна възраст — Емили се бе появила с последните издихания на женската ѝ плодовитост: на четирийсет и три — Валери се бе отдала на амплото си на една от най-чаровните, щедри и красиви светски персони в Париж. Раждането и по-нататъшното присъствие на Емили бяха събития, не по-значими от сдобиването с поредното чихуахуа за компания на първите три. Емили я привикваха от детската стая също като кучетата и я потупваха галовно по главата за пред гостите на маман. Само дето кучетата поне си правеха компания, размишляваше Емили, докато тя прекарваше детството си в самота.

Нямаше полза дори от това, че беше наследила осанката на Дьо ла Мартиниер вместо деликатната светлоока миньонска външност на славянските ѝ предци по майчина линия. Беше здраво дете с гъста махагонова коса, която на всеки шест седмици подстригваха късо, с бретон, тежко надвиснал над черните ѝ вежди, и с маслиненена кожа — генетични дарове от баща ѝ Едуар.

„Понякога като те гледам, скъпа моя, не мога да повярвам, че аз съм те родила! — обичаше да повтаря майка ѝ при редките си посещения в детската ѝ стая, тръгвайки за операта. — Е, поне моите очи си взела!“

На Емили често ѝ се искаше да изтръгне тъмносините си очни ябълки от орбитите им и да ги замени с разкошните лешникови очи на баща си. Не смяташе, че подхождат на лицето ѝ, пък и всеки път, когато погледнеше през тях в огледалото, виждаше майка си.

Редовно я спохождаше чувството, че по рождение е лишена от каквато и да било дарба, която майка ѝ би оценила. Когато на тригодишна възраст я записаха на уроци по балет, Емили откри, че тялото ѝ просто отказва да заема стандартните балетни пози. Докато останалите момиченца подхвърчаха из залата досущ като пеперудки, тя се бореше да демонстрира поне капка грация. Плоските ѝ крачета предпочитаха да са здраво стъпили на земята и всеки опит да ги отлепи от нея завършваше с провал. Уроците по пиано се оказаха също загуба на време, а що се отнасяше до пеенето, то тя нямаше слух за тоновете и толкова.

Освен това тялото и не се чувстваше особено добре в момичешките рокли, в които майка ѝ настояваше да я вижда по време на соаретата във великолепната, потънала в розови храсти градина в

задния двор на парижкото им имение — обичайната сцена за прочутите партита на Валери. Скътана в най-затънтения ѝ ъгъл, Емили прекарваше времето си, възхищавайки се на елегантната, очарователна, прелестна домакиня, която обхождаше гостите си с грациозна вещина. На светските сбирки в парижкото имение, а през лятото — и в имението в Гасен, Емили се чувстваше с вързан език и крайно неловко. В допълнение към всичко останало явно не беше наследила и социалните умения на майка си.

Иронията беше, че всеки страничен наблюдател би я нарекъл щастливка. Приказно детство, прекарано в чудна къща в Париж в семейството на френски благородници с вековно родословно дърво, съумяло при това да съхрани наследствените богатства по време на войната — за подобен живот много французойчета на нейна възраст можеха само да си мечтаят.

Поне имаше обичния си татко. Макар и не по-грижовен от майка ѝ и отнесен по непрестанно разрастващата му се колекция от ценни книги в имението, ако Емили съумееше да привлече вниманието му, баща ѝ я обсипваше с любовта и грижите, за които тя така копнееше.

Дъщеря му се роди, когато той вече гонеше шейсетте, Емили го загуби на четиринайсетгодишна възраст. Двамата рядко прекарваха времето си заедно, но поне знаеше от кого бе наследила затворения си характер. Едуар беше мълчалив, вгълбен в себе си човек, който намираще повече радост в книгите си и в спокойствието на имението, отколкото в непрестанния поток от познайници, обсебили дома им по покана на маман. Емили често се чудеше как изобщо двама души с толкова противоположни характери бяха успели да се влюбят един в друг. При все това Едуар като че ли боготвореше по-младата си съпруга, не се бунтуваше срещу разточителния ѝ начин на живот, макар той самият да живееше къде-къде по-скромно и намираще повод за гордост в красотата и популярността на жена си на парижката обществена сцена.

В много случаи, когато лятото си отиваше и идваше време Валери и Емили да се върнат в Париж, Емили умоляваше баща си да ѝ позволи да остане.

— Татко, толкова ми харесва в провинцията при теб. И в селото има училище... може да ме запишеш там, а пък аз ще се грижа за теб, сигурно ти е много самотно в празната къща.

Едуар я погъделичкваше бащински по брадичката, но клатеше глава в знак на отказ.

— Не може, малката ми. Колкото и да те обичам, трябва да се върнеш в Париж, за да ходиш на училище и да станеш истинска дама като майка си.

— Ама, татко, не искам да се прибирам с маман, искам да остана тук с теб...

А като навърши тринайсет... Емили примига, отронвайки внезапно рукналите ѝ сълзи, боязлива още да си спомни за момента, в който безразличието на майка ѝ бе прераснало в пълна отчужденост. Предстоеше ѝ да се бори с последиците през целия си живот.

— Как не те беше срам да гледаш през мен, мамо, да не те е грижа, какво се случва с мен? Собствената ти дъщеря!

Внезапно едно от очите на Валери трепна и Емили подскочи от страх, че майка ѝ всъщност е още жива и е чула всяка една думичка. Тъй като бе привикнала да следи жизнените ѝ показатели, Емили веднага опипа китката ѝ за пулс, но не го намери. Станала беше свидетел на последния физически остатък от живота ѝ, докато мускулите ѝ се отпуснаха и отстъпваха място на смъртта.

— Маман, ще се опитам да ти простя. Ще се помъча да видя нещата от твоя гледна точка, но точно в този момент не мога да кажа дали се радвам, или тъгувам заради смъртта ти. — Емили усещаше как собственото ѝ гърло се вцепенява като един вид защитен механизъм срещу болката, която щяха да ѝ причинят следващите думи. — Толкова те обичах, толкова се стараех да те зарадвам, да спечеля любовта и вниманието ти, да се почувствам... *достойна* да бъда твоя дъщеря. Господи! Какво ли не сторих! — Емили сви ръцете си в юмруци. — Та ти ми беше *майка*!

Звукът на собствения ѝ глас отекваше в просторната спалня и тя се стресна, занемявайки. Впери поглед във фамилния герб, нарисуван преди двеста и петдесет години върху внушителната рамка на леглото. Боята беше поизбледняла, а двата глигана, заели бойна позиция от двете страни на вездесъщата хералдическа лилия, и изящно изписаното отдолу мото „Победата е над всичко“ едвам се различаваха.

Ненадейно я побиха тръпки, макар че в стаята бе топло. Тишината в имението бе оглушителна. Къщата, някога кипящата от живот, сега пустееше като куха раковина, приютила единствено

миналото. Сведе поглед към дясната ръка на майка си, върху чийто малък пръст бе масивният пръстен с фамилия печат, представляващ умален вариант на герба. Тя бе последната жива представителка на рода Дьо ла Мартиниер.

Емили мигновено изпита бремето на вековния завет върху плещите си и горчивината от безславния завършек на една велика, благородна кръв, предадена в ръцете на бездетна трийсетгодишна стара мома. Семейството бе устояло на столетия жестокост и насилие, ала след петдесетгодишните зверства по време на Първата и Втората световна война единствено баща ѝ бе останал да го крепи.

Поне нямаше да ѝ се налага да търпи обичайните препирни около наследството. По силата на един остарял Наполеонов закон всички братя и сестри директно наследяваха равни части от имуществото на покойните си родители. Колко ли семейни драми се бяха разиграли заради наследници, отказали да продадат частта си? За жалост в нейния случай *les héritiers en ligne directe*^[1] се ограничаваха до нея самата.

Емили въздъхна. Може и да ѝ се наложеше да продаде имението, но сериозният размисъл трябваше да почака. Сега беше време за сбогуване.

— Почивай в мир, маман.

Допря устни до посивялата коса на челото ѝ и се прекръсти. После стана немощно от стола, излезе от стаята и затвори плътно вратата след себе си.

[1] Наследниците по права линия (фр.). — Б.ред. ↑

2

ДВЕ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

Емили излезе през кухненската врата в осеяния с лавандула заден двор на къщата с кроасан и чаша кафе лате. Имението имаше южно изложение, затова сутрин тук бе най-слънчево. Очертаваше се разкошен пролетен ден, благоуханен и достатъчно топъл, за да остави човек горните дрехи вкъщи.

Погребението беше преди четирийсет и осем часа в Париж, където се сбогуваха с Валери под безпощаден порой. След церемонията по предсмъртна молба на майка ѝ гостите се събраха в „Риц“ и Емили прие съболезнованията на редица благотелни величия. Жените, повечето от тях на възрастта на покойницата, до една бяха облечени в черно и Емили ги оприличи на ято застарели врани. Скрили оределите си коси под разнородни модели ретро шапки, а провисналата кожа на лицето си — под дебел като маска слой грим, дамите куцукаха насам-натам със съсухрени от старост тела и се черпеха с шампанско.

В дните на разцвета им ги бяха величали като най-красивите и влиятелни жени в Париж. Но кръговратът на живота ги бе повлякъл със себе си, освобождавайки сцената за новото поколение играчи. Всяка от тях просто чакаше своя ред да влезе в гроба, мислеше си Емили, и вероятно на излизане от „Риц“, докато викаха такси, за да се приберат вкъщи, пред очите им минаваха печални картини. Обзета от меланхолия, опечалената дъщеря си пийна доста вино и на сутринта се събуди с махмурлук.

Но поне най-неприятната част беше минала, утешаваше се Емили, пийвайки кафе. През последните две седмици не ѝ бе оставало много време да мисли за друго, освен за приготовленията около погребението. Съзнаваше, че дължи на майка си поне подобаващо изпращане, такова, с каквото дори самата Валери би се гордяла. Дори се озова пред изненадващо мъчителната дилема, дали да поръча тарталети или петифури за кафето, и дълго време умува дали

помпозните кремави рози, които майка ѝ обожаваше, даряваха достатъчно драматичен ефект на масата. Валери ежеседмично бе взимала подобни деликатни решения и у Емили неволно се зараждаше уважение към нея заради лекотата, с която се беше справяла.

А сега — Емили обърна лице към слънцето, любувайки се на приятната му топлина — най-накрая бе дошъл моментът да помисли за бъдещето.

Жерар Флавие — семейният нотариус, който отговаряше за правните и имуществените дела на Дьо ла Мартиниер, вече пътуваше към имението. Докато не я информира какво точно е финансовото състояние на имението, нямаше смисъл да прави планове. Емили си беше взела едномесечен отпуск, очаквайки, че нещата ще се проточат. Щеше ѝ се да има брат или сестра, с които да сподели бремето; правните и финансовите въпроси не бяха силната ѝ страна. Мисълта за такава голяма отговорност направо я ужасяваше.

Усети мека козина да я гъделичка по голия ѝ глезен и погледна надолу. Срещна тъжните очи на Фру-Фру — последното оцеляло чихуахуа на майка ѝ. Вдигна старото куче върху коленете си и го почеса зад ушенцето.

— Май останахме само двечките, Фру — каза тихо. — Ще трябва да се грижим една за друга, нали?

Усмихна се, като видя сериозното изражение в полуслепите очи на Фру-Фру. Не виждаше как щеше да гледа куче. Макар и да си мечтаеше един ден да се обгради с животинки, тесният ѝ апартамент в Льо Марс^[1] и дългото работно време не позволяваха да се отглежда куче, което бе привикнало към топлия скут на емоционален и физически лукс.

Всъщност всеки божи ден прекарваше в грижи за животни. Емили даваше всичко за безпомощните си пациенти, които не можеха да изразят с думи как се чувстват и къде ги боли.

Жалко е, че дъщеря ми като че ли предпочита компанията на животни вместо на човешки същества...

С това любимо изказване Валери обобщаваше представата си за начина на живот, който си бе избрала дъщеря ѝ. Когато Емили беше заявила, че възнамерява да се запише в университет по ветеринарна медицина, майка ѝ бе отвърнала с безкрайно кисела физиономия:

— Не проумявам защо ти е да прекараш живота си в кълцане на бедни животинки и в ровене из вътрешностите им.

— Маман, това е естеството на професията, не причината да я практикувам. Обичам животните и искам да им помагам — бе се защитила Емили.

— Щом желаеш да се заемеш с кариера, защо не пробваш с мода? Имам една приятелка в редакцията на списание „Мари Клер“ и съм сигурна, че все нещичко ще ти намери. Естествено, като се омъжиш, ще спреш да работиш. Ще бъдеш нечия съпруга и това ще е ролята ти в живота.

Въпреки че Емили не можеше да вини Валери за остарелите ѝ разбирания, някак ѝ се щеше собствената ѝ майка да изпита поне капка гордост заради постиженията на дъщеря си. Бе завършила университета с най-висок успех от целия випуск и моментално я бяха взели за стажант ветеринар в реномирана парижка клиника.

— Вероятно мама е била права, Фру — въздъхна Емили, — май наистина предпочитам да съм сред животни вместо сред хора.

Откъм входната алея се чу пращенето на чакъл под автомобилни гужи, Емили остави Фру-Фру на земята и заобиколи къщата, да посрещне Жерар.

— Емили, как си? — Жерар Флавие я целуна по бузите.

— Справям се, благодаря — отвърна Емили. — Как мина пътуването?

— Взех самолет до Ница, оттам наех кола и ето ме тук — обясни Жерар, влезе през входната врата и се спря наред просторния вестибюл, потънал в сенки заради спуснатите капаци на прозорците. — Радвам се, че успях да се измъкна от Париж и да посетя едно от любимите си кътчета на Франция. Вар е божествен през пролетта.

— Стори ми се най-разумно да се срещнем тук, в имението — съгласи се Емили. — Документите на мама и татко са в бюрото в библиотеката, а предполагам, че ще ти е нужен достъп до тях.

— Точно така. — Жерар закричи по изтъркания мраморен под и огледа с интерес влажното петно, което бе избило на тавана. — Имението се нуждае от грижовна ръка, не мислиш ли? — Той въздъхна. — И то като нас старее.

— Какво ще кажеш да отидем в кухнята? — предложи Емили. — Направила съм кафе.

— Точно това ми трябва — усмихна се Жерар и я последва по коридора към задната част на къщата.

— Заповядай, седни — покани го тя, посочвайки столовете край дългата дъбова маса, докато затопляше кафето.

— Тук май не се намират много луксозни мебели? — коментира Жерар, плъзвайки поглед из практично обзаведеното помещение.

— Не — отвърна Емили. — Но все пак тук е влизала само прислугата, за да приготвя храната за семейството ми и за гостите. Съмнява ме майка ми да е докосвала и с пръст мивката.

— Кой стопанисва имението в момента? — поинтересува се Жерар.

— Марго Дювал — икономка е тук от петнайсет години. Идва от селото всеки следобед. След смъртта на баща ми маман освободи останалите служители и престана да идва тук всяко лято. Като че ли разпускате по-добре на яхтата под наем.

— Майка ти определено обичаше да пилее пари — каза Жерар, а Емили остави чаша кафе на масата пред него. — По нещата, които я влечаха — добави той.

— А къщата не влизаше в списъка — заяви сухо Емили.

— Вярно — съгласи се нотариусът. — Доколкото съм си имал работа с финансите ѝ, май предпочиташе уюта на модна къща „Шанел“.

— Така си е, маман признаваше само бутиковото облекло. — Емили си взе своята чаша кафе и седна на масата срещу госта си. — Дори и болестта не я спря да посещава модните дефилета.

— Безспорно дама с характер, а и именита отгоре на всичко. Много вестници отразиха новината за смъртта ѝ. Не че е изненадващо. Родът Дьо ла Мартиниер е един от най-прочутите във Франция.

— Знам — Емили направи гримаса. — И аз видях вестникарските заглавия. Явно се очертава да наследя цяло състояние.

— Вярно е, че семейството ти някога притежаваше несметни богатства. За жалост, Емили, много вода е изтекла от онези времена. Благородническата титла на фамилията се е запазила, но не и парите.

— Очаквах да го чуя — каза Емили с равен глас.

— Предполагам, си наясно, че баща ти не беше голям бизнесмен — продължи Жерар. — Беше интелектуалец, академичен ум, който не проявяваше интерес към финансовата страна на нещата. Колкото и

пъти да подхващах разговори за инвестиции, планове за бъдещето, все удрях на камък. Преди двацет години ножът не беше опрял до кокала — пари имаше. Но като прибавим към незаинтересоваността на баща ти увлечението на майка ти по изтънчените неща, богатствата се изпаряват. — Жерар въздъхна. — Съжалявам, че от мен трябва да го чуеш.

— До голяма степен го очаквах и не се чувствам онеправдана — заяви Емили. — Искам единствено да приключа с формалните въпроси и да се върна към работата си в Париж.

— Опасявам се, Емили, че положението не е толкова просто. Както ти обясних в началото, още не съм намерил време да проуча подробностите, но мога да ти кажа със сигурност, че ще си имаш работа с кредитори, и то с много. Трябва да им се плати във възможно най-кратък срок — обясни нотариусът. — Майка ти е успяла да превиши ипотечния кредит върху къщата в Париж с почти двацет милиона франка. Висят ѝ и още много други дългове, които ще трябва да се погасят.

— Двацет милиона франка? — възкликна Емили потресена. — Как е възможно?

— Лесно. Когато средствата ѝ започнаха да се изчерпват, Валери не пригоди начина си на живот към възможностите си. Харчеше пари на банката в продължение на много, много години. Моля те, Емили... — Жерар забеляза шока в очите ѝ. — Не се стряскай. Най-спокойно ще можеш да изплатиш дълговете ѝ, като продадеш къщата в Париж, която според мен би трябвало да ти донесе около седемдесет милиона франка, а да не забравяме и ценностите — например великолепната колекция от бижута на майка ти в банковия сейф и множеството картини и ценни предмети на изкуството в къщата. В никакъв случай не си без пукната пара, Емили, повярвай ми. Но трябва да се действа бързо, защото старостта не прощава нито на къщата, нито на вещите, а е крайно време да вземеш някои важни решения за бъдещето.

— Разбирам — пророни бавно Емили. — Извинявай, Жерар. Дъщеря съм на баща си и финансовите въпроси са ми също толкова далечни, колкото на него.

— Напълно те разбирам. Наследила си тежко бреме от родителите си и няма кой да поеме товара от раменете ти. Макар че...

— Жерар вдигна вежди многозначително: — ... учудва ме как изведнъж, не щеш ли, се сдоби с толкова много роднини.

— Какво имаш предвид?

— О, не се притеснявай, съвсем нормално е грабливите птици да се спуснат точно в такъв момент. Досега съм получил над двайсет писма от самозвани родственици на Дьо ла Мартиниер — четирима новопоявили се незаконни братя и сестри, твърдят, че са извънбрачни отрочета на баща ти, както и още двама братовчеди, един чичо и една жена, прислугвала през шейсетте в парижкото домакинство на родителите ти, която се кълне, че майка ти ѝ била обещала да я впише с картина на Пикасо в предсмъртното си завещание. — Жерар се усмихна. — Съвсем типично е, но за жалост всяко искане трябва да се разследва съгласно френските закони.

— Нали не вярваш някой от тях да казва истината? — Емили го наблюдаваше с ококорени очи.

— Съмнява ме. Държа да те успокоя, че подобни явления се наблюдават при всеки широко обнародван смъртен случай, с който някога съм се занимавал. — Той сви рамене. — Остави нещата в мои ръце и не бери грижи. Бих те посъветвал да насочиш вниманието си към съдбата на имението. Както вече споменах, дълговете на майка ти спокойно могат да се погасят с продажбата на парижкото имение и на всичко, което се намира в него. Но пак остава въпросът за този внушителен имот, който, ако съдя по видяното дотук, е в доста окаяно състояние. Каквото и решение да вземеш, ще разполагаш с предостатъчно пари, но трябва да ми кажеш — обявяваш ли го за продан, или не?

Емили се загледа в далечината и въздъхна тежко:

— Откровено казано, Жерар, иска ми се просто да забравя за всичко. Да поверя решението на някой друг. А какво ще стане с лозята? Реализираме ли печалба от винарската изба? — попита го Емили.

— Предстои да проуча и този въпрос — отвърна Жерар. — Ако решиш да продадеш имението, може да включим винарския бизнес към офертата като рентабилно предприятие.

— Да продам имението... — повтори Емили думите на Жерар. Чувайки ги с ушите си, проумяваше пред каква тежка отговорност бе изправена. — Имението принадлежи на семейството ми от двеста и

петдесет години. А сега съдбата му зависи от мен. Истината е, че... — въздъхна тя. — ... нямам представа, как е най-добре да постъпя.

— Предполагам. Както вече казах, неприятно е, че сама трябва да решаваш този проблем. — Жерар поклати глава състрадателно. — Но какво да се направи? Невинаги имаме правото да избираме в каква ситуация ще се озовем. Ще опитам да ти бъда полезен, Емили. Знам, че баща ти би разчитал на мен при подобни обстоятелства. Сега ще отида да се поосвежа, а после може да се разходим до лозята и да поговорим с управителя, става ли?

— Добре — отвърна мудро Емили. — Отворила съм кепенците на стаята вляво от главното стълбище. Оттам се разкрива една от най-красивите гледки от къщата. Мога да те заведа, ако желаеш?

— Не, благодаря ти. Знаеш, че неведнъж съм ви гостувал. Ще се оправя и сам.

Жерар се изправи, кимвайки на Емили, излезе от кухнята и тръгна по главното стълбище към стаята си. Поспря се на едно от стъпалата да огледа потъналия в прах избледнял портрет на почетен член на рода Дьо ла Мартиниер. Безчет френски благороднически семейства отмираха с историята им, оставяйки след себе си едва забележима линия в пясъка на времето. Чудеше се как ли би се почувствал великият Жил дьо ла Мартиниер от портрета — воин, благородник и според слуховете любовник на Мария Антоанета, — ако научеше, че бъдещето на рода му лежи върху крехките рамене на една млада жена. И то жена, която Жерар открай време намираше за странна птица.

По време на многобройните си посещения в именията на Дьо ла Мартиниер Жерар я беше запомнил като невзрачно хлапе, което поради затворения си характер не можеше да откликне подобаващо на топлото му отношение. Свито, необщително момиченце, което приемаше толкова резервирано приятелските му закачки, че изглеждаше дори навъсено. Като уважаващ себе си нотариус Жерар смяташе, че работата му не се ограничава до техническия процес на сухото счетоводство, а включва и умението да тълкува емоционалното състояние на клиентите си.

Емили дьо ла Мартиниер представляваше затворена книга.

Бе я наблюдавал по време на погребението на майка ѝ. Лицето ѝ си оставаше каменно. Вярно, беше се разхубавила с годините. Но дори

сега, по време на разговора им на долния етаж, когато бе изправена пред загубата на втория си родител и отговорността за съдбовни решения, в изражението ѝ не се забелязваше и капка уязвимост. Животът, който водеше в Париж, не можеше по нищо да се сравни с живота на прадедите ѝ. Незабележително съществуване. И то, при положение че историята на родителите ѝ и на цялото ѝ семейство бе повече от забележителна.

Жерар продължи нагоре по стълбището, подразнен от притъпените ѝ реакции. Нещо му убягваше... нещо оставаше недостижимо за него. А дори не знаеше как да го търси.

Докато Емили разтребваше масата, кухненската врата се отвори и на входа се появи Марго — икономката на имението. Като видя Емили, лицето ѝ се озари от щастие.

— Госпожице Емили! — Марго я прегърна. — Не ви очаквах! Трябваше да ме предупредите. Щях да подготвя къщата за престоя ви.

— Пристигнах от Париж късно снощи — обясни Емили. — Радвам се да те видя, Марго.

Икономката отстъпи крачка назад и огледа Емили със съпричастен поглед:

— Как се чувствате?

— Ами... справям се — отвърна искрено Емили. Като видя Марго, която се бе грижила за нея, когато гостуваше в имението през летните ваканции, в гърлото ѝ заседна бучка.

— Отслабнали сте. Храните ли се добре? — загрижено попита жената.

— Разбира се, Марго! Пък и няма вероятност да се превърна във вейка. — Емили се усмихна уморено, прокарайки длани по фигурата си.

— В прекрасна форма сте — мен не можете да ме настигнете! — Марго демонстрира собственото си пухкаво тяло и се изкиска добродушно.

Емили забеляза загубилите блясъка си сини очи и прошарената, вече русолява коса. Спомни си каква красавица беше Марго преди петнайсет години, и още повече падна духом, особено като се замисли как времето руши всичко по стремителния си път.

Вратата се отвори отново и на входа на кухнята изникна малко момченце с кльоцаво телце и лице с елфически черти, в което изпъкваха дълбоките сини очи на майка му. То погледна учудено Емили, сетне се обърна свенливо към майка си:

— Маман? Да си ходя ли? — попита то Марго.

— Имате ли нещо против Антон да остане с мен, докато шетам в имението, госпожице Емили? Във великденска ваканция е, а не обичам да го оставям самичък вкъщи. Обикновено кротува и чете книжка.

— Разбира се, че не — усмихна се Емили приветливо на момчето. Марго бе загубила съпруга си при автомобилна катастрофа преди осем години и оттогава отглеждаше сина си сама. — Мисля, че за всички ни има предостатъчно място, нали?

— Да, госпожице Емили. Благодаря би — каза признателно Антон и отиде при майка си.

— Настаних Жерар Флавие — семейния *нотариус*, в стая на горния етаж. Ще пренощува тук, Марго — добави Емили. — Ще се поразходим до лозята, за да се срещнем с Жан и Жак.

— В такъв случай ще приготвя стаята му, докато ви няма. Да приготвя ли вечеря?

— Не, благодаря ти, ще вечеряме в селото — отвърна Емили.

— Пристигнаха няколко сметки за къщата, госпожице. Да ви ги дам ли? — попита неловко Марго.

— Да, разбира се — въздъхна Емили. — Няма кой друг да ги плаща.

— Така е. Много съжалявам, мадамозел. Сигурно не ви е лесно самичка. Отлично знам какво е чувството — увери я състрадателно Марго.

— Благодаря ти. До после, Марго. — Емили кимна на майката и сина ѝ и тръгна да потърси Жерар.

Същия следобед Емили придружи Жерар до *избата*. Лозята към имението се простираха на скромните десет хектара и от тях годишно се произвеждаха около дванайсет хиляди бутилки розе — светлочервено и бледорозово, които се продаваха главно на местни търговци, ресторанти и хотели.

В избата беше тъмно и прохладно, а ароматът на ферментиращото вино се просмукваше във въздуха през порите на масивните бъчви от руски дъб, подредени покрай стените.

Жан Беноа — управителят на избата, стана от бюрото си, да ги посрещне.

— Госпожице Емили! Радвам се да ви видя. — Жан я целуна приятелски по двете бузи. — Татко, ела да видиш кой ни е дошъл на гости!

Жак Беноа, вече надхвърлил осемдесетте и скован от ревматизъм, но седейки неизменно на мястото си край масата в избата, където прилежно увиваше всяка бутилка вино в лилава опаковъчна хартия, вдигна поглед и се усмихна топло:

— Госпожице Емили, как сте?

— Добре съм, Жак, благодаря ти. Ами ти?

— Е, какво да ви кажа, вече не гоня глиганите по чукарите като едно време с баща ви — изкиска се старецът, — но поне се будя призори.

Топлотата на поздрава им и приятелското отношение я изпълниха с искрена радост. Баща ѝ и Жак бяха неразделни другари, а Емили и Жан, който беше осем години по-голям от нея и ѝ се струваше много зрял, често ходеха заедно да плуват на близкия плаж в Жигаро. Понякога Емили си фантазираше, че той ѝ е брат. Жан винаги я защитаваше и се държеше безкрайно мило с нея. Още като малък беше загубил майка си — Франческа, и Жак го бе отгледал сам.

И баща, и син, също като предците им, бяха израснали в малката колиба до избата. Сега Жан ръководеше работите по лозята, наследявайки мястото на Жак, който преди това се бе погрижил да предаде на сина си знанията си за специалните методи на смесване и ферментиране на гроздето.

Емили усети, че Жерар започва да се чувства неудобно, и се върна в настоящето.

— Това е Жерар Флавие — семейният ни нотариус — представи го тя.

— Мисля, че сме се срещали и преди, господине, преди много години — каза Жак, протягайки треперещата си ръка за поздрав.

— Да, прав сте, и до ден-дневен си спомням изтънчения вкус на виното, което правите тук — усмихна се Жерар.

— Много сте любезен, господине — каза Жак, — но мен ако питате, синът ми ме е надминал в производството на свършеното провансалско розе.

— Господин Флавие, предполагам, че ви интересуват повече финансовите показатели на избата ни, отколкото качеството на продукцията ни, прав ли съм? — попита Жан леко притеснен.

— Определено това би ми помогнало да придобия представа за финансовото състояние на бизнеса ви за целите на анализа ми — потвърди Жерар. — Боя се, че госпожица Емили ще трябва да взема някои нелеки решения.

— В такъв случай — обади се Емили — май засега няма с какво да ви бъда полезна, затова смятам да се поразходя из лозята. — Тя им кимна и без да дочака отговор, излезе.

Навън я осени неприятната мисъл, че с личните си решения щеше да застраши препитанието на семейство Беноа. Начинът им на живот се бе запазил един и същ векове наред. Личеше си, че Жан е особено напрегнат и че бе наясно с последствията при евентуална продажба. Дойдеше ли нов собственик, не беше изключено да назначи нов управител, прокуждайки Жан и Жак от дома им. Подобен прелом й се струваше абсурден — та семейство Бено бе израснало от същата тази почва, върху която тя стъпваше.

Слънцето вече се спускаше зад хоризонта. Емили крачеше по чакълестата земя между редовете крехки лози. През идните няколко седмици те щяха да избуят като бурени и да се отрупат с едри меденосладки гроздове, които щяха да се оберат в най-подходящия момент — в края на лятото, за да се превърнат в следващата винена реколта.

Обърна се към имението — на около триста метра отгук, и въздъхна отчаяно. Поруменелите му стени, боядисаните в традиционно светлосиньо кепенци на прозорците, стърчащите като стражи от двете му страни на фона на мекото пролетно небе кипариси преливаха в мекотата на залязващото слънце. С опростената й, но в същото време елегантна осанка, умишлено създадена така, че да се вписва в провинциалното си обкръжение, къщата сполучливо, макар и резервирано отразяваше благородническото потекло и на двете — както своето, така и на последната й оцеляла собственичка.

„Само ние останахме...“

Внезапно усети прилив на необяснима любов към самотната сграда. И тя като нея бе осиротяла. Приета във вътрешния кръг на семейството, но пренебрегната по отношение на изконните ѝ нужди, и все пак запазила духа си на възвишеност дори под ударите на реалността — Емили изпитваше странна близост с този семеен паметник.

— Как да задоволя нуждите ти? — прошепна тя, като се обърна към имението. — Какво да те правя? Животът ми е другаде, аз... — Емили въздъхна и в този момент чу, че я викат.

Жерар крачеше към нея. Когато приближи, проследи погледа ѝ.

— Красиво имение, нали? — отбеляза.

— Безспорно. Но не знам какво да го правя.

— Предлагам да се прибираме, а по пътя ще споделя как аз виждам решението на въпроса, за което обаче не гарантирам, че ще ти е от полза — каза Жерар.

— Благодаря ти.

Двайсет минути по-късно, докато слънцето се сбогуваше със света зад хълма, приютил средновековното селце Гасен, Емили слушаше внимателно Жерар:

— Лозята не достигат пълния си потенциал по отношение и на реколта, и на печалби. През изминалите няколко години в света се наблюдава бум в продажбата на розе. Светът вече не го възприема като бедното братче на бялото и на червеното вино. Стига времето да се задържи стабилно през следващите няколко седмици, Жан прогнозира изобилна реколта. Идеята ми, Емили, е, че избата поначало се стопанисваше от Дьо ла Мартиниер просто като хоби.

— Да, ясно ми е — съгласи се Емили.

— Жан, който изключително ме впечатли между другото, сподели, че още от смъртта на баща ти преди петнайсет години във винарския ви бизнес не са постъпвали никакви инвестиции. Естествено, първоначалната цел на избата е била да подсигурява домашно вино за самото имение. В разцвета му, когато предшествениците ти са организирали грандиозни приеми, голяма част от продукцията са я оползотворявали домакините и гостите. Сега

обаче положението е коренно различно, а избата продължава да работи с капацитета си отпреди век.

Жерар потърси някаква реакция у Емили, но не забеляза нищо подобно, затова продължи:

— Избата се нуждае от финансова инжекция, за да достигне пълния си производствен потенциал. Жан ми каза например че разполагате с достатъчно земя, за да се удвоят хектарите на лозята. Според него, ако оборудването се осъвремени, продукцията и печалбите ще скочат. Въпросът е — обобща Жерар — дали имаш желание да съживиш лозята и имението. Става дума за мащабно реновиране, което несъмнено ще ти отнеме доста време.

Емили се заслуша в настъпилата тишина. Отникъде не подухваше дори полъх на ветреца. Спокойната атмосфера я обви като топъл, уютен шал. За пръв път след смъртта на майка ѝ усещаше покой. Съответно далеч не беше в настроение за вземане на конкретни решения.

— Благодаря ти за помощта, Жерар. Но не смятам, че мога да ти дам отговор точно в момента. Ако ме беше попитал преди две седмици, категорично щях да ти дам картбланш за продажба. Но сега...

— Разбирам — кимна Жерар. — Не мога да ти бъда емоционален съветник, Емили, единствено финансов. Навярно ще си доволна да узнаеш, че като продадеш къщата в Париж, вещите в нея и бижутата на майка ти, според мен ще покриеш не само разходите по реставрацията на имението, но и ще се осигуриш солидно до края на живота си. Пък и тукашната библиотека не е за подценяване — добави той. — Баща ти може и да не влагаше много енергия в благосъстоянието на двете си къщи, но наследството му се помещава именно тук. През годините обогати и бездруго богатата колекция от ценни книги. По данни от счетоводните му книги може да се каже, че я е удвоил. Антикварните книги не влизат в компетенциите ми, но смея да допусна, че библиотеката е цяло богатство.

— Никога не бих я разпродавала — отсече Емили, учудвайки самата себе си с такава неочаквана отбранителна реакция. — Баща ми цял живот я е събирал. Като дете прекарвах с часове в библиотеката при него.

— Разбира се, а и нямаш причина да я разпродаваш. Макар че, ако решиш да се разделиш с имението, ще ти се наложи да намериш по-просторно място от парижкия си апартамент, където да се помещава колекцията му. — Жерар се усмихна дяволито. — А сега трябва да хапна нещо. Искаш ли да вечеряме заедно в селото? Утре тръгвам рано сутринта и с твое позволение трябва да разгледам документите от бюро на баща ти, за да не пропусна някоя важна финансова информация.

— Имаш позволението ми — обяви Емили.

— Първо ще трябва да проведе няколко телефонни разговора — поясни нотариусът с извинителен тон, — така че предлагам да се срещнем тук след половин час.

Той стана от масата и влезе в къщата. Емили се чувстваше някак странно в компанията му, макар че го познаваше от малка. Тогава се беше отнасяла към него така, както всяко дете би се отнасяло към не особено близък възрастен. Сега, когато вече помежду им не съществуваха посредници, директният разговор с него ѝ се струваше непознато и дори неловко изживяване.

Престъпвайки прага на имението, Емили осъзна, че проблемът е в снизходителното му отношение, макар и да знаеше, че Жерар просто се опитва да ѝ помогне. И все пак понякога погледът му излъчваше нещо, което можеше да се окачества единствено като пренебрежение. Вероятно мислеше — и кой можеше да го вини, — че Емили не е достатъчно извисена, за да наследи мантията на последните от рода Дьо ла Мартиниер с цялата ѝ историческа тежест. Самата тя съзнаваше до болка, че не притежава и грам от величието на прародителите си. Макар и родена в необикновено семейство, единственото ѝ желание беше да води обикновен живот.

[1] Древен квартал в Париж на десния бряг на Сена, някогашно средище на аристокрацията и буржоазията. — Б.пр. ↑

3

Емили чу колата на Жерар, когато излизаше от имението рано на следващата сутрин. Лежеше в тясното легло, където спеше още от малка. Прозорците бяха със северозападно изложение, така че в стаята не проникваше много утринно слънце. Естествено, размишляваше тя, вече нищо не я спираше да си избере която и да е от разкошните, просторни спални в предната част на къщата, с огромните им прозорци, предлагащи изглед към градината и лозята.

Фру-Фру, която така усилено бе скимтяла снощи, че накрая Емили я пусна върху леглото си, се разджавка до вратата, сигнализирайки, че е време за сутрешните процедури.

Емили слезе в кухнята, направи си кафе и тръгна сънливо по коридора към библиотеката. Високото помещение, което баща ѝ неизменно държеше тъмно, за да предпази книгите, бе запазило онази позната приятна миризма на вехто. Остави чашата кафе върху тапицираното с кожа поочукано бюро на баща си, отиде до един от прозорците и вдигна дървения капак. Милион пращинки напуснаха скривалищата си при внезапното непривично раздвижване на въздуха и затанцуваха оживено пред меките снопове светлина.

Емили седна на диванчето до прозореца и плъзна поглед по високите рафтове с книги. Нямаше представа, колко е общият брой на книгите. Баща ѝ бе прекарал по-голямата част от последните си години в каталогизиране и обогатяване на колекцията си. Стана и бавно обиколи стаята, килвайки назад глава, за да обхване с поглед рафтовете, най-малко три пъти по-високи от нея. Имаше усещането, че досущ като стоически стражи те също изучаваха нея — новата им господарка — и се чудеха каква ли съдба ги очаква.

Емили си спомни как седеше с баща си в същата тази стая и играеха на „Азбука“ — тя си намисляше комбинация от две букви от азбуката, а баща ѝ тръгваше из библиотеката, за да търси автор, в чиято книга се срещаха нейните буквички. Рядко не изпълняваше задачата. Дори когато Емили се правеше на хитруша и измъдряше

комбинации от рода на „жс“ и „зс“, баща ѝ все намираще по някоя пожелтяла, оръфана книга от незнаен китайски философ или пък някоя тъничка антология от незапомнен руски поет.

Въпреки че с години бе наблюдавала работата на Едуар в библиотеката, сега ѝ се щеше да бе обръщала по-голямо внимание на еkleктичните методи, които баща ѝ прилагаше в каталогизирането и описването на книгите. Само от един поглед към рафтовете ѝ ставаше ясно, че не е разчитал на нещо толкова елементарно, като азбучния ред. Върху полицата пред нея имаше творби на Дикенс, Платон и Гидьо Мопасан.

Освен това съзнаваше, че предвид внушителните размери на колекцията списъкът, който баща ѝ беше успял да въведе в счетоводните книги върху бюрото, щеше да е само върхът на айсберга. Едуар откриваше всяко заглавие от библиотеката си в рамките на секунди, но бе отнесъл това си тайно умение в гроба.

— Какво ще ви правя, ако реша да продам къщата? — прошепна Емили на книгите.

Те ѝ отвърнаха с мълчаливи погледи; хиляди осиротели деца, поверили бъдещето си в нейните ръце. Емили се отърси от мъглите на миналото. Не биваше да се разнежва. Ако решеше да продаде имението, щеше да намери нов дом на книгите. Затвори капака на прозореца и излезе от стаята, оставяйки книгите на пещерния им сън.

Емили прекара останалата част от сутринта в изучаване на всяко ъгълче на имението, ненадейно отваряйки очи към очарованието на двестагодишния декоративен фриз на тавана във великолепната гостна, на някога елегантната, но вече пооръфана френска мебелировка, на множеството картини, обсипали стените.

По обед отиде в кухнята за чаша вода. Изпи я жадно, задъхана от вълнение, сякаш току-що се бе събудила от кошмар. Красотата, на която се беше възхитила за пръв път сутринта, през целия ѝ живот се бе простирала край нея, но за съжаление не бе я забелязала до този момент. Чувстваше, че се случва странен поврат — вместо да възприема наследството и семейната си принадлежност като омразно въже около врата си, усещаше първите следи на приятно оживление.

Тази прекрасна къща, която преливаше от уникални вещи, бе лично *нейна*.

Споходена от внезапен глад, Емили прерови хладилника и кухненските шкафове, но напразно. Взе Фру-Фру под мишница, отиде до колата, сложи я върху пасажерската седалка и потегли към Гасен. Там се изкачи по стръмното древно стълбище, виещо се през селото към кацналия на билото булевард, където бяха баровете и ресторантите, и си хареса маса в края на терасата, за да може да се любува оттам на внушителната крайбрежна гледка. Поръча малка гарафа розе и салата и се отпусна под жарките лъчи на обедното слънце, давайки воля на хаотичните си мисли.

— Простете, госпожице, но вие ли сте Емили дьо ла Мартиниер?

Засенчвайки очи с ръка, Емили вдигна поглед към мъжа, застанал до масата ѝ.

— Да? — отвърна въпросително тя.

— Приятно ми е да се запознаем. — Мъжът протегна ръка. — Казвам се Себастиан Карадърс.

Емили му подаде колебливо ръка.

— Познавам ли ви?

— Не.

Направи ѝ впечатление, че френският му е отличен, но все пак с английски акцент.

— В такъв случай може ли да се поинтересувам откъде ме познавате? — Усети високомерната нотка в гласа си и я отдаде на нерви.

— Дълга история, която с удоволствие бих споделил с вас при подходящи обстоятелства. Очаквате ли компания? — попита я непознатият, сочейки към празния стол отсреща ѝ.

— Ами... не — поклати глава тя.

— Тогава позволявате ли да седна и да ви обясня?

Преди да успее да откаже, Себастиан издърпа стола и се настани от другата страна на масата. Сега, когато слънцето не я заслепяваше, имаше възможност да го поогледа — строен мъж горе-долу на нейна възраст, със стилно ежедневно облекло. Имаше леко луничав нос, кестенява коса и притегателни лешникови очи.

— Съжалявам за смъртта на майка ви — отбеляза той.

— Благодаря. — Емили пийна малко вино и аристократското ѝ възпитание веднага се обади: — Може ли да ви предложи чаша розе?

— Много мило. — Себастиан извика келнера.

Донесоха му чаша и Емили я напълни от гарафата.

— Откъде научихте за смъртта на майка ми? — поинтересува се тя.

— Не е голяма тайна във Франция — отвърна Себастиан със съпричастен поглед. — Известна жена беше. Ако позволиш, може ли да изкажа съболезнованията си? Не се съмнявам, че ти е много тежко.

— Така е — отвърна Емили сковано. — Англичанин значи?

— Точно в целта! — Себастиан въртна театрално очи от ужас. — А толкова се стараех да прикрия акцента си. Да, англичанин съм, спипа ме. Изкарах едногодишен курс по изящни изкуства в Париж. И без бой си признавам, че съм запален франкофил.

— Аха — измрънка Емили. — Но...

— Права си — съгласи се той, — това не обяснява откъде знам, че си Емили дьо ла Мартиниер. Е — Себастиан вдигна вежди многозначително, — връзката помежду ни води началото си още от далечното минало.

— Да не би да сме роднини? — Емили моментално се сети за предупреждението на Жерар.

— Не, определено не — усмихна се той, — но пък баба ми беше наполовина францужойка. Наскоро научих, че е работила в тясно сътрудничество с Едуар дьо ла Мартиниер, твоя баща, по време на Втората световна война.

— Ясно. — Емили не знаеше почти нищо за миналото на баща си. Единствено, че не обичаше да говори за него. Въпросът за мотивите на англичанина продължаваше да я гложди. — Не съм особено наясно с този период от живота на баща ми.

— И при мен беше същото, докато баба не ми разкри малко преди смъртта си, че се е подвизавала тук по време на окупацията. Освен това ми разказа, че Едуар е бил храбър — добави Себастиан.

От това неочаквано откритие тя се вцепени.

— Не знаех... Все пак съм се родила, когато баща ми вече е бил на шейсет, повече от двайсет години след края на войната.

— Разбирам — каза Себастиан.

Емили отпи солидна глътка вино:

— Пък и не беше от хората, които парадират с постиженията си.

— Е, Констанс, баба ми, несъмнено хранеше огромно уважение към него. Разказвала ми е и за прекрасното имение в Гасен, където я е

настанил по време на престоя ѝ във Франция. Къщата е в непосредствена близост до селото, доколкото знам?

— Да — потвърди Емили точно когато ѝ сервираха салатата. — Ще хапнеш ли нещо? — покани го пак от любезност.

— Стига да нямаш нищо против компанията ми — да.

— Ще ми бъде приятно.

Себастиан си поръча и келнерът се оттегли.

— И така, какво те води в Гасен? — поинтересува се Емили.

— Чудесен въпрос — подхвана Себастиан. — След като завърших изящни изкуства в Париж, реших да се посветя на кариера в тази сфера. Излагам произведения в малка лондонска галерия, но прекарвам голяма част от времето си в търсене на ценни картини, които издирват заможните ми клиенти. Дойдох във Франция, за да убедя притежателя на една творба на Шагал да ми я продаде. Въпросният господин живее в Грас, който, както знаеш, е недалеч оттук — обясни той. — Случайно прочетох във вестника за майка ти, което пък ме подсети за връзката на баба ми със семейството ти. Затова ми хрумна да намина и да видя с очите си имението, за което съм слушал толкова много. Това безспорно е най-красивото село.

— Така е — отвърна Емили, объркана от странния разговор.

— Та, Емили, ти в имението ли живееш?

— Не — отговори тя с неприятното чувство, че е попаднала на разпит. — В момента живея в Париж.

— Толкова приятели имам там! — възкликна Себастиан. — Надявам се някой ден да имам шанса да прекарам повече време във Франция, но в момента работя по въпроса да си изградя репутация във Великобритания. Огромно разочарование е, че не успях да подсигурия картината на Шагал за клиента си. Това щеше да е първата ми сделка в професионалната лига.

— Съжалявам — отбеляза тя.

— Благодаря ти. Ще го преживея. Дали пък по стените на приказното ти имение не висят безценни картини, които само си чакат купувача, а? — В очите на Себастиан блещукаше иронична искрица.

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна откровено Емили. — Тепърва предметите на изкуството в имението ще се оценяват.

— Убеден съм, че ще се обърнеш към най-вещите парижки експерти за установяване автентичността и стойността на колекцията.

Но ако междувременно ти потрябва посветен в бранша помощник, с удоволствие бих се отзовал. — Докато му сервираха сандвича „Крок мосю“, Себастиан извади от портфейла си визитна картичка и я плъзна към Емили. — Ще се увериш, че съм сведущ — натърти той. — Мога да ти осигуря препоръки от клиентите ми, ако желаш.

— Много мило от твоя страна, но семейният ни нотариус е поел нещата в свои ръце. — Емили долавяше надменността в собствения си глас.

— Напълно те разбирам — увери я той и като допълни чашите им, се зае със сандвича си. — И така — побърза да смени темата, — с какво си запълваш времето в Париж?

— Работя като ветеринар в голяма клиника в Дьо Маре. Заплащането не е особено добро, но пък работата ми допада — обясни тя.

— Сериозно? — Себастиан вдигна едната си вежда. — Учудваш ме. Като имам предвид произхода ти, предположих, че се занимаваш с нещо бляскаво, ако изобщо ти се налага да работиш.

— Да, всички така предполагат... Извинявай, но наистина трябва да тръгвам. — Тя даде знак на келнера да ѝ донесе сметката.

— Прости ми, Емили, прозвуча дребнаво от моя страна — побърза да се извини Себастиан. — Всъщност смятах да те поздравя за избора ти. Наистина не исках да те засегна.

Внезапно я връхлетя непреодолимо желание да се махне от този непознат и наглите му въпроси. Тя се пресегна за чантата си, извади няколко франка от портмонето и ги остави на масата.

— Приятно ми беше да се запознаем — изстреля, грабна Фру-Фру и пъргаво се отдалечи. Заслиза по стръмното стълбище към колата си, колкото можеше по-чевръсто. Чувстваше се нелепо. Бе разстроена и оскърбена.

— Емили! Почакай, моля те!

Умишлено не обърна внимание на виковете на Себастиан и продължи уверено надолу по каменните стъпала.

— Чуй ме — подхвана той задъхан, когато я настигна. — Много съжалявам, ако съм те обидил. Май имам такава склонност... — Мъчеше се да не изостава от нея, но тя не забави темпото. — Ако има някакво значение, то и аз съм роден със своето бреме. Включително рухнало имение в йоркшърската пустош, което някак си трябва да

реставрирам, за да не се срути, и то, при положение че нямам пукнатата пара.

Когато стигнаха до колата, на Емили не ѝ остана друго, освен да спре.

— Защо тогава не го продадеш?

— Защото е част от наследството ми и... — Той сви рамене: — Сложно е за обяснение. Както и да е, опитвам се не да те разчувствам, а само да ти обясня, че знам какво е да съдят за теб по миналото ти. И аз съм в същото положение.

Емили ровеше мълчаливо из чантата си за ключовете на колата.

— Нямам за цел да се съревновавам с теб — продължи Себастиан, — просто държа да знаеш, че разбирам какво ти е.

— Благодаря. — Тя успя да намери ключа. — Трябва да тръгвам.

— Прощаваш ли ми?

Тя се обърна към него, ядосана на собствената си сантименталност, но напълно неспособна да я овладее.

— Аз просто... — Докато тя се мъчеше да изнамери правилните думи, погледът ѝ попадна на тучния пейзаж под хълма. — Искам хората да съдят за мен по мен самата.

— Разбирам те, наистина. Виж какво, няма да те задържам повече, но ми беше приятно да се запознаем. — Себастиан протегна ръка. — Успех във всичко.

— Благодаря. Довиждане.

Емили отключи колата и пусна изнервената Фру-Фру на пасажерската седалка. Седна зад волана, запали двигателя и тръгна бавно надолу по билото, опитвайки се да проумее защо бе реагирала така крайно. Вероятно понеже бе свикнала с официалния френски протокол за първите срещи, а откровеността на Себастиан я бе сварила неподготвена. Човекът просто се опитваше да проведе приятелски разговор. Проблемът беше в нея. Себастиан беше докоснал болезнено място и реакцията ѝ говореше красноречиво за това. Видя го да крачи надолу по хълма на няколко метра пред нея и съвестта моментално я загриза.

„На трийсет години си вече“, нахока се Емили. Имението Дьо ла Мартиниер си беше лично нейна собственост и можеше да прави с него, каквото си поиска. Крайно време беше да започне да се държи като възрастен човек, а не като разглезено хлапе.

Настигна Себастиан, пое си дълбоко въздух и свали прозореца:

— Бил си толкова път, за да видиш имението, Себастиан, че ще е срамът да не довършиш започнатото. Позволи ми да те закарам дотам.

— Само ако си сигурна, че... — Върху лицето на Себастиан бе изписана изненадата му, която се чувстваше и в гласа му. — Така де, много ще се радвам да го видя, особено в компанията на човек, който го познава като дланта си.

— В такъв случай заповядай. — И тя се протегна да му отключи пасажерската врата.

— Благодаря ти. — Той се качи и потеглиха по нанадолнището. — Ужасно се срамувам от постъпката си. Сигурна ли си, че ми прощаваш?

— Себастиан — въздъхна Емили, — грешката е не в теб, а в мен. Предполагам, един психолог би нарекъл всяка препратка към семейството ми в това отношение „стимул“. Трябва да се контролирам.

— Е, всички си имаме такива в изобилие, особено тези, които са израснали в обкръжението на преуспели и влиятелни роднини.

— Майка ми определено беше силен характер — съгласи се Емили. — Остави празнота в много човешки сърца като ни напусна. Както ти каза, трудно се следва подобен пример. А аз открай време си знам, че не съм способна.

Емили се позачуди дали двете чаши вино по време на обяда не са ѝ развързали езика. Незнайно защо вече не ѝ беше неудобно да споделя с него. Излиянието ѝ действаше едновременно и вълнуващо, обезпокоително.

— Аз пък не мога да кажа същото за моята майка, или „Виктория“, както държеше да я наричаме — призна Себастиан. — Дори не си я спомням. Родила ни е двамата с брат ми в някоя си хипарска комуна в Щатите. Когато съм бил на три, а брат ми — на две, ни е завела в Англия и ни е тръснала на баба и дядо в Йоркшър. След броени седмици пак е забягнала нанякъде и ни е изоставила. И оттогава — ни вест, ни кост.

— О, Себастиан! — възкликна Емили шокирана. — Не знаеш даже дали е жива?

— Не — потвърди той, — но баба ни се оказа истинска героиня. Толкова малки бяхме, когато ѝ увиснахме на ръцете, че реално

Констанс прие ролята на наша майка. И с ръка на сърцето мога да ти заявя, че като нищо бих подминал биологичната си майка на улицата.

— Извадили сте късмет с такава баба, но все пак не ви е било лесно — изказа състраданието си Емили. — Ами баща ви — знаете ли кой е?

— Не. В интерес на истината с брат ми не сме убедени, че сме от един и същ баща. Несъмнено сме коренно различни. Както и да е... — Себастиан впери поглед в далечината.

— Познаваш ли дядо си?

— Почина, когато бях на пет. Беше свестен човек, но се е сражавал на Северноафриканския фронт по време на войната и поради травмите бе инвалидизиран за цял живот. Двамата с баба ми имаха специална връзка. Клетата жена загуби не само възлюбения си съпруг, но и дъщеря си. Мисля, че единствено ние с брат ми й давахме сили да продължи напред. Беше уникална, на седемдесет и пет редеше зидове и си остана веселячка чак докато не се поболя. Не вярвам да има много такива хора по света. — В гласа му се прокрадна тиха тъга и той потъна в мисли. — Извинявай — каза внезапно, — много се разприказвах.

— Напротив. Успокоително е да знам, че и други хора са израснали в тежки условия. Понякога ми се струва — въздъхна Емили, — че паметното минало не е по-малко жестока съдба от липсата на минало.

— Напълно съм съгласен. — Себастиан кимна, сетне се усмихна широко: — Майко мила, ако някой ни чуеше, щеше да реши, че сме разглезени, привилегирани сополанковци, отдали се на самосъжаление. Така де — поне не спим по улиците, нали?

— Прав си. Ама какво знаят хората? Особено пък за мен. Вечно гадаят. Никой не си прави труда първо да ме опознае. Погледни — тя посочи напред, — ето го имението, в онази долинка.

Себастиан насочи заплепен поглед към изящната бледорозова сграда в далечината, сгушена в полите на хълма. Изсвирука впечатлен.

— Изключително красива е, точно такава, каквато баба ми я описваше. И пълна противоположност на семейния ни дом в неприветливия пущинак на Йоркшър. Въпреки че и Блекмур Хол си има своя, макар и различен, чар; суровият пейзаж му придава драматичност — добави той.

Емили сви по дългата алея към имението и заобиколи къщата, за да паркира отзад. Спря и двамата слязоха от колата.

— Сигурна ли си, че имаш време да ме развеждаш насам-натам? — погледна я притеснено Себастиан. — Можем да го оставим за друг ден.

— Не, няма проблем — увери го Емили и тръгна към къщата с Фру-Фру, а Себастиан я последва през фоайето към кухнята.

Обиколиха всички стаи, спирайки от време навреме, за да може Себастиан да огледа ту някоя картина, ту антикварните мебели и завидната колекция от предмети на изкуството, които прашасваха недооценени върху полици, бюра и маси. Като влязоха във всекидневната, Себастиан моментално се стрелна към една от картините.

— Тази ми напомня „Luxe, Calme et Volupté“, която Матис е нарисувал през 1904 година по време на престоя си в Сен Тропе. Щрихът е подобен. — Себастиан плъзна пръсти на милиметри от платното. — Само че тази е чист крайбрежен пейзаж, без фигурите.

— „Лукс, спокойствие и наслада“ — повтори Емили на английски. — Спомням си, че татко ми четеше стихотворението на Бодлер.

— Да. — Себастиан се обърна към нея с очи, светнали от възмущение, че е запозната с творбата. — Матис е използвал „Limitation au Voyage“ като вдъхновение за картината си. — Той отново насочи вниманието си към платното на стената. — Доколкото виждам, не е подписана, освен ако автографът не е скрит под рамката. Възможно е да е била един вид тренировка за истинската картина. Особено, при положение че Матис се е намирал в Сен Тропе в периода, когато е развил този си стил на рисуване с точки. А Сен Тропе е на един хвърлей разстояние оттук, нали?

— Баща ми се е запознал с Матис в Париж — вмъкна Емили. — Доколкото знам често е посещавал приемите, които баща ми е организирал за интелигенцията в града. Татко беше голям почитател на творчеството му и редовно го споменаваше, но не мога да кажа със сигурност дали е гостувал в имението.

— Подобно на редица други художници и писатели Матис също е прекарал годините на Втората световна война в Южна Франция, далеч от опасността. Матис ми е абсолютна страст. — Себастиан се

тресеше от вълнение. — Позволяваш ли да я сваля от стената, за да проверя дали има посвещение на гърба ѝ? Често художниците подаряват картини на благотетелите си. Възможно е баща ти да е бил един от тях.

— Да, разбира се. — Емили застана до Себастиан, който подхвана внимателно рамката и я откачи от стената, разкривайки квадрат от видимо по-тъмен тапет. Обърна картината в ръцете си, за да огледат гърба ѝ, но платното беше празно отзад.

— Е, нищо, не е краят на света — успокои я Себастиан. — Ако Матис я беше подписал, само щеше да ни затрудни в доказването на автентичността ѝ.

— Наистина ли мислиш, че е оригинал?

— Като се вземат предвид историята, която току-що ми разказа, и запазената марка точков рисунък, с който Матис е експериментирал в периода, свързан с „Luxe, Calme et Volupté“, бих казал, че изобщо не е изключено. Естествено, ще е нужно потвърждението на експерт.

— А ако се окаже, че в действителност е оригинал на Матис, доколко ценна е според теб? — попита Емили.

— Тъй като няма автограф, не бих си позволил да дам твърда оценка. Матис е бил изключително плодовит и е живял доста дълго. Искаш да я продадеш ли?

— И този въпрос предстои да се изясни. — Емили сви рамене уморено.

— Е — подхвана Себастиан, докато грижливо връщаше картината на мястото ѝ, — разбира се, мога да те свържа с експерти, които да проверят автентичността на картината, но съм сигурен, че нотариусът ти ще предпочете да използва свои хора. Все пак ти благодаря, че ми я показа, както и останалата част от това приказно имение.

— Удоволствието беше мое — каза Емили, извеждайки го от всекидневната.

— Знаеш ли — Себастиан се почеса по главата напред внушителния вестибюл, — ако не ме лъже паметта, баба ми беше споменавала за недостижимата колекция от ценни книги, която имала честта да разгледа тук.

— Не те лъже паметта. — Емили осъзна, че неволно беше изключила библиотеката от обиколката. — Насам. Ще ти я покажа.

— Благодаря, стига да не те затруднявам.

— Не.

Себастиан реагира с подобаващ възторг, когато влезе в библиотеката.

— Боже мой! — възкликна той, пристъпвайки бавно край рафтовете. — Колекцията е чисто и просто баснословна. Кой знае колко ли книги има? Петнайсет-двайсет хиляди може би?

— Нямам никаква представа.

— Каталогизирани ли са? Имат ли някаква специална подредба?

— Подредени са по усмотрение на баща ми и на неговия баща преди това. Семейството е започнало да колекционира книги преди повече от двеста години. За по-новите попълнения мога да твърдя, че са каталогизирани. — Емили посочи счетоводните книги с кожени подвързии върху бюрото на баща ѝ.

Себастиан отвори едната, запрелиства страниците и заоглежда стотиците редове, изписани с образцовия почерк на Едуар.

— Съзнавам, че не ми влиза в работата, Емили, но, казвам ти, тази колекция е удивителна. От каталога си личи, че баща ти се е сдобил с много изключително редки първи издания в допълнение към ценните книги, които е заварил в библиотеката. Няма да се учудя, ако се окаже, че това е една от най-внушителните колекции на антикварни книги във Франция. Редно е да се каталогизират в професионална база данни.

Емили седна в коженото кресло на баща си, обзета от чувство на безсилие.

— Божичко — промърмори, — имам чувството, че постоянно изникват нови и нови задачи. Май излиза, че работата по официалните дела на нашите ще е редовна.

— Но пък резултатът ще си струва — насърчи я Себастиан.

— Да, обаче имам друг живот и си го харесвам. Този тук е прекалено скучен и... — Емили се канеше да каже „безобиден“, но усети, че ще прозвучи странно. — ... подреден.

Себастиан отиде до бюрото и коленичи до нея, облягайки ръка на стола ѝ за опора.

— Разбирам те, Емили, наистина. И ако държиш да се върнеш към онзи си живот, то просто трябва да откриеш доверени хора, които да поемат нещата в свои ръце.

— И кои са тези доверени хора? — попита Емили неопределено.

— Нали ми спомена за нотариуса ви например — предложи Себастиан. — Защо не му повериш организационните въпроси?

— Да, но... — Сълзи започнаха да парят очите ѝ. — Не мога просто да се измъкна. Дължа го на фамилията си и на дългата ѝ история.

— Емили — подхвана приятелски Себастиан, — съвсем в началото си, нормално е да се чувстваш безсилна. Майка ти е починала едва преди няколко седмици. Още си в шок, скърбиш. Защо не си дадеш малко време, за да вземеш решението си на бистра глава? — Потупа я по ръката и се изправи. — Трябва да тръгвам, но имаш визитката ми и дано да съм успял да те убедя, че съм насреща. Според мен това имение и най-вече картините, разбира се, са манна небесна. — Той се усмихна. — Както и да е, почти сигурно е, че ще поостана в Гасен, затова, ако решиш да ме ангажираш с проверката на автентичността на картината, просто ми се обади на мобилния — номерът е на визитката.

— Благодаря ти — каза Емили и опипа джоба си за визитната картичка.

— С удоволствие ще разпитам колегите ми от Париж кои са най-реномираните търговци на ценни книги и антикварни мебели. Каквато и съдба да очаква имението — добави Себастиан, — най-малкото ще е добре да си наясно със стойността на наследството си. Предполагам, родителите ти са имали все някаква застраховка?

— Нямам представа. — Тя сви рамене, но малко се съмняваше, като познаваше баща си. Реши, че трябва да попита Жерар. — Оценявам съвета ти. — Емили също се изправи. Усмихна му се съдържано, после го поведе към задния вход, където беше паркирана колата. — Съжалявам, че стана свидетел на... емоциите ми. По принцип не съм такава. Може някой път да ми разкажеш историите на баба ти за военните години.

— С удоволствие. И моля те, не се извинявай — добави Себастиан, докато се настаняваха в колата. — Не само си загубила родител, но и носиш доста тежка отговорност.

— Ще се справя някак. Нямам избор. — Емили запали двигателя и тръгна по алеята.

— Сигурен съм. Както вече казах, ако мога да ти окажа помощ с нещо, знаеш как да ме намериш.

— Благодарна съм ти.

— Наел съм вила малко по-надолу. — Себастиан посочи отбивката вляво. — Можеш да ме оставиш тук, за да се поразходя. Денят е прекрасен.

— Добре. — Емили спря. — Още веднъж ти благодаря.

— Пази се, Емили. — И той слезе от колата, махна ѝ и тръгна надолу по пътя.

Емили обърна колата и се прибра в имението. Посрещнаха я абсолютна празнота и осезаема липса на човешко присъствие и за да преодолее неприятното чувство, тръгна безцелно да обикаля тихите стаи.

С настъпването на вечерта захладня и Емили се настани край кухненската печка с касулето^[1], което Марго ѝ беше сготвила. Напоследък обаче нямаше апетит и Фру-Фру с радост се възползва от случая.

След вечеря залости задната врата и врътна ключа. После се качи на горния етаж и напълни с хладка вода древната, напластена с варовик вана. Можеше да се излегне цялата, което ѝ навя мрачната аналогия за ковчег по неин размер. След като излезе от ваната и се подсуши, застана пред огледалото и пусна кърпата на земята, което бе крайно нетипично за нея. С известно усилие си наложи да огледа голото си тяло. Открай време го възприемаше като незадоволително оборудване, произволно придобито в игра на генетичната лотария. Тийнейджърските години бяха превърнали ниското набито хлапе в позакръглена девойка. Въпреки апелите на майка ѝ да се храни умерено и здравословно към седемнайсетата си година Емили се отрече от безкрайните диети ту на краставица, ту на пъпеш, скривайки разочароващата си фигура в свободни и удобни дрехи. Природата си знаеше работата.

В същото време отказа да посещава повече приеми, чиято цел бе момичетата и момчетата на нейна възраст да влязат в елитния кръг. Организираха се от група майки, за да може отрочетата им да общуват с подобаващи връстници и потенциални брачни партньори от собствената им висша класа. Съревнованието за присъствие на събитието, посещавано от най-отбраните тийнейджъри на Франция, бе

свирепо. Благодарение на потеклото си Валери можеше да привлече всеки, който ѝ се стореше достоен член на собствения ѝ кръг. Отказът на Емили да се явява на ключовите за светлото ѝ бъдеще коктейли в най-прочутите имения на страната бе потресъл майка ѝ.

— Как не те е срам да обръщаш гръб на семейната традиция? — беше се възмутила Валери.

— Мразя ги, маман. Представявам повече от едно фамилно име и дебела банкова сметка. Съжалявам, но бях дотук.

Изучавайки в огледалото едрите си гърди, заобления ханш и добре оформените бедра, реши, че май е свалила килограми през последните няколко седмици. Дори самокритичното ѝ око остана приятно изненадано. Макар че с такава костна структура никога нямаше да заприлича на нимфа, поне в никакъв случай не беше дебелана. Преди да успее да си открие дефект, докдето неизменно щеше да се стигне, се махна от огледалото, облече си нощницата и се пъкна под завивките. Изгаси нощната лампа и се заслуша в заобикалящата я ненарушена тишина, питайки се какво ли беше я подтикнало към такъв несвойствен поглед върху собствената ѝ голота.

Бяха минали шест години от последната ѝ връзка, ако можеше да се нарече така. С Оливие — симпатичния нов ветеринар в парижката клиника, бяха издържали едва няколко седмици. Дори не я привличаше особено, но поне имаше топло тяло в леглото си нощем и човек, с когото да размени по няколко думи на вечеря; донякъде беше разсеял самотата ѝ за известно време. В крайна сметка беше изчезнал от живота ѝ съвсем очевидно заради липсата на усилие от нейна страна.

Емили не можеше да определи от какво се състои любовта — смесица от физическо привличане, сродни души... *сляпо увлечение* може би. Със сигурност обаче знаеше едно — никога досега не се беше влюбвала. Пък и кой би се влюбил точно в нея?

Цяла нощ се въртя в леглото, убедена, че мозъкът ѝ всеки момент ще се пръсне под напора на решенията, които ѝ предстоеше да вземе, и отговорността, с която нямаше кой друг да натовари. И за капак на всичко промеждутъците насън бяха обсебени от образа на Себастиан.

Дори по време на краткия му престой в имението беше изпитала странно чувство на сигурност. Струваше ѝ се вещ, непоклатим и... да, доста привлекателен. Когато беше докоснал ръката ѝ в библиотеката,

за своя изненада Емили не беше подскочила както обикновено, когато някой нарушаваше границите на личното ѝ пространство.

Вбеси се сама на себе си. Що за жалко и самотно съществуване водеше, щом някакъв си непознат, с когото бе прекарала едва няколко часа, оказваше такова влияние върху съзнанието ѝ. Пък и за какъв дявол му е на преуспял красавец, като Себастиан, да се занимава с нея? Беше му под категорията и най-вероятно повече нямаше да го види. Освен ако не набереше номера от визитката и не го помолеше за помощ с оценката на картината на Матис, разбира се...

Емили поклати унило глава, съзнавайки, че за нищо на света не би събрала толкова смелост.

Щеше да се озове в задънена улица. Още преди години се беше уверила, че е най-добре да живее живота си сама. Така никой повече нямаше да я нарани и да я разочарова. Вкопчи се здраво в тази мисъл и най-накрая успя да се унесе в сън.

[1] Ястие от боб и свинска наденица (фр.). — Б.ред. ↑

4

Поради неспокойната нощ Емили се събуди късно сутринта и вьоръжена с чаша кафе, се зае да съставя безкрайния списък от задачи. На отделен лист записа въпросите, които трябваше да си зададе. В самото начало на цялата сложнотия искаше единствено да продаде и двете къщи във възможно най-кратък срок, да уреди семейните дела и да се върне към обикновения си живот в Париж. Сега обаче...

Емили се почеса по носа с молива, оглеждайки кухнята, сякаш отговорите щяха да изскочат от стените ѝ. Парижката къща моментално отиваше на пазара — не я възпираха хубави спомени. Но изминалите няколко дни бяха променили някак отношението ѝ към имението. Не само че беше изконната семейна „резиденция“ — построена от Конт Луи дьо ла Мартиниер през 1750 година, — но и притежаваше атмосфера, на която още от малка се любуваше. Действаше ѝ успокояващо, напомняше ѝ за щастливото детство с баща ѝ.

Дали не беше редно да го задържи за себе си?

Емили стана и закръстосва из кухнята, размишлявайки върху проблема. Но нямаше ли да е нелепо и дори неприлично сама жена да се разполага на такава абсурдно голяма площ?

Очевидно не и според майка ѝ, но пък нейното социално обкръжение беше от друга, отделна категория, от която Емили се беше отлъчила още преди години. Сега знаеше как живеят обикновените хора. При все това идеята да заживее тук — в блажен мир и спокойствие, ѝ се нравеше все повече и повече. Ирония на съдбата, но черната овца на семейството за пръв път се чувстваше у дома. Внезапното ѝ желание да остане я изумяваше.

Тя се върна на кухненската маса и се зае да допълва списъка с въпроси, които трябваше да отправи към Жерар. Съумееше ли да възвърне старото величие на имението, нямаше да има полза само тя, а и нацията — нали това беше паметник на френската история?

Всъщност щеше да действа в услуга на Франция. С тази успокоителна мисъл си взе мобилния и набра номера на Жерар.

По време на продължителния им разговор Емили не пропусна да си води записки. Жерар отново наблегна, че средствата от продажбата на къщата щяха да стигнат за реставрацията на имението. Бе акцентирал върху липсата на разполагаеми пари — можеше да спонсорира по-нататъшните си действия единствено чрез разпродаването на имот и вещи.

Като че ли остана неприятно изненадан от рязката промяна на плановете.

— Емили, определено е похвално, че имаш желание да съхраниш семейното си наследство, но реставрацията на къща с такива размери е дръзко начинание. Като нищо ще ти отнеме следващите две години. И всичко ще бъде на твой гръб. Сама си.

Емили беше очаквала всеки момент да вмъкне „отгоре на всичко жена“, но за радост се бе въздържал. Навярно Жерар се питаше каква ли част от работата щеше да легне върху неговите плещи, тъй като му се струваше от ясно по-ясно, че няма да се справи сама. Подразнена от снизходителното му отношение, но и ядосана на себе си, задето не се беше постарала да го опровергае, Емили извади лаптопа си и го включи. След момент на самоирония заради глупостта да се надява на интернет връзка в къща, чиято електрическа инсталация вероятно беше полагана чак през четирийсетте, се метна в колата заедно с Фру-Фру и отиде в Гасен. Изкачи стръмния баир и помоли Дамиен — бърбивия собственик на ресторантчето „Дьо Пескаду Брасри“, да използва безжичния им интернет.

— Заповядайте, госпожице Дьо ла Мартиниер — отвърна ѝ той и я поведе към малкото офисче в задната част на ресторанта. — Надявам се, ще ми простите отсъствието при първото ви посещение, но бях в Париж. Всички от селото така се натъжиха от новината за смъртта на майка ви. И моето семейство живее в селото от стотици години. Смятате ли да продадете имението? — поинтересува се той.

Емили съзнаваше с какво нетърпение очаква отговора ѝ Дамиен. Ресторантът му беше клюкарският пункт на селото.

— Още не съм решила. Отвори ми се доста работа.

— Разбирам. Надявам се да не се стигне дотам, но в случай че решите да го продадете, познавам не един предприемач, който на драго

сърце би ви платил цяло състояние за възможността да превърне красивото ви имение в хотел. Доста пъти са ме подпитвали през годините. — Дамиен кимна към прозореца, от който се откриваше изглед към далечната долинка и лъсналия под слънцето сив керемиден покрив на имението.

— Както казах, Дамиен — повтори Емили, — все още предстои да взема решение.

— Е, мадмоазел, ако имате нужда от нещо, се обадете. Всички тук безкрайно обичахме баща ви. Добър човек беше. След войната ни налегна такава немотия — заразказва Дамиен. — Контът издейства да се изградят нормални пътища към хълма ни, за да идват туристите от Сен Тропе. Семейството ми отвори ресторанта през петдесетте, а и цялото село видимо започна да се замогва. Баща ви подпомогна засаждането на много хектари лозя и благодарение на него се прославихме с виното си. — Дамиен махна към плодородната долина под тях. — В детството ми, накъдето и да погледнеш човек — само обработваеми земи, царевични ниви и пасбища. А сега провансалското ни розе се слави в цял свят.

— Приятно ми е да чуя, че баща ми е подпомогнал района, който толкова обичаше.

— Родът Дьо ла Мартиниер е неразделна част от Гасен, мадмоазел. Надявам се да останете при нас.

Дамиен продължи да се суети край нея. Донесе ѝ чаша вода, хляб и плато със сирена. Но когато Емили успя да влезе в интернет, я остави на мира. Тя провери първо имейлите си, после извади визитката на Себастиан и прегледа галерията със снимки в сайта му.

„Арте“ се намираше на „Фулъм Роуд“ и предлагаше главно творби на съвременното изкуство. Емили се успокои, че мястото действително съществуваше. Най-накрая се реши да набере номера на Себастиан. Отговори ѝ гласовата му поща, затова остави номера си и кратко съобщение, в което го молеше да се свърже с нея, за да продължат вчерашния си разговор.

Като приключи, Емили благодари на Дамиен за достъпа до интернет и за обяда, след което се върна в имението. Чувстваше се оживена и по-мотивирана от всякога. Ако решеше да обнови къщата, несъмнено трябваше да се откаже от ветеринарната си практика в Париж и да се пресели тук, за да следи развитието на проекта. Може

би се нуждаеше точно от такава промяна — чиста ирония на съдбата предвид на това, че преди няколко дни щеше да се изсмее на идеята. Животът ѝ щеше да се преобърне на сто и осемдесет градуса.

Вълнението ѝ обаче отстъпи място на страх, когато, приближавайки къщата, забеляза полицейската кола отпред. Побърза да паркира и грабна Фру-Фру. Марго разговаряше с жандарма във фойето.

— Госпожице Емили — посрещна я Марго паникьосана, — мисля, че някой е нахлул в къщата с взлом. Когато пристигнах по обичайното време — в два, вратата зееше отворена. О, мадамозел, толкова съжалявам.

Със свит на топка стомах Емили си спомни, че покрай емоциите ѝ около решението да реставрира имението, беше пропуснала да заключи задната врата, когато тръгна за селото.

— Марго, вината не е твоя. Май забравих да заключа задната врата. Липсва ли нещо? — В главата ѝ изникна ценната картина във всекидневната.

— Огледах внимателно всички стаи и ми се струва, че не липсва нищо. Но май е най-добре и вие да огледате — каза Марго.

— Много често този тип престъпници разчитат на удобен случай — намеси се жандармът. — Наоколо се навъртат сума ти цигани, които, видят ли необитаема наглед къща, проникват с взлом, търсейки бижута или пари.

— Е, в такъв случай са си тръгнали с празни ръце — отвърна мрачно Емили.

— Госпожице Емили, случайно да държите ключа от входната врата? — обади се Марго. — Никъде не го намирам. Нямахте го на обичайното му място в ключалката и предположих, че сте го скрили някъде за по-сигурно.

— Не съм го крила. — Емили погледна към голямата празна ключалка, която ѝ се стори някак гола без ръждясалия ѝ другар. Примига веднъж, мъчейки се да си спомни дали ключът беше на вратата сутринта. Но едва ли такава подробност би ѝ направила впечатление, когато е минала през фойето към кухнята.

— Ако не успеете да намерите ключа, е важно да се обадите на ключар, който незабавно да смени бравата — обясни жандармът. — Няма как да заключите вратата, а и да имате втори ключ, не е

изключено крадците да са отмъкнали първия с намерението да се върнат по-късно.

— Разбирам. — Току-що зародилата се фантазия на Емили за едно безопасно райско кътче бързо се изпаряваше с бесния ритъм на сърцето ѝ.

Марго погледна часовника си.

— Извинете, госпожице Емили, но трябва да се прибирам. Антон е сам вкъщи. Може ли да си ходя? — обърна се тя към жандарма.

— Да. Ако ми е нужна допълнителна информация, ще се свържа с вас — отвърна той.

— Благодаря ви. — Марго се обърна към Емили: — Госпожице, страхувам се да ви оставя тук самичка. Защо не отседнете в някой хотел за няколко дни?

— Не се тревожи, Марго, веднага ще намеря ключар, а и нищо не ми пречи да въртна ключа на спалнята си, поне за тази нощ.

— Моля ви да ми се обадите, ако изникне нещо. И занапред не забравяйте да заключвате задната врата. — Изтормозена, Марго махна за довиждане и хукна към колелото си.

— Ще ви помоля да претърсите имението, за да не се окаже, че с икономката ви сме пропуснали нещо. — Жандармът извади бележник от горния джоб на униформата си и надраска набързо един телефонен номер. — Обадете ми се, ако установите, че е имало кражба, и управлението ще поеме случая. Иначе — въздъхна той — няма с какво друго да съм ви полезен.

— Благодаря ви, че се отзовахте — каза Емили, засрамена заради глупавата си грешка. — Както вече казах, вината е моя.

— Няма проблем, но бих ви посъветвал да засилите мерките за сигурност при първа възможност и — тъй като имението често остава без надзор — да сложите аларма. — Жандармът ѝ кимна за довиждане и тръгна към отворената врата.

Емили незабавно се втурна към горния етаж, да провери дали всичко е на мястото си. Още не беше изкачила стълбището, когато мярна една кола, която се приближаваше по вития път към имението, а после заобиколи откъм гърба на къщата. С разтуптяно сърце Емили изтърча в кухнята и заключи задната врата срещу неканените гости. Но през прозорчето надникна не чуждо лице, а Себастиан. Емили отключи вратата и я отвори.

— Привет! — Себастиан я гледаше въпросително. — Да разбирам ли отворената врата като покана да вляза?

— Да. Извинявай, току-що научих, че някой е тършувал из къщата, а не познавам колата ти.

— Божичко, Емили, колко ужасно! — възмути се той, престъпвайки прага. — Откраднали ли са нещо?

— Според Марго не, но тъкмо се канех да проверя на горния стаж.

— Искаш ли помощ?

— Ами... — Коленете ѝ внезапно омекнаха и тя се стовари върху най-близкия кухненски стол.

— Емили, пребледняла си като платно — Себастиан бе угрижен. — Виж какво, преди да се втурнеш да инспектираш къщата, защо не ми позволиш да ти приготвя панацея в английски стил — една хубава чашка чай? Преживяла си голям стрес. Не ставай, поуспокой се, а аз ще сложа водата.

— Благодаря ти — съгласи се тя, докосвайки с разтреперани пръсти пулсиращите си слепоочия.

Фру-Фру изскимтя в краката ѝ. Тя го вдигна в скута си и започна да го гали, а допирът с късата му козинка като че ли ѝ подейства успокояващо.

— Откъде са проникнали в къщата? — попита Себастиан.

— Най-вероятно през задната врата, но са си тръгнали през главния вход и ключът го няма — обясни Емили. — Трябва възможно най-бързо да извикам ключар, за да смени бравата.

— Имаш ли телефонен указател? — Себастиан остави порцеланова чаша на масата пред нея. — Докато си пийваш чая, аз ще се свържа с ключар. — Той извади мобилния си телефон.

— Да, ей там, в горното чекмедже. — Емили посочи към един голям бюфет. — Себастиан, моля те, не се занимавай. Сама ще се справя...

Но Себастиан вече бе отворил чекмеджето и държеше указателя в ръце.

— Така — рече след няколкоминутно ровичкане из дебелината книга. — Намирам трима в Сен Тропе и един в Ла Кроа Валмер. Ще им звънна веднага, за да видим кой е на разположение. — И той набра

първия номер. — Ало, да, обаждам се от Шато дьо ла Мартиниер и ме интересува дали...

Емили не проследи разговора, а просто продължи да пийва от чая си, любувайки се на чувството някой друг да поеме нещата в свои ръце.

— Ето какво — подхвана Себастиан, след като затвори телефона, — за жалост ключарят може да дойде чак утре сутринта. Но пък ме увери, че вече бил свикнал да сменя стари брави в този район. — Себастиан я огледа. — Май ти се е възвърнал цветът. Ще имаш ли сили да огледаме къщата, преди да мръкне? Според мен е редно. Ще те придружа, ако искаш.

— Себастиан, убедена съм, че си имаш и по-важна работа — отбеляза смутено Емили. — Не искам да те задържам.

— Глупости. Един уважаващ себе си английски джентълмен за нищо на света не би изоставил девойка в беда. — И той ѝ подаде ръка, за да стане от стола. — Хайде, да отхвърлим и тази работа.

— Благодаря ти. Страх ме е, да не би да са се притаили в някой ъгъл на къщата. — Емили прехапа устни. — Марго не ги е сварила.

Всички стаи си бяха същите, каквито Емили ги бе оставила, и макар да не можеше да заяви със сигурност, че нищо не липсва, понеже не познаваше всеки един предмет, нервите ѝ чувствително се бяха поотпуснали, когато слязоха във фойето след обиколката.

— Е, всяко кътче е проверено — обяви Себастиан. — Сещаш ли се за друго място, където може да се крият?

— В мазето може би? Аз обаче никога не съм слизала там — призна си Емили.

— Май е дошло време. Знаеш ли откъде се влиза?

— Ако не се лъжа, вратата е в антрето пред кухнята.

— Добре тогава, да надникнем и там.

— Наистина ли се налага? — притесни се Емили. Тъмните затворени пространства я ужасяваха.

— Ако искаш, мога да сляза сам?

— Не, прав си. Време е и аз да огледам мазето.

— Не бой се, ще те пазя — усмихна се широко Себастиан, когато влязоха в антрето. — Това ли е вратата?

— Май да.

Себастиан дръпна ръждясалото резе и завъртя ключа с видимо усилие.

— Не е отваряна с години, така че едва ли някой ни причаква долу.

Вратата простена на пантите си, той опипа слепешком за ключа на лампата, но в крайна сметка откри вехт шнур точно над главата си. Дръпна го и се разля мъждива светлина.

— Така, аз тръгвам първи.

Боязливо слизайки стъпало по стъпало след Себастиан, Емили се озова в ниско студено помещение със застоял влажен въздух.

— Еха! — възкликна Себастиан при вида на големите дървени стелажи с ромбоидни клетки, във всяка от които имаше прашасала бутилка вино. Извади произволно една, поизбърса етикета и прочете: — *Шато Лафит Ротшилд 1949*. Далеч не съм винен експерт, но тази колекция като нищо може да се окаже сбъднатата мечта на някой запален винар. — Той вдигна рамене и върна шишето на мястото му. — От друга страна, може и да е станало на оцет.

Поразходиха се из стаята, вадейки бутилки наслуки и четейки етикетите.

— Не откривам нито едно шише след 1969 година, а ти? — чудеше се Себастиан. — Явно никой не си е правил труда да обогатява колекцията след тази година. Почакай малко...

Той остави двете бутилки, които държеше на пода и издърпа още четири от клетките им. Сложи и тях на пода, а после прибави още шест.

— Зад стелажа има нещо. Май е врата, виждаш ли?

Емили надникна през летвите на стелаж и се увери, че е прав.

— Най-вероятно води към друга, неизползваема изба — предположи тя с надежда в гласа, тъй като бе нетърпелива възможно най-скоро да се върне горе.

— Да, несъмнено такава голяма къща ще разполага с обширни мазета в основите си. Аха... — Себастиан извади и последното шише, после хвана с две ръце прогнилия дървен стелаж и го отместил в средата на помещението, — ... прав бях, врата е. — Махна паяжините от бравата и натисна дръжката. Вратата, чието деформирано от влагата дърво вече не пасваше плътно на касата, поддаде, като измъчено изскрибуца. — Да проверим ли какво се крие отвъд?

— Хм... — Емили нямаше особено голямо желание да продължи с разследването. — Най-вероятно нищо.

— Е, ще видим — Себастиан напрегна всички сили, за да избути вратата докрай по вехтия под на мазето. Отново опипа с пръсти за ключа на осветлението, но не намери нищо.

— Ти почакай тук — нареди той на Емили и пристъпи в непрогледната тъмнина. — Отнякъде като че ли прониква естествена светлина... — И той потъна във влажния мрак. — Да, виждам едно прозорче... ох! Извинявай, блъснах си пиццала в нещо. — Пак изникна на входа. — Случайно да ти се намира фенерче?

— Мога да проверя в кухнята. — Емили се обърна и тръгна към стълбището, благодарна, че ѝ се удава възможност да избяга от това място.

— Ако не намериш фенерче, донеси една-две свещи — провикна се той след нея.

За нейно разочарование батериите на фенерчето се бяха изтощили, затова грабна кутия стари свещи и кибрит от килера, пое си дълбоко въздух и тръгна пак към мазето.

— Ето — извика, като влезе в помещението.

Себастиан взе две свещи и изчака Емили да ги запали. Подаде ѝ едната и се върна в тайната стаичка, а Емили го последва със свит стомах.

Изправиха се наред малкото помещение, разпръсвайки мистериозна светлина с пламъчетата на свещите, и се огледаха в мълчалив захлас.

— Поправи ме, ако греша, но ми се струва, че тази стая някога е била обитавана — обади се Себастиан накрая. — Виж — легло, малка масичка до него, стол до прозореца, така че да улавя оскъдната светлина, скрин с чекмеджета... — Протегна ръка, за да доближи свещта. — Даже одеялото още е върху дюшека.

— Да — съгласи се Емили, докато очите ѝ се мъчеха да се адаптират към мъждивата светлина, — и килимче на пода. Но кой би живял тук?

— Някой от прислугата може би? — предположи Себастиан.

— Прислугата ни се разполагаше в няколко тавански стаички. Семейството ми никога не би се отнесло толкова жестоко с човешки същества — да ги тикне под земята.

— Разбира се, че не — побърза да се съгласи Себастиан, леко засрамен. — Виж, там има още една вратичка.

Той отиде да я отвори.

— Мен ако питаш, тук е било мокрото помещение. На стената има кран, а долу — керамичен умивалник. И тоалетна. — Наведе глава, за да може да излезе от ниската стаичка. — Няма съмнение, че някой е живял тук, но кой? — Отиде до Емили със светнали от оживление очи. — Предлагам да седнем горе на чаша винце от бутилките в избата и да разнищим тази мистерия.

5

В кухнята Емили внезапно се разтрепери — кой знае дали от студа в мазето, или от преживения шок.

— Ти отиди горе да си вземеш пуловер, а аз ще пробвам да запаля камината. Тази вечер позастудя — каза Себастиан. — Чуваш ли какъв вятър брули навън?

— Да. Мистралът е — съгласи се тя. — Тук винаги е хладно вечер, но не вярвам да имаме дърва.

— Моля! В къща на сред гората? Имаме си всичко нужно. — Себастиан й смигна. — Ей сега се връщам.

Емили се качи на горния етаж, взе си жилетка, издърпа одеялото от леглото си и обиколи стаите, за да се увери, че кепенците на прозорците са спуснати срещу набезите на усилващия се вятър. Много местни жители изпитваха ужас от мистрала, който редовно помиташе безпощадно долината на река Рона, вясвайки се най-неочаквано и утихвайки само след минути. В района битуваха легенди, коя от коя по-небивала — включително, че вятърът събуждал злите вещици и влияел върху хормоналния баланс на жените и поведението на животните. Но Емили открай време се възхищаваше на величествената му мощ и се любуваше на свежия въздух, който донасяше със себе си.

След десетина минути Себастиан се появи в кухнята с ръчна количка — бе я натоварил с натрошени съчки от градината и с няколко стари дънера, които бе изровил от бараката.

— Дотук добре. Покажи ми къде да запаля огън.

Емили го заведе във всекидневната и не след дълго зад решетките на камината затанцува огън, който внесе уют.

— Страхотна камина — изрази Себастиан одобрението си, докато бършеше ръце в памучните си панталони. — Знаели са как се правят комини по онова време.

— Идея си нямам как се пали огън — призна си Емили. — И в двете ни къщи все прислугата се занимаваше с това, а в апартамента ми няма камина.

— Е, малка ми принцеске — ухили се Себастиан, — по нашите земи паленето на огън е ежедневие. А сега ще отворя бутилката вино, която си откраднахме от мазето, и ще проверя дали става за пиене. Освен това, ако не възразяваш, ще се поразровя из кухнята, понеже стомахът ми се бунтува от глад. Цял ден нищичко не съм хапвал, пък и съм сигурен, че твоят тумбак също е празен.

— О, ами... — Емили понечи да стане от дивана, но Себастиан не ѝ позволи.

— Не, ти стой тук, да се погрееш. Ще се справя и сам.

Емили се уви плътно в одеялото и омагьосана, загледа подскачащите пламъци, наслаждавайки се на талазите топлина и спокойствие, които я заливаха. Не си спомняше кога за последно се бяха грижили за нея така. Може би чак в детството, когато я гледаше любимата ѝ бавачка. Подви крака, отпусна глава върху овехтялата копринена дамаска на дивана и затвори очи.

— Емили! — Тя усети, че я разклати леко нечия ръка. — Време е да ставаш, миличка.

Когато се събуди, срещна лешниковите очи на Себастиан:

— Почти девет е. Спиш вече два часа. Вечерята е сервирана.

Съннена и засрамена, тя седна на дивана.

— Себастиан, много извинявай.

— Не е нужно да се извиняваш. Не ти бяха останали сили. Донесох вечерята тук, понеже в кухнята е много студено. Мистралът щеше да ме отвее, докато се връщах от магазина. Хайде, заповядай — подкани я той, сочейки чинията с топли спагети „Болонезе“ върху ниската масичка пред нея. — Виното, което качихме от избата, мирише доста добре; да видим дали става за пиене. — Себастиан отпи и преглътна. После кимна одобрително. — Невероятно е. Надявам се, че не съм отворил вино, което струва неколкостотин франка, за да преглътнем непретенциозните ни спагети!

— Толкова много бутилки има долу, че не виждам нищо страшно в това да се насладим на една. — Емили взе чашата си и отпи. — Прав си, божествено е. — Последва втора глътка с пълна вилица спагети и внезапно тя осъзна какъв страхотен апетит ѝ се бе отворил. — Много мило от твоя страна. Бива те за готвач.

— Чак готвач не бих се нарекъл, но поне знам да забърквам някои прости ястия. Между другото, докато спеше, обмислих как ще е най-добре да постъпиш с картината на Матис. Обадох се на един приятел от „Сотбис“ в Лондон и той ми препоръча негов познайник от Париж. Даде ми телефонния му номер, така че можеш да му звънеш утре и да задвижиш нещата.

— Задължително ще се свържа с него, благодаря ти, Себастиан.

— Един от най-прочутите аукционери в Париж е, а и приятелят ми го препоръчва горещо. Честно да ти кажа, много ми се ще да се натрапя на срещата ви, за да разбера дали не греша — добави той усмихнато.

— Няма да се натрапваш — кимна Емили. — Кога мислиш да се връщаш в Англия?

— В края на следващата седмица, така че дотогава съм на разположение, в случай че ти потрябвам. Затънала си в задачи. Но най-важното е ти и къщата да сте в безопасност. Ако искаш, утре мога да попитам ключаря коя местна охранителна фирма би ни препоръчал за инсталацията на алармена система.

— Защо не, ще ми е от голяма помощ — благодари му Емили. — Хич ме няма в тези неща.

— Ясно. А сега — подхвана Себастиан, навивайки спагети на вилицата си — да преминем към по-вълнуващата тема за предназначението на тайното скривалище под краката ни. Хрумва ли ти нещо?

— Не — поклати глава Емили. — Опасявам се, че не съм особено наясно със семейната ни история.

— Интересно ми е най-вече дали не са го използвали по време на войната. Божичко, само за няколко минути да ме затворят долу, и ще си загубя ума. — Себастиан вдигна вежди. — Представяш ли си как би се чувствала, ако те изолират в това тясно помещение в продължение на дни, седмици и месеци даже?

— Не си представям — намръщи се Емили. — А как само ми се иска татко да беше жив, за да го попитам лично. Срам ме е, че не познавам миналото на рода си. Може пък да го опозная, докато уреждам проблемите с имението.

— Не се и съмнявам. — Себастиан стана и се зае да събира празните чинии.

— Моля те, достатъчно направи вече, остави на мен — спря го Емили. — Сигурно е време да тръгваш.

— Моля? — изглежда я потресен Себастиан. — Сериозно ли мислиш, че ще те оставя самичка през нощта, при положение че вратата не се заключва? Няма да мигна. Не, Емили, позволи ми да остана. Ще пренощувам на дивана пред камината, за мен не е проблем.

— Себастиан, нищо няма да ми се случи, не се притеснявай. Светкавицата рядко удря два пъти в един ден, нали така? Както казах и на жандарма, не ми пречи да заключа вратата на спалнята си. И бездруго имам чувството, че вече ти се качвам на главата. Моля те, тръгвай.

— Е, ако ще те притеснявам с присъствието си, разбира се, че ще си ходя.

— Не, не е това, просто ми е неудобно, задето ти отнех толкова време — побърза да отрече Емили. — Все пак почти не се познаваме.

— Няма причина да се чувстваш неудобно. Така или иначе, леглото в квартирата ми е по-твърдо и от дъска.

— Щом е така, заповядай и ти благодаря отново — предаде се Емили. — Но при условие че спиш в някоя от стаите за гости. Глупаво ще бъде да те оставя да спиш на дивана.

— Уговорихме се. — Себастиан се пресегна за ръжена. — А това ще стои до леглото ми за всеки случай.

Измиха заедно съдовете, после Емили заключи задната врата и отведе Себастиан в стаята му на горния етаж.

— Марго винаги поддържа в готовност за неочаквани гости тази спалня. Дано да ти бъде удобно.

— Ще преживея някак. — Той огледа просторната стая с изтънчената ѝ френска мебелировка. — Благодаря, Емили, приятни сънища.

— И на теб. Лека нощ.

Себастиан пристъпи към нея. Някакъв инстинкт подтикна Емили да затвори вратата, преди той да я приближи, след което закрачи припряно по коридора към собствената си спалня и я заключи след себе си. Просна се върху леглото със странното чувство, че не ѝ стига въздух.

Защо беше побягнала така? Себастиан навярно искаше да я целуне приятелски за лека нощ. Заби ядосано юмрук в матрака. Вече

нямаше как да разбере.

След неспокойната нощ, през чиито дълги часове усещаше с всяко нервно окончание в тялото си непосредствената и дори някак интимна близост на Себастиан, който спеше едва на няколко метра от нея, Емили слезе на долния етаж, да направи кафе. Тъй като предполагаше, че гостът ѝ е още в леглото, доста се изненада, като чу колата му отвън и го видя да влиза през задната врата.

— Добро утро — поздрави я той. — Отидох до пекарната за закуски. Не знаех какво ще ти се яде, затова взех франзели, кроасани и кифлички с шоколад. А, да не забравяме и любимия ми френски конфитюр. — Той сложи вкусоитиите на кухненската маса.

— Благодаря ти — каза Емили, имайки чувството, че не спира да повтаря тези две думички пред него. — Аз пък направих кафе.

— Ходенето за пресен хляб сутринта е едно от най-приятните ми занимания във Франция. Тази традиция отдавна е отмряла в Англия — сподели Себастиан. — Аха, ключарят се обади да каже, че ще е тук след час.

— Чувствам се като кръгла глупачка — въздъхна Емили. — Как можах да забравя да заключа задната врата вчера.

— Емили — подхвана приятелски Себастиан, отпусайки длан върху рамото ѝ. — Живееш под огромен стрес през изминалите две седмици. Скръбта и шокът могат да ти повлияят по какви ли не начини. — Ръката върху рамото ѝ се раздвижи и започна да го масажира. — Не се обвинявай. За радост няма последици. Просто приеми случката като урок за в бъдеще. Кажй сега какво ти се яде.

— Франзела, кроасан... няма значение.

Тя остави Себастиан да сипе кафе, после седна мълчаливо на масата, дъвчейки сънено закуската си и слушайки как англичанинът провежда разговори с охранителните фирми, които ключарят му бе препоръчал.

— Така — каза той, след като остави телефона, и надраска набързо няколко реда върху лист хартия. — Всички твърдят, че могат да инсталират подходяща за къщата алармена система, но ще трябва да направят оглед, преди да предложат окончателна цена. Искаш ли да ангажираме някого за утре?

— Да, благодаря ти. — Вдигна внезапно поглед към него. — Защо ми помагаш?

— Ама че странен въпрос — учуди се Себастиан. — Вероятно защото те харесвам, а виждам, че не ти е лесно в момента. Пък и съм убеден, че баба Констанс би настояла да помогна на внучката на Едуар. Следващият ми въпрос е ти ли ще разговаряш с парижанина, когото ми препоръчаха като експерт по изкуството, или да се заема аз?

На Емили започваше да ѝ прилошава от непредвидената закуска.

— Май е най-добре ти да се заемеш, понеже си на „ти“ с материята.

— Добре. Според мен е добре да прегледа и останалите картини в имението. И без това няма да е зле да потърсиш второ, и дори трето мнение.

— Да. Освен това трябва да се погрижа за предметите на изкуството в парижката къща.

— Кога възнамеряваш да се прибиращ в Париж?

— Скоро — въздъхна тя. — Но имаш право, най-добре е да отметна, колкото се може повече задачи, докато съм тук. В случай че реша да задържа имението, ме очаква още цял куп работа.

— Замисляш се дали да не го задържиш ли?

— Да. Макар че, като се сетя как забравих задната врата отключена, май е глупава идея да се нагърбвам с проект, който би затруднил всеки.

— Е — каза Себастиан, — имай едно наум, че съм насреща.

— Безкрайно си любезен и не знам как ще ти се отблагодаря.

Фру-Фру изскимтя пред кухненската врата, за да я пуснат навън. Емили стана и ѝ отвори. — Несъмнено и ти си имаш своите си ангажименти.

— Така е — съгласи се той, — но тъй като по една случайност красивите картини са ми страст, няма да ми бъде трудно да ти помагам. А каква ще е присъдата на библиотеката? Искаш ли да намеря експерт по ценни книги, за да хвърли един поглед на колекцията?

— Не, благодаря — побърза да откаже Емили през насъбралата се в главата ѝ мъгла. — Не е спешно, понеже нямам никакво намерение да продавам книгите. Трябва да се обадя на Жерар — нотариуса. Вчера ми е оставил три гласови съобщения, но така и не се свързах с него.

— През това време аз ще отскоча до вилата за един душ и чисти дрехи. Ще се видим по-късно. И да не забравиш, че ключарят ще пристигне всеки момент — припомни й той.

— Благодаря ти, Себастиан.

Емили остави ключаря да работи по входната врата, обади се на Жерар и с капчица самодоволство му съобщи, че в имението нещата са под контрол. Уговориха си среща за следващата седмица в парижката къща на родителите й, после провери докъде бе стигнал ключарят, и отиде в библиотеката, жадувайки за спокойната й атмосфера. Поразходи се между прашните рафтове, размишлявайки какво смело начинание щеше да е преместването на хилядите книги на склад, ако решише да продаде или да реставрира имението.

Направи й впечатление, че две книги стърчаха пред другите на рафта. Извади ги и прочете заглавията им — култивиране на дървета. Върна ги на рафта, като ги изравни с останалите, и тъкмо влизаше в кухнята, когато чу колата на Себастиан да приближава по чакълестата алея.

Той влетя през задната врата запъхтян.

— Емили! Звънях ти, но ти не вдигна! — Той прокара пръсти през косата си. — Боя се, че току-що намерих кученцето ти на пътя. Ранено е доста сериозно и трябва незабавно да го закараме на ветеринар. Сложил съм го на задната седалка в колата. Хайде, идвай.

Изтръпнала от ужас, Емили изтича до колата на Себастиан и седна до кървящото, едвам дишащо кученце. Той седна зад волана и потеглиха бързо за Ла Кроа Валмер, където, както Емили се беше сетила, имаше ветеринарен кабинет на десет минути път с кола. По бузите й се ронеха сълзи, докато милваше безжизненото телце на Фру-Фру върху коляното си.

— Тази сутрин я пуснах навън — ридаеше тя безутешно, — а като дойде ключарят, забравих да я прибера. Обикновено не се отдалечава от къщата, но сигурно е тръгнала след колата ти... и както е сляпа, ако е излязла на пътя, не е видяла, че нещо лети към нея... О, боже! Как можах да я забравя!

— Емили, Емили, успокой се. Ветеринарят ще се погрижи за нея — помъчи се да я утеши Себастиан.

Един-единствен поглед към мрачното лице на ветеринаря беше достатъчен, за да затвърди професионалната преценка на Емили.

— Много съжалявам, мадмоазел, но е получила сериозни вътрешни наранявания. Може да я оперираме, но за жалост е прекалено стара и слаба. Съветът ми е да ѝ помогнем да си отиде безболезнено. И вие така бихте посъветвали ваш клиент, прав ли съм? — попита я тактично докторът.

— Да — печално кимна Емили. — Разбира се.

Двайсет минути по-късно след целувка за сбогом, докато ветеринарят инжектираше Фру-Фру и дребното ѝ телце потрепери за последно, Емили излезе като покосена от клиниката и изкачи стълбището с разтреперани крака, хванала Себастиан под ръка за опора.

— Майка ми я обожаваше и обещах, че ще се грижа за нея...

— Хайде, миличка, да те заведем вкъщи — подкани я грижовно Себастиан.

По пътя към имението Емили, вцепенена от чувство за вина и силни емоции, остана безмълвна. Влязоха през кухненската врата и тя се стовари отчаяно върху най-близкия стол, опря лакти върху масата и зарови лице в тях.

— Не мога да се грижа дори за едно кученце! Майка ми беше права — безнадеждна съм! Нищо не ми се получава, нищичко! А съм единствената наследничка на такова престижно благородническо семейство! Толкова бележити родственици, включително собственият ми баща, а погледни ме само — пълен позор!

Хлипайки като дете с приглушен от собствените ѝ ръце глас, изля всичката мъка, насадена от тежките думи на майка ѝ. Когато най-сетне вдигна поглед, видя Себастиан, който седеше мълчаливо на масата и я наблюдаваше.

— Боже — възкликна тя, моментално засрамена от изблика си на емоции. — Извинявай, станах за посмешище! Винаги е било така — добави през сълзи.

Себастиан стана бавно, заобиколи масата и приклекна до нея, като ѝ предложи кърпичка.

— Емили, повярвай ми, образът, който сама си изградила за себе си и който съвсем очевидно е повлиян от гледището на майка ти, е съвършено погрешен. Ако искаш да знаеш — усмихна ѝ се той,

отмествайки кичур коса от лицето ѝ и пъхвайки го зад ухото ѝ, — макар и да не се познаваме добре, мисля, че ти си изключително смела, силна и интелигентна жена. Да не споменаваме колко си красива.

— Красива, ха! — Емили се обърна към него с насмешка в очите. — Стига, Себастиан, оценявам опитите ти да ме утетиш, но с безочливите си лъжи звучиш снизходително. Разминала съм се с красотата!

— Предполагам, че и това си научила от майка си?

— Да, но е самата истина — отсече тя яростно.

— Е, прости ми, че се изказвам свободно, но си го помислих още като те видях. А що се отнася до убеждението ти, че във всичко се проваляш — през живота си не съм чувал по-голяма глупост. Според мен се справяш блестящо с неща, които биха накарали много хора да изпаднат в пълен смут. И то съвсем сама. Емили, чуй ме — продължи умолително Себастиан, — както и да се е отнасяла към теб майка ти, не бива да гледаш на себе си през нейните очи. Защото, мила моя, майка ти жестоко се е лъгала. Жестоко. Но времето ѝ е изтекло и е настъпило твоето. Вече не може да те огорчава, не може. Ела тук.

Себастиан протегна ръце и я придърпа в обятията си. Притисна я плътно към себе си, а тя продължи да ридае върху рамото му.

— Обещавам ти, че всичко ще си дойде на мястото. До теб съм, ако имаш нужда от помощ.

Тя вдигна поглед към него.

— Но аз не съм ти никаква! Защо те е грижа за мен?

— Хм — подсмихна се Себастиан, — може да се каже, че изминалите дни бяха доста драматични. А и съм сигурен, че ако се бяхме запознали в Париж и бяхме излизали няколко пъти заедно, едва ли щях така уверено да изказвам мнение. Неволята си има и хубави страни. Психическите прегради падат не за седмици, а за дни. Наистина вярвам, че те разбирам. И бих искал да прекарвам повече време с теб, ако ми позволиш. — Той я хвана за раменете и повдигна брадичката ѝ, така че да го погледне в очите. — Емили, проумявам, че всичко се случва твърде бързо, и вероятно те плаши, затова най-малко искам да те притискам. Обещавам да не го правя. Но трябва да си призная, че точно в този момент умирам от желание да те целуна.

Емили го изгледа учудено и се поусмихна.

— Да ме целунеш? *Мен?*

— Да. Толкова ли е изненадващо? — пошегува се невинно Себастиан. — Не се бой, няма да ти налетя. Просто държах да съм откровен с теб.

— Благодаря ти. — Емили не откъсваше поглед от него, докато обмисляше ситуацията. Накрая протегна шия напред и допря колебливо устни до неговите. — Благодаря ти за всичко, Себастиан. Толкова си мил с мен, че...

Той пое лицето ѝ в длани и отвърна на целувката ѝ, после ненадейно се откъсна от нея, овладявайки желанието си.

— Виж какво — прошепна тихо, преплитайки пръсти с нейните, — държа да ми кажеш, ако престъпвам някакви граници. Не искам да сметнеш, че се възползвам от положението ти. Объркана си, вероятно не знаеш какво точно чувстваш, а...

— Себастиан, всичко е наред — успокой го на свой ред Емили. — Знам какво правя. Голямо момиче съм, както сам каза. Затова, моля те, не се безпокой.

— В такъв случай млъквам.

Себастиан отново я придърпа към себе си и Емили усети как болката ѝ бавно се разсейва от нежността му. Затова ѝ се отдаде.

6

ПАРИЖ, ЯНУАРИ 1999 ГОДИНА — ДЕВЕТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Емили седеше на най-задния ред в аукционната зала, наблюдавайки как шумният кръг от природно шикозни парижанки вдигат деликатни ръце със свършен маникюр в наддаване за изящен комплект от огърлица и обеци, инкрустирани с яркожълти диаманти. Сведе поглед към каталога, в чието бяло поле бе надраскала няколко цифри, и осъзна, че по нейни изчисления търгът беше набрал почти дванайсет милиона франка дотук.

В хода на следващите няколко седмици цялото съдържание на парижката къща, с изключение на няколко картини и антикварни мебели, които реши да задържи за имението, също щеше да попадне на аукционния подиум. Къщата вече бе продадена и новите ѝ собственици съвсем скоро щяха да се нанесат.

Усети лек натиск върху лявата си ръка и като се обърна, видя Себастиан.

— Добре ли си? — прошепна той.

Тя кимна, признателна за съпричастността му, докато се разделяше с безценната колекция от бижута на майка си с всеки удар на чукчето. С набраните пари щяха да се погасят голяма част от кредитните дългове на Валери и така Емили можеше да насочи парите от продажбата на парижката къща към дълго отлаганото обновяване на имението. С помощ от Себастиан картината на Матис беше обявена за оригинал. Той незабавно бе подсигурил купувач и с гордост ѝ бе представил чек на стойност пет милиона франка.

— Жалко, че Матис не е подписал платното. Щяхме да му вземем най-малко три пъти повече — беше въздъхнал той след продажбата.

Емили погледна към Себастиан, който следеше трескавото наддаване за огърлицата и обеците с оживен интерес. Често се улавяше

да го наблюдава с почуда и удивление, задето беше встъпил в живота ѝ и го бе променил до неузнаваемост.

Спасителят ѝ. Всичко беше променил; чувстваше се като току-що пробудена от дълъг, болезнен сън, незнайно как озовала се под топлите лъчи на слънцето. През първите няколко седмици бе приемала обяснението му в любов с известна доза резервираност, уплашена, че всеки момент може да изчезне от живота ѝ, но неотлъчната му нежност най-накрая беше успяла да разруши преградите. Сега, девет месеца по-късно, Емили грееше от радост в топлите му обятия, разцъфваше като увехнало цвете, напоено със свежа вода. В огледалото вече не я посрещаше безнадеждно отражение; очите ѝ искряха, а кожата ѝ сияеше с нова енергия... имаше дори дни, в които тя откриваше неподозирана красота в себе си.

Освен това Себастиан ѝ беше помогнал безкрайно много в организационните работи по продажбата на парижкия апартамент. Макар че бяха прекарвали известно време разделени заради задълженията му в Англия, Себастиан се връщаше във Франция при всяка възможност, за да ѝ помага в процеса на оценяване и освобождаване на къщата. Служеше ѝ като верен преводач за непонятния език на топографи, архитекти и строители, които прииждаха в имението, за да изяснят на Емили с какво точно се захваща и какви средства ще ѝ бъдат нужни.

Емили съзнаваше, че развива все по-голяма и по-голяма зависимост от Себастиан не само в емоционален, но и в практически план заради финансовия лабиринт, в който се беше залутала. Не че не успяваше и сама да се пребори с безкрайния поток от документи, който се стичаше от Жерар, и с купищата му съвети за разумна инвестиция на парите след материализирането им; по-скоро и нея както баща ѝ не я интересуваха подобни въпроси. Ако имаше достатъчно пари за ремонтите по имението и за джоба ѝ в близкото или по-далечното бъдеще, финансовите тънкости не я засягаха. Емили летеше в облаците от щастие.

Наддаването за комплекта бижута надмина очакваната стойност от милион и двеста хиляди франка, а Емили се закле пред себе си, че щом се финализира продажбата на парижката къща, ще помоли Себастиан да ѝ разясни подробностите около финансовото ѝ положение. Безспорно бе важно да задържи контрола в свои ръце, но

него го биваше къде-къде повече по тези въпроси. А не се съмняваше и за миг, че може да му има абсолютно доверие. Досега нито веднъж не го беше предавал.

Чукчето думна върху трибуната на аукционера. Себастиан ѝ се усмихна.

— Леле, триста хиляди франка повече от очакваното. Поздравления, ангелче. — И той я целуна нежно по бузата.

— Благодаря ти.

Аукционерът демонстрира пред публиката семпъл наниз от кремави перли с обеци към тях и в гърлото на Емили се загнезди неприятна горчицина. Тя наведе глава, за да не гледа.

Себастиан веднага забеляза това.

— Емили, какво има?

— Майка ми почти не сваляше тази огърлица. Аз... извини ме.

Тя стана и се запъти към изхода, търсейки тоалетната. Седна върху капака на тоалетната чиния и отпусна глава в дланите си, замаяна, премаяла и изненадана от емоционалната си реакция при вида на перлите. До този момент разпродаването на вещите не я бе засегнало психически. Изобщо не тъгуваше по тях; напротив — изпълваше я чувство на облекчение, че най-накрая съумя да се освободи от миналото си.

Емили вдигна поглед към резбованата дъбова врата на тоалетната. Дали не съдеше майка си твърде сурово? Все пак Валери никога не я бе наранявала физически. Това, че бе накарала дъщеря си да се чувства чужда в нейния свят — по-скоро притурка, но във всеки случай далеч от центъра му, — не я правеше лош човек. Самата Валери представляваше центърът на нейния си свят и място за друг просто не оставаше.

А и... Емили въздъхна. Злочестието, което я беше сполетяло на тринайсет, не бе породено от жестокост. Просто майка ѝ за пореден път бе пропуснала да забележи какво се задава.

Излезе от кабинката и наплиска лицето си с вода.

— Сторила е толкова, колкото е могла. Трябва да ѝ простиш — посъветва тя отражението си в огледалото. — Трябва да продължиш с живота си.

Пое си няколко дълбоки глътки въздух, излезе от тоалетната и завари Себастиан да крачи напред-назад в коридора.

— Добре ли си? — попита я разтревожен, като я прегърна.

— Да. Прилоша ми, но вече съм добре.

— Миличка, това преживяване би разстроило всеки — увери я той, сочейки към аукционната зала. — Та кой би издържал да гледа как онези лешояди се боричкат за остатъците от живота на майка му? Какво ще кажеш да те заведе на обяд? Не виждам смисъл да стоиш тук и да се измъчваш още.

— Да, с удоволствие бих излязла — отвърна Емили ободрена.

Двамата поеха по парижката уличка в хапливия януарски вятър към ресторанта, за който се беше сетил Себастиан.

— Не е особено изтънчен, но рибената им супа „Буябез“ е божествена, идеална за мразовити дни като днес.

Разположиха се на една от грубите дървени маси. Емили беше премръзнала и огънат в камината до тях ѝ дойде безкрайно добре. Себастиан поръча супа и разтърка ръцете ѝ между дланите си, за да ги стопли.

— Добрата новина е, че процесът върви към края си и съвсем скоро ще можеш да се съсредоточиш към бъдещето, а не към миналото.

— Нямаше да се справя без помощта ти, Себастиан. Благодаря ти, толкова съм ти признателна за всичко. — В очите на Емили проблеснаха сълзи.

— За мен беше чест — заяви той сериозно. — И мисля, че е настъпил ключовият момент да обсъдим общото ни бъдеще.

При тези думи сърцето ѝ се разтуптя като лудо. Заета да подреди миналото си, напоследък бе живяла ден за ден в настоящето. Пък и не дръзваше да умува за бъдещето, тъй като нямаше представа, как гледа на взаимоотношенията им Себастиан, а и нямаше смелост да го попита направо. Затова остана в мълчаливо очакване да продължи нататък.

— Наясно си, че бизнесът ми е в Англия, Емили. През няколкото месеца, които прекарах тук, правех всичко възможно, за да го управлявам от разстояние, но, да си призная, съм поизпуснал нещата.

— Боже, вината е изцяло моя — прекъсна го гузно Емили. — Толкова усилия и време ми посвети, че бизнесът ти остана на заден план.

— Е, положението не е неспасяемо — увери я той, — но определено се налага да отида на място и да му отделя повече време и

внимание.

— Разбирам... — Гласът ѝ заглъхна в края на думата, докато подреждаше мислите си. Бе ѝ подал ръка в изключително труден период от живота ѝ. Дали не бе решил, че сега, когато бурята отшумяваше, тя вече не се нуждаеше от него? Стомахът ѝ се преобърна.

Навярно Себастиан бе прочел мислите ѝ в очите, защото взе ръката ѝ и я целуна.

— Малката ми недосетливка. Знам какво ти се върти в главата. Да, в действителност трябва да се върна в Англия, поне на този етап, но нямам намерение да те изоставям.

— Ами тогава... какво възнамеряваш да правиш?

— Да те взема със себе си, Емили.

— В Англия?

— Да, в Англия. Как е английският ти между другото? Все говорим френски и не съм те чул да говориш моя език — усмихна ѝ се закачливо той.

— Добър е. Майка ми настояваше да го науча, а в парижката клиника обслужвах и англоговорещи клиенти.

— Чудесно, ще ти е от полза. Значи нищо не ти пречи да ме придружиш в Англия, поне за малко. Можем да пуснем под наем апартамента ти в Париж, докато се наслаждаваш на английска бира и йоркширски пудинг с моя милост.

— Ами имението? Нали трябва да следя как върви ремонтът — замисли се тя.

— Започне ли се с реставрациите, къщата ще се превърне в строителна площадка за няколко месеца. Ще трябва да се подменят електрическата и водопроводната инсталация, да не говорим за ремонта на покрива. Няма как да живееш в имението през това време, да не говорим за зимните месеци. Жилището няма да е годно за обитаване. Ще можеш да отседнеш в парижкия апартамент и да пътуваш до Гасен, но за същото време ще долетиш до Ница от някое британско летище. И най-вече ще бъдем заедно. Стига да го искаш? — погледна я той въпросително.

— Аз...

— Защо не го обмислиш? — прекъсна я Себастиан. — Ясно е, че за мен ще е хиляди пъти по-лесно да си ми подръка в Англия, вместо

да ми се налага да летя до Франция и обратно. Но изборът си е твой, Емили. И напълно ще разбера, ако решиш да си останеш във Франция.

— Но... — Емили не знаеше как точно да изрази мислите си. За постоянно ли я канеше в Англия? Или само докато свършеше ремонтът на имението?

— Емили — въздъхна Себастиан, наблюдавайки как тя се терзае вътрешно, — като отворена книга си ми. Сценарият, който ти предлагам, е плод не толкова на практични, колкото на емоционални съображения. Обичам те. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб. Къде и как ще го прекараме, е въпрос, чийто отговор ще съзрее с времето. Но искам да ти задам и още един въпрос...

Себастиан бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади малка кутийка. Отвори капачето и отвътре проблесна деликатен сапфирен пръстен.

— Искам да те питам дали ще се омъжиш за мен.

— Моля?

— Ех, не ме гледай в такъв потрес — въртна очи Себастиан. — Моментът уж трябва да е романтичен, а ти трябва да ми отговориш подобаващо.

— Съжалявам, просто ме шокира, това е. Не го очаквах. — Очите ѝ неочаквано плувнаха в сълзи. — Сигурен ли си? — Тя го погледна сериозно.

— Стига де! — изсумтя Себастиан. — Естествено, че съм сигурен! Да ти кажа, не всеки ден вадя пръстен и предлагам брак на жена.

— Та ние едва се познаваме.

— Емили, живеем неразделно през последните девет месеца. Работим, спим и ядем заедно. Говорили сме си хиляди пъти. Но ако... — Очите му притъмняха. — ... ако изпитваш съмнения относно мен, ще те разбера.

— Не! Не! — Емили опита да се отърси от шока. — Себастиан, прекрасен човек си и аз те... обичам. Ако наистина го мислиш, тогава... да.

— Сигурна ли си? — Пръстенът си оставаше стиснат между пръстите му.

— Напълно — отвърна Емили.

— В такъв случай — подхвана Себастиан, намествайки халката върху пръста на Емили — аз съм един изключително щастлив мъж.

Емили погледна пръстена върху ръката си и ахна:

— Разкошен е!

— Годежният пръстен на баба ми. И аз го намирам за красив, но не може да се мери с пищността на скъпоценните камъни от колекцията на майка ти. И между другото изобщо няма да се обидя, ако пожелаеш да запазиш моминското си име — добави той, отпивайки глътка вино. — Все пак си последната Дьо ла Мартиниер.

Емили никога не се беше замисляла по този въпрос.

— Не знам какво да ти кажа — отвърна, тепърва проумявайки случилото се и вкусвайки първите нотки на сладко удивление.

— Нищо чудно — успокои я Себастиан, докато келнерът сервираше рибените им супи. — Съжалявам, че те бомбардирах изневиделица, но планирам този момент от толкова дълго време. И така, хрумвали ти къде и кога бихме могли да минем под венчило?

— Още не, но бих предпочела да е във Франция, ако не възразяваш. И церемонията да е скромна — побърза да добави.

— Очаквах, че така ще кажеш. Ами дата?

— Нямам специални изисквания, а ти? — сви рамене Емили.

— Мен ако питаш, колкото по-скоро, толкова по-добре — обяви Себастиан. — Мислех си колко ли ще е хубаво да се върна в Англия със съпруга под ръка. А щом искаш да се венчаем във Франция и без много шумотевици, как ти звучи след няколко седмици тук, в Париж?

След няколко дни Емили посети имението, за да провери как върви преместването на мебелите на мястото, отредено за съхранението им. Възнамеряваше, след като се оженят и се установят в Йоркшър, да се върне за опаковането и пренасянето на книгите преди началото на ремонта. Себастиан бе заминал за Англия, за да вземе акта си за раждане, който бе необходим за сключването на брак във Франция.

Успя да намери квартиранти за парижкия си апартамент за шестмесечен срок, след което събра смелост да се обади на Леон — шефа ѝ във ветеринарната клиника, за да му съобщи, че няма да се връща на работа.

— Много жалко, че ни напускаш — бе казал Леон. — Ще липсваш и на пациентите си. Ако някога поискаш да се върнеш, ми се обади на всяка цена. Успех с брака и с новия ти живот в Англия. Много се радвам, че ти се усмихна щастието — заслужаваш го, Емили.

Емили съзнаваше, че шепата ѝ приятели, с които сподели за решението си да промени живота си, като последва сърцето си в Англия, се бяха изумили.

— Крайно нетипично е за теб да взимаш такива прибързани решения — бе коментирала колежката ѝ от университета Сабрина. — Надявам се да получа покана за сватбата, защото умирам от нетърпение да видя най-накрая рицаря в блестящи доспехи, който успя да ти вземе ума.

— Няма да има гости — ще бъдем само двамата със Себастиан и със свидетелите. Така предпочитам.

— Странна птица си, Емили — бе въздъхнала разочаровано Сабрина. — А пък аз се надявах на щуро парти. Е, какво да се прави. Сещай се за мен от време навреме и успех с брачния живот.

Когато Емили пристигна в имението, на входната врата я посрещна Марго, суетейки се покрай хамалите, които изнасяха от къщата гардероби от епохата на Луи XIV и крехки огледала с позлатени рамки.

— Помолих ги да внимават, но вече успяха да повредят ръба на един ценен скрин — изпуфтя тя ядосано, оставяйки чаша кафе на масата пред Емили.

— Не можем да очакваме да мине без щети — сви рамене Емили. — Марго, трябва да ти кажа нещо. — И тя вдигна ръка с усмивка, демонстрирайки годежния си пръстен. — Ще се омъжвам.

— Ще се омъжвате? — По лицето на икономката се изписа пълно недоумение. — За кого?

— За Себастиан, разбира се.

— Разбира се — кимна Марго. — Но, мадмоазел, не е ли малко ранско? Познавате го едва от няколко месеца. Сигурна ли сте?

— Да. Обичам го, Марго, а и той ми помогна толкова много.

— Да, така е. — Марго доближи до Емили и я целуна по двете бузи. — Радвам се за вас. Хубаво е, че ще имате някого до себе си.

— Благодаря ти.

— А сега ще трябва да ме извините. Като почнат да свалят мебелите от горния етаж, ще се извие прашна буря. До после, мадмоазел.

След като видя, че само ще се пречка на хамалите, а и бездруго не гореше от желание да наблюдава процеса на опразване на имението, следобеда Емили реши да се поразходи до селската къща на Жан и Жак и да им съобщи новината за сватбата. Докато прекосяваше краткото разстояние до лозята, си напомни на всяка цена да ги увери, че няма да загуби интерес нито към винарската изба, нито към реставрационната програма, когато започнеше новия си живот в чужбина. Жан настоя да отпразнуват повода с бутилка шампанско — подарък от негов приятел винар.

— Така или иначе, само си търсех повод да го отворя — отбеляза той с усмивка, когато влезе в уютната всекидневна, където Жак дремеше на стол до камината. — Татко, Емили носи хубава новина! Ще се омъжва.

Жак отвори едното си око и впери сънен поглед в Емили.

— Чу ли, папа? Емили ще се омъжва. — Жан прошепна на Емили: — Бронхитът му пак се влоши. Много го мъчи през зимата.

— Да. — Жак отвори и другото си око. — За кого?

— За младия англичанин, с когото ни запозна, когато дойдоха на разходка до лозята. Казва се Себастиан...? — Жан я погледна въпросително, очаквайки да чуе фамилията.

— Карадърс — допълни Емили. — Родом е от Йоркшър, графство в Англия. Ще се пренеса при него след сватбата. Само за известно време — докато тече ремонтът на имението, но възнамерявам често да идвам — добави тя решително.

— „Карадърс“, казваш? — опомни се внезапно Жак. — От Йоркшър?

— Точно така, татко — потвърди Жан.

Жак тръсна глава, като да я избистри.

— Най-вероятно е съвпадение, но познавах Карадърс от Йоркшър преди много, много години.

— Вярно ли, татко, откъде? — заинтересува се Жан.

— По време на войната при мен живя Констанс Карадърс — обясни Жак.

— Да, правилно си спомняш. Себастиан ми е разказвал, че баба му е гостувала тук по онова време. — Приятно развълнувана, Емили добави: — Нося годежния ѝ пръстен. — И тя протегна ръка към Жак, а той огледа пръстена с интерес.

— Да, това е нейният пръстен. — Жак погледна Емили с явно оживление в очите. — Ще се омъжвате за внука на Констанс?

— Да.

— Господи! — Той затършува из джоба на панталоните си за носна кърпа. — Не е за вярване. Констанс...

— Близки ли сте били, татко? — Жан прозвуча не по-малко изненадан от Емили.

— Много. Доста месеци прекара с мен в къщата. Беше... — Жак преглътна мъчително. — ... състрадателна и храбра жена. Жива ли е още? — В насълзените му сини очи просветна искрица надежда.

— За жалост не. Починала е преди около две години — каза Емили. — Жак, защо Констанс Карадърс е живяла при теб? Ще ми кажеш ли?

Жак впери поглед в далечината и след дълго взирание в нищото затвори клепачи, потънал в мисли.

— Татко, искаш ли малко шампанско? — И Жан му подаде чаша.

Жак я пое с разтреперана ръка и пийна, очевидно събирайки мислите си.

— Как се запознахте с този младеж — внука на Констанс, Емили? — попита той.

— Малко преди смъртта си Констанс разказала на Себастиан за времето, което била прекарала в окупирана Франция. Той проучил кое е имението на нашето семейство и дошъл да го види със собствените си очи — обясни Емили. — Но и той като мен няма представа, защо е живяла точно тук. Ще ни е много интересно да научим цялата история.

Жак въздъхна.

— Дълга история е. И не вярвах, че ще дойде ден да я разказвам.

— Моля те, Жак — подкани го Емили, — ще ми доставиш голямо удоволствие. С всеки изминал ден осъзнавам колко малко знам, особено за баща ми.

— Едуар беше прекрасен човек. Присъдиха му Орден на свободата за неустрашимата му служба на страната — Жак сви тъжно

рамене, — но той отказа да го приеме. Смяташе, че други го заслужавали повече.

— Моля те, Жак, ще разкажеш ли поне началото? — подкани го Емили. — Все пак ми предстои да се омъжа за внука на Констанс и мисля, че е важно да знам какво ни свързва в миналото.

— Права сте. Важно е да знаете. Засяга семейната ви история. Откъде да започна обаче...? — Жак зарея поглед, сякаш търсеше отговор в далечината. — Така — подхвана накрая, — ще започна с Констанс. За нея знам почти всичко. — По лицето му плъзна усмивка. — През дългите вечери в ей тази селска къща много пъти ми разказваше за живота си в Англия. И как се бе озовала във Франция...

ДА ЗЪРНА ИСКАМ

*Да зърна искам пурпура
на розите, разцъфнали в лехата.
Покажете ми среброто
на слънцето върху лицето на луната.*

*Да зърна искам синевата
на океана, когато се бунтува.
Покажете ти ръждивото
на орела, когато сред облаците плува.*

*Да зърна искам виолетовото
на гроздовете, натезжали по лозята.
Покажете ми златистото
на слънцето в разгар на лято.*

*Да зърна искам
кафявото на кестените, отрупали дървото.
Покажете ми лицата
на хората, с усмивка срещнали живота.*

София дьо ла Мартиниер,
1927 г., 9-годишна

ЛОНДОН, МАРТ 1943 ГОДИНА

Когато дойде на работа, Констанс Карадърс отвори обикновения кафяв пощенски плик, който намери на бюрото си, и прочете писмото. Бе покана за среща следобеда в стая 505-а във Военното министерство. Тя съблече палтото си, питайки се дали пак не я бяха объркали с някой друг. Кони се чувстваше повече от удобно като архивар — или „книжен плъх“, както наричаха архиварите галено в МИ-5 — и нямаше желание да се преквалифицира. Прекоси пълната работна стая и почука на вратата на началничката си.

— Влез.

— Простете за безпокойството, госпожице Кавендиш, но получих писмо, в което ме канят на среща във Военното министерство днес. Питам се дали не знаете за какво става въпрос.

— Нямаме работа да задаваме въпроси — кресна госпожица Кавендиш, стрелвайки й мимолетен поглед зад отрупаното с папки бюро. — Убедена съм, че ще ви разяснят ситуацията, като се явите на срещата.

— Но... — Кони прехапа долната си устна. — Надявам се, сте доволна от работата ми тук.

— Да, госпожо Карадърс, доволна съм. Съветвам ви да оставите всичките си въпроси относно посещението ви в министерството.

— Значи се налага да отида?

— Разбира се. Приключихме ли?

— Да, благодаря ви.

Кони затвори вратата след себе си, отиде до бюрото си и седна на мястото си, подразнена, защото я бяха поставили пред свършен факт.

Същия ден, докато я водеха през лабиринта от проходи в подземията на Военното министерство, откъдето водеха началото си всички военни операции на британското правителство, Кони проумя, че не отива на обикновена работна среща. Поканиха я в тясна стаичка с голи стени, където имаше маса с два стола в средата. На единия стол

седеше едър мъж на средна възраст, който стана и протегна ръка за поздрав през масата.

— Добър ден, госпожо Карадърс. Аз съм господин Потър — представи се той. — Заповядайте, седнете.

— Благодаря.

— Доколкото разбирам, френският ви е перфектен. Правилно ли съм осведомен?

— Да, сър.

— Тогава, предполагам, не бихте възразили, ако проведем останалата част от разговора на френски?

— Аз... *non* — прие Кони, сменяйки езика.

— Споделете как се научихте да говорите отличен френски? — запита я господин Потър.

— Майка ми е французойка, а сестра й — моята леля, има къща в Сен Рафаел, където като дете прекарвах всяко лято.

— Значи питаете любов към Франция?

— Разбира се. Чувствам се колкото англичанка, толкова и французойка, въпреки че съм родена тук, в Англия — обясни тя.

С проникателните си очи господин Потър веднага забеляза гъстата й кестенява коса, кафявите й очи и масивната й галска костна структура.

— Да, несъмнено притежавате френска осанка. В досието ви пише, че сте изучавали френската култура в Сорбоната.

— Така е, живях в Париж три години. Имам много незабравими спомени оттам — добави Кони с усмивка.

— Защо решихте да се върнете в Англия, след като завършихте?

— Върнах се, за да се омъжа за любимия си от детинство.

— Разбирам — каза господин Потър. — И в момента пребивавате в Йоркшър?

— Да, семейното имение на съпруга ми се намира в Северен Йоркшър. Макар че в момента, докато работя в Уайтхол, живея в тукашния ни апартамент. Съпругът ми е в чужбина, в Северна Африка.

— Командир е в Шотландската гвардия, ако не се лъжа?

— Да — потвърди Кони. — Но в момента е в неизвестност.

— Подочух. Съчувствам ви искрено. Деца? — поинтересува се господин Потър.

— Не. Заради войната се въздържахме. — Кони въздъхна мрачно. — Бяхме женени едва от няколко седмици, когато призоваха Лоурънс на военна служба. Затова реших, вместо да плета чорапи в Йоркшър, да слеза на Юг и да съм полезна с каквото мога.

— Пламенен патриот ли сте, госпожо Карадърс?

— Да, господин Потър. — Кони вдигна вежди, изненадана от директния въпрос.

— Готова да пожертвате своя живот за родините си?

— Ако опре дотам, да.

— Носят се слухове, че сте отличен стрелец — продължи господин Потър.

Кони го погледна учудено.

— Доста преувеличено, макар и да не е лъжа — още от малка се упражнявам в стрелба в имението на съпруга ми.

— Бихте ли се определили като мъжкарана?

— Не съм се замисляла досега — смотолеви Кони, чудейки се как да дава ясни отговори на подобни необичайни въпроси, — но спортовете на открито определено са ми слабост.

— И, предполагам, се радвате на крепко здраве?

— Да, имам щастието да съм здрава.

— Благодаря ви, госпожо Карадърс. — Господин Потър затвори папката пред себе си и се изправи. — Ще се свържем с вас. Всичко хубаво.

Той протегна ръка и Кони я стисна.

— И аз би благодаря. Довиждане — отвърна тя, изненадана от внезапния край на интервюто и в пълно неведение, как се е представила.

Кони излезе от задушното подземие в пролетния въздух на оживената улица. По пътя към офиса погледът ѝ многократно попадеше върху баражните балони, надвиснали заплашително над лондонския пейзаж. Започна да я гложди въпросът, защо я бяха привикали на среща с господин на име Потър.

След три дни Кони получи втора призовка да се яви под ослепителната изкуствена светлина на стая 505-а. Отново я подложиха на кръстосан разпит: прилошаваше ли ѝ в кола, а в самолет, кога спеше, познаваше ли добре френската железопътна мрежа, доколко беше запозната с градския план на Париж...?

Макар да не споменаваха и дума за мисията, за която я гласяха, ситуацията започваше да ѝ се прояснява. Същата вечер тя се прибра в апартамента си в близост до площада „Слоун“ с ясното убеждение, че ако я одобрят, животът ѝ вероятно ще се промени завинаги.

— Добре дошли отново, госпожо Карадърс. Моля, седнете.

На Кони ѝ направи впечатление, че днес господин Потър се държи значително по-свободно с нея. Дори ѝ се усмихваше.

— Не се съмнявам, госпожо Карадърс, че вече сте си изградили все някаква представа, защо сте тук.

— Да, предполагам, че сте се спрели на мен за изпълнението на някаква задача във Франция?

— Правилно. Навярно по време на службата си в МИ-5 сте чували за Отдел „Еф“ и Управлението за специални операции?

— През ръцете ми са минавали доста документи, да — потвърди Кони. — Но само с цел проучване на вербуваните момичета.

— И вие бяхте щателно проучена през изминалите няколко дни — заяви господин Потър. — Не изникна нищо смущаващо. Вече сме уверени, че сте подходяща да влезете в редиците на агентите ни към Управлението за специални операции (УСО). Досега обаче, госпожо Карадърс, в разговорите си избягвахме не само въпроса за доверието, което ще ви гласуват цяла Великобритания и Франция, но и проблема за съвсем осезаемата заплаха за живота ви. — Господин Потър я гледаше със сериозно изражение. — Какво е отношението ви по тях?

Вече съвсем наясно с предложението, което предстоеше да ѝ отправят, Кони цяла седмица не беше спала, размишлявайки по същите тези въпроси и отговора си.

— Господин Потър, вярвам непоклонимо в каузата на съюзниците. И съм готова да направя всичко по силите си, за да бъде полезна на страната си. В същото време не мога да пренебрегна и факта, че досега не съм попадала в животозастрашаваща ситуация, и няма как да ви дам конкретен отговор. На двайсет и пет години съм, нямам опит в подобни дела и тепърва ми предстои да опознавам себе си и живота.

— Уважавам задълбочената ви самооценка, госпожо Карадърс, но искам да ви уверя, че неопитността ви не представлява проблем.

Повечето жени, които избираме за тази изключително деликатна роля, също нямат опит с работа от такова естество. В момента си сътрудничим с продавачка, актриса, обикновена домакиня и рецепционистка в хотел. Мога да ви успокоя, че ще се постареем да ви окажем възможно най-голяма помощ и подкрепа, преди да заминете. Ще ви изпратим на интензивен тренировъчен курс, по време на който ще ви подготвят максимално добре за множеството опасни ситуации, в които може да се озовете. Уверявам ви, госпожо Карадърс, че в края на обучението и вие, и ръководителите на Управлението за специални операции (УСО) ще знаете със сигурност дали сте способна да изпълните поставените ви задачи. И така — продължи господин Потър, — ще ви попитам отново: готова ли сте да усвоите роля, която може да доведе до смъртта ви?

Кони го погледна право в очите:

— Готова съм.

— Отлично, решено е значи. Понеже сте служителка на МИ-5, вече сте подписали официалната декларация за конфиденциалност, затова няма да ви занимавам с тази част. До няколко дни очаквайте пряка връзка с Отдел „Еф“. Поздравления, госпожо Карадърс. — Господин Потър стана, като този път заобиколи масата, за да ѝ стисне ръка, и после я изпрати до вратата. — Великобритания и Франция са ви признателни за саможертвата.

— Благодаря ви, господин Потър. Може ли да ви попитам...

— Дотук бяхме с въпросите, госпожо Карадърс. Съвсем скоро ще научите всичко, което ви интересува. Предполагам, наясно сте, че тази наша среща и бъдещата ви обвързаност с правителството трябва да останат строга тайна?

— Да.

— Успех, госпожо Карадърс. — Господин Потър се ръкува с нея още веднъж и ѝ отвори вратата.

— Благодаря.

Още когато пристигна в офиса на следващата сутрин, ѝ стана ясно, че госпожица Кавендиш — началничката ѝ, вече е информирана за новото назначение.

— Подочух, че ще сменяте пейзажа — каза ѝ тя вместо поздрав с подобие на усмивка в кървясалите си очи и ѝ подаде хартиен плик. — Заповядайте. От вас се очаква да се явите на този адрес утре в девет сутринта. Благодаря ви за всеотдайната работа. Неприятно ми е, че ни напускате.

— На мен също.

— Убедена съм, че ще се справите с предстоящите задачи, госпожо Карадърс.

— Ще се постарая — отвърна Кони.

— Чудесно. Не предавайте доверието ми — добави госпожица Кавендиш, докато Кони се отправяше към вратата. — Аз ви препоръчах.

В девет на следващата сутрин Кони се яви на уреченото място — на „Орчард Корт“. Сградата се намираше на няколко крачки от „Бейкър стрийт“. Представи се на портиера, който кимна в отговор и отвори позлатените решетъчни врати на асансьора. Придружи я до втория етаж, отключи една от вратите по коридора и я покани да влезе.

— Госпожице, ако обичате, изчакайте тук.

За своя изненада вместо в офис Кони се озова в баня.

— Едва ли ще се забавят много, госпожице — кимна портиерът и затвори вратата след себе си.

Кони седна на ръба на катраненочерната вана, избирайки нея пред ахатовото биде, и се зачуди какво ли още я очаква. След известно време вратата се отвори.

— Последвайте ме, госпожице — извика я портиерът и я поведе по коридора към една стая, където висок светлокос мъж я чакаше седнал върху плота на бюрото си.

Когато портиерът се оттегли, непознатият протегна ръка и ѝ се усмихна приветливо.

— Госпожо Карадърс, аз съм Морис Бъкмастър, ръководител на Отдел „Еф“. Радвам се да се запознаем. Чувал съм много хубави неща за вас.

— И аз се радвам, сър. — Кони отвърна на здравето му ръкостискане, мъчейки се да прикрие нервността си. Беше чувала името му многократно в МИ-5. Говореше се, че Хитлер бил казал по

негов адрес: „Като стигна в Лондон, ще ми бъде трудно да реша кого да обеся първо — Чърчил или онзи Бъкмастър“.

— На френски или на английски предпочитате да проведем разговора си? — попита Бъкмастър.

— За мен е без значение.

— Правилен отговор — похвали я той радушно. — Е, френски ще да е. Така, сигурен съм, че нямате търпение да научите повече за функциите на Отдел „Еф“, затова ще ви прехвърля на госпожица Аткинс, която ще отговаря за вас оттук нататък. — Бъкмастър се изправи на дългите си крака и тръгна към вратата.

Кони го последва по коридора, увлечена от енергията и целеустремеността на походката му, докато не се озоваха в задимена стаичка.

— Вера — поздрави той с усмивка жената на средна възраст, която седеше зад масивно бюро, — това е Констанс Карадърс. Поверявам ти я. Констанс, запознай се с госпожица Аткинс, движещата сила зад целия Отдел „Еф“. Оставям ви и до скоро. — Бъкмастър кимна на двете жени и излезе от стаята.

— Заповядайте, седнете, мила — покани я госпожица Аткинс, вторачвайки проникателните си сини очи в нея. — С радост ви посрещаме в специалния ни екип. Тук съм да отговарям на въпросите ви и да ви обясня какво ви очаква оттук нататък. Какво сте казали на семейството си?

— Нищо, госпожице Аткинс. Съпругът ми е в неизвестност след военна акция в Африка, а с родителите ми се чуваме по телефона веднъж седмично, обикновено в неделя. Днес е едва петък — усмихна се Кони.

— Родителите ви живеят в Йоркшър и нямате братя или сестри — прочете от папката пред себе си госпожица Аткинс. — Това улеснява нещата. Ще кажете на родителите си и на приятелите си, че сте били прехвърлена в ДОСП, което, както знаете, Констанс, е съкращение за Доброволчески отряд за санитарна помощ. Назначили са ви като обслужващ персонал на линейка във Франция. При никакви обстоятелства не бива да им разкривате истината.

— Разбира се, госпожице Аткинс.

— Пригответе се за скорошно отпътуване към локация извън Лондон, където ще се проведе обучителната програма. Ще останете

няколко седмици и аз лично ще следя ежедневно напредъка ви по всички параметри на предстоящото задание.

— В какво ще се състои обучителната програма? — поинтересува се Кони.

— Ще усвоите всички необходими умения, госпожо Карадърс. Ще запалите ли? — предложи ѝ кутия цигари госпожица Аткинс.

— Благодаря — Кони си взе една, а след нея и отговорничката.

— Сама ли живеете в лондонския си апартамент?

— Да.

— В такъв случай не е необходимо да променяте адреса си. Що се отнася до името ви обаче, двамата с господин Бъкмастър преценихме, че отгук нататък трябва да използвате моминското име на майка си — Шапел, ако съм запомнила правилно. Виждам, че леля ви по майчина линия, която понастоящем живее в Сен Рафаел, е баронеса Дьо Монтен?

— Да — кимна Кони.

— В такъв случай ще пренесете живота си във Франция: ще сте племенничката на леля си. Добре е да се постараете да привикнете към новото си име, колкото се може по-скоро — продължи с обясненията си госпожица Аткинс. — Е, как ви звучи Констанс Шапел?

— Идеално. Кога се очаква да замина за Франция?

— Обикновено предоставяме на агентите си най-малко осемседмичен обучителен срок, но предвид обстановката във Франция и нуждата да изпратим момичетата си по спешност, може и да е по-скоро — въздъхна госпожица Аткинс. — Всички сме дълбоко признателни на вас и съагентките ви за възхитителната ви самоотверженост. Имате ли още въпроси, мила?

— Може ли да попитам какви точно ще са задълженията ми на територията на Франция?

— Отличен въпрос — съгласи се госпожица Аткинс. — Много от вербуваните момичета като че ли очакват шпионска кариера, но не с това се занимава Отдел „Еф“. Изпращаме агенти с комуникационна и саботьорска цел. Единственият ни стремеж е да възпрепятстваме плановете на нацистите и да създаваме проблеми на нацисткия режим във Франция. УСО си сътрудничи с френските партизани — маките, и с Френската съпротива и им оказва подкрепа във всякаква насока.

— Ясно. Честно казано, предполагах, че разполагате с по-квалифицирани кадри за изпълнението на тази роля? — свъси вежди Кони.

— Не бъдете толкова убедена, Констанс — отвърна госпожица Аткинс. — Отличното владение на френски и познаването както на Париж, така и на южните провинции в комбинация с галската ви осанка ви правят идеална за целите ни.

— Но не смятате ли, че мъжете са по-подходящи за изпълнението на подобни задачи? — беше следващият ѝ въпрос.

— В интерес на истината това е заблуда. В наши дни всеки французин може и без провинение да бъде привикан за разпит в управлението на местната Милис^[1] или директно в щабквартирата на Гестапо. Позволено е дори при претърсването да ти свалят всичките дрехи. Далеч по-малко вероятно е обаче една жена, която пътува през Франция с влак, автобус или колело, да привлече вниманието. — Госпожица Аткинс вдигна вежди и по лицето ѝ се изписа вяла усмивка. — А не се и съмнявам, Констанс, че с вашия привлекателен вид все ще намерите начин да се измъкнете от опасност, като впрегнете чара си. Така — погледна тя часовника си, — ако засега нямате други въпроси, предлагам да се върнете в апартамента си, да уведомите родителите си в писмо, че заминавате за Франция, а после да се насладите на последните си неизвестно докога дни цивилен живот. — Сините очи на госпожица Аткинс я огледаха преценяващо. — Според мен ще се справите блестящо, Констанс. Спокойно можете да се гордеете с постижението си — в Отдел „Еф“ има място само за най-добрите.

[1] Фашистка полиция във Франция по време на немската окупация през 1940–1944 г. — Б.ред. ↑

В понеделник сутринта Кони се озова пред стълбището на Уонбъро Менър — внушителна провинциална къща в покрайнините на Гилфорд, Съри. Поканиха я в стая на горния етаж с четири единични легла. Изглежда, до този момент беше заето само едното. Кони разопакова малкото си куфарче и закачи дрехите си в просторния махагонов гардероб, отчитайки факта, че съквартирантката ѝ, която и да беше, има далеч по-бохемски подход към облеклото си. От закачалката накриво висеше вталена златиста рокля в съседство с копринени шалвари и дълъг разноцветен шал.

— Ти сигурно си Констанс — обади се провлачен глас зад нея. — Много се радвам да те видя — не ме блазнеше идеята да прекарам следващите няколко седмици само в компанията на мъже. Аз съм Вениша Бъроуз, позната по тези земи като Клодет Десали!

Констанс се обърна да поздрави момичето и остана поразена от драматичната ѝ външност. Лъскавата ѝ смолисточерна коса се спускаше чак до кръста ѝ, кожата ѝ имаше цвят на слонова кост, а огромните ѝ зелени очи бяха подчертани с тъмни сенки в унисон с искрящото червило по устните ѝ. Контрастът между шокиращата ѝ красота и строгата униформа на ДОСП беше повече от очебиен. Кони не можеше да повярва, че подобна жена бе вербувана за агент; та тя винаги щеше да бие на очи, където и да е.

— Констанс Карадърс, позната по тези земи като госпожица Шапел. — Кони се усмихна и стисна протегнатата ръка на Вениша. — Знаеш ли дали се очаква да пристигнат и други жени?

— Не, когато се поинтересувах, ми отговориха, че ще сме само двете. Ще се обучаваме рамо до рамо с господата — каза Вениша, плъсна се върху своето легло и запали цигара. — Е, поне службата ни си има своите облаги. — И тя повдигна вежди, вдишвайки цигарения дим. — И двете сме напълно побъркани, да знаеш!

— Вероятно си права — съгласи се Кони и отиде пред огледалото, за да се увери, че спретнатият ѝ кок не се е разхлабил.

— Кажи сега, теб къде те намериха? — полюбопитства Вениша.

— Работех като архивар в МИ-5. Избрали са ме заради отличния ми френски и познаването на страната.

— Познаването ми на Франция се ограничава до пийването на коктейли на терасата в Кап Фера — подсмихна се Вениша. — Е, освен това баба ми е германка, така че поназнайвам езика им. И френският ми не е за изхвърляне, или поне така разправят. Намериха ме в Блечли Парк... сигурно си чувала за мястото, щом си работила за МИ-5?

— Разбира се — потвърди Кони. — При нас се носеха легенди за кода на „Енигма“.

— Да, този случай си беше същински триумф. — Вениша отиде до прозореца и изтръска пепелта си в саксията върху перваза. — Очевидно във Франция не им достигат радистите. Добра съм в дешифрирането, затова са ми хвърлили око. Ти знаеше ли — добави тя, мятайки се надлъж върху леглото си, — че в наши дни вероятната продължителност на живота на радиста е приблизително шест седмици?

— Сериозно ли говориш?

— Е, хич не е изненадващо — провлече Вениша. — Така де, кой може да скъта радиотелеграфа в гащичките си?

Кони не можеше да повярва колко небрежно приказва Вениша за смъртната опасност, на която бе изложена.

— Не те ли е страх?

— Знам ли — отвърна Вениша. — Единствено ме интересува това, че нацистите трябва да бъдат спрени. Баща ми успя да изведе баба от Берлин точно преди началото на войната, но останалите му роднини в Германия са безследно изчезнали. Евреи са — разкри тя — и семейството ми подозира, че са ги пратили в някой от концентрационните лагери, за които се носят слухове. Така че — въздъхна Вениша — готова съм на всичко, за да им попреча. Мен ако питаш, животът ни, така или иначе, ще се превърне в ад, не пратим ли Хитлер и другарчетата му в гроба. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Единствено се ядосвам, че ме задължиха да си отрежа косата. Това вече — заяви тя и седна в леглото, разлюлявайки пицната си абаносова грива — е голяма гадост.

— Косата ти е разкошна — каза Кони, уверена, че ако някой имаше шанс да надхитри и да срази нацизма с един замах, то това

беше удивителната жена пред нея.

— Как само се променя животът — отбеляза Вениша, лягайки в леглото и отпусайки глава върху дланите си. — Едва преди четири години се изживях като дебютантка в лондонското общество. Ежедневието ми представляваше едно безкрайно парти. А виж ни сега — тя се обърна към Кони и въздъхна съзаклятнически.

— Да — съгласи се Кони. — Омъжена ли си?

— Никакъв шанс! — подсмихна се Вениша. — Още преди години взех решение да се наживея добре, преди да свия гнездо. И май действам по план. Ами ти?

— Имам съпруг. Казва се Лоурънс и е командир в Шотландската гвардия. Сега служи в Африка. Но е в неизвестност.

— Съжалявам — каза Вениша с умиление в очите. — Мътните я взели тая проклета война! Не се тревожи, мъжлето ти все ще изникне отнякъде.

— Не се и съмнявам — отвърна Кони с повече стоицизъм в гласа, отколкото в душата.

— Липсва ли ти?

— Ужасно много, но съм се научила да живея и без него — обясни Кони. — Не съм единствената жена с мъж в армията.

— Откакто го няма, да си се отдавала на *amour*^[1]? — усмихна ѝ се Вениша дяволито.

— Не, за бога! За нищо на света не бих... така де... — Кони усети как страните ѝ пламват. — Не — побърза да съкрати отговора си.

— Разбира се, че не — съгласи се Вениша. — Имаш вид на предана съпруга.

Кони се позачуди дали коментарът ѝ беше предвиден като комплимент или по-скоро като подигравка.

— Както и да е — продължи Вениша, — аз лично съм на върха на щастието, че се задържах необвързана цели четири години. Добре се позабавлявах. А в тези тежки времена мотото ми е „Живей за момента“, защото не се знае дали няма да ти е последният. Като се има предвид в какво приключение се впускаме — Вениша смачка фаса си в саксията, — май точно с такава нагласа трябва да се будим всеки ден.

Следобед двете жени бяха привикани в просторната гостна на долния етаж, където им предложиха чай и сладкиши и ги запознаха с останалите новобранци.

— Знаеш какво е абривиатурата УСО, нали, драга моя? — прошепна Вениша в ухото на Кони. — „Удивителни Смелчаци на Орляци“! — Тя прихна да се смее в шепата си. — Чудно ми е кой ли е живял в това имение, преди да го реквизират.

— Да, прекрасно е — съгласи се Кони, обхождайки с поглед високия таван, внушителната мраморна камина и дългите прозорци в стил осемнайсети век с изглед към разкошна тераса.

— Той също.

Кони проследи погледа на Вениша до облеганата на камината младеж, потънал в задълбочен разговор с един от обучаващите.

— Безспорно — съгласи се.

— Какво ще кажеш да отидем да се запознаем? Хайде.

Кони тръгна неохотно след Вениша, която се спря до непознатия и представи и двете.

— За мен е удоволствие, момичета. Аз съм Хенри дьо Бари — каза той на идеален френски.

Вениша се впусна в действие със завидна лекота — същинско олицетворение на женското очарование и сексапил. Двамата с Хенри моментално завързаха разговор и Кони поотстъпи назад, обзета от неудобство.

— Гледай ти, имаме си даже Мата Хари — прошепна някой със закачлив глас зад гърба ѝ. — Джеймс Фробишър, известен също и като Мартин Кост. А вие сте...?

Кони се обърна и очите ѝ попаднаха върху висок колкото нея мъж с оредяваща коса и очила с рогова рамка.

— Констанс Карадърс, тоест Шапел. — Тя протегна ръка и мъжът я стисна.

— Как е френският ти? — попита я дружелюбно Джеймс.

— Майка ми е францужойка, затова може да се каже, че съм двуезична.

— За жалост аз не съм имал този късмет — въздъхна Джеймс. — Посещавам интензивен курс на обучение, но не ме е толкова грижа, че може да попадна в ареста на Гестапо. Повече ме притеснява фактът, че все бъркам кога се казва *vous* и кога — *tu*!

— Сигурна съм, че не биха те изпратили на мисия, ако нямаха вяра в езиковите ти умения — успокой го Кони.

— Така си е, макар че Франция толкова е затънала в калта, че прибягват до куцо и сакато. Говори се, че арестуват агенти наляво и надясно. — Джеймс повдигна вежди. — Няма значение, всеки е на борда заради своите си умения, а аз съм се доказал като доста отракан бомбаджия. Пък с пръчка динамит няма за какво толкова да си говорим. — Той се ухили шеговито. — А в този ред на мисли: възхищавам се на жените доброволки в УСО. Работата е опасна.

— Е, не бих казала, че съм точно „доброволка“, но определено се радвам на възможността да дам своя дан за страната — отвърна сериозно Кони.

По време на вечеря в изисканата трапезария Кони опозна другите четирима агенти, с които щеше да се обучава — всички бяха представители на различни сфери от обществото и бяха привлечени заради специфичните им умения, с които можеха да допринесат за каузата. Тя си поприказва с Франсис Мон Клер и Юго Сороцки — и двамата като нея наполовина французи, с Джеймс и, разбира се, с Хенри — пилота на изстребители и сърце на компанията. Виното се лееше и Констанс се изпълваше все по-дълбоко с чувство на нереалност; като гледаше човек хората около масата, лесно можеше да оприличи сценката на най-обикновена вечеря с приятели. След като хапнаха пудинг, ръководителят на обучението капитан Беван плесна с ръце за тишина.

— Дами и господа, надявам се, че по време на тази вечеря имахте възможност да се опознаете един друг. Ще се трудите рамо до рамо през идните няколко седмици. Но се опасявам, че забавата свършва тук. Утре сутринта закуската е в шест, след което всеки от вас ще получи оценка на общото си здравословно състояние и физическата издръжливост. От следващата сутрин задължително ще пробягвате по десет километра преди закуска.

Край масата се разнесе недоволно сумтене.

— Голяма част от работата ви тук ще бъде съсредоточена върху физическата ви подготовка. Разберете, че е изключително важно да

бъдете във възможно най-добра форма, преди да ви изпратим във Франция, физическата ви издръжливост може да спаси живота ви.

— Сър, убеден съм, че ако зад гърба си имам въоръжен нацист, ще бягам като вятъра — пошегува се Джеймс.

Вениша се изкиска, а капитанът се усмихна сдържано.

— Една част от вас вече са минали военно обучение, така че имат опит с тежкото физическо натоварване. Останалите, особено дамите — той погледна към Вениша и Кони, — вероятно ще се затруднят. През следващите няколко седмици ще се изправите пред най-големите предизвикателства в живота си. Но ако *цените* този живот, ще вложите в упражненията цялата си концентрация и енергия, които притежавате. Всяка вечер в шест часа ще излагам графика за следващия ден на дъската във фойето. През неколкоседмичния ви престой тук ще се научите да стреляте, да взривявате динамит, да използвате морзовата азбука, да оцелявате в екстремни ситуации и да скачате с парашут. Придобитите умения ще ви подготвят за мисиите ви. Наясно сте, че агентите на УСО се сблъскват с далеч повече опасности от останалите ни съграждани, които се сражават срещу нацизма във Франция в името на изконното ни право на свобода.

Стаята беше притихнала. Внезапно отрезнели, всички бяха приковали очи в капитана.

— Но държа да отбележа, че без подкрепата на родолюбци като вас, които ясно съзнават на каква опасност се излагат, но са готови да излязат насреща ѝ, победата няма да бъде възможна. Затова бих искал да ви благодаря от името на британското и френското правителство. А сега за желаещите има кафе и бренди в гостната. На останалите желая спокойна нощ.

Джеймс и Кони единствени отклониха поканата за кафе и се озоваха сами насред фойето, докато колегите им се отправяха към гостната.

— Няма ли да се присъединиш към тях? — попита я Джеймс.

— Не, малко съм изморена. — Дойде ѝ на ум да каже „зашеметена“, но се въздържа.

— Аз също.

Направиха няколко крачки към стълбището. Джеймс спря на най-долното стъпало и се обърна към нея.

— Страх ли те е? — попита я.

— Не знам какво да ти кажа.

— Защото мен ме е страх — призна си Джеймс. — Но няма начин: всеки трябва да допринесе за общото дело. Лека нощ, Констанс — въздъхна той и тръгна нагоре по стълбите.

— Лека нощ.

Кони го изпрати с поглед, докато той не се скри зад ъгъла. Внезапно я побиха тръпки, обгърна тялото си с ръце и пристъпи към един от високите прозорци, обрамчил пълната луна. Беше ли я страх? Не можеше да прецени. Навярно войната, почернила около четири години от младините ѝ, беше притъпила емоциите ѝ. Още откакто Лоурънс бе заминал за фронта едва няколко седмици след сватбата им, я терзаеше чувството, че животът ѝ е попаднал на склад точно когато е трябвало да започне. Първоначално тъгата по него ѝ се струваше непоносима. По време на пребиваването ѝ в огромната му проветрива къща в Йоркшър в компанията единствено на свадливата му майка и на двата ѝ стари черни лабрадора имаше прекалено много време за размисъл. Свекърва ѝ не одобри решението ѝ да се пренесе в Лондон, за да започне работата, която баща ѝ беше издействал чрез познат в МИ-5, понеже го болеше да я гледа как линее наскре свъсения йоркшърски пейзаж.

Много от колежките ѝ в МИ-5 харесваха странно оживената светска атмосфера в Лондон по време на войната; офицерите в отпуск ги обсипваха с внимание и ги извеждаха по ресторанти и нощни клубове. А немалко от въпросните жени вече бяха или сгодени, или дори омъжени. А техните млади съпрузи се сражаваха някъде в чужбина, но това като че ли не ги спираше.

При Кони беше различно. Лоурънс открай време беше единственият мъж за нея — още откакто се бяха запознали на тенис парти в Йоркшър на шестгодишна възраст. Макар че имаше достатъчно ум в главата да се посвети на кариера след дипломирането си в Сорбоната и във всеки случай предпочиташе Франция пред неприветливата атмосфера на Северен Йоркшър, на драго сърце се бе съгласила да изживее живота си като най-обикновена домакиня на Блекмур Хол и като съпруга на възлюбения си Лоурънс.

Но тогава, само няколко седмици след най-светлия ден, когато беше изрекла брачната клетва в католическото параклисче на имението

Блекмур, мъжът, когото бе обичала четиринайсет години, най-неочаквано ѝ бе отнет.

Кони въздъхна. В продължение на четири дълги години бе живяла в постоянен страх, че рано или късно ще получи онази съдбовна телеграма за злата участ на съпруга ѝ. И наистина телеграмата дойде. Работата ѝ в МИ-5 я беше научила, че шансовете Лоурънс да е жив след два месеца в неизвестност се изпаряваха с всеки изминал ден.

Обърна се от прозореца и прекоси фоайето към стълбището. Беше се сблъскала с най-големия си страх, отваряйки онази телеграма преди няколко седмици. Без Лоурънс животът ѝ така или иначе губеше смисъл.

Легна си, но остави нощната лампа да свети заради Вениша. Почти се съмваше, когато я чу да влиза, препъвайки се в нещо и тихо хихикайки.

— Будна ли си, Кон? — чу след малко шепота ѝ и скърцането на старо легло.

— Да — отвърна Кони сънено.

— Леле, каква веселба изпусна! Хенри е мъж мечта, не смяташ ли?

— Много е чаровен, да.

Вениша се прозя и провлече:

— Струва ми се, че идните няколко седмици ще са доста забавни, отколкото си представях. Лека нощ, Кон.

Преценката на Вениша се оказа прибързана. Тренировъчните седмици подложиха всички кандидат-агенти на крайно изпитание. Дните им минаваха в тежка физическа и умствена напрегнатост; ако не клечаха в някой окоп с динамит в ръка, се катереха по дърветата и се криеха из клоните. Учиха се как да разпознават ядливите ядки, плодовете, гъбите и листата, стреляха по мишени, а сутрините им неизменно започваха с десеткилометров пробег. Вениша, която влагаше също толкова енергия в страстната си афера с Хенри, колкото в ежедневните тренировки, и редовно се намърдваше в леглото чак към четири сутринта, обикновено пуфтеше по петите на групичката.

За своя изненада Кони покриваше изискванията на курса доста по-успешно, отколкото бе очаквала. Поначало атлетичната ѝ фигура, резултат от дейния ѝ живот из йоркшърския пущинак, осезаемо заякваше с всеки изминал ден. Доказваше се като най-добрия стрелец в групата си и придобиваше завидна сръчност с динамита. Последното далеч не важеше за Вениша, която замалко да ги вдигне във въздуха, изпусвайки активираната си граната в окопа.

— Е, поне доказах, че мога да взривявам гранати — бе заявила, крачейки сърдито към Уенбъро Менър след случката.

— Смяташ ли, че нашата Вениша е подходяща за агент? — попита Джеймс една вечер, докато двамата с Кони пийваха кафе и бренди в гостната. — Не е от най-дискретните — подсмихна се той, кимвайки към терасата, където Вениша и Хенри се бяха награбили.

— Според мен Вениша ще се справи блестящо — защити Кони приятелката си. — Пробива си път в живота с находчивост, а както постоянно ни се напомня, деветдесет процента от успеха зависи именно от това.

— Голяма чаровница е, спор няма — съгласи се Джеймс, — и несъмнено ще отървава кожата с чар. За разлика от мен — добави той унило. — Май сме в затишие пред буря, а, Кон? И, честно казано, ми настръхват косите от ужас, особено като се сетя за скока с парашут. Коленете и бездруго ме измъчват.

— Не бери грижа — потупа го утешително по ръката Кони, — може пък да извадиш късмет и да те превозят с някоя Лизи^[2].

— Силно се надявам — призна си Джеймс. — Определено ще привлече внимание, борейки се с клоните на някое дърво, където, не се и съмнявам, ще кацна, като си знам късмета.

Единствен Джеймс от съкурсистите им не се стесняваше да изразява притесненията си за предстоящата мисия. Двамата с Кони бяха по-тихите, интелектуални членове на групата, което ги беше сближило.

— Не е ли странно в какви посоки те праща животът понякога? — продължи разсъжденията си Джеймс, пийвайки бренди. — Ако имах избор, щях да се спра на коренно различно съществуване.

— Мисля, че това важи за по-голямата част от човечеството на този етап — отвърна Кони. — Ако не беше избухнала войната, сега

щях да се разтакавам из йоркшърския пуцинак, да дебелея главоломно и да раждам всяка година по един малчуган.

— Някакви новини за Лоурънс? — поинтересува се Джеймс.

— Нищо — въздъхна тя.

— Не губи надежда, Кон. — И той на свой ред я потупа по ръката. — Там се вихри абсолютен хаос. Шансът мъжът ти да е жив не отстъпва на другата възможност.

— Опитвам се — каза Кони, но в действителност имаше чувството, че всеки изминал ден беше поредната лопата пръст върху ковчега на Лоурънс. — Ако на тази проклета война някога й се види краят — подхвана, обръщайки разговора към по-неангажираща тема, — с какво ще си запълваш дните?

— Божке! — изкиска се Джеймс. — Доста чудновата ми се струва тази мисъл точно в момента. И моят живот не е по-различен от твоя: просто ще се прибера вкъщи и ще се отдам на семеен живот. Ще се ожена, ще създам следващото поколение... — Той сви рамене. — Знаеш как е.

— Е — усмихна се Кони, — поне ще можеш да научиш децата си на френски. Доста си напреднал през последните няколко седмици — отбеляза тя окуражително.

— Много мило от твоя страна, Кон. Но да ти кажа, че одеве подочух как капитанът ни одумва по телефона пред Бъкмастър. И, естествено се спотаих пред вратата на кабинета — ухили се Джеймс. — Нали са ни учили винаги да се ослушваме за полезна информация? Та както и да е, капитанът се превъзнасяше по теб, описа те като „скритата лимонка“ на курса. Пълна отличничка. Отдел „Еф“ ще очаква велики дела от теб, мила моя — обобщил той накрая.

— Благодаря ти; и в училище си бях зубрачка — сподели ведро Кони. — Проблемът е, че никога не съм имала възможност за изява в реалния живот.

— Не бой се, Кон — отвърна Джеймс, — като гледам, шансът те застига.

След месец подготвителният курс приключи. Всеки агент бе привикан на дълъг, изтощителен разговор с капитана, който най-безцеремонно изтъкваше силните и слабите им страни.

— Представи се повече от задоволително, Констанс. Всички сме изключително доволни от напредъка ти — похвали я капитанът. — Единствената критика от страна на треньорите ти беше по отношение на нерешителността ти. В реалния свят животът ти може да зависи от незабавната ти реакция в дадена ситуация. Разбираш ли какво имам предвид?

— Да, сър.

— Ти доказа, че притежаваш добър инстинкт. Довери му се и едва ли ще съжаляваш. Изпращаме те в Шотландия заедно с останалите успешно завършили курса агенти — заяви накрая капитанът. — Там ще натрупаш още полезен опит. — Той стана и протегна ръка за поздрав. — Успех, мадам Шапел — каза с искрена усмивка.

— Благодаря ви, сър.

Малко преди Кони да затвори вратата след себе си, капитанът добави:

— И дано Господ бъде с теб.

Кони, Вениша, Джеймс и за щастие на Вениша и Хенри очевидно бяха покрили изискванията на курса и ги изпратиха в необитаем район на Шотландия, за да се обучават на партизански тактики. Далеч от цивилизацията четиримата прекарваха дните си във взривяване на мостове и управление на малки лодки, стремейки се да не ги потапят, учеха се как да боравят с германски, британски и американски оръжия, след което се упражняваха да ги товарят в камиони посред нощ. Разясниха им подробно каква роля изпълнява линията „Виши“ и защо германците са създали граница, разделяща Франция на две: окупираната северна зона и свободната южна.

Елементарните умения за оцеляване, които бяха придобили в Уонбъро Менър, намериха реално приложение в шотландския пуцинак, където им се наложи да се изхранват сами дни наред. В лагера им пристигна професионален наемник, който ги научи как да убиват тихо и ефикасно.

Две седмици след началото на обучението в Шотландия Вениша неочаквано бе изтеглена от курса.

— Слава богу — каза тя, стягайки пъргаво багажа си. — Изпращат ме в Тейм Парк за бързо опресняване на радистките ми умения. Отвъд Ламанша се мъти нещо и явно имат спешна нужда от радисти. О, Кон — прегърна Вениша приятелката си, — да се надяваме, че ще се срещнем скоро пак. Ще се грижиш за моя Хенри, нали?

— Разбира се — увери я Кони, докато Вениша затваряше куфара си. — Но не се съмнявам, че бързо ще му намериш заместник.

— Да — Вениша обърна лице към Кони, — по всяка вероятност, но все пак ми беше забавно с него.

На вратата се почука.

— Госпожице Бъроуз, колата би очаква — обяви нечий глас.

— Трябва да бягам. Успех, Кон — Вениша грабна куфара си и тръгна към вратата. — Радвам се, че се запознахме.

— Аз също. Моля те, не губи вяра — посъветва я Кони — и живей с мисълта, че ще преодолееш трудностите.

— Ще опитам — обеща ѝ Вениша, отваряйки вратата. — Но не се самозалъгвам, Кон, ще си умра там, сигурна съм. — Тя сви рамене. — *À bientôt*^[3].

[1] Любов (фр.). — Б.ред. ↑

[2] Популярното име на „Лизандър“ — малък четирицилиндров биплан, често използван за тренировъчни полети. — Б.пр. ↑

[3] До скоро виждане (фр.). — Б.ред. ↑

9

— И така, Констанс, завършихте курса и сте готова да заминете за Франция. Как е настроението?

Кони се бе върнала в лондонската щабквартира на Отдел „Еф“ и сега седеше пред бюрото на Вера Аткинс.

— Чувствам се максимално подготвена — отвърна машинално Кони, напълно потискайки действителните си мисли и чувства.

След прекарания в Шотландия месец я бяха прехвърлили в Болю — поредното реквизирано имение, този път в Хемпшир, където трябваше да усъвършенства шпионските си умения. Научиха я как да различава отделните униформи на германците и на служителите на френската Милис — омразния полицейски орган на управляващото правителство във Виши — и как да вербува подбрани лица от местното население за шпионската си мрежа. Не пропуснаха да ѝ внушат и правилото никога да не записва нищо на хартия.

— С нетърпение очаквам да започна действителната си служба — добави тя убедително.

— Прекрасно. Това да се чува — изчурулика в отговор госпожица Аткинс. — Предвидено е да ви качим на самолета при следващото пълнолуние. За ваша радост няма да се наложи да се приземите с парашут — ще кацнете на френска земя в самолет „Лизандър“.

— Благодаря. — Поне тази новина ѝ подейства успокояващо.

— Имате няколко дни, за да си починете и да възстановите силите си. Ще отседнете във Фоули Корт — удобен пансион, който е собственост на ДОСП. Сега е моментът да подготвите по няколко писма за близките си, а докато отсъствате, аз ще ги изпращам през определен период.

— Какво да им пиша, госпожице Аткинс? — попита Кони.

— Винаги съветвам момичетата да се стремят към кратка и позитивна кореспонденция. Пишете, че сте добре и всичко е наред. Ще дойда да ви взема в деня на заминаването, но точен час ще мога да ви

кажа на самата дата. Като пристигнем на летището, ще ви съобща новото кодово име, с което ние от Отдел „Еф“ и съагентите ви ще се обръщаме към вас. Ще научите към коя мрежа ще се присъедините след кацането си във Франция. И така, Констанс, преди да си тръгнете, господин Бъкмастър би искал да ви види.

Кони последва госпожица Аткинс по коридора до кабинета на Морис Бъкмастър.

— Мила ми Констанс! — Бъкмастър скочи от стола си и отиде да я прегърне. — Готови ли сме за действие? — попита, след като се отдръпна от нея.

— Доколкото е по силите ми, да, сър — отвърна Кони.

— Така те искам. Подочух, че си била златното момиче в тренировъчния курс. Не се съмнявам, че ще бъдеш гордостта на Отдел „Еф“ — продължи възторжено ръководителят с типичния си оптимизъм.

— Ако мога да съм откровена, сър, нямам търпение да замина.

— Не ме изненадваш. Опитай да не се терзаеш много, скъпа. Снощи разговарях с агентка на УСО, която току-що се завърна от първата си мисия, и според нея най-тежката част на службата ѝ било въртенето на педалите по няколко километра на ден. Бедрата ѝ били станали слонски!

Кони и Бъкмастър се посмяха заедно.

— Някакви въпроси, Констанс? — попита той.

— В момента не се сещам за такива, сър. Интересува ме единствено дали имате някаква вест от Вениша? — не се стърпя Кони. — Знам, че замина преди няколко дни.

— Не — дори лицето на Бъкмастър помръкна за момент, — нищо засега. Но не мисля, че имаме повод за тревоги, на радистите често им отнема известно време, докато изпратят първото си съобщение. А и напоследък срещат малко проблеми с техниката в нейния регион. Както и да е... — Той се върна при бюрото си, отвори едно чекмедже, извади оттам малка кутийка и ѝ я поднесе. — Подарък за късмет.

— Благодаря ви, сър.

— Отвори я — подкани я той. — На всички момичета подарявам по една такава на изпроводяк. Много е удобна, пък и винаги можеш да подкупиш някого с нея, ако изпаднеш в беда.

Кони извади от кутията малка сребриста пудриера с огледалце.

— Допада ли ти? — попита я ръководителят.

— Прекрасна е — зарадва се тя. — Благодаря ви, сър.

— Момичетата ми не бива да занемаряват външния си вид дори на оперативното поле. И така, Констанс, остана единствено да ти благодаря за изключителното усърдие. Несъмнено през идните седмици ще ме застигат новини за работата ти. Господ да ти помага и *bonne chance*^[1].

— Благодаря, сър. Доскоро.

Кони се обърна и излезе от стаята.

Вечерта на седемнайсети юни Вера Аткинс закара Кони от Лондон до летище „Тангмиър“ в Съсекс. Седнаха на малка масичка в дъното на хангара и Вера й подаде лист хартия.

— Ще ви помоля да отделите двацет минути за наизустяването на всичко написано на листа. Кодовото ви име ще е „Лавандула“ и ще го използвате при всичките си контакти с нас и съагентите ви на оперативното поле, били те англичани, или французи. Ще се присъедините към мрежата „Учен“, чиято зона на действие са Париж и околностите му. Когато стигнете до Вю Бриоле, ще ви посрещнат група наши хора. Те ще се погрижат за вас и ще ви подсигурят транспорт, както и данни за връзка с организатор, радист и останалите членове на мрежата ви.

— Разбрано, госпожице Аткинс.

— Редно е да би предупредя, Констанс, че напоследък комуникацията с новата ви мрежа е възпрепятствана — продължи госпожица Аткинс. — Групата във Франция вероятно е по-осведомена от мен самата към настоящия момент. Въпреки всичко съм сигурна, че с помощта на интелекта и здравия си разум ще се справите. — Госпожица Аткинс извади малко кожено куфарче на масата. — Вътре ще намерите всичко необходимо. Документи за самоличност на името на Констанс Шапел, учителка, живуща в Париж. Имате много роднини в южната част на страната, откъдето и произхождате. Това ще е оправданието ви, в случай че се наложи да пресечете линията „Виши“ на влизане или на излизане от Окупираната зона на север.

След това госпожица Аткинс ѝ показа малко шишенце с едина-единствена таблетка вътре.

— Знаете какво е това хапче. Сега ще го скриете в тока на обувката си — нареди ѝ тя.

Кони събу специално пригодената обувка от крака си и отвори капачето на тока.

Госпожица Аткинс пусна хапчето вътре.

— Дано не се налага да го използвате.

— Дано — съгласи се Констанс, съзнавайки, че невинното наглед хапченце съдържаше смъртоносна доза цианид, която щеше да ѝ послужи, ако я арестуваха или подложеха на изтезания.

— Дотук добре — рече ведро госпожица Аткинс, — готова ли сте?

— Да.

— Тогава да ви качваме на Лизи.

Двете тръгнаха към самолетчето, боядисано в черно, за да остане незабелязан полетът му в лунната нощ. Когато стигнаха стълбичката, госпожица Аткинс я спря. — За малко да забравя — каза тя и извади някакъв хартиен плик от джоба на сакото си. — Това е за вас.

Подаде ѝ плика, а Кони го отвори и прочете посланието удивена.

— Добри новини, а? — коментира госпожица Аткинс.

Кони залепи длан на устата си и очите ѝ плувнаха неочаквано в сълзи.

— Госпожице Аткинс, Лоурънс е жив! Жив е!

— Да, мила. Корабът му акостира успешно в Портсмут преди три дни. Ранен е доста сериозно в гърдите и е със счупен крак, но според докторите е в добро настроение и в момента се съвзема в болницата.

— Искате да кажете, че е *тук*? Лоурънс е в Англия? — Кони не повярва на ушите си.

— Да, мила, завърнал се е невредим. Прекрасна новина, нали?

Кони погледна датата на телеграмата, в която се съобщаваше, че съпругът ѝ е бил намерен жив и че незабавно потегля за родината. Двайсети май, почти месец беше минал оттогава.

— Сметнах, че ще е добре да тръгнете с толкова хубава новина. Така ще имате стимул да се върнете жива и здрава. Време е да тръгвате, скъпа — каза припряно госпожица Аткинс и изтръгна телеграмата от ръцете на Кони. Перките на самолета се завъртяха.

Вера Аткинс протегна ръка към нея. — До нови срещи, Констанс, и успех.

Заше метена, Кони изкачи стълбите и се озова в тясната утроба на самолетчето. Зае мястото си и закопча с разтреперани пръсти колана, мъчейки се да осмисли новата информация. Съпругът ѝ не само бе жив, ами и беше тук, бе се върнал в Англия, цял-целеничък. На едва ли повече от няколко часа път оттук.

А не я бяха уведомили...

Как са могли да не ѝ кажат, че нейният Лоурънс е бил открит и че пътува за родината? Кони прехапа силно устни, за да спре сълзите си, опасявайки се, че ще наводни плътно прилепналите по лицето ѝ предпазни очила.

Колкото и да я болеше, съзнаваше защо го бяха пазили в тайна. Знаеха, че ако я бяха информирали за предстоящото завръщане на Лоурънс в Англия, моментално щеше да размисли и да се откаже от опасната мисия, за която се готвеше от толкова време.

Сега обаче, докато Кони гледаше как в самолета се качват още двама души, напълно неразпознаваеми в летателните си костюми и с предпазните си очила, и затварят вратата след себе си, връщане назад нямаше. Умовете в Отдел „Еф“ се бяха възползвали до последно от трагедията в личния ѝ живот. И най-накрая, в последния момент ѝ бяха представили единствения реален стимул, от който се нуждаеше, за да се опази жива и да се върне на всяка цена.

— Как да го понеса? — прошепна, докато самолетът захождаше към летателната площадка под лунната светлина.

— Кони? Това ти ли си? — надвика някой рева на двигателите откъм съседната седалка. Гласът ѝ беше познат.

— Джеймс! — провикна се тя в отговор, незнаяно защо успокоена от присъствието му.

Самолетът излетя в нощното небе и двамата не успяха да разменят нито дума повече. Вместо това ръката му намери нейната и я стисна силно. Кони не можа да устои и погледна през прозорчето към катраненочерния английски пейзаж под краката ѝ.

— Довиждане, Лоурънс, любими мой — прошепна в мрака. — Ще се върна в обятията ти възможно най-скоро, кълна се.

[1] Късмет, наслука (фр.). — Б.ред. ↑

10

Воден от малки светлинки в нечиито ръце на земята, самолетът кацна плавно наред обширно поле. Пилотът се обърна към тях и вдигна двата си палеца.

— Всичко изглежда нормално. Успех, дами и господа — добави, докато слизаха по стълбите.

— *Bienvenue*^[1] — поздрави ги непознат мъж, притичвайки покрай тях към стълбичките на самолета с кожена чанта в ръка. Метна чантата вътре, затвори вратата и се върна бегом да огледа най-новите си попълнения.

Лизандърът потегли, готвейки се за обратния полет. Кони го погледна със завистливо око и изведнъж ѝ се прииска да хукне към него, да се качи и да последва сърцето си към Англия.

— Елате с мен — покани ги мъжът, който пусна кожената чанта в самолета. — И не е зле да побързаме — преди няколко минути видях един швабски камион да минава оттук. Може да са чули двигателите на самолета.

Тримата агенти с Джеймс най-отзад тръгнаха след водача си през полето. Беше разкошна френска нощ, ясна и топла, и тичайки заедно с останалите, Кони откри познатата нотка в непознатото обкръжение. Франция носеше своето си ухание: опияняваше със сухия си аромат на бор, така различен от неизменната влага на английската провинция. Би го разпознала навсякъде.

Проникнаха в гъста гора и след няколко крачки водачът отвори вратата на дървена къщурка. По пода имаше дървени палети, покрити с одеяла, а в единия ъгъл — газова печка, която домакинът им веднага запали.

— Налага се да пренощуваме тук, за да избегнем полицейския час. На сутринта ще разpratим всеки в неговата си посока от гарата във Вю Бриоле, на двасетина минути път с колело оттук. Моля, настанете се удобно, доколкото е възможно. Оставете летателните

костюми в ей онзи ъгъл. Няма да ви трябват засега — обясни човекът. — Докато се настанявате, аз ще направя кафе.

Кони се измъкна от неудобния костюм и загледа как другите двама пасажера се разопаковат малко по малко. Втория мъж не го бе срещала досега. Седнаха на палетата и домакинът им раздаде по чаша кафе.

— За жалост не мога да ви предложа мляко. Знам, че англичаните така пиете кафето — каза мъжът.

Кони отпи с наслада от тъмната ароматна напитка — беше свикнала с наситения му вкус.

— Аз съм Стефан — обяви водачът, — вие, мадам, предполагам, сте „Лавандула“, тъй като сте единствената дама.

— Моето кодово име е „Нарушител“ — представи се Джеймс.

— „Прагматик“ — обади се и непознатият агент.

— Приветствам ви от името на Франция. Имаме огромна нужда от професионални британски агенти — каза Стефан. — За няколко дни арестуваха голяма част от колегите ви, особено в Париж. Не знаем каква съдба ги е сполетяла, но вярваме, че сред тях сигурно се е внедрил предател, щом Гестапо ги излови така успешно. Мога да ви посъветвам единствено да не се доверявате никому — наблегна той. — А сега е добре да поспите, докато имате възможност. Аз ще остана на пост и ще ви вдигна, ако изскочи нещо. Лека нощ.

Стефан излезе и запали цигара още преди да затвори вратата. Тримата агенти легнаха върху твърдите палети.

— Лека нощ, драги — обади се Джеймс, — спокойни сънища.

— Сигурно няма и да мигна — каза Прагматик, но не след дълго Кони чу тихо похъркване от другия край на колибата.

— Кони? — Беше Джеймс.

— Да?

— Май този път не е на игра, а?

— Не — съгласи се тя. От кафето на празен стомах и вълнение я мъчеха киселини. — Не е.

Явно някак беше успяла да се унесе в сън, защото, когато Джеймс я събуди, през прозорчето се процеждаше светлина.

— Ставай, поспаланке — каза Джеймс. — Чакаат ни отвън.

Беше си легнала с дрехите, затова ѝ оставаше само да нахлузи чорапите и обувките си. Стефан стоеше отвън с някаква жена.

— Добро утро, Лавандула — поздрави я той. — Готова ли си за тръгване?

— Да, но... — Кони се огледа наоколо. — ... Дали има къде да...? — Усети как бузите ѝ пламват.

— Не разполагаме с тоалетна. Избери си някое местенце в гората — вдигна рамене мъжът и се обърна да каже нещо на Джеймс.

Кони си хареса едно закътано място зад едно дърво. Когато се върна, Джеймс, другият агент и жената вече потегляха с колелата.

— Успех — пошушна тя на Джеймс. — Дано скоро пак се съберем.

— Дай, боже — отвърна Джеймс с изпито, напрегнато лице. — Междувременно ще се постарая да разбия швабите на пух и прах, за да си ходим вкъщи.

— Стискам палци — каза Кони с окуражителна усмивка и го загледа как криволичи с велосипеда през гората след следите от гумите на другите двама.

— Ще поизчакаме да се отдалечат няколко километра — каза Стефан. — Ако някой наблюдава, ще се усъмни, като види от гората да излизат много велосипедисти наведнъж. Кафе?

— Благодаря. — Кони седна на прага и обърна лице към слънцето, което вече се издигаше над дърветата и шареше тревата през клоните им.

— Така, Лавандула, ще ти разкажа какво те чака оттук нататък. — Стефан ѝ подаде порцеланова чаша кафе и седна до нея на прага, като си запали поредната цигара. — Несъмнено са те информирали, че ще се присъединиш към мрежата „Учен“ — най-голямата ни организация, която обхваща Париж и околностите.

— Да — потвърди Кони.

— За жалост ни уведомиха, че Гестапо е арестувало няколко членове на „Учен“, включително Прогрес — водача им.

— Предупредиха ме, че е възможно да имате повече информация — отвърна Кони, отпивайки от кафето си.

— Нямаме вести и от радиста на Прогрес, което ни навежда на мисълта, че и той е арестуван. — Стефан смачка фасата с крак. — Преди три дни получих телеграма, че ще те чакат на гарата в Монпарнас, но

кой точно ще те посрещне, мога само да гадая. — Стефан веднага запали още една цигара. — На този етап е прекалено рисковано да те придружавам — от щабквартирата ни предупредиха да се спотаим, докато не се изясни ситуацията, затова ще се наложи да пътуваш сама.

— Разбирам. — Кони стисна чашата като талисман, сякаш топлият порцелан щеше да укроти нервите ѝ.

— Тъй като кодовото ти име все още не е попаднало в досиетата на Гестапо, е малко вероятно да събудиш подозрения по време на пътуването си — увери я той. — Осъзнавам, че те хвърляме в дълбокото още с пристигането ти, но трябва да изпратим непознат на швабите разузнавач в Париж. Приемаш ли задачата?

— Разбира се.

— По уговорка имате среща в чакалнята пред будката за цигари. Ще купиш кутия „Голоаз“ и ще я изпуснеш на земята уж по невнимание. После ще я вдигнеш и ще запалиш цигара с клечка от тази кутия. — Стефан извади от джоба си кибритена кутийка и ѝ я подаде. — При този сигнал ще те заговори един мъж. Тръгни с него и той ще те отведе в една от тайните ни квартири.

— А ако не се появи? — попита Кони.

— В такъв случай ще знаеш, че нещо се е объркало. Добре ли познаваш Париж?

— Да, следвала съм в Сорбоната.

— Тогаво лесно ще откриеш този адрес. — И Стефан ѝ подаде лист хартия.

— Апартамент седемнайсет, „Рю дьо Рен“ — прочете Кони на глас адреса. — Познавам улицата като дланта си.

— Хубаво. Трябва да подминеш сградата, да стигнеш края на улицата и после да се върнеш по отсрещния тротоар. Ако има гестаповец на улицата или в кола на ъгъла, значи квартирата е била разкрита. Запомни ли всичко?

— Да. А ако отпред не се виждат гестаповци?

— В такъв случай се качваш на третия етаж. Чукваш първо два пъти на вратата, после — три пъти и би трябвало да ти отворят. Ще им кажеш, че не те е чакал посрещач и че те изпраща Стефан — обясни ѝ той.

— Ясно — Кони запомни адреса от бележката, която Стефан скоропостижно взе от ръцете ѝ и я запали. — Как да постъпя, ако

никой не ми отвори?

— В апартамент седемнайсет би трябвало да има човек през цялото денонощие. Ако никой не ти отвори, значи мрежата ни е била компрометирана и агентите са се покрили. При това положение ще бъде рисковано да ги издирваш. — Стефан въздъхна и дръпна дълбоко от цигарата. — В най-краен случай ще отидеш при един приятел. Не е част от никоя мрежа, нито от УСО, но е безусловно отдаден на каузата ни. Убеден съм, че ще ти подаде ръка. Намери този адрес. — Стефан извади още едно листче от джоба си и й го даде. — Там питай за „Герой“.

Кони прочете новия адрес явно изненадана.

— Намира се на „Рю дьо Варен“. Едни семейни приятели живееха там.

— Явно семейството ти се е движело в по-елитни среди. Това е един от най-проспериращите квартали на Париж — обясни Стефан, вирнал вежди.

— Ами... ако не открия и Герой...? — попита боязливо Кони. — Вдигам ръце и се връщам обратно с влака ли?

— Мадам — Стефан смачка нервно фасата в тревата, — тогава ще трябва да впрегнеш ума си. Ще отседнеш в някой съседен пансион и ще го чакаш да се върне. Време е да потегляме. И запомни, че не бива да се разхождаш по парижките улици след полицейския час. Тогава е най-опасно.

Той влезе вътре, за да остави чашите, а Кони огледа старинните велосипеди, с които щяха да стигнат до гарата.

— А кой е Герой? — попита Кони, като закрепил куфарчето си не особено стабилно между кошницата и кормилото и възседна колелото.

— Тук имаме правило да не се задават излишни въпроси. Но гарантирам, че ще е повече от осведомен и ще намери начин да те свърже с незасегнат клон на „Учен“. След това, разбира се, ти трябва да осъществиш връзка с Лондон и да докладваш за ситуацията в Париж възможно най-скоро. Стига да е останал неарестуван радист в града — добави той свъсено.

За щастие велопътешествието до гарата мина без перипетии. Кони бе посещавала района преди войната и атмосферата в непознатото градче съвпаднаше с френския пейзаж, който си спомняше,

с изключение, разбира се, на флага със свастика над входа на кметството.

Докато ѝ купуваше билет, Стефан си отваряше очите на четири.

— Трябва да тръгвам. Довиждане, мадам. — Целуна я сърдечно по бузите, сякаш бе обична роднина. — Пиши ни — добави, отново запали цигара и закрачи небрежно към колелото си, оставяйки Кони на перона.

Влакът пристигна точно в единайсет. Бъкмастър веднъж се бе пошегувал, че единственото преимущество на немската окупация е непривичната точност на френската транспортна система. Кони се качи в моторисата и качи куфара си върху багажника. Когато влакът потегли огледа купето, откривайки познатото многообразие от хора. Празният ѝ стомах изкъркори и тя затвори очи с надеждата, че монотонното тракане на влака ще я поуспокои. На всяка гара обаче облещваше очи, да провери за нови попълнения в купето ѝ.

На гарата в Льо Ман трябваше да се прекачи. Купи си вчерашен сладкиш от будката на перона и седна на най-близката пейка, докато чака влака. Само на няколко крачки от нея първият германски полицаи, на когото се натъкваше, разговаряше с началника на гарата.

Късно следобед влакът пристигна на гарата в парижкия квартал Монпарнас. Кони слезе от вагона заедно с потока пасажери и тръгна по перона, стискайки зъби при вида на първия контролен пункт. Служителите на Милис спряха няколко от спътниците ѝ и преровиха куфарите им върху редицата дървени маси. Сърцето ѝ беше на път да се пръсне от напрежение, макар че никой от френските полицаи не ѝ обърна внимание.

Безкрайно развълнувана от това, че ѝ се беше разминало, тя огледа чакалнята, търсейки будката за цигари, където трябваше да я чака посрещачът. Гарата беше претъпкана с работници, които се прибираха вкъщи, но най-накрая съзря будката в ъгъла и тръгна натам. Следвайки плана, купи кутия „Голоаз“. Докато събираше рестото, си изпусна цигарите на пода.

— *Ah, mince alors!*^[2] — измърмори под нос, вдигна пакета и извади цигара. Запали я възможно най-небрежно с кибритена клечка от кутийката на Стефан, оглеждайки се наоколо, за да види дали някой не се отделя от тълпата и не тръгва към нея.

Кони изпуши цялата цигара, но никой не я заговори. Стъпквайки фаса, погледна часовника си и изсумтя, все едно се ядосваше на някого, задето закъсняваше. След десетина минути запали втора цигара със същата кибритена кутийка. И нея изпуши докрай.

След третата цигара вече беше сигурна, че срещата се е провалила.

— Минавам към план Б тогава — рече си тихо и напусна гарата, озовавайки се наред окупирания Париж.

„Рю дьо Рен“ не беше далеч. Наглед градът, който така добре познаваше, не се беше променил, затова разходката ѝ подейства освежаващо. В такава топла лятна вечер, когато забързани парижани се тълпяха по улиците, човек лесно можеше да забрави, че бушува война.

Кони стигна „Рю дьо Рен“ на смрачаване. Намери адреса и докато вървеше по отсрещния тротоар, умишлено подмина жилищната сграда, докато очите ѝ скришом шареха, нащрек за опасности. Стигна до края на улицата, пресече я и се върна по другия тротоар, като внезапно реши, че куфарчето ще я издаде.

Когато най-накрая се озова пред главния вход на сградата, тръгна целеустремено към вратата и натисна уверено дръжката. Прекоси фойето по мраморния под и стъпките ѝ заотекваха по широкото стълбище. Стигна до третия етаж, сви вдясно към номер седемнайсет и като си пое дълбоко въздух, почука два пъти, а после — още три пъти.

Никой не отвори. Кръвното ѝ налягане очевидно скочи, защото усети как кръвта пулсира в ушите ѝ. Изправена пред дилемата дали да изчака или да почука отново, реши да не рискува. Бяха ѝ казали да пробва веднъж и трябваше да се изнесе оттук възможно най-бързо. Явно страховете на Стефан за съдбата на мрежата се бяха оправдали. Врътна се на пети и се запъти към стълбището, когато вратата на съседния апартамент се откряна леко.

— Мадам! — изсъска нечий глас. — Приятелите ви ги няма. Гестаповците ги погнаха вчера. Със сигурност наблюдават сградата. Не излизайте през главния вход. Има и задна врата, която води към вътрешния двор. Там ще видите една порта — боклукчиите я използват, като събират кофите. Тя ще ви изведе по тясна пътечка на друга улица. Не се бавете, госпожо!

Вратата моментално се затвори. За да не вдига шум, Кони свали обувките си, както я бяха учили, и припна надолу по стълбището с

всички сили. В дъното на фойето зърна вратата, към която я беше упътила съседката, и като се молеше да не попадне в капан, хукна през нея към задното дворче отвъд. Нахлузи обувките си, отвори решетъчната порта и закрачи по тясната пътечка с излаз към успоредна улица. Сви в обратната на „Рю дьо Рен“ посока и си наложи да се отдалечи бавно от първия си сблъсък с реална опасност.

След като се увери, че апартамент седемнайсет остана на достатъчно километри зад нея, Кони, прималяла от глад и адреналинов бум, си набеляза кафене с препълнени външни маси. Тъй като се опасяваше, че краката ѝ ще откажат, ако не поседнеше за малко, намери празна маса и мушна куфарчето под нея. Огледа не особено разнообразното, но пък апетитно меню и си поръча сандвич. Когато ѝ го донесоха, Кони го погълна настървено, поемайки си дълбоко въздух, за да прочисти мозъка си.

За пръв път се чувстваше така самотна в милионен град. И макар да имаше много познайници в Париж от студентските си години в Сорбоната, както и доста родственици по майчина линия, контактите със странични хора бяха строго забранени.

Фактът, че приятелското рамо и убежището бяха на една ръка разстояние, а всъщност недостижими, утежняваше още повече окаяното ѝ положение. Изглежда, Стефан се беше оказал прав и членовете на мрежата ѝ се бяха покрили пред заплахата от арест. Кони допи кафето си, съзнавайки, че ѝ остава един-едничък вариант. Плати сметката, взе си куфара и тръгна по улицата.

Подскачайки до небето всеки път, щом чуеше трополенето на нацистко возило, Кони продължи в посока север и най-накрая се озова на „Рю дьо Варен“ — просторен, обрамчен с дървета булевард, където се издигаха луксозни богаташки къщи. Повечето се спотайваха с тъмни прозорци, но дори от разстояние си личеше, че на търсения адрес живеят хора. Всички прозорци светеха, а в една от предните стаи се виждаха и силуети на хора.

Кони си пое дълбоко въздух, пресече улицата, изкачи стълбището към входната врата и натисна звънеца. Почти веднага ѝ отвори възрастна прислужница. Огледа я от глава до пети и изрече едно високомерно „Да?“.

— Идвам при Герой — обясни шепнешком Кони. — Моля, предайте му, че го поздравява Стефан — побърза да добави.

Отношението на прислужницата незабавно се стопли. По набръчканото ѝ лице се изписа тревога.

— Моля ви, мадам, заповядайте и изчакайте тихо, докато го повикам — отстъпи жената настрана и я покани да влезе.

— Да разбирам ли, че си е вкъщи? — Облекчението прозираше в гласа ѝ.

— Да, но... — По изражението на прислужницата се прокрадна несигурност. — Един момент, мадам.

Възрастната дама се загуби зад една от вратите по коридора, а Кони започна да оглежда с възхищение изтънчената антикварна мебелировка и елегантната извивка на внушителното стълбище, което красеше центъра на вестибюла. Обитателите на къщата очевидно водеха охолен живот и от познатия му дух Кони се почувства спокойна.

След малко се появи официално облечен тъмнокос господин, чийто висок ръст и фина, изваяна лицева структура мигновено го определяха като французин.

Мъжът тръгна към нея с протегнати ръце.

— Добър вечер, мила моя! — викна той възторжено и прегърна Кони. — Не очаквах да те видя тази вечер! — После ѝ прошепна в ухото: — Имаме високопоставени гости и може да са те видели по стълбите. — След това продължи на висок глас: — Как пътува?

— Дълго — отвърна стъписано Кони.

— Французойка ли си? — пак прошепна директно в ухото ѝ той, без да я пуска от обятията си.

— Да, семейството ми е от Сен Рафаел — обясни му тя шепнешком.

— Как се казваш?

— Констанс Шапел. Баронеса Дьо Монтен ми е леля.

— Чувал съм за тях. — Той изпита внезапно облекчение. — В такъв случай си ми втора братовчедка. Качи се горе със Сара. После ще говорим. — Пусна я и проговори с нормален глас. — Пътуването от Юг е толкова уморително в наши дни, особено с всичките тези проверки. Отиди да се поосвежиш и те очакваме долу, скъпа ми Констанс.

От изражението в очите на домакина ѝ стана ясно, че тя няма избор. Той се обърна към гостната и бутна вратите, за да влезе в стаята.

През отворилата се пролука Кони мярна няколко германски униформи.

[1] Добре дошли (фр.). — Б.ред. ↑

[2] Хайде де! (фр.). — Б.ред. ↑

11

Сара я отведе във великолепна спалня на горния етаж и отиде да напълни ваната. Кони се стовари замаяна върху креслото, мъчейки се да осмисли преживяното. Беше си представяла безброй сценарии и дори беше разигравала много от тях по време на тренировъчния курс. Но нито за миг не ѝ бе хрумвало, че е възможно да прекара първата си нощ в окупирания Париж на една маса с врага.

Сара я заведе в банята и Кони се отдаде на кратко блаженство в топлата вода след два дни нулева хигиена. Насред целия този лукс си позволи дори лека усмивчица, умувайки върху ироничното стечение на обстоятелствата, но макар и с нежелание, побърза да излезе от ваната и претича по коридора към отредената ѝ спалня.

Сара седеше на канапето в края на леглото. Потупа с длан мястото до себе си.

— Елате да поседнете, Констанс.

Кони седна при нея.

— Едуар, с когото вече се запознахте, ме помоли да обсъдя с вас някои неща, преди да слезете за вечеря. Не разполагаме с много време, затова ви моля да ме изслушате внимателно. Казвам се Сара Боне и работя за семейство Дьо ла Мартиниер от много години. Едуар ме уведоми, че ви изпраща приятелят му Стефан, и ме помоли да ви обясня какво ви очаква тук.

— Благодаря — отвърна притеснено Кони.

— Долавям страха в гласа ви, Констанс, и напълно ви разбирам. Но, повярвайте ми, имате късмет, че попаднахте в сигурни ръце в днешен Париж — успокой я Сара. — Неочакваното ви появяване обаче излага всички ни на опасност. И все пак не е имало как да знаете, че точно тази вечер ще посрещаме... гости. Затова Едуар заръча да напрегнем сили и да удържим фронта. Констанс, още през първата си нощ в Париж ще трябва да изнесете коронното си представление. Едуар вече ви представи като своя братовчедка от Южна Франция. Имали сте роднини по нашите земи?

— Да, леля ми, баронеса Дьо Монтен, притежава имение в Сен Рафаел.

— Едуар пък има имение в Гасен — едно селце недалеч отгук — обясни Сара. — В такъв случай е напълно естествено семейство Монтен и семейство Дьо ла Мартиниер да имат родствена връзка. Историята ви за пред гостите ще бъде, че сте пристигнали в Париж, за да навестите обичните си братовчеди и да им донесете скръбната вест за смъртта на общия ви чичо — Албер.

— Ясно.

— Констанс, оставете приказките на Едуар — продължи с инструкциите Сара. — Ако ви задават въпроси, отговаряйте възможно най-сбито. Дръжте се естествено и всичко ще мине по мед и масло.

— Ще се постарая.

Сара я огледа преценяващо.

— Струва ми се, че носите същия размер дрехи като покойната Емили дьо ла Мартиниер, майката на Едуар. Добре е да знаете, че тя почина преди четири години — тъкмо преди началото на войната. Май извади късмет... — въздъхна прислужницата. — Ще ви донеса нейна рокля. Ако желаете, мога да ви помогна с прическата. Колкото по-красива, очарователна и наивна изглеждате, толкова по-добре за всички ни. Разбирате ли идеята ми, Констанс?

— Да, разбирам.

— Така, сега ще се пригответе максимално бързо и ще слезете на вечеря в гостната. Аз междуременно ще предам на Едуар нашия разговор, когато дойде да вземе по-малката си сестра, чието име е София. Моля ви, не предавайте доверието ни. От изключителна важност е да не подбудите никакви съмнения. В противен случай — Сара въздъхна отново и стана от канапето — семейство Дьо ла Мартиниер е загубено.

— Обещавам да дам всичко от себе си — увери я Кони.

— Горещо ще се молим да успеете.

След двамадесет минути Кони стоеше пред затворените врати на гостната. Сара ѝ препоръча първо да каже една молитва, преди да влезе.

— Констанс! — Едуар моментално се откъсна от множеството гости и я целуна сърдечно по бузите. — Успя ли да се посъвземеш от пътническата си одисея? Определено изглеждаш ободрена — добави той любвеобилно.

— Да — отвърна Кони, спокойна, че поне физически се вписваше в обстановката. Сара беше направила чудеса с косата и лицето ѝ, преди да ѝ помогне да облече изящната вечерна рокля — дело не на кого да е, а на самия мосю Диор. Чуждите диаманти на ушите и шията ѝ отлично допълваха картинката.

— Ела да те запозная с приятелите ми. — Кони хвана Едуар под ръка и двамата тръгнаха към морето от униформи, които умееше да разпознава благодарение на обучението ѝ.

— Ханс, позволи ми да ти представя скъпата си братовчедка Констанс Шапел, която бе така добра да ни удостои с очарователното си присъствие по време на краткия си престой в Париж. Констанс, имам удоволствието да ти представя комендант Ханс Лайдингер.

Констанс почувства върху себе си оценяващия поглед на грамадния мъж, облечен в униформа на високопоставен офицер от Абвера — германската служба за военно разузнаване.

— Фройлайн Шапел, приятно ми е да се запозная с още една пленителна представителка на семейството на Едуар.

— Полковник Фалк фон Вендорф. — Едуар премина към следващия гост, който бе в омразната гестаповска униформа.

Фон Вендорф беше образцовият светлокос ариец. Той я огледа от глава до пети с неприкрит интерес. Вместо да стисне протегнатата ѝ за поздрав ръка, гестаповецът я придърпа към устните си и я целуна. Бледосините му очи се впиха в нейните за миг, после каза с идеален френски:

— Фройлайн Шапел, къде ви е крил досега братовчед ви?

Невинната му закачка незабавно хвърли Кони в паника.

— Полковник Фон Вендорф...

— Моля ви, в приятелска компания сме, викайте ми Фалк — стига да не е прекалена волност от моя страна да ви наричам Констанс?

— Разбира се, че не. — Кони се напъна да му поднесе най-очарователната си усмивка. — Братовчед ми не ме крие, просто живея на Юг, а пътуването до Париж е доста изтощително.

— Откъде точно е семейството ви?

За радост Едуар вече я представяше на следващия германец — униформен есесовец.

— Простете. — Кони извърна очи от Фалк и насочи вниманието си към комендант Шолтиц.

— *À bientôt*^[1], фройлайн Констанс! — чу тя Фалк да казва тихо зад гърба ѝ.

Едуар пъкна чаша шампанско в ръката ѝ, преди да продължи със следващите трима германски офицери и един висшестоящ представител на френската служба Милис. След това дойде редът на двама французи: единият — адвокат, а вторият — професор, чиято съпруга — Лилиан, беше единствената друга жена на вечерята. За да поукротят разклатените си нерви, Кони отпи мъжка глътка шампанско, молейки се Едуар да прояви благоразумието да я настани на безопасно място до двамата им сънародници.

— Дами и господа, моля, заповядайте в трапезарията. Аз ще отида да съпровозя сестра ми от стаята ѝ — обясни Едуар, запътвайки се към двойната врата на гостната.

Когато се насочиха към трапезарията, Кони успя да се прокрадне деликатно между френския професор и съпругата му. Сара посочи отреденото ѝ място и тя с облекчение установи, че от едната ѝ страна е настанен професорът, а зад стола от другата стърчи адвокатът. Докато обаче Сара не се спусна към адвоката точно когато той се канеше да заеме мястото си, прошепна му нещо на ухо и мъжът незабавно се насочи към отсрещния край на масата. Ненадейно на стола до Кони се озова гестаповецът Фалк фон Вендорф.

— Фройлайн Констанс, дано не възразявате, че помолих да ме настанят до вас за вечеря — усмихна се германецът. — Нямам често удоволствието да седя на една маса с толкова красива дама. Предлагам да пийнем още шампанско. — Фалк направи знак на Сара, която притича към тях с бутилката точно когато Едуар влизаше в трапезарията.

Под ръка го беше хванала прекрасна млада жена: София, спомни си Кони, сестрата на Едуар. Финото ѝ, почти кукленско в изящството си тяло бе облечено в елегантна вечерна рокля, чийто тъмносин цвят подчертаваше кадифената белота на съвършената ѝ кожа и обаятелния

лазур на очите ѝ. Русата ѝ коса беше прибрана в кок на тила ѝ, а огърлица от сини сапфири красеше лебедовата ѝ шия.

Едуар я съпроводи до масата, а София опипа въздуха в търсене на стола, после деликатните ѝ пръсти се плъзнаха по ръба на дървената му облегалка. Момичето седна и се усмихна на гостите.

— Добър вечер. С удоволствие ви приветствам отново в дома ни.

Гласът ѝ беше тихичък, мелодичен, украсен с безупречното френско произношение на аристокрацията.

Много от присъстващите ѝ отвърнаха с дружелюбен поздрав.

— Братовчедке Констанс... Едуар ме зарадва с новината, че най-накрая си пристигнала у нас. — Докато говореше, тюркоазените очи на София не погледнаха към Кони.

— Да, аз също се радвам да те заваря толкова лъчезарна — обади се приветливо Кони.

София обърна празен поглед към гласа ѝ и дари Кони с озаряваща усмивка.

— Не се съмнявам, че имаме много за какво да си говорим.

Тогавя съседът ѝ по маса подхвана разговор със София. А лазурните очи пак не намериха събеседника ѝ.

Като ударена от внезапен гръм, Кони осъзна, че София дъо ла Мартиниер е сляпа.

Едуар стрелна поглед към Кони и Фалк фон Вендорф, моментално отчитайки промяната в местата. Той самият седна срещу Констанс изцяло обкръжен от германци.

— Предлагам като начало да вдигнем тост. Тази вечер почитаме трийсет и петия рожден ден на моя скъп гост и приятел Фалк фон Вендорф. — Всички присъстващи вдигнаха чаши в очакване на тоста. — За твоє здраве, Фалк.

— За Фалк! — присъедини се компанията.

Фалк благодари с показан поклон.

— И за здравето на конт Едуар дъо ла Мартиниер, любезният ни домакин. Струва ми се — продължи, обръщайки поглед към Кони, — че любезният домакин ми е подсигурил ѝ неочакван подарък. За фройлайн Констанс, която долетя от Юг, за да краси празненството ни.

Кони стисна зъби, чувствайки погледите на всички върху себе си. Дори в най-дивите си фантазии не си бе въобразявала, че още с пристигането ѝ в Париж група нацистки офицери ще пият шампанско

за нейно здраве. Отпи от чашата си, съзнавайки, че трябва да запази ума си бистър и че не ѝ се полага повече алкохол. За късмет Сара започна да сервира първото блюдо и вниманието на гостите се отклони от нея.

След време, когато си спомняше за първата вечер в окупирания Париж, Кони благодареше на всичко свято за безумния си късмет. По ирония на съдбата се оказа, че професорът изнасял лекции в Сорбоната, благодарение на което тя имаше възможност да разкаже откровено за времето, което бе прекарала там, пред неотклонното внимание на Фалк. Историята придаде достоверност на прикритието ѝ, а избягвайки въпросите на Фалк с чаровни усмивки и остроумия, си спечели много одобрителни погледи от страна на Едуар.

В края на вечерта, когато германските офицери си тръгнаха, Фалк отново целуна ръката ѝ.

— Фройлайн, вашата компания ми беше изключително приятна. Доказахте ми, че сте не само красива, но и интелигентна. — И Фалк ѝ кимна одобрително. — Харесвам интелигентни дами. Колко време ще останете в Париж?

— Все още не съм решила — отвърна Кони откровено.

— Констанс ще ни гостува колкото време желае — притече ѝ се на помощ Едуар, докато изпращаше гостите с пожелания за спокойна нощ.

— В такъв случай вярвам, че отново ще мога да се насладя на компанията ви. И то съвсем скоро. Хайл Хитлер! — И Фалк ѝ отпрати последен бледосин поглед и последва сподвижниците си през входната врата.

Едуар побърза да заключи и да залости. Изцедена до капка след края на изпитанието си, Кони усети как коленете ѝ омекват, и ненадейно залитна. Едуар я хвана и обгърна бащински раменете ѝ.

— Хайде, Констанс — побутна я той нежно към задната част на къщата, — вероятно си капнала от умора. Да изпием по едно бренди преди лягане. — Мярна Сара в коридора и ѝ поръча: — Би ли донесла поднос с бренди във всекидневната, ако обичаш?

Кони се отпусна върху дивана, грохнала до припадък. Едуар я погледа мълчаливо, докато Сара дойде с подноса. Изчака

прислужницата да разлее брендито и да излезе от стаята, после вдигна чаша към Кони.

— Поздравления, Констанс. Представи се блестящо. — За пръв път го видя да се усмихва искрено и мъжественото му лице внезапно се озари от емоция.

— Благодаря ти — отвърна му немощно, събирайки сили да вдигне масивната чаша до устните си.

— Май остана да кажа единствено „Добре дошла в семейството“ — продължи с усмивка Едуар.

Идеята им се стори толкова комична, че, отърсвайки се от напрежението на вечерта, и двамата прихнаха да се смеят в един глас на театъра, който бяха разиграли.

— Ех, Констанс, не можеш да си представиш на какъв шок ме подложи, като се появи на прага ми. Реших, че всичко е загубено. Пълна къща с височайши служители на Милис, Гестапо и Абвер и, не щеш ли, на сцената се появява изпаднала в беда агентка на УСО!

— Смаях се като видях всички тези униформени накуп в гостната ти. — Кони поклати глава, наново потресена от спомена.

— Утре ще си поговорим обстойно за случката — каза Едуар. — Засега мога единствено да ти отправя най-искрени благодарности за звездното ти представяне. Не е лъжа, че Всевишният бе на наша страна цяла вечер. Разказът за реалното ти минало веднага те причисли към семейството ни в очите на гостите.

— По време на обучителния курс на УСО — подхвана ведро Кони — хиляди пъти ме предупреждаваха за френското ми произношение, което ме издавало, че съм буржоа. Няма да пасва на прикритието ми като учителка от Париж. Разправяха, че много маниернича, и настояваха да работя по въпроса.

— Е, миналото ти определено ни спаси кожата тази вечер. А и май си спечели обожател. — Лицето на Едуар внезапно притъмня. — Той е един от малкото ми познати в Париж нацисти с аристократично потекло. Но не допускай грешката да му се доверяваш. Фалк фон Вендорф е един от най-опасните мъже сред окупаторите на Париж. Опре ли до разобличаване на предателите на нацистката кауза, е безпощаден — обясни Едуар. — Именно той е главният отговорник за арестите на мнозина от членовете на твоята мрежа.

Ненадейно я побиха тръпки.

— Разбирам — отвърна мрачно. — Безспорно е интелектуалец и като че ли обича Франция.

— Цени историята, културата и елегантния дух на страната ни, но гледа на нея с егоизъм и иска да я приобщи към собствената си родина. Този ламтеж го прави още по-опасен. Освен това, както и двамата видяхме тази вечер — Едуар вдигна вежди, — смята, че францужойките са специални жени. А пожелае ли те... е, ще обсъдим бъдещето ти утре. — Едуар остави чашата си, стана и отиде да я потупа по рамото. — За тази вечер ти стига да знаеш, че си на безопасно място, и с това наум можеш да поспиш спокойно. — Едуар ѝ предложи лакътя си. — Позволете да ви отведа в покоите ви, мадам.

— Благодаря. — Кони сподави прозявката си, докато ставаше. Тръгнаха по коридора и се качиха по стълбището.

— Лека нощ, братовчедке Констанс — подсмихна се Едуар.

— Лека нощ, Едуар.

Снела от себе си и дрехи, и бижута, Кони легна върху огромната удобна спалня. Моментално я обля вълна на пълно изтощение и я отнесе в дълбок блажен сън.

На сутринта подскочи в леглото, дезориентирана в първия момент, и заоглежда стаята със сънен поглед. Като си спомни къде се намира, се отпусна с въздишка върху пухкавите възглавници. След бърза справка с ръчния си часовник с ужас установи, че минава десет. Никога не се беше успивала толкова много. Стана, отвори куфара си и нахлузи семплия комплект блуза и пола, подбран от Отдел „Еф“ като подходящ за гардероба на една учителка. Пооправи косата си пред огледалото и тръгна към долния етаж с надеждата да открие Едуар или поне София.

— Контът е в библиотеката си, госпожице — уведоми я Сара във фойето. — Заръча да отидете при него, като станете. Желаете ли да ви донеса закуска?

— Само кафе, ако обичате — Кони чувстваше стомаха си подут от обилната вечеря преди няколко часа. Очевидно къщата не бе на дажбен режим. Последва Сара до една врата, почука и влезе.

Едуар се бе разположил удобно в кожения си стол в библиотеката, чиито стени не се виждаха от многобройните рафтове с

книги. Като чу вратата да се отваря, вдигна поглед от вестника, който четеше.

— Добро утро, Констанс, заповядай, седни. — Махна към стола от другата страна на камината.

— Благодаря — каза Кони и седна. — Каква огромна колекция от книги имаш само. — Очите ѝ обхождаха с възхищение безбройните полици.

— Наследих я от баща ми, но бързо се превърна и в моя страст. Имам намерение да я обогатявам, стига да мога. Нацистите изгориха толкова много книги из цяла Европа, че в момента семейната ни колекция е по-ценна от всякога. — Едуар въздъхна тежко и се надигна от стола.

На Кони ѝ направи впечатление, че тази сутрин домакинът изглежда грохнал и сериозен, видимо изцеден от снощния си ентузиазъм. На дневна светлина си личаха фините бръчици по лицето му, което я наведе на мисълта, че е надхвърлил трийсетте.

— И така, Констанс, ще те помоля да ми разясниш подробно обстоятелствата, които те доведоха до прага ми снощи.

Кони му разказа как посрещачът, с когото ѝ бяха уредили среща на гарата на Монпарнас, не бе дошъл и как бе принудена да отиде на адреса на „Рю дьо Рен“, който Стефан ѝ бе дал.

— Имаш ли представа, дали някой не те е видял да влизаш в сградата? — В очите на Едуар се четеше тревога.

— Огледах се във всички посоки, както ме беше посъветвал Стефан, но не видях униформени наблизко. Тъкмо се канех да си плюя на петите, когато една жена от съседния апартамент ме предупреди, че гестаповците шурмували номер седемнайсет и арестували обитателите му. Каза ми да си тръгна през задния вход — добави Кони.

— Мислиш ли, че е успяла да огледа добре лицето ти?

— Ако ме е видяла, е било само за броени секунди.

— Тогава да се молим да не е предателка — въздъхна Едуар. — Е, Констанс, изглежда, дотук късметът е бил на твоя страна. Апартамент седемнайсет беше една от основните тайни квартири на мрежа „Учен“. Съседката те е осведомила правилно — гестаповците са им отишли на гости вечерта преди пристигането ти. Арестите на агенти продължават. Бих се обзаложил, че апартаментът още е бил под наблюдение, когато си почукала на вратата. Несъмнено се спотайват и

дебнат за агенти, които все още не са осведомени за акцията им. Затова — въздъхна пак Едуар — ни остава единствено да се надяваме, че не са ти обърнали внимание, понеже си нова и друг път не са те засичали да влизаш в апартамента. Вероятно са те взели за приятелка на някой от другите живущи в сградата.

— Стефан каза, че може да изпрати в Париж само мен, защото не съм излизала на сцената и не присъствам в черните списъци на Гестапо — обясни Кони.

— Прав е бил. Все нещо е. — Едуар поглади брадичката си умислен, а Сара влезе в библиотеката с кафе и бисквити. — Голям късмет си извадила, че именно Стефан те е посрещнал във Франция. Почетен член е на партизанските отряди на маките, в подкрепа на които действат вашите агенти. Познаваме се от другаде. Като е научил за усложненията в Париж, ти е дал името ми за в краен случай. Проблемът е, че...

— Да? — Главата ѝ щеше да се запали от въпроси: каква роля изпълняваше Едуар?

— В името на... — Едуар затърси подходящата дума — ... позицията ми, връзките ми с УСО и Съпротивата в никакъв случай не бива да излизат наяве. Не съм в състояние да ти обясня колко важна е дискретността. И един слънчев ден уличаващата връзка с агентка от британското УСО чука на вратата ми, а аз я каня в библиотеката на кафе.

— Ужасно много съжалявам за всички неприятности, които ти причиних, Едуар.

— Констанс, моля те, далеч не те виня. Стефан е трябвало да изпрати все някого в Париж, за да се осведоми за сериозността на тукашната ситуация. А, уверявам те, положението е по-лошо, отколкото е предполагал.

— Стефан ме инструктира да докладвам в Лондон възможно най-скоро — обясни Кони.

— Не е необходимо. Не работя за британското правителство, но с най-високопоставените кадри на разузнавателните им служби поддържаме постоянен обмен на информация. Тази сутрин се свързах с Лондон, за да ги предупредя за случилото се — каза Едуар. — Стефан ще бъде информиран в най-скоро време. И Прогрес — ръководителят на мрежа „Учен“, и радистът му са в ареста.

Останалите членове на „Учен“ или са напуснали Париж, или са намерили скривалище в града и очакват инструкции. Скъпа ми Констанс — обърна се Едуар към нея, — в момента просто няма мрежа, към която да се приобщиш.

— Тоест нямам работа в Париж и трябва да очаквам прехвърляне в друга мрежа ли? — попита Кони.

— Такъв е сценарият при нормални обстоятелства, да — потвърди Едуар. — Снощи обаче по някаква безумна ирония на съдбата ти се озова на една маса с част от най-влиятелните германци в Париж. — Той остави чашата с кафе и се наведе към нея. — Представи си само, Констанс: преназначават те в друга мрежа и се заемаш с изпълнението на възложената ти мисия. И не щеш ли — бам! — Едуар направи образен жест. — Арестуват те и те водят за разпит в щабквартирата на Гестапо. И тогава те спохожда поредната ирония: някое от величията, с които се запозна снощи, полковник Фалк например, влиза в стаята за разпити. И кой, мислиш, седи овързан за стола? Ами как кой — братовчедката на свидния му другар конт Дьо ла Мартиниер, Констанс, с която Фалк е имал удоволствието да се запознае едва преди няколко седмици в трапезарията на конта. И какво си казва нашият полковник? Дали си въобразява, че приятелят му Едуар е в неведение относно делата на братовчедка му? Надали. В най-добрия случай ще започне да държи конта под око, ще проучи французите, които гостуват в дома му, и навярно ще се усъмни в лоялността им към режима „Виши“ и германското правителство.

— Да, прав си — съгласи се Кони, — но кое е решението? И с кого работиш, Едуар?

— Констанс, не ти трябва да знаеш — отвърна той светкавично. — Най-добре е да не си излишно осведомена. Но дишай спокойно — действията ми са насочени единствено към освобождението на родината от ноктите на нацисткия режим. И на марионетното правителство във Виши, оглавявано от слабохарактерните ни политици, които играят по гайдата на германците, само и само да отърват кожата. През последните четири години се борих да спечеля доверието им: задача, за мое отвлечение постижима благодарение на богатството ми и на ненаситната им алчност. Не забравяй какво ми коства тази мисия, Констанс. Всеки път, когато някой от долното им

племе прекрачи прага ми, копнея да извадя пистолета си и да го гръмна.

Лицето му се кривеше от презрение, а кокалчетата на силно стиснатите му една в друга ръце белееха през опънатата кожа.

— Вместо това обаче аз ги приветствам у дома, отварям най-качествените си бутилки вино за тях, пилея пари на черния пазар, за да им пълня гушата с първокласно месо и сирене, и вода приятелски разговори с тях. Питаш ме защо. Как ги търпя?

Кони не продума; знаеше, че той не очаква отговор от нея.

— Търпя ги, защото в редки случаи — след малко повечекко бренди, от пияните им германски уста изскача по някое късче информация. А понякога именно това късче информация ми позволява да сигнализирам хората, които са изложени на опасност, и, дай боже, да спася живота, макар и на шепа сънародници. Ето за това съм готов да понеса присъствието им на трапезата си.

Кони седеше мълчаливо, получила отговор на въпросите си.

— Разбираш ли сега — продължи Едуар — защо никой не бива да надушва за връзката ми с освободителните организации, главоломно преследвани от нацистите? Това не само би довело до смъртта на стотиците храбреци, с които работя, но и би застрашило ценния информационен поток, извиращ от дома ми. Не ме е грижа за собствения ми живот, Констанс, а за живота на София например. Тъй като живее под моя покрив, няма начин да не се забърка в кроежите ми. И да не я обявят за моя съучастничка, спипат ли ни. Затова... — Едуар стана внезапно, отиде до прозореца и зарея поглед навън, към окъпаната в ярка слънчева светлина приказна градина. — Боя се, че поради тези причини е невъзможно да продължиш кариерата си на британски агент.

Думите му бавно проникнаха в съзнанието ѝ. Но нима дългите седмици на обучение, на психическа и емоционална подготовка бяха напразни?

— Разбирам. И какво ще ме правиш? — попита след малко, учудена от жалния тон на гласа си.

— Добър въпрос, Констанс. Вече уведомих Лондон, че си отседнала в дома ми. И че се налага незабавно да унищожат и най-незначителните данни за пристигането ти във Франция. Малкото хора, които са те очаквали тук, ще бъдат инструктирани да не търсят по-

нататъшен контакт с теб. А сега ще ми донесеш документите си за самоличност и веднага ще ги изгорим в камината. Налага се да унищожим и куфара ти. Новата ти самоличност е в процес на изготвяне. От този момент нататък — заяви Едуар — си просто Констанс Шапел, жителка на Сен Рафаел, позната на някои като моя братовчедка.

— И какво ме очаква? — преформулира въпроса си Кони. — В Англия ли ще ме върнат?

— Още не, прекалено рисковано е. Заловят ли те, става лошо. Констанс — усмихна се Едуар вяло, — опасявам се, че през следващите няколко седмици ще се наложи да играеш по снощния сценарий. Ще ни погостуваш още малко. След известно време вероятно ще е безопасно да тръгнеш на Юг, уж че се прибираш у дома в Сен Рафаел, а оттам ще намерим начин да те придвижим към Англия. Засега обаче поради независещи от теб обстоятелства си вързана за нас.

— И от лондонската щабквартира са съгласни с това решение ли? — учуди се Кони.

— Няма т избор — претупа въпроса ѝ Едуар. После се обърна към нея с внезапно разчувстван поглед: — Разбирам самоотвержената ти подбуда да помогнеш на страната си и разочарованието от възникналата спънка. Но, повярвай ми, жертваш кариерата си за свята, висша кауза. Пък и — сви рамене той — кой е казал, че ще стоиш със скръстени ръце? Ти си прелестна жена, която успя да впечатли човек от високите етажи на властта, Фалк ни гостува редовно. Кой знае какви тайни може да ти разкрие.

Кони изтръпна при мисълта, но идеята на Едуар ѝ стана ясна.

— Между другото София извика шивачката си. Чакаме я да дойде всеки момент. Трябва да ти подсигуриим гардероб, подобаващ на благородничка от семейство Монтен и Дьо ла Мартиниер. София ще се радва на женското присъствие в къщата. Рядко излиза заради... положението си и се чувства самотна. Майка ни ѝ липсва жестоко. Кой знае, може пък да станете първи приятелки — каза с надежда Едуар.

— По рождение ли е така? — поинтересува се Кони.

— Като се роди София, по всичко изглеждаше, че вижда, затова родителите ми не подозираха какво е състоянието ѝ — разказа той. — Зрението ѝ се влошаваше постепенно, но докато осъзнаят колко

сериозен всъщност е проблемът, вече беше твърде късно за лечение. София се приспособи към положението си. Слава богу, се научи да пише, преди да ослепее напълно. Стихотворенията ѝ са прекрасни. Има дарба.

Кони наблюдаваше как в очите му се надига силна емоция.

— На колко години беше, когато загуби зрението си изцяло?

— Беше на седем, когато светът ѝ потъна в пълен мрак. Удивително е обаче как останалите ѝ сетива компенсираха загубеното. Не познавам човек с по-остър слух от нея: познава кой влиза в стаята, само по звука от движението му. Обожава да чете; уредил съм да изготвят няколко книги от тази и от библиотеката ми в Гасен на брайловата азбука. Страстен читател е на английските поети романтици — Байрон и Кийтс са ѝ любими. Освен това рисува. Опипва с пръсти предмета и някак успява да пресъздаде очертанията и цветовете му върху хартията. — Едуар се усмихна с умиление. — София е много артистична натура и е най-скъпото нещо в живота ми.

— И е страшно красива — добави Кони.

— Така е. Не е ли жалко, че никога няма да види отражението си в огледалото? Тя самата не подозира колко красива е. Като я видят за пръв път мъжете, които не знаят за недъга ѝ... лично съм виждал какъв ефект им оказва. Красотата ѝ е пословична.

— Вярно е.

— А сега... — Изражението на Едуар рязко се промени — ... отиди горе и донеси куфара и документите си. Все съм на тръни, като знам, че още са вкъщи.

Беше не молба, а нареждане и Кони побърза да го изпълни. След десетина минути самоличността ѝ пламтеше в камината. Едуар прехвърли съдържанието на куфара ѝ в платнена торба. После посочи обувките ѝ.

— И тях, Констанс. Отлично знам какво се крие в единия ток.

— Ама нямам други обувки — оплака се Кони.

— Веднага ще ти намерим — успокои я той.

Застанала наред библиотеката по чорапи, Кони се почувства крайно уязвима. Не притежаваше нищо, освен дрехите на гърба си.

Едуар извади франковете, скътани в подплатата на куфара, сякаш го бе правил стотици пъти, и ѝ връчи парите, отчитайки напрегнатото ѝ изражение.

— Можеш да ги задържиш като компенсация от страна на британското и френското правителство за изпитанията, на които те подложиха. Дватама със София ще се погрижим да не ти липсва нищо по време на престоя ти тук. Заслужаваш само първо качество, разбира се. София и шивачката ѝ те очакват горе. Само още нещо... — спря я той на вратата. — Не ми се вярва някой да търси контакт с теб. Съвсем малко хора от организацията ти знаят, че си тук. Но ако по някаква случайност научат за местонахождението ти, при никакви, ама при *никакви* обстоятелства не бива да отвърщаш на съобщенията им. Разбираш ли ме?

— Да.

— В противен случай — прониза я с остър поглед Едуар — всичките ни усилия ще отидат на вятъра и ще изложиш живота на много хора на смъртна опасност.

— Разбирам.

— Добре. А сега бягай при София.

[1] До скоро (фр.). — Б.ред. ↑

Бе минал месец откакто Констанс стана член на семейство Дьо ла Мартиниер. Вече притежаваше изтънчен гардероб, удобни кожени обувки — модел, какъвто не бе виждала от началото на войната — и няколко чифта копринени чорапи. Докато ги подреждаше в скрина си, Кони въздъхна при мисълта за горчивата ирония на положението си. Живееше като принцеса в домакинство, където парите като че ли не бяха от значение и прислугата я обсипваше с внимание. Но луксът, в който беше принудена да живее, не можеше да притъпи болката, че всъщност е затворена в клетка. Всяка нощ сърцето ѝ буквално се късаше при мисълта за Лоурънс, а денем я преследваха мъчителни картини за храбрите ѝ колеги агенти, които сега се бореха за родината непрестанно в хватката на опасности и невъобразими лишения. Гузната ѝ съвест не ѝ даваше нито миг покой. Изолирана от външния свят зад златните решетки, имаше чувството, че е на път да обезумее.

Едничкото ѝ спасение беше София, към която вече изпитваше топли чувства. С проникателност, присъща само на незрящите, новата ѝ приятелка безпогрешно отчиташе кога е унила, просто чувайки гласа ѝ.

На двайсет и пет — по някакво съвпадение нейна връстница, София с увлечение слушаше разказите на Кони за живота ѝ в Англия. Тя самата никога не беше напускала Франция заради слепотата си. В разгара на юлските горещини Кони често ѝ описваше мрачното очарование на йоркшърските възвишения и с умиление говореше за Блекмур Хол — дома на Лоурънс. В разказа ѝ се прокрадваше и капка тъга, но споменът за съпруга ѝ винаги я топлеше.

Неотдавна, докато седяха на терасата, любувайки се на благоуханния залез, Кони сподели на София за съпруга си и за мъката ѝ по него. София, сърдечна както винаги, я бе обсипала с въпроси за Лоурънс и с така нужните ѝ думи на утеха.

След това обаче я беше обзела тиха паника. Твърде много се беше разприказвала; все пак откъде да знае дали семейство Дьо ла

Мартиниер не я държаха като трофей, който да предадат на нацистите в удобен момент — но пък все на някого трябваше да се довери.

Тогава, преди две вечери, на прага им най-неочаквано се появи полковник Фалк фон Вендорф. Сара дойде да повика Кони от библиотеката, където се бяха настанили със София.

— Имате гост, мадам Констанс — я извести Сара, излъчвайки тревога единствено с очите си.

Кони кимна и с разгуптяно сърце отиде в гостната, където бяха поканили Фалк.

— Фройлайн Констанс! Разхубавили сте се още повече от последната ни среща! — Германецът се приближи и ѝ целуна ръка.

— Благодаря ви, полковник, аз...

— Моля, спомнете си — прекъсна я Фалк, — имахме уговорка да си говорим на малко име. Случайно минавах оттук на път към щабквартирата и ми хрумна да посетя очарователната братовчедка на Едуар, за да проверя как ѝ понася животът в Париж. Така, като гледам — отлично.

— Да, несъмнено е приятно разнообразие от провинциалния ми живот на Юг — отвърна сковано Кони.

— Чудех се... — направи пауза полковникът — ... как ви звучи, като приключа с ангажимента си, да ви изведе на вечеря и на танци в някой нощен клуб?

Стомахът ѝ се сви на топка.

— Ами...

В този момент, очевидно уведомен от Сара за появата на полковника, Едуар влезе в стаята.

— Фалк! Каква приятна изненада! — поздрави го той и двамата се здрависаха радушно.

— Тъкмо питах приказната ти братовчедка дали би ми доставила удоволствието да излезе с мен довечера — обясни Фалк.

— За жалост вече имаме уговорка за вечеря у наш братовчед близо до Версай. — Едуар погледна нежно Кони. — Скъпа моя, отсъствала си твърде дълго от Париж. Май си много търсена. Какво ще кажеш да си запазиш правото на вечеря с приятеля ми Фалк за някой друг път?

— На всяка цена, ласкаете ме с поканата си, хер Фалк — усмихна се Кони насила.

— Фройлайн, за мен ще бъде чест. Така да бъде, Едуар, другия път.

Фалк удари пети като персонаж, изскочил от „зърнените“ кинопрегледни на „Пате“^[1], и изстреля ръка напред с традиционния възглас „Хайл Хитлер!“.

— Време е да тръгвам.

— Надявам се, че ще се видим в операта в събота вечерта? — поинтересува се Едуар, изпровождайки госта си до вратата.

— Ложа ли сте ангажирали? — попита Фалк, закотвил поглед в Кони.

— Да, желаш ли да ни правиш компания, хер Фалк? — покани го Едуар.

— С най-голямо удоволствие. Дотогава, фройлайн Констанс. — И той си тръгна, покланяйки се.

Когато Едуар се върна, Кони бе изпаднала в отчаяние.

— Съжалявам, Констанс, но като че ли полковникът си е загубил ума по прекрасната ми братовчедка. — Пое ръцете ѝ в своите. — Поканих го в ложата ни, защото поне така ще сме до теб, за да те браним.

— О, Едуар... — въздъхна безпомощно Кони, клатейки глава.

Той беше потупал утешително ръцете ѝ.

— Знам, мила моя. Забъркахме ужасна каша. Май сглупихме, че не ти измислихме годеник в Сен Рафаел. Но вече е твърде късно. Трябва да се справиш някак.

Площад „Плас дьо л’Опера“ преливаше от шумни тълпи високопоставени германци, длъжностни лица от правителството във Виши и каймака на парижката буржоазия. Служители на френската Милис стояха на пост около входа.

Юлската вечер бе истинска пещ и Кони, впримчена в убийствено тясното бюстие на смарагдовата си официална рокля, се чувстваше като овързано с канап пиле в гореща фурна. Обърна поглед към хотел „Риц“, където често се срещаха за чай с леля ѝ в студентските години. Сега на пилоните се развяваха нацистки флагове вместо родния трикоълор. Кони затвори очи за миг, мъчейки се да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. Макар сцената да пресъздаваше нормалния

живот, ефектът бе несполучлива имитация на старата действителност. Нищо не беше същото... нищо.

По пътя към тяхната лежа Едуар се заговори със свои приятели и Кони съпроводи София нагоре по внушителното стълбище.

— С нетърпение очаквах тази вечер. — Красивото лице на София се озари от усмивка, докато Кони я настаняваше на удобния стол с кадифена тапицерия. — Макар че ми се щеше да не слушам точно опера на Вагнер — сбърчи недоволно нос. — Но, уви, такива са предпочитанията на приятелите ни управници. Аз лично бих избрала Пучини.

След тях в ложата пристигна Фалк.

— Фройлайн Констанс — поздрави я той след обичайната целувка на ръката, като я огледа одобрително. — Роклята ви е прелестна. Истина е, че французойките са най-елегантните дами в света. Кой знае — може пък френският шик да се окаже заразен за собствените ми сънароднички.

Взе чаша шампанско от подноса на гарсона и в този миг вратата се отвори, разкривайки Едуар и... абсолютния двойник на Фалк, както установи в почуда Кони.

Фалк явно възприе изненадата ѝ за комична.

— Фройлайн, май смятате, че виждате двойно? Уверявам ви, че още доста шампанско трябва да изпиете. Позволете да ви представя моя брат близък Фредерик.

— Мадам, за мен е чест да се запознаем. — Фредерик пристъпи напред и стисна любезно ръката на Кони.

Двамата братя пред нея безспорно бяха идентични по телосложение и черти на лицето, но очите на Фредерик излъчваха приветлива топлина, докато ѝ се усмихваше.

— А тази прекрасна дама — намеси се Едуар — е сестра ми София.

Фредерик се обърна да поздрави София, но погледът му застина върху нея. Отвори уста да проговори, но думи не излязоха. Вместо това остана намясто като хипнотизиран.

В проточилата се пауза София протегна ръка към него и се обади първа:

— Полковник Фон Вендорф, приятно ми е да се запознаем.

Пред очите на Кони пръстите им се докоснаха за първи път.

Фредерик още не беше продумал и дума, но задържа в длан порцелановата ѝ ръчица осезаемо дълго. Най-накрая успя да скалъпи:

— Очарован съм, мадмоазел. — Освободи ръката ѝ с видно нежелание, а София му отвърна със слънчева усмивка, сякаш току-що се бе случило нещо съдбовно. За щастие вниманието на Едуар бе насочено към двама новодошли гости, а Фалк просто не отлепваше очи от Кони.

— Кой е по-възрастният от двама ви? — попита тя, за да разсее напрежението.

— За жалост аз съм по-младият — отвърна Фалк, — появил съм се на бял свят един час след брат ми. Едва съм се преборил за живота си; навярно е отнел всичката енергия на майка ми! — Фалк стрелна Фредерик с поглед, който разкри на Кони ненавистта помежду им. — Лъжа ли казах, братко?

— Прощавай, не те чух, Фалк. — Фредерик успя да откъсне поглед от София и изгледа въпросително брат си.

— Нищо важно. Просто разказвах на дамите, че първо ти си се появил на бял свят. И в още ред случаи след това. — Фалк се засмя на язвителната си шега, но очите му бяха ледени.

— А ти до живот няма да ми го простиш, прав ли съм? — Фредерик се усмихна искрено и потупа дружески брат си по рамото.

— Откога сте в Париж, Фредерик? — поинтересува се София. — Изненадвам се, че не сме се срещали досега.

— Големият ми брат е ангажиран с важни дела и не може да отдели внимание на град като Париж — намеси се Фалк. — Един от най-доверените съветници на фюрера е Фредерик е интелектуалец, не войник, и се извисява над простосмъртни като нас, служителите на Гестапо.

— Изпратен съм в Париж като емисар — отвърна Фредерик. — Фюрерът изпитва притеснения заради успешните саботьорски акции на Съпротивата.

— Накратко, Фредерик ни гостува, понеже няма вяра в способностите на Гестапо.

— Далеч не си прав, Фалк — прекъсна го засрамен Фредерик. — Просто тези хора са опасно находчиви и добре организирани. Надхитриха ни доста пъти.

— Братко, току-що проведохме най-успешната си акция за залавяне на членове на Съпротивата и на агенти на УСО — изтъкна Фалк. — Мрежата „Учен“ е пред разпад. В настоящия момент не представлява заплаха.

— И спечелихте признанието ни — съгласи се Фредерик. — Задачата ми тук е просто да проверя състоянието на разузнавателните ни ресурси и да помогна при унищожаването на опозицията.

Кони стана тих свидетел на обтегнатите отношения между двамата братя, полагайки големи усилия да остане незасегната от думите им. За радост светлините угаснаха и всички заеха местата си, като Фредерик побърза да си запази стола до София. Кони се озова между двамата братя.

— Харесвате ли Вагнер, фройлайн Шапел? — попита я Фалк, докато Кони връщаше пресушената си чаша от шампанско върху подноса.

— Не е сред най-познатите ми композитори, но се надявам, че съвсем скоро ще опозная музиката му — отвърна Кони дипломатически.

— Ще ми е изключително приятно, ако с фройлайн София и Едуар вечеряте с нас след представлението — добави Фалк. — Чувствам го свой дълг да покажа на брат си най-доброто от Париж по време на престоя му.

На Кони не ѝ се наложи да дава отговор, тъй като думите на Фалк бяха заглушени от драматичните встъпителни тонове на „Валкюра“.

Понеже открай време недолюбваше Вагнер, намирайки музиката и сюжетите му за твърде помпозни, Кони прекара по-голямата част от представлението, дискретно оглеждайки публиката в салона. Крайно неловко ѝ беше хората да я виждат в компанията на врага, но какво можеше да стори? Полагаше усилия в името на висша кауза, както Едуар не пропускаше да я уверява, затова си наложи да преглътне отвращението, когато Фалк протегна ръка към покритото ѝ с коприна коляно, и някак да понесе срама.

Извърна тайничко поглед наляво и видя блаженото изражение на Фредерик. Погледът му обаче бе насочен не към сцената, а към София.

След края на мъчително дългото представление Едуар прие поканата на Фалк и Фредерик за вечеря в някой клуб. Пред операта ги чакаше черна гестаповска лимузина.

Докато Едуар се качваше на задната седалка след момичетата, нещо го удари по тила.

— *Traître!*^[2] *Traître!* — застигна ги разярен глас откъм многолюдната тълпа.

Шофьорът побърза да затвори вратите, а колата бе обстреляна с развалени яйца. Докато се отдалечаваха от павирания площад, Кони чу изстрели откъм сградата на операта. Едуар въздъхна, извади носна кърпа и поизбърса вонящото яйце от рамото на черното си официално сако.

Пребледняла от страх, София бе впила пръсти в ръката му.

— Свине! — процеди през зъби Фалк от предната седалка. — Бъдете сигурни, че извършителите ще бъдат заловени и лично ще ги подложат на разпит още утре.

— Фалк, нищо не е станало — побърза да го увери Едуар. — Нали ни погнаха с яйца, не с оръжия. Някои огорчени патриоти още не са прозрели истината.

— Колкото по-скоро я прозрат, толкова по-добре за всички ни — отвърна гневно Фалк.

Веднага щом пристигнаха в клуба, Едуар помоли да го извинят и тръгна към тоалетната, за да се приведе в нормален вид, а Фредерик поведе внимателно София надолу по стълбището.

— Бедничката, ръката ви трепери — каза той угрижен.

— Не обичам насилието.

— Не сте единствена — отвърна Фредерик, стиснал ръката ѝ, докато вървяха към масата. Помогна ѝ да седне, после опря длани в раменете ѝ и ѝ прошепна: — Не бойте се, госпожице София. С мен винаги ще бъдете в безопасност.

Ръцете на Фалк непрекъснато шареха по гърба на Кони, докато танцуваха. Всеки път, когато пръстите му докосваха голите ѝ рамене и тила ѝ, Кони изтръпваше от погнуса и ужас. Същите тези пръсти, както я бе предупредил Едуар, садистично притискат студения метал на спуська, безпощадно отнемайки човешки живот от упор. Усети

смърдящия му, пропит с алкохолни изпарения дъх върху едната буза, докато полковникът търсеше устните ѝ.

— Констанс, вече трябва да сте разбрали колко ви желая. Моля ви, отдайте ми се — простена похотливо директно върху шията ѝ.

Макар изпълнена с отвращение, тя си наложи да потисне импулса за бягство. Ставаше ѝ все по-ясно, че от каквато и народност да беше този мъж, тя пак щеше да изтръпва от погнуса при допира му. Плъзна поглед из салона и огледа другите францужойки, които танцуваха с германци, и ѝ направи впечатление, че никоя от тях не беше облечена така лъскаво като нея. Само един поглед ѝ стигаше, за да разбере, че повечето са най-обикновени проститутки. И какво я отличаваше от тях...?

От другата страна на салона видя София и Фредерик. Дватамата не танцуваха — почти не се движеха дори. Вместо това Фредерик държеше ръцете ѝ в своите и ѝ шептеше нещо. София се усмихна, кимна и се притисна по-близо до него. Кони забеляза колко нежно той я държеше в обятията си и колко непринудено приятелката ѝ бе отпуснала глава върху гърдите му. Езикът на телата им излъчваше — Кони потърси най-подходящата дума — *задушевност*, близост, нетипична за двама почти непознати.

— Може би следващата седмица ще успеем да се измъкнем от зоркия поглед на братовчед ви — каза ѝ Фалк, кимвайки към Едуар, който следеше всяко тяхно движение от масата. — Да се усамотим.

— Може би — отвърна Кони с мисълта колко ли време беше способна да избягва мъж, свикнал да получава всичко, което си пожелае. — Простете, ще отида да си напудря носа — оправда се тя, когато оркестърът изсвири последните тонове на инструментала.

Фалк кимна отривисто и я изпроводи от подиума.

Като се върна на масата, Кони подочу част от разговора между Фалк и Едуар.

— Приятелят ми би предпочел шедевър на Реноар, но в случай че е невъзможно, ще се примири и с Моне.

— Фалк, както винаги ще се постарая. А, Констанс, струваш ми се капнала от умора — коментира загрижено Едуар.

— Може да се каже — отвърна откровено Кони.

— Само да свалим София от подиума и се отправяме към къщи — обяви Едуар.

— Да — ухили се до уши Фалк, отпивайки щедра глътка от брeндитo си, — изглежда, мъжете от моето семейство изпитват симпатии към жените от твоето.

Изпратиха ги до дома им на „Рю дьо Варен“ в гестаповска кола. Както Кони, така и София не обелиха и дума по време на пътя. Отчаяните опити на Едуар да завърже любезен разговор не му спечелиха вниманието на дамите. Когато Сара отвори входната врата, Кони изстреля едно „Лека нощ“ към домакините си и пое към стълбището.

— Констанс — възпря я Едуар на първото стъпало. — Ела да изпием по брeнди в библиотеката.

Отново не покана, а нареждане. Сара отведе замечтаната София в спалнята ѝ, а Кони се обърна и последва Едуар в библиотеката.

— Ще си спестя брeндитo — обяви тя, докато Едуар пълнеше едната чаша.

— Какво те мъчи, мила моя? Съвсем видимо си разстроена. Заради обстрела с яйцата ли е? Или авансите на полковника?

Кони се стовари в най-близкия стол и подпря чело с пръсти. Очите ѝ запариха от непреодолими сълзи.

— Просто... — Поклати огорчено глава. — Просто не знам още колко ще издържа. Предадох всичките си ценности и вярвания. Живея в пълна лъжа!

— Недей така, Констанс, моля те. Напълно разбирам тревогата ти. Вероятно много странични наблюдатели биха си казали „Лесно ѝ е на нея“. Но животът и на трима ни — твоят заради злополучно съвпадение, моят заради собствените ми вярвания, а на София по роднинска връзка — безспорно е същинско мъчение — съгласи се Едуар.

— Прости ми, Едуар, но ти поне знаеш *защо* го правиш! — избухна тя. — А какво доказателство имам аз, че ми казваш истината? Специално обучен агент на британското правителство съм, изпратен на мисия да се бори за доброто на двете братски страни, а не да ходи по луксозни клубове и да любезничи с германски офицери! Едуар, тази вечер, като чух онази жена да крещи „Предател!“, ми идеше да потъна

вдън земя от срам. — Кони избърса небрежно сълзите от бузите си. — А бунтът ѝ може и да я вкара в гроба!

— Права си, не е изключено — съгласи се отново Едуар. — Но не забравяй — продължи той, вперил сериозния си кестеняв поглед в очите на Кони, — че благодарение на тазвечерните ни занимания, може би ще успея да предупредя десетимата агенти, които утре вечер имат среща в една от тайните квартири, че нацистите са я надушили. А така може да спася не само техния живот, но и живота на стотиците други храбреци от мрежата им.

Кони го гледаше в недоумение.

— Как?

— Агентите работят към един подклон на мрежа „Учен“, но чрез изтезания на арестуваните им колеги гестаповците са успели да разкрият самоличностите им. Фалк сам ми каза, докато ти беше в тоалетната. И то с видимо самодоволство. Добре го познавам — езикът му се развързва след малко повечко бренди. Вродената му арогантност често му играе лоши номера. Вечно трябва да изтъква трудовите си постижения. И за жалост — въздъхна горчиво Едуар — наистина го бива в работата му.

Кони го погледа мълчаливо известно време, осмисляйки новата информация.

— Моля те, Едуар, умолявам те, кажи ми за кого работиш, поне да съм спокойна, че не предавам страната си.

— Не — отсече Едуар. — Не мога да ти кажа. Ще трябва просто да ми се довериш. А може и да се сдобиеш с доказателство от друг източник по-скоро, отколкото очакваш. Все пак тепърва ще общуваме с приятеля ни Фалк. Ако се похвали с нови арести, то — да, в действителност ще съм предателят, както се опасяваш. Но ако по една случайност гестаповците нахълтат в празна тайна квартира, ще се замислиш дали пък не казвам истината. Констанс — въздъхна Едуар отново, — осъзнавам колко ти е тежко, особено предвид първоначалните ти очаквания от мисията. Но единствено мога за пореден път да ти се закълна, че двамата се борим на една и съща страна.

— Колко ще ме облекчиш само ако ми кажеш за кого работиш! — пробва тя отново.

— Излагайки на риск твоя живот и живота на още много съмишленици? — Едуар поклати глава. — Не, Констанс, дори София не е запозната с подробностите и така трябва да си остане. А и залогът току-що се увеличи. Братът на Фалк — Фредерик, ми е познайник. Принадлежи към елитна група есесовци, работещи за СД — разузнавателния клон на Гестапо. Докладва директно пред най-високите етажи на властта. Ако предстои и той да се превърне в редовен гост на дома ми, трябва да сме още по-предпазливи.

— Като че ли остана запленил от София — отбеляза Кони, — а по-обезпокояващото е, че и тя от него.

— Както вече споменах, братята произхождат от семейството на пруски аристократи. И двамата са образовани, изтънчени мъже, но както показват наблюденията ми от тази вечер, коренно се различават един от друг. Фредерик е интелектуалецът, стратегът. — Едуар направи кратка пауза, после я погледна право в очите. — Дори би ми допаднал, ако не служеше на врага.

Помълчаха малко, всеки потънал в собствените си мисли.

— А що се отнася до София — обади се пръв Едуар, — много е наивна горката. Цял живот е изолирана от света — първо под защитата на родителите ми, а после и под моята. Няма истински опит с мъжете и любовта. Да се надяваме, че хер Фредерик ще се прибере в Германия по-скоро. И на мен не ми убягна искрата помежду им.

— А аз как да постъпя с Фалк? — попита Кони накрая. — Едуар, омъжена жена съм!

Хванал чашата с бренди между дланите си, Едуар се вгледа сериозно в Кони.

— Току-що стигнахме до заключението, че понякога се налага да живеем в лъжа. Констанс, задай си следния въпрос: ако аз бях ръководителят на отредената ти мрежа и ти бях наредил да продължиш и дори да задълбочиш връзката си с Фалк с надеждата, че може да ти снесе някое полезно за сънародниците ни късче информация, би ли отказала да ми се подчиниш?

Кони нямаше смелост да отвърне на погледа му. Отлично разбираше накъде биеше.

— Предвид обстоятелствата, разбира се, бих приела задачата — отговори с нежелание.

— В такъв случай би могла да приспиш съвестта си по отношение на Фалк и всеки път, когато ти се прииска да се отдръпнеш от него, да си спомниш, че действаш в подкрепа на кауза, далеч по-важна от личната ти ненавист. Аз го правя постоянно.

— Не те ли е грижа, че собствените ти сънародници те смятат за предател?

— Естествено, че ме е грижа, Констанс. Но не там е въпросът, разбираш ли? Интересуват ме повече съгражданите ми, заключени във вонящи килии, изтезавани и тормозени, умиращи за родината. Репутацията ми е на задно място. В този ред на мисли се уверявам, че съдбата ми не е толкова тежка. А сега трябва да те оставя. Чака ме работа.

Стана, усмихна ѝ се и излезе от стаята.

[1] Международен концерн за производство, обработка и разпространение на филми. От 1908 г. започва да излиза и „Пате журнал“ — първият в историята на киното седмичен кинопреглед, където се рекламират и зърнени храни. — Б.ред. ↑

[2] Изменник! Предател! (фр.). — Б.ред. ↑

Макар и да нямаше как да е сигурна, че именно Едуар бе успял да предупреди нарочените изменници за заплахата от арест, няколко дни по-късно Фалк и Фредерик дойдоха видимо афектирани на вечеря в дома му. Фалк беснееше, навярно още по-подразнен от факта, че брат му бе станал свидетел на провала му. Отнасяше се с осезаема враждебност към Фредерик. Той го превъзхождаше във всяко едно отношение и братското съперничество беше неминуемо.

Кони се питаше дали прословутата агресия на Фалк към заловените предатели не се подклаждаше от личния му комплекс за малоценност — чувството вечно да е втори.

— Съпротивата ни създава все повече и повече проблеми — изръмжа Фалк с провесен към супата си нос. — Вчера членовете ѝ атакуваха германски конвой в Льо Ман, избивайки офицерите и задигайки оръжията им.

— Безспорно не им липсва организираност — съгласи се Фредерик.

— Повече от ясно е, че някой вътрешен човек им снася информация. Като че ли знаят точно къде и кога да нападнат. На всяка цена трябва да издирим слабото звено, братко — добави Фалк.

— Ако някой е способен, то това си ти — отвърна Фредерик.

Тази вечер Фалк си тръгна рано с оправданието, че има ангажимент в щабквартирата на Гестапо. Фактът, че бе загрижен заради проваления опит да унищожат Съпротивата и следователно обръщаше по-малко внимание на Кони, беше далеч недостатъчна компенсация за мъчителната двучасова тирада относно предстоящите му действия в тази насока. Фредерик каза, че ще поостане още малко, но когато тримата с Едуар и София се оттеглиха в гостната, Кони се извини и се качи в стаята си. Затвори вратата след себе си, омаломощена от непрестанното напрежение в лъжовния ѝ живот. Макар да се намираше в сърцето на град, към който гледаше целият свят, никога досега не се бе чувствала по-самотна. Тъй като нацистите

забраниха използването на радиоприемници още преди месеци, след като откриха, че съюзниците ги използват за връзка с тайните си агенти, а от вестниците бяха останали само пропагандните, Кони се чувстваше като в изолатор. Нямаше никаква представа за военните действия на съюзниците, както и за това, дали възделената инвазия, която бе планирана, преди тя да дойде във Франция, изобщо се бе случила.

Едуар упорито отказваше да води разговори на подобни теми; а и често, когато слизаше за закуска, заварваше само София, тъй като Едуар вече бе излязъл. Кони беше в пълно неведение къде ходеше и с кого се виждаше. Обаче все си мислеше, че ако той бе уведомил Отдел „Еф“ за местонахождението ѝ, колегите ѝ щяха да опитат да се свържат някак с нея. Нямаше да оставят специално обучена агентка в такова безпомощно, инертно състояние, затворена зад налудничавата фасада на разточителство и лукс.

— О, Лоурънс — въздъхна тежко. — Колко ми е нужен съветът ти сега.

Тя се отпусна върху спалнята, потъвайки отново в горчива меланхолия, и за стотен път си зададе въпроса, дали някога ще го види отново.

С настъпването на август и със зачестяването на бомбардировките на съюзниците Кони изпита, макар и малка, надежда. В съответствие с комфорта, с който бе свикнало семейство Дьо ла Мартиниер, мазето беше обзаведено с няколко удобни легла, с газова печка за кафе и с какви ли не салонни игри за развлечение на обитателите му. Четейки книга, докато къщата се тресеше над главите им, Кони размишляваше, че ужасяващата повсеместна разруха поне говореше за неминуемостта на дългоочакваното настъпление. Лично тя подкрепяше идеята, тъй като, така или иначе, щеше да се избави от парадоксите на настоящия ѝ живот.

Типично за Париж август се оказа дотегливо задушен, спохождан само от вятър, едва доловим полъх на вятъра. Кони и София си изградиха ритуала всеки ден да излизат в градината. Както се похвали веднъж

Едуар, сестра му имаше удивителна дарба на художник. Кони намираще красиво цвете или някой плод и ѝ даваше да го подържи известно време. Докато дребните ръце на сляпото момиче изучаваха формата на предмета, Кони ѝ го описваше с думи. После София грабваше молива и половин час по-късно в скицника ѝ имаше идеално оформена круша или праскова.

— Как изглежда? — питаше я разпалено София. — Успяла ли съм да уловя правилно формата и текстурата?

Отговорът на Кони неизменно бе положителен.

— Да, София, успяла си.

Знойният августовски следобед с набъбнали оловносиви облаци бе на път да влуди Кони с обещанието си за живителен дъжд. София изцъка сприхаво.

— Какво има? — попита я Кони, веейки си с книга.

— Имам чувството, че седмици наред рисувам все едни и същи плодове. Не можеш ли да ми измислиш други? В имението ни в Гасен имаме овощна градина с какви ли не дървета, но не мога да си спомня какви плодове раждаха.

Тъй като въображението ѝ се бе изчерпало за евентуални обекти за рисуване, Кони прие мисията.

— Ще се постарая — обеща, усещайки утешителната хладина на първите дъждовни капки върху кожата си. — Хайде на сушина. Задава се буря, слава богу — добави.

Съпроводи София до къщата и я повери на грижите на Сара, а тя самата отиде в библиотеката. Постоя малко край прозореца, заслушана в страховития тътнеж на небесата — за радост дело на природата, а не на бомбардировач, който вещае опустошение. Накрая бурята се разрази с пълна мощ, а Кони се впусна да оглежда полиците с книги на Едуар, търсейки вдъхновение за някой ненарисуван още плод.

Едуар влезе в библиотеката с необичайно напрегнато и изнурено изражение.

— Констанс — разтегна устни в скована усмивка той, — може ли да ти бъде полезен?

— Опитвам се да намеря книга с описания на плодове. На сестра ти ѝ омръзна да рисува само портокали и лимони.

— Май се сещам за нещо подходящо... сдобих се с нея преди едва няколко седмици. — Той се протегна към една от горните полицы

и извади тънка книжка. — Заповядай.

— Благодаря ти — пое я Кони от ръцете му. — „История на френските плодове. Том втори“ — прочете тя на глас.

— Предполагам, ще обогати въображението ти. Макар че се съмнявам да откриеш голяма част от съдържанието ѝ по време на война — добави потиснат Едуар.

Кони запрелиства страниците с цветни илюстрации и подробни описания.

— Истински шедьоври — удиви се откровено.

— Да, книгата е много стара. Напечатана е още през осемнайсети век. Баща ми беше купил първия том за библиотеката си в имението в Гасен — обясни Едуар. — Преди няколко седмици един познат търговец на антикварни книги най-случайно попаднал на втория том тук, в Париж. Двата тома имат огромна стойност. Не че колекционирам книги от такива подбуди. Просто изпитвам естетическа наслада.

— Наистина е прекрасна — съгласи се Кони, прокарвайки ласкаво пръсти по зелената подвързия от фин лен. — Почти двестагодишна, а е запазена като нова.

— Ще я занеса в имението следващия път, когато отида — каза Едуар. — Двата тома ще ни послужат като незаменим справочник за дърветата в овощната градина. Вземи я. Знам, че при теб е в сигурни ръце — кимна той поощрително. — А сега ме извини, Констанс, но трябва да се погрижа за нещо.

Август вече отстъпваше на септември, а София ѝ се струваше все по-отнесена. Когато Кони ѝ четеше, обикновено тя слушаше съсредоточено и я молеше да повтори, щом ѝ убегнеше нещо. Но не и сега. Липсата на концентрация си личеше и върху белия лист; често, докато Кони влагаше цялото си въображение, докато описваше някоя едра синя слива например, моливът на София кръжеше безплодно над празната хартия, а мислите ѝ се рееха надалеч.

Дори напоследък бе заменила скицника си с малко кожено тефтерче. Вдигнала очи към небето в търсене на вдъхновение, предполагаше Кони, ръцете ѝ обхождаха краищата на страницата и

отреждаха къде да кацне върхът на молива. Но ако Кони поискаше да види сътвореното, София отказваше да ѝ го покаже.

Един необичайно хладовит септемврийски следобед, докато двете седяха в библиотеката, а в камината бумтеше първият огън за сезона, София най-внезапно рече:

— Констанс, така сполучливо ми описваш околния свят. А би ли могла да ми опишеш какво е чувството да обичаш?

Чашата с чай на Кони спря по средата на пътя си от чинийката към устните ѝ, а очите ѝ се стрелнаха изумено към умисленото лице на София.

— Ами — подхвана тя, отпивайки глътка чай и оставяйки чашата върху чинийката, — доста ще се затрудня. Бих казала, че за всеки е различно.

— Тогава ми опиши как ти въздейства на теб самата — прикани я София.

— Божичко, да видим... — каза Кони, преравяйки съзнанието си за подходящите думи. — Когато обикнах Лоурънс, имах чувството, че целият свят заискря. И най-сивият ден ми се струваше окъпан в слънце, обикновената разходка по възвишенията ставаше магическо приключение, и то само защото беше до мен. — Призовавайки спомена за онези вихрени дни, когато двамата с Лоурънс малко по малко се влюбваха един в друг, в гърлото ѝ заседна буца. — Копнеех за близостта му, намирах я не за смуцаваща, а за някак вълнуваща и същевременно успокоителна. Чувствах се... неуязвима, единствена и истински защитена, сякаш нищо лошо не можеше да ме застигне, щом той беше до мен. Разделяхме ли се, часовете се точеха като години. А споделените ни мигове като че ли отлитаха със скоростта на светлината. Той ми дари живот, София, аз... Прости ми. — Кони извади носна кърпичка от джоба си и избърса сълзите си.

— О, Констанс! — София беше стиснала ръце, а дълбоките ѝ незрящи очи бяха премрежени от силна емоция. — Може ли да ти кажа нещо?

— Разбира се — Кони се опитваше да дойде на себе си.

— Така красноречиво описа чувствата си. Сега вече знам със сигурност: любов е. Констанс, моля те, трябва да споделя с някого или ще обезумея! Но не бива и думичка да проронваш пред брат ми. Заклевах ли се да пазиш тайна?

— Ако такава е волята ти, разбира се. — С болка в сърцето Кони осъзна какво искаше да ѝ довери приятелката ѝ.

— Ами... — София си пое дълбоко дъх. — От няколко седмици чувствам дълбоко в себе си, че съм влюбена във Фредерик фон Вендорф. А още по-хубавото е, че и той е влюбен в мен! Ето! Казах го, благодаря на бога, казах го. — София се засмя с облекчение и бузите ѝ поруменяха.

— О, София... — Сега Кони наистина загуби и ума, и дума.

— Знам, Констанс, знам какво ще кажеш; че любовта ни е невъзможна, забранена. Но нима не разбираш? Борих се с всички сили да я отпъдя, да проумея, че не можем да бъдем заедно, но сърцето ми е глухо за молбите ми. При Фредерик е същото. И двамата не сме способни да загърбим чувствата си. Просто не можем да живеем един без друг.

Кони я гледаше втрещено. Като се опомни, каза:

— Но нали съзнаваш, че идеята за връзка помежду ви както сега, така и за в бъдеще е налудничава? София, Фредерик е високопоставен нацист. Ако войната свърши догодина и съюзниците победят, Фредерик почти със сигурност ще бъде заплашен от доживотен арест, ако не и смъртна присъда.

— А ако спечелят те?

— Няма да спечелят. — Съзнанието на Кони отказваше дори да допусне подобни перспективи. — Какъвто и да е изходът от тази кръвожадна война, двама души от противниковите лагери за нищо на света не могат да водят съвместен живот. Напълно недопустимо е.

— Не се заблуждаваме — съгласи се София, — но Фредерик вече има план за след края на войната.

— Сериозно ли мислиш, че ще имате бъдеще заедно? — Кони беше стиснала зъби от напрежение. — Но как? Къде?

— Констанс — подхвана София, — разбери, че само защото водачът на една страна обявява диктаторски режим, принудените да му служат не са бездушни марионетки.

Кони отпусна глава в дланите си и я заклати отчаяно.

— Значи Фредерик е отрекъл да е истински застъпник на нацистката кауза; само не ми казвай, че си му повярвала, София. Този мъж има своята вина за смъртта и разрухата, почернили страните ни. От брат ти знам, че Фредерик докладва директно пред Химлер. Той...

— Не! — прекъсна я София. — И той като нас, Констанс, води лъжовен живот. Образован, културен човек е, вярващ християнин, който не одобрява методите на държавния си глава. Но какво да стори? — София въздъхна угрижено. — Разкрие ли вижданията си, скоропостижно ще влезе в гроба.

Кони не откъсваше отчаян поглед от клетата си заблудена приятелка — не само физически незряща, но и заслепена от чувствата си и от благите думи на възлюбения.

— София, умът ми не го побира. Господи! Как може да му вярваш? Нима не усещаш в какво се опитва да те въвлече този мъж? Използва те, София; в най-лошия случай е заподозрял Едуар и се мъчи да изкопчи истината от теб!

— Грещиш, Констанс! — противопостави ѝ се буйно София. — Не познаваш Фредерик, не си чула какво ми разказва, като сме насаме. Добър човек е и му се доверявам напълно! А приключи ли войната, просто ще се скрием от света.

— Недей така, София, умолявам те, няма да намерите убежище, Фредерик ще го издирват до края на живота му. — Кони искаше да си пробие път до наивността ѝ, да изкрещи в лицето ѝ. — Накрая ще го открият и ще трябва да си плати прескъпо за престъпленията, които е извършил срещу човечеството.

— Ще намерим място, където можем да бъдем заедно.

София се цупеше като разглезено хлапе пред витрина на магазин за играчки. Надеждите ѝ бяха толкова абсурдни, че Кони се чудеше да се посмее ли, или да ѝ се развика. Реши обаче да пробва друг подход.

— София — поде приятелски, — ясно ми е, че изпитваш силни чувства към Фредерик. Но както ти самата каза, за пръв път се влюбваш. Може би след няколко седмици разсъдъкът ти ще се избистри. Може би просто си се поувлякла...

— Моля те, Констанс, не ми говори като на глупава хлапачка. Може и да съм сляпа, но съм зряла жена и знам кое чувство е истинско и кое — не. Фредерик ще замине за Германия, но след няколко седмици ще се върне за мен. Изчакай и ще видиш. А сега, ако обичаш, повикай Сара — нареди ѝ важно. — Изморих се и искам да се кача в стаята си.

Кони излезе от стаята като ударена от гръм, за пръв път изправена пред факта, че под кротката уязвима външност на София се

криеше жена, на която никога нищо не ѝ е било отказвано.

Кони прекара следващите няколко дни в двоумение, дали да разкрие пред Едуар намеренията на София, или не. Стореше ли го, предаваше доверието на единствената си приятелка в момента. От друга страна, ако си замълчеше, несъмнено излагаше трима им с Едуар и София на още по-голяма опасност.

София се бе отдръпнала от нея след спречкването им, затова Кони започна да запълва следобедите си с разходки по „Пон дьо ла Конкорд“ и намиращата се на отсрещния бряг на Сена градина на двореца Тюйлери, само и само да се измъкне от клаустрофобичната хватка на къщата и неразбираемите ѝ обитатели. Един път, докато се връщаше по моста, насреща ѝ изникна познато лице. Кони спря наместо шокирана, но велосипедистката отчете появата ѝ единствено със зеления си поглед, а после я подмина, сякаш не я бе видяла.

Вениша...

Не се поддаде на силния си импулс да се увери, че наистина е била тя, а си наложи да не поглежда назад, опасявайки се, че може да ги наблюдават, и продължи към дома на Дьо ла Мартиниер. Някога дългата смолисточерна коса на Вениша бе късо подстригана, а дрехите ѝ, за разлика от предишния ѝ, набиващ се на око стил сега специално бяха подбрани в такива цветове, че да не привличат вниманието.

На другия ден по същото време Кони повтори разходката си по моста към градината, където седна на една пейка, любувайки се на разкошния червено-златист килим от есенни листа. Може би Вениша живееше наблизо... Гореше от желание да зърне онези познати очи отблизо, да прегърне нещо — *някого* — от миналото си.

Цяла седмица след това тя продължи да изпълнява ритуала в същия час, но от Вениша нямаше и следа.

Напоследък Фредерик посещаваше къщата много по-често от Фалк. Изникваше на прага им без предупреждение, макар че София

никога не изглеждаше изненадана при появата му и го поздравяваше с неприкрита радост на входа на гостната. На Кони ѝ оставаше единствено да се надява, че Едуар сам ще проумее какво се случва точно под носа му, но той често отсъстваше, а когато си беше вкъщи, изглеждаше отпаднал и разсеян. Затова Кони реши да запази опасенията си в тайна, макар че при всяка възможност натрапваше компанията си на двамата влюбени. В такива моменти незряците, но повече от изразителни очи на София ясно ѝ даваха да разбере, че не е желана, и след петнайсетина минути тя обикновено ги оставяше сами в гостната.

За своя радост бе открила така нужния ѝ съюзник в лицето на Сара, която се бе грижила за София още от раждането ѝ и изпитваше майчинска любов към момичето. Често, докато Кони се навърташе нервно пред вратата на гостната, Сара се приближаваше с думите:

— Моля ви, мадам, доверете ми се, ще се погрижа за безопасността на госпожица София.

Тогава Кони с благодарност се оттегляше от бдението си, спокойна, че София е в сигурни ръце. Сара ѝ беше като втора майка.

Макар че нищо не се бе променило в ежедневието на домакинството, вътрешният му пулс се бе ускорил. Една сутрин изтощеният вид на Едуар, когато се появи на закуска в трапезарията, ѝ подсказа, че се е прибрал чак призори.

— Налага се да замина на Юг по работа — обяви той, след като се нахраниха. Стана от масата и се запъти към вратата. — Ако някой пита къде съм — посещавам имението в Гасен. Ще се върна в четвъртък. В случай че се появят неканени гости, Констанс, възлагам на теб задачата да защитаваш сестра ми. — После излезе.

Кони стоеше на прага на поредния безсмислен ден. София още не бе станала, затова отиде в библиотеката и отвори случайна книга на Джейн Остин — прашните томове бързо се превръщаха в единствения ѝ начин за бягство от тягостната действителност, затова с цялото си сърце се вживяваше в съдбите на персонажите. Като дойде време за обяд, реши да се качи горе, за да се поосвежи, преди да седне на масата. Върху изтривалката пред вратата на библиотеката имаше

писмо. Наведе се да го вземе и с изненада установи, че е адресирано до нея.

Изкачи стълбището на бегом, затвори вратата на спалнята си и разкъса хартиения плик.

Скъпа Констанс,

Разбрах, че в момента пребиваваш в Париж. По някакво съвпадение и аз се озовах тук. Както знаеш, леля ти е стара познайница на семейството ми и ме помоли да се поинтересувам как си по време на престоя си в столицата. Отседнала съм в „Риц“ и ще ми е изключително приятно да изпием по чаша чай в салона на хотела днес в 3 часа. Би било чудесно да си припомним за училищните години и нощите в общежитието.

В.

Вениша.

Кони притисна писмото към гърдите си, обзета от болезнена дилема. Отчаяната ѝ нужда от контакт с близко човешко същество и мисълта да предаде доверието на Едуар се съревноваваха яростно в съзнанието ѝ.

Обядва сама в притихналата къща, докато София се хранеше в спалнята си уж заради главоболие.

След това, все още без да е взела решение, Кони се преоблече за излизане и се просна върху леглото. Най-накрая, когато стрелките на часовника показаха два и половина, остави колебанията, сложи си шапката и излезе.

Петнайсет минути по-късно, влизайки в „Риц“, Кони се запъти уверено към „Салон д’Ет“, където неведнъж беше пила следобеден чай. Залата преливаше от бърборещи, скъпо облечени жени, а германски униформи за радост не се мяркаха. Минаха десет минути, които Кони запълни с усърдно изучаване на менюто, имайки чувството, че всяка следваща секунда се точи по-дълго време от предходната. Нищо чудно да беше попаднала в капан, нищо чудно да я наблюдаваха в момента... може би трябваше да си тръгне, може би

видимото напрежение на Едуар беше знак, че нещо не е наред и вече лежеше в някоя килия, може би тя беше следващата...

— Скъпа! Божичко, разхубавила си се още повече!

Кони се обърна и видя Вениша, бляскава в модерното си кожено палто и тежък грим, съвсем различна от велосипедистката, с която се беше разминала на моста преди три седмици.

Вениша се спусна да я прегърне и прошепна бързо и ясно в ухото ѝ:

— Наричай ме Изабел, твоя приятелка от Сен Рафаел. — Отдръпна се и седна до Кони. — Какво ще кажеш за прическата ми? — попита я с нормален глас, приглаждайки косата си. — Съвсем наскоро се подстригах. Реших, че е дошло време да порасна!

— Стои ти чудесно... Изабел.

— Предлагам да поръчваме. Освирепяла съм от глад, цяла сутрин обикалям магазините — провлече Вениша. — И тъй като не сме се виждали с векове, как ти звучи чаша шампанско?

— Прекрасно — прие Кони и направи знак на келнера. Докато поръчваше, ѝ направи впечатление, че Вениша е навела глава, очевидно ровейки из дамската си чанта за цигари, понеже след малко извади кутията.

— Ще запалиш ли? — Вениша ѝ поднесе пакет „Голоаз“.

— Благодаря.

— Е, как ти се струва Париж? — Вениша запали цигарата на Кони и дръпна продължително от своята.

— Много ми харесва. А на теб?

— Определено предлага разнообразие в сравнение с мудния живот на Юга, нали?

Донесоха им шампанското и Вениша моментално гаврътна половината чаша с най-непристоен за една дама маниер. Освен това ръцете ѝ трепереха, докато поднасяше цигарата към устата си. Като съблече луксозното кожено палто и свали шапката си, вече нямаше какво да скрива щръкналите под блузата ѝ кокалести рамене, изпитото лице и тъмните кръгове под очите ѝ, които дори гримът не можеше да скрие. Изглеждаше състарена най-малко с десет години от последната им среща.

През следващия половин час двете проведоха напълно нелеп разговор за лелята на Кони в Сен Рафаел и за въображаемите им

съученици, за които си „спомнях“ с носталгия. Чаят пристигна и Вениша се нахвърли на деликатесните сандвичи и сладкиши, сякаш не беше вкусвала храна със седмици. Кони се облегна назад и загледа с гузна съвест как изтормозените очи на Вениша се стрелкат насамнатам трескаво.

— Ех, че хубаво си прекарахме! — възкликна Вениша. — А сега имам час при моделиерката ми на „Рю дьо Камбон“. Искаш ли да ми правиш компания? Тъкмо ще си поприказваме още за миналото.

— Защо не — съгласи се Кони, усещайки, че поканата не търпи отказ.

— Среща във фоайето; ще отскоча да си напудря носа, докато уреждаш сметката.

Вениша се запъти към тоалетната, а Кони повика келнера. Плати за шампанското и ордъврите с почти изпарилия се агентурен бюджет, тръгна към фоайето. Като излезе от тоалетната, Вениша хвана Кони под ръка и двете излязоха от „Риц“ и поеха към „Рю дьо Камбон“.

— Най-сетне! — въздъхна Вениша. — Твърде рисковано беше да говорим вътре. Никога не се знае дали някой не подслушва. И стените имат уши в този град. Все пак кльопачката ми дойде добре, от дни не съм яла като хората. Та така, къде се губиш, Кони? Джеймс ми каза, че заедно сте летели с Лизи до Франция. А после сякаш вдън земя потъна!

— Срещала си се с Джеймс? — учуди се Кони, щастлива да чуе познато име.

— Да, но преди няколко дена научих, че вече не е сред живите, клетичкият — каза Вениша. — Не издържа дълго, мир на праха му, но с нашата порода е така. — От гърлото ѝ се изтръгна безрадостен смях.

— Починал е? — прошепна Кони ужасена.

— Аха. Както и да е, кажи сега къде се криеш толкова време? И защо, за бога, живуркаш в онази грамадна къща на „Рю дьо Варен“?

— Вениша, аз... — Кони въздъхна — още не бе се съвзела от шокиращата новина за смъртта на Джеймс. — Дълга история е, а и не мога да ти я разкажа. Отчасти защото и аз самата не я разбирам напълно — добави.

— Звучи ми крайно незадоволително, но май ще трябва да се примиря. Само да не си прескочила в противниковия лагер? — попита я тя. — Накарах един приятел да те проследи от градината на двореца

и той ми докладва, че малко след теб в къщата влязъл някакъв нацистки офицер.

— Вениша, моля те. Наистина не бива да говоря.

— Е, поне кажи от нашите ли си, или не? По-елементарен въпрос не мога да ти задам — продължи с разпита Вениша.

— Разбира се, че съм от нашите! Виж какво, вечерта, когато пристигнах в Париж, се случи нещо, което доведе до... сегашното ми положение. Поне ти би трябвало да ме разбереш, Вениша, не мога да ти кажа повече — натърти Кони. — И ако човекът, който ми помогна, знае, че съм тук, би си помислил, че го предавам.

— Едва ли — измърмори Вениша. — Мен ако питаш, срещата с приятелка от детинство не се квалифицира като предателство. Чуй, Кон — Вениша я подръпна да пресекат улицата, възползвайки се от възможността да се огледа наляво-надясно, — нужна ми е помощта ти. Убедена съм, че си разбрала за краха на мрежата „Учен“. В момента аз съм единственият радист, с когото разполагат. Налага ми се да прескачам от място на място, за да изпращам съобщения. Само така швабите не могат да проследят сигнала ми. Преди два-три дни се разминах на косъм — някой им подшушнал за апартамента, в който бях отседнала, а аз бях излязла преди някакви си два-сетина минути. Радиотелеграфът ми е скрит в друга секретна квартира, но там не е сигурно. Трябва да намеря безопасно място, от което да информирам Лондон и тукашните агенти. Утре вечер предстои да се случи нещо значително и е изключително важно да предам съобщенията си. Кон, сецаш ли се за някое подходящо място?

— Вениша, съжалявам, но не ми хрумва нищо. Не мога да ти обясня повече, но съм с вързани ръце. Наредено ми е да не контактувам с хора, които биха могли да свържат въпросната личност с организацията ми.

— Господи, Кон! — изкреця Вениша, спирайки внезапно насред улицата. — Какви ги говориш? Изпратена си тук със задача в качеството си на британски агент! Грам не ми пука коя е тази „личност“, дето така усърдно защитаваш, или как е успяла да ти промие мозъка. Интересува ме единствено фактът, че ако утре вечер изпълним плана си, хиляди французи ще се разминат със съдбата на роби в немските фабрики. Нужна ни е помощта ти! Все за някое

сигурно място трябва да се сещаш — каза отчаяно. — Довечера на всяка цена трябва да изпратя съобщенията, точка.

Вениша пак хвана Кони под ръка, макар и с леко нежелание, и двете продължиха мълчаливо по пътя си.

Кони се чувстваше като муха, впримчена в паяжина, чиито фини копринени нишки, изтъкани от истини, лъжи и измами, водеха навсякъде и никъде. Съзнанието ѝ се беше залутало в сляпа улица и сякаш вече не знаеше на кого дължи преданост и доверие. Срещата с Вениша я връщаше към реалността на мисията, която я бяха изпратили да изпълни. Заради окаяния вид на жената, вълчия ѝ глад и видимата безнадеждност единствено чувството ѝ за вина и безпътица ставаше непоносимо.

— Може да дойдеш в къщата на „Рю дьо Варен“, но не мога да ти гарантирам сигурност — заяви Кони. — Както знаеш, там идват много германци.

— Не ми пречи — каза Вениша. — Швабските свине не са особено наблюдателни.

— Вениша, струва ми се прекалено рисковано. А за друго място не се сещам — добави Кони.

Но докато се противеше, Кони тайничко обмисляше положението — Едуар нямаше да е вкъщи, а откъм градината имаше задна врата за мазето. Бе я използвала през лятото, когато завиха сирените за въздушна тревога, сварвайки я навън. Ами ако и довечера има бомбардировки? Ако видят Вениша да влиза в къщата или да излиза оттам? Какво ще правят, ако на някого от близнаците Фон Вендорф му скимне да ги посети точно когато колежката ѝ радистка предава информация от мазето?

— Честно казано, Кон, вече не ме е грижа — въздъхна Вениша. — Почти всички тайни квартири в Париж са разкрити, въпреки че в момента уреждаме нови. Пък и на кого би му хрумнало, че британски агент би се осмелил да предава информация от мазето на къща, която е сборище на вражески величия. Абсолютно убедена ли си, че не си сменила отбора? — Най-неочаквано тя се разсмя. — Е, дори и така да е, нали съм обречена, та какво от това?

Вениша искаше от нея да се докаже като патриот. Кони въздъхна, примирявайки се с неизбежното. Трябваше да е предана на приятелката си и на родината, каквито и да бяха последствията.

— Добре, ще ти помогна.

Кони се прибра вкъщи и се оправда пред Сара, че при последната въздушна тревога е забравила една книга в мазето. Отключи вратата, която водеше от подземиеото към градината горе, после се върна в гостната и поседя при София. Фините пръсти на сляпото момиче шареха нежно по брайловите точки на сборник стихотворения от Байрон, а лицето ѝ озаряваше искрена усмивка. Кони обаче не я свърташе на едно място. В шест и половина се престори, че я мъчи главоболие, и обяви, че ще вечеря в стаята си.

В осем слезе на долния етаж да уведоми Сара, че тази вечер не очакват гости и може да си ляга. София вече се беше пренесла в стаята си. Часовникът тиктакаше, а разклатените нерви на Кони не ѝ даваха мира и я караха да кръстосва трескаво по дъсчения под на спалнята си. По всяка вероятност Вениша вече беше проникнала в мазето.

Измъчвана от вина при мисълта за невинната София, чиято неблагодарна гостенка в момента излагаше сигурността ѝ на риск, Кони прекара целия следващ час в страхотно напрежение.

В десет не се сдържа и тръгна към мазето, за да провери дали Вениша си е отишла. Беше вече до кухнята в задната част на къщата, когато на входната врата се почука тихо.

Изтръпнала от страх, Кони отвори кухненската врата, която водеше към вестибюла, и видя София на входа. Незнайно как бе успяла да преодолее стълбището невредима и сега бе в обятията на Фредерик. Сърцето на Кони беше на път да се пръсне от напрежение и тя се шмугна в тъмното помещение зад нея, за да реши как е най-разумно да постъпи. Бе ясно, че двете гълъбчета имаха уговорка. Десет часа вечерта не бе най-подходящото време за гости, да не говорим за срещи между млади господа и госпожици без придружител. И все пак, запита се Кони, кое е по-важно предвид неочакваната поява на нацистки високопоставен офицер на прага им — целомъдрието на София или вероятността в мазето им още да се крие британски агент?

Накрая реши, че е най-добре да ги остави на мира. Поне докато се вираше в очите на възлюбената, Фредерик нямаше да се оглежда наоколо. Като видя, че влизат в гостната, Кони хукна към стаята си.

Седна сковано в креслото до прозореца, мечтаейки да види края на тази проклета нощ.

След кратък размисъл се засрами от самата себе си. Как можеше да е толкова себична? Вениша и колегите ѝ се излагаха на смъртна опасност всеки божи ден. В сравнение с това една нощ на душевни терзания бе нищо.

Най-накрая Кони чу стъпки по коридора долу и скърцане на стълби. Една врата на горния етаж се затвори с дискретно щракване и Кони въздъхна облекчено, разбирайки, че Фредерик навярно си е тръгнал, а София си е легнала. Странното беше, че не го чу да си тръгва, но сигурно се бе постарал да напусне къщата възможно най-тихо.

Прозя се, внезапно усещайки как напрежението се изцежда от тялото ѝ и отстъпва място на умората. Премести се в леглото и потъна в дълбок, непробуден сън. Дори не чу, когато входната врата се затвори тихо с разпукването на зората над спящия Париж.

БЛЕКМУР ХОЛ, ЙОРКШЪР, 1999 ГОДИНА

Снегът се сипеше на парцали. Себастиан плати на таксиметровия шофьор и извади куфара от багажника на колата. Когато се обърна да огледа за пръв път Блекмур Хол, Емили видя призрачно готическо имение с червена тухлена фасада. Върху свода над главния вход заплашително клечеше крилата каменна твар с разядени от природните стихии зъби и със снежен калпак върху демоничната си глава.

Човек не можеше да добие представа за околността; в момента пейзажът наподобяваше повече сибирска тайга, отколкото английско селце, разположено върху голите възвишения на Северен Йоркшър. Бялата пустош се ширеше, докдето ѝ стигаше погледът. Емили изтръпна неволно колкото от студа, толкова и от неприветливостта на гледката.

— Дявол да го вземе, едвам се добрахме — каза Себастиан, като застана до нея. — Дано шофьорът успее да се прибере невредим — добави той, докато наблюдаваше таксито, което с мъка се изкачваше по пътя през натрупалия сняг. — Сигурно пътят ще е непроходим до утре.

— Смяташ, че ще ни затрупа ли? — стресна се Емили, докато газеха през снега към входната врата, затъвайки до колене.

— И още как — потвърди той, — почти всяка година ни се случва. За късмет разполагаме с ленд ровър и съсед с трактор.

— Във Френските Алпи, падне ли непроходим сняг, винаги намират начин да разчистят пътищата — коментира Емили, а Себастиан хвана емайлираната валчеста дръжка на вратата и я завъртя.

— Добре дошла в Англия, френска ми принцесо, където приумиците на времето водят до колапс на държавата — пошегува се той. — И добре дошла в скромната ми обител.

Себастиан бутна входната врата и прекрачиха прага към просторен вестибюл, чиято атмосфера беше в пълна противоположност с ослепителната белота навън. Всичко бе облицовано в тъмно дърво: високите стени, естетически

неиздържаното лакирано стълбище; дори грамадната камина, която заемаше централно място в помещението, имаше масивна махагонова ламперия. За жалост зад решетките ѝ не бумтеше огън и Емили почти не усети промяна в температурата, когато влязоха вътре.

— Хайде — подкани я Себастиан и остави куфара ѝ в дъното на грозното стълбище. — Камината в гостната със сигурност е запалена. Предупредих госпожа Ърскин за пристигането ни.

И той я преведе през лабиринт от коридори, чиито стени бяха облепени в масленозелени тапети и окичени с картини на ловци, яхнали коне. Себастиан отвори една врата и я покани в огромна гостна с кестеняви тапети по модел на Уилям Морис, които бяха безразборно отрупани с още цял куп платна.

— Да му се не види! — изпуфтя спътникът ѝ при вида на студената камина, посивяла от пепелта на който знае кога изгорял огън. — Това не е в неин стил. Само не ми казвай, че пак си е подала оставката. — Себастиан въздъхна. — Без паника, любима, тутакси ще го запала.

Докато Себастиан сръчно подреждаше огъня, Емили приседна на решетката пред камината треперейки. Зъбите ѝ вече тракаха от студ, когато пламъците лумнаха, и тя стопли ръцете си с благодарност.

— Така — каза той, — остани тук и се размразявай, а аз ще отида да направя чай и да проуча какво е станало, докато ме е нямало.

— Себастиан... — повика го Емили, за да го пита къде е най-близката тоалетна, но масивните дъбови врати вече се бяха затворили след него. Тъй като очакваше, че Себастиан няма да се бави много, Емили остана на топло пред огъня, докато снежната виелица върлуваше навън и трупаше снежинки по перваза на прозореца.

Познанията ѝ за Англия бяха ограничени — няколко пъти бе посещавала Лондон с майка си на гости на нейни приятели, — но романтичната ѝ представа за уютни провинциални колибки със сламени покриви, подредени като в бонбонiera по улиците на приветливи селца, беше на светлинни години от аскетичната атмосфера на този замръзнал монолит и обкръжаващия го пущинак.

Минаха двацет минути, а Себастиан все още не се връщаше, и Емили започна да се отчайва. Стана, излезе в коридора и започна да отваря подред тъмни стаи, търсейки тоалетна. Най-накрая откри една, чиято обемиста тоалетна чиния с дървена дъска отгоре ѝ напомняше

трон. Когато се върна в коридора, чу разгорещени гласове, които отекваха в празната къща. Единият беше непознат, но другият несъмнено принадлежеше на Себастиан. Думите им не се разбираха, но съвсем очевидно се водеше гневен разговор.

След всичко изживяно ѝ се щеше да бе разпитала по-подробно Себастиан за живота му тук, преди да се качи на самолета за Англия с него. Но все пак двете седмици след предложението му за брак протекоха в шеметно препускане. Повече бяха обсъждали вълнуващите общи точки на миналото си, отколкото съвместното си бъдеще.

Емили му бе предала разказа на Жак, след като се върна в Париж от имението.

— Ама че приказка! — бе въздъхнал Себастиан. — И като че ли това е само началото ѝ. Кога старчето ще ти я доразкаже?

— Обеща да продължи, когато се върна да наглеждам как върви складирането на книгите. Май емоциите му дойдоха в повечко — бе коментирала Емили.

— Не се и съмнявам. — Себастиан я бе придърпал в обятията си. — Също не се и съмнявам, че провидението има пръст в повторното обединяване на семействата ни.

Спомняйки си как Себастиан ѝ ги бе поднесъл сутринта в деня на сватбата им, Емили протегна ръка към шията си, да опипа кремавите перли — перлите на майка ѝ.

— Откупих ти ги на търга, любима — бе обявил той, докато закопчаваше огърлицата на врата ѝ. После я беше целунал. — Убедена ли си, че желаш скромна церемония? Не така си представям венчавката на последния жив член на семейство Дьо ла Мартиниер. Сигурен съм, че на сватбата на родителите ти е присъствал половин Париж — беше ѝ се усмихнал той.

— Именно затова с най-голямо удоволствие ще се омъжа без много шумотевица — бе отвърнала искрено Емили, ужасена както винаги от мисълта да бъде център на внимание. Бе понесла женитбата си отлично.

След церемонията, на която като свидетели бяха поканили Жерар и една парижанка — приятелка на Себастиан и търговец на художествени произведения, нотариусът на Емили бе настоял да заведе и четиримата на обяд в „Риц“.

— Най-малкото с толкова мога да се отблагодаря на родителите ти, Емили — бе обяснил той. После вдигна тост за здраве и за щастлив семеен живот на младоженците и ги попита за плановете им.

Емили бе споделила, че възнамерява да отседне в английското имение на Себастиан по време на ремонтните работи в имението. На тръгване от ресторанта на „Риц“ Жерар я бе накарал да обещае, че ще поддържат връзка.

— Ако имаш нужда от помощ, Емили, знаеш, че винаги съм насреща.

— Благодаря ти, Жерар, много си мил.

— И, Емили, моля те, не забравяй, че макар и омъжена, ти си единствената притежателка на имението, приходите от продажбата на парижката къща и името Дьо ла Мартиниер. Ще ми се да обсъдим и с теб, а не само със съпруга ти правните и финансовите въпроси относно имението.

— Себастиан ме информира за всичко — бе го уверила Емили. — Прекрасен човек е, Жерар, и нямаше да се справя без негова помощ.

— Съгласен съм, но все пак е добре в един брак и двете страни да запазят независимостта си. Особено във финансово отношение — бе добавил, преди да ѝ целуне ръка и да си тръгне.

Най-накрая, когато Емили вече се беше принудила да посегне към остарели броеве на „Кон и хрътка“, Себастиан се завърна в гостната с равни дози ядовитост и гузност по лицето си.

— Много извинявай, мила. Трябваше да се погрижа за някои неща. Как ти звучи чаша горещ чай? На мен — божествено — каза с въздишка, прокарвайки пръсти през косата си.

— Какво има? — Емили отиде при него и той я прегърна.

— О, нищо необичайно, за тази къща поне. Оказах се прав. Госпожа Ърскин е подала молба за напускане и дълбоко възмутена и решена кракът ѝ да не стъпи повече тук, се е прибрала вкъщи. Естествено, я очаквам да дойде всеки момент. Винаги е така.

— Защо си е тръгнала?

— Тази история, скъпа ми Емили, е тема за разговор на чаша чай.

Като се настаниха на няколко големи възглавници пред камината с чаша чай в ръка, Себастиан подхвана разказа си:

— Бих искал да споделя някои неща за брат ми Алекс. Но те предупреждавам, че не ми е особено приятно. Всъщност ми е малко неудобно, защото не съм ти разказал досега, но все нямаше удобен момент. Не и до днес.

— Разкажи ми тогава — поощри го Емили.

— Така да бъде. — Себастиан отпи от чая си. — Споделих ти вече, че майка ни заряза при баба още като бебета и изчезна. Алекс е година и половина по-малък от мен. И може да се каже, че сме пълни противоположности, също като Фалк и Фредерик. Познаваш ме и знаеш, че съм много експедитивен човек, докато Алекс открай време... витае в облаците, все търси нещо, вечно избягва рутината. Както и да е, изпратиха ни в интернат. Аз веднага се почувствах в свои води, но Алекс очевидно срещаше затруднения — обясни Себастиан. — Накрая го изключиха и отгоре на всичко не след дълго го осъдиха за шофиране в пияно състояние. После пък, като навърши осемнайсет, взе, че избяга в чужбина, и сума ти години нямаше ни вест, ни кост от него.

— Къде е отишъл? — попита Емили.

— Нямахме ни най-малка представа, докато един ден на баба не се обадиха от една френска болница. Алекс бе взел свръхдоза хероин. Бил с единия крак в гроба, когато го открили, но някак бе оцелял. — Себастиан въздъхна. — Баба отиде да си го прибере, а после го записа в частна рехабилитационна клиника тук, в Англия. Не мога да си кривя душата — Алекс удържа на думата си и се прибра вкъщи чист. Но не мина много време и пак избяга в чужбина; видях му очите чак след смъртта на баба. Май ми трябва по-силно питие. Ти искаш ли?

— Не, благодаря — отказа Емили.

Себастиан излезе от стаята, а Емили стана, за да дръпне пердетата, изолирайки се от снежния пейзаж навън. Върна се пред камината и впери поглед в червените пламъци на огъня, обзета от състрадание към новия си съпруг. Брат му явно бе ужасен човек.

Себастиан дойде с чаша джин и тоник и отново се облегна в скута на Емили, а тя замилва косата му.

— Какво се случи после? — полюбопитства Емили.

— След смъртта на баба, когато Алекс най-накрая се върна от странстването си, се скарахме жестоко. Той тръгна към колата, а аз

предложих да го закарам, понеже беше видимо пиян, но той не щеше и да чуе. Направих глупостта да се кача при него и само след няколко километра той не прецени правилно пътната обстановка и на един опасен завой навлезе в насрещното движение и предизвика катастрофа, като се блъсна в една кола. Претърпя сериозни травми. Аз извадих небивал късмет и се разминах с няколко пукнати ребра, счупена ръка и контузия на шията.

— О, божичко! — прошепна стреснато Емили. — Клетичкият ми той.

— И все пак Алекс пострада доста по-тежко — повтори Алекс.

— Колко тъжна история. — Емили поклати глава и го погледна в очите. — Трябваше отдавна да ми разкажеш, Себастиан.

— Права си, така щях да ти дам възможност да ми се изплъзнеш, преди да те обвържа с брак. — Той се усмихна безрадостно.

— Не! Нямах това предвид — укори го Емили. — Но от теб самия съм научила, че винаги е най-добре да споделиш, вместо да потиснеш грижите вътре в себе си.

— Да, така е — съгласи се Себастиан. — Знаеш ли, трагедията е в това, че Алекс беше толкова духовит. Превъзхождаше ме по интелект. Вземаше изпитите си, без изобщо да учи, а аз се бяхтех ден и нощ. Той можеше да постигне много в живота, ако не беше толкова щур и безотговорен.

— Мисля си, че хората с остър ум страдат не по-малко от хората с посредствени възможности — каза Емили. — Баща ми все разправяше, че златната среда е най-сладка. Ако имаш твърде много или твърде малко от нещо, очаквай неприятности.

— Явно баща ти е бил мъдър човек и много ми се ще да го бях срещнал. — Себастиан я целуна по носа и я погледна в очите. — И така, вече знаеш историята на блудния ми брат. Сигурно вече умираш от глад. Ела да ми правиш компания в кухнята, докато набързо забъркам нещо с каквото има. Поне ще е топло край кухненската печка. А после предлагам да се оттеглим в ледниковите си покои. Все ще измислим как да се стоплим. — Себастиан ѝ помогна да стане от пода. — Хайде, идвай да хапнем набързо и по-скоро да се качваме горе.

Докато я водеше по мразовитите коридори към кухнята, Емили почувства остра нужда да попита:

— А къде е сега Алекс?

— Не ти ли казах?

— Не, не — увери го Емили.

— Тук, къде другаде. Алекс живее в Блекмур Хол.

Емили се събуди рано сутринта след неспокойна нощ. Причината отчасти се криеше в смразяващия студ, какъвто не бе изпитвала никога досега. Имаше чувството, че замръзналите ѝ кости ще се пречупят всеки момент. Себастиан я беше затрупал с извинения и ѝ беше обяснил, че древната отоплителна система не работела, понеже никой не се бил сетил да напълни резервоара с нафта, и че щял да се погрижи при първа възможност.

Емили прокрадна ледените пръсти на краката си в топлината между пищялите му. Плътните жакардови завеси не пропускаха нито снопче светлина в тъмната като пещера стая. Зачуди се дали Себастиан би имал нещо против, ако следващата нощ спят без завеси. Беше свикнала да спи на открити прозорци и да се буди в меката светлина на зараждащия се ден.

Докато се излежаваше, си спомни историята на брат му, която Себастиан ѝ разказа предната вечер. След като я сащиса с новината, че ще съжителстват с него в Блекмур Хол, той допълни разказа си с малката подробност, че Алекс бил със счупен гръбнак след катастрофата и сега се придвижвал с инвалидна количка. Обитавал специално пригоден за нуждите му апартамент на приземния етаж откъм източната страна на сградата и за него се грижела целодневна гледачка.

— Както се досещаш, услугите на болногледачката и пригаждането на онази част от къщата към нуждите на инвалид ми струват цяло състояние, но имам ли избор? — тъжно бе въздъхнал Себастиан. — Но, моля те, не се притеснявай за Алекс. Станал е доста затворен и рядко напуска апартамента си.

— След злополуката успява ли да стои настрана от наркотиците и алкохола? — колебливо бе попитала Емили.

— В общи линии, да. Но сменихме цял куп гледачки, две от които се принудих да изгоня, понеже брат ми ги бе склонил да му

носят тайно алкохол. Науми ли си нещо, Алекс може да е изключително чаровен и убедителен — бе я предупредил той.

Колкото и да я уверяваше съпругът ѝ, че Алекс живее отделно, Емили изтръпваше при мисълта за наркозависимия инвалид, който живееше — отделно или не — под съвсем същия покрив.

Освен това Себастиан бе споменал, че Алекс е патологичен лъжец.

— Не вярвай на нито една негова дума, Емили. Брат ми е способен да убеди и най-прозорливия човек, че черното е бяло.

— Скъпа?

Топлата му ръка припълзля към нея.

— Да?

— Господи! — възкликна Себастиан, докосвайки рамото ѝ, навлечено с всички катове дрехи, които бе успяла да намери през нощта. — Опаковала си се като ескимос — прихна да се смее той. — Ела да те прегърна.

Като се намърда в уютната топлина на прегръдката му и се отдаде на целувките му, всички опасения, които я бяха връхлетели рано сутринта, се изпариха във въздуха.

— Май денят не е подходящ за разглеждане на забележителностите — отбеляза Себастиан, докато пиеха кафе в кухнята и се дивяха на снежните пъртини през прозореца. — Като гледам, е натрупало най-малко петдесетина сантиметра и ако съдим по небето, ще има още. Ще се обадя на Джейк, съседа фермер, и ще го помоля да разчисти входната алея с трактора си. Провизиите са на свършване и ще трябва някак да стигна до селото, за да напазарувам основното. Какво ще кажеш да те настаня в гостната и да ти спретна един хубав огън? В дъното на коридора има библиотека и съм сигурен, че ще си харесаш някоя развлекателна книжка.

— Добре — съгласи се Емили, понеже и бездруго нямаше голям избор.

— Ще уредя да ни докарат нафта за централното отопление. Поддръжката му е толкова скъпа в наше време, а повечето топлина

бяга през гнилите рамки на прозорците. — Той въздъхна. — Извинявай, скъпа. Както казах, доста съм позанемарил работата и дома през последните няколко месеца.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — предложи услугите си Емили.

— Не, но оценявам готовността ти. Като така и така ще ходя в селото, мисля да навестя и госпожа Ърскин — бившата ни икономка, и ще се опитам да я умилостивя. Обещавам да вкарам нещата в релси до няколко дни — каза Себастиан, докато вървяха по коридора към гостната. — Сигурно се питаш къде, за бога, те доведох — добави той, докато разчистваше камината. — Положението ще се нормализира, давам ти дума. Тук природата е страшно красива.

— Остави на мен. — Емили коленичи до Себастиан. — Ти тръгвай по задачи.

— Сигурна ли си? Жалко е, че си нямаме прислуга — подразни я нарочно. — Знам, че не си привикнала към такъв живот.

— Себастиан — почервеня от яд Емили, — ще се науча.

— Естествено, само те будалкам. Ако имаш желание, можеш да се разходиш из къщата, макар че вероятно ще останеш ужасена от видяното. В сравнение с нея старото ти имение изглежда шик! — Себастиан направи кисела гримаса и излезе от стаята.

Навлечена в два плетени пуловери на Себастиан, Емили направи едночасова обиколка на новия си дом. Ясно личеше, че много от стаите на горния етаж не бяха използвани с години, а за разлика от високите прозорци в имението, чиято цел беше да пропускат колкото се може повече светлина, тукашните бяха малки, стиснати сякаш, предвидени да вардят от студа. Меланхоличните цветове и масивните махагонови мебели ѝ се струваха вдъхновени от сцена на Шекспирова пиеса.

Като се върна на долния етаж, вече съзнаваше колко отчаяно къщата се нуждаеше от обновяване. Но и тя като имението щеше да бъде амбициозен проект. А Емили нямаше никакво понятие с какви средства разполагаше Себастиан. Но какво значение имаше: нейното финансово положение беше напълно стабилно и разполагаха с достатъчно пари, за да водят комфортен живот.

Върна се в гостната и се впусна в размишления, защо не ѝ бе хрумнало, преди да се омъжи за Себастиан, да се поинтересува до каква степен е обезпечен финансово. Не че този въпрос щеше да има някаква давност върху тогавашното ѝ решение, но сега вече му беше съпруга и имаше право да знае. Науми си да зачекне темата по-късно и в този момент видя трактора и ленд ровъра на Себастиан зад него да се отдалечават от къщата нагоре по хлъзгавия път.

По пладне Емили, отегчена от бездействие, реши, че е огладняла, и тръгна към кухнята да види какво е останало в хладилника. Направи си сандвич с последния стар хляб и седна на масата. В този момент отнякъде се чува силно тряскане на врата и нечий висок глас, този път женски. Кухненската врата се отвори и на входа изникна кльощава жена на средна възраст.

— Тук ли е господин Карадърс? Налага се незабавно да говоря с него — заяви непознатата.

Емили забеляза, че жената трепери от нерви.

— Не, боя се, че го изпуснахте. Отиде до селото.

— А вие коя сте? — попитаха я безцеремонно.

— Аз съм Емили, съпругата на Себастиан.

— Така ли? Е, мога само да ви пожелаая късмет! И щом сте му съпруга, можете да му предадете от мое име, че напускам. Не мога да търпя повече грубото поведение на брат му. Нито пък буйствата му! Току-що ме замери с чаша вряло кафе. Ако не се бях отместила навреме, сигурно щях да получа трета степен изгаряне. Обадих се на една приятелка с джип и я очаквам до час. Не мога да издържам повече в тази пуста къща с онзи... *маниак*.

— Разбирам. Съжалявам да го чуя — каза учтиво Емили. Направи ѝ впечатление, че жената заваля леко думите, вероятно от гняв. — Може ли да ви предложи питие? Ако искате, да обсъдим въпроса, преди да си тръгнете. Сигурна съм, че Себастиан няма да се бави...

— Нито вие, нито съпругът ви ще ме разубедите — прекъсна я жената. — Преди успяваше да ме задържи и жестоко съжалявам. За ваше добро ще ви кажа, че само се надявам господин Карадърс да не тръсне брат си на вас. Не ми се вярва обаче да намерите друг желаещ за мястото. Знаете ли, че и госпожа Ърскин напусна?

— Да, но съпругът ми каза, че не е окончателно.

— Е, жалко за нея. Святна жена е и стои тук единствено от уважение към баба им. Познавах Констанс, когато на младини живеех в селото. Човек за пример, ама внуците ѝ се качиха на главата. Както и да е, вече не ме е грижа. Отивам да си стягам багажа. Обядвал е, така че ще изтърпи, докато се върне мъжът ви. Пък и мен ако питате, най-добре стойте настрана от него, та да се поукроти малко — добави гледачката. — Обикновено му минава бързо.

— Добре. — Емили не знаеше как другояче да отговори.

Жената явно забеляза страха в очите ѝ, защото гласът омекна.

— Не бойте се, момиче, Алекс не е лош, просто откача от време навреме, а и кой не би откачил на негово място. Добро сърце има, макар че не е видял много добро. Аз обаче съм на повечко години и нямам сили. На мен ми трябва някое кротко изкуфяло старче, не избухлив хлапак, дето така и не е пораснал.

Емили я интересуваше единствено това, че гледачката възнамеряваше да си тръгне, преди да се върне Себастиан. И да я остави самичка в непознатата призрачна къща, от която бягството беше невъзможно заради снега. Със заточен в някоя от стаите ѝ алкохолизиран инвалид безумец. Точно в момента новият ѝ живот наподобяваше филм на ужасите и Емили изпита непреодолим импулс да се изкикоти в лицето на целия този абсурд.

— Оставете другото, поздравления за сватбата, миличка! — смени темата жената.

— Благодаря ви — отвърна ѝ с иронична усмивка Емили.

Гледачката тръгна към кухненската врата, но внезапно спря и се обърна:

— Дано не сте се въвлекли във всичко това на сляпо. Довиждане.

След половин час Емили видя през прозореца на гостната една кола, която лъкатушеше бавно по пътя към къщата, и гледачката, която нагази в снега, за да прибере куфара си в багажника. Колата направи осем плахи маневри, за да се обърне, и се отдалечи предпазливо.

От небето пак започна да се сипе сняг, завихрайки се във фъртуна от едри снежинки, а непреодолимата бяла стена между Емили и външния свят продължи да се издига пред очите ѝ. Сърцето ѝ забушува, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ. Умопомраченият брат се намираще само на няколко метра от нея, а нямаше кой да я чуе, ако викнеше за помощ. Ами ако снегът натрупаше и Себастиан не можеше

да се прибере? Беше едва три часа, а януарското небе вече се смрачаваше, подготвяйки се за вечерния сумрак и непрогледната нощ... Емили стана, а ускореният ѝ пулс като че ли сигнализираше готовност за пълна паника. Доста панически пристъпи беше изживяла в тийнейджърските си години и макар че се бе справила с тях, продължаваше да живее в непрестанен страх, че някой ден ще се завърнат с пълна мощ.

— Успокой се, дишай — каза си, усещайки неумолимото настъпление на ту топлите, ту студените вълни. Започна да не ѝ достига въздух и вече не се съмняваше, че е загубила контрол и способността си да мисли логично.

Стовари се върху дивана и зарови глава между коленете си. Мускулите ѝ като че ли омекнаха, а зад затворените ѝ клепачи избухнаха разноцветни зари.

— Моля те, *mon dieu, mon dieu...*^[1]

— Може ли да ви помогна?

Неясно откъде до ушите ѝ долетя дълбок мъжки глас. Главата ѝ се въртеше шеметно, а ръцете и краката ѝ бяха напълно изтръпнали, затова не посмя да вдигне поглед — трябваше да съсредоточи цялата си енергия в дишането.

— Попитах дали мога да ви помогна с нещо?

Този път гласът дойде по-отблизо, почти до нея. Дали не усети нечий топъл дъх по едната си буза, нечия ръка върху своята... не знаеше със сигурност.

— Предполагам, че сте новата съпруга на Себ. Французойка, нали? Говорите ли английски?

Емили събра сили да кимне.

— Добре. Ще пробвам да ви намеря хартиен плик, в който да подишате. Само продължавайте да дишате учестено, докато се върна. Поне ще знам, че сте жива.

В отнесеното си състояние Емили не можа да определи колко време мина, преди непознатият да покрие с хартиения плик устата и носа ѝ. Същият спокоен глас я подкани да вдишва и да издишва бавно. Не я беше грижа дали всичко бе просто сън, или пък кошмар. Човекът като че ли имаше опит в подобни ситуации и тя последва съветите му като безпомощно дете.

— Добро момиче, справяш се отлично. Продължавай да дишаш в плика. Ето, виждаш ли, че попремина. Съвсем скоро ще си тип-топ, обещавам — успокой я гласът.

В крайна сметка пулсът ѝ започна да се нормализира, ръцете и краката ѝ пак станаха част от тялото ѝ и Емили махна плика от устата си. Отпусна се върху дивана със затворени очи и зачака с облекчение пълното отшумяване на паниката.

Едва след няколкоминутно осмисляне на факта, че и този път беше оцеляла, мозъкът ѝ лека-полека насочи вниманието си към рицаря в блестящи доспехи. С усилие отвори единия си треперлив клепач и видя пред себе си мъж, който уж бе Себастиан, но не бе той. Все едно гледаше Себастиан през цветен филтър: очи в по-хипнотично кестеняво, с кехлибарени жилки в ирисите, лъснала в червено-златисти оттенъци коса, лице със съвършена линия на носа, по-плътни, порозови устни и по-отчетливи, изразителни скули под безупречна кадифена кожа.

— Аз съм Алекс — каза двойникът. — Приятно ми е да се запознаем.

Емили побърза да затвори будното си око и застина намясто в очакване на вторичен пристъп, предизвикан от близостта на лудия брат.

Топла длан потупа ръката ѝ.

— Разбирам, че точно в този момент не искаш да си пилееш дъха в разговори с мен. Знам какво преживя преди малко. Безброй пъти съм имал пристъпи на паника. Трябва ти едно силно питие за отскок.

Този галантен мъж далеч не се припокриваше с образа, който Себастиан ѝ бе обрисувал. Ръката върху нейната ѝ действаше утешително, не смразяващо. Осмели се да отвори очи и да го погледне истински.

— Здравей! — Плътните устни се разтегнаха в усмивка, а погледът му показваше, че се забавлява.

— Здравей! — смотолеви тя с все още несигурен глас.

— Да говорим на английски ли, или *preferez-vous Français*^[2]?

— *Français, merci!*^[3] — Още чувстваше мозъка си прекалено размътен, за да премине на чужд език.

— *D'accord.*^[4]

Алекс я проучваше с поглед.

— Много си красива — отбеляза той накрая на френски. — Брат ми се оказа прав. И да спомена все пак, че си още по-красива, като отвориш тези твои огромни сини очи — продължи той на безупречен френски. — Така, дойде ред и на последното лекарство. — Алекс извади бутилка уиски от страничния джоб на инвалидната си количка. — Старата вещица, дете току-що си обра крушите, си мислеше, че не знам къде държи тайната пиячка. Аз обаче успях да го измъкна от куфара ѝ, докато се жалваше на теб какъв кошмарен пациент съм бил. Себастиан не ми вярваше, но тя беше пропаднала пияница — на ден гаврътваше по едно такова. А сега... — Алекс се придвижи пъргаво с количката до един шкаф и го отвори, разкривайки прашасала колекция от старовремски стъкларии. — Какво ще кажеш двамата с теб да ударим по чашка? Не е хубаво човек да пие сам. — Наля по солидна доза уиски в чашите, закрепил ги отработено между бедрата си и тръгна към нея.

— Май не е добра идея — каза Емили, когато ѝ подаде нейната.

— Защо не? Най-откровено можеш да заявиш, че е по медицински причини. Хайде — подкани я той, — мой ред е да си поиграя на сестра и обещавам, че ще усетиш моментално облекчение.

— Не, благодаря. — Емили поклати глава, решена да не поощрява ентусиазма му.

— Е, тогава ще последвам примера ти. — Без да се поколебае Алекс, остави чашата си на масата. — Добре, ама тук е същински хладилник и щом не позволяваш да те стопля с глътка уиски, поне ще разпаля огъня.

Твърде замаяна, за да му помогне, Емили остана на дивана.

— Та къде е Себ? — попита той. — Нека позная: отишъл е да моли клетата госпожа Ърскин да се върне при нас за хиляден път?

— Да, тръгна към селото за продукти, но каза, че смята да я навести.

— Едва ли магазинът предлага голямо разнообразие от стоки. Най-вероятно всички местни отдавна са надушили снежната буря и са решили да се презапаят. Зимата е най-доходоносният сезон за търговците — дори старите консерви с боб се разграбват от рафтовете. Ще бъде цял късмет, ако поне се докопа до боб. Навън е страшно — добави Алекс, отправяйки поглед към двора, където не преставаше да трупа сняг. — Всъщност доста ми харесва. А на теб?

Цялата тежест на проникателния му поглед се стовари върху нея и Емили се опита да извика в съзнанието си предупреждението на Себастиан за опасния чар на брат му.

— Не особено, не мога да се стопля, откакто пристигнахме.

— Нищо чудно. Нефтеният резервоар си стои празен от седмици. За щастие съм скътал няколко електрически печки, благодарение на които поне кръвта ми не е замръзнала. Само не казвай на Себ, защото моментално ще ми ги конфискува. Както и да е, като изключим това, че живеем в английския вариант на иглу, снегът ми харесва. Но с мен е така — въздъхна Алекс, — радвам се на всичко, което разчупва дотегливото еднообразие на нормата. А това време си е направо драматично.

— Да — съгласи се вяло Емили.

Очите на Алекс отскочиха към двете чаши уиски на масата.

— Каж ми как да не ги пресушим? Срамота е да прахосваме качествено уиски.

— Без мен — поклати отново глава Емили.

— Аха — вдигна вежди Алекс, — явно Себ ти е споменал за необуздания ми алкохолизъм и продължителната ми наркозависимост.

— Да — потвърди откровено тя.

— Вярно е, че едно време имах проблем с наркотиците — призна си добронамерено Алекс, — но никога не съм бил алкохолик. Просто ценител. Всеки си позволява по чашка от време навреме. Така де, ти си французойка; сигурно си закърмена с вино?

— То се знае.

— Каж сега защо се омъжи за брат ми?

— Ами... — Емили се слиса от безцеремонния му подход. — Влюбих се. Нали затова се женят повечето хора?

— Е, има логика, предполагам — кимна Алекс. — Май е време да приветствам семейството.

Вратата на гостната се отвори. Себастиан заста на входа с мокра от разтопен сняг коса.

Емили скочи гузно да го поздрави.

— Ето те и теб, радвам се, че се върна невредим.

— Не те чухме да се задаваш по пътя — вметна Алекс.

Себастиан гледаше навъсено към двете чаши уиски на масата.

— Така ли? Сигурно защото ми се наложи да оставя колата в началото му и да се крача през снежните преспи с двете тежки пазарски торби. Пил ли си? — попита Алекс с обвиняващ поглед.

— Не. Макар че, да си призная, пробвах да убедя новата ти съпруга да обърне една чашка, понеже не й беше добре — отвърна Алекс уравновесено.

— Типично в твой стил — отбеляза Себастиан с укорителен тон. После се обърна към Емили, но със сърдито вместо състрадателно изражение. — Какво ти е?

— Вече нищо ми няма, благодаря — отвърна тя смутено.

— Колко пъти да ти казвам, Алекс, че не ти е позволено да се шляеш из къщата — нахвърли се той пак на брат си.

— Както вече обясних на Емили, гледачката ми офейка и дойдох да те известя.

— Моля? С какво, по дяволите, се провини този път? — избухна Себастиан.

— Метнах гнусната й чаша с кафе на стената. Беше му сложила сол вместо захар, пияницата — оправда се Алекс. — А тя да вземе да си помисли, че се целя в нея.

— Този път вече загази, Алекс — побесня Себастиан. — Госпожа Ърскин твърдо заяви, че повече няма да стъпи тук, и не я виня. А що се отнася до клетата женица, която току-що си пропъдил... Нищо чудно, с твоето поведение изобщо не се изненадвам. Умът ми не го побира, откъде ще намеря нова гледачка в това проклето време.

— Виж, Себ, както знаеш, не съм напълно неспособен да се грижа за себе си — отвърна му обиден Алекс. — Мога да се храня сам, да се обличам, да се къпя и да си бърша задника сам. Дори успявам да стана от леглото без чужда помощ. Хиляди пъти съм ти казвал, че вече ми трябва не целодневна гледачка, а по-скоро домашна прислужница.

— Сам знаеш, че не е истина — противопостави му се разярено Себастиан.

— Истина е и още как. Видя ли сега? — обърна се Алекс шеговито към Емили. — Отнася се с мен, сякаш съм двегодишно бебе. Така де — посочи той инвалидната количка, — като че кой знае в какви бели ще се забъркам в това чудо.

Емили се чувстваше като зрител на боксов мач. Не смееше да обели и дума, понеже нямаше с какво да участва в спора им.

— Всъщност дотук добре се справяш — смъмри го Себастиан.
— Е, бъди спокоен, през идните дни сам ще си си господар.
Изключено е да намеря гледачка при тези обстоятелства.

— Съгласен съм, сериозно говоря — заяви категорично Алекс.
— Все ти повтарям, че са пари на вятъра, но ти не щеш и да чуеш.
Хубаво тогава, оставям ви. — Когато стигна с инвалидната количка до
вратата и хвана дръжката, той се обърна усмихнат към Емили. —
Приятно ми беше да се запознаем. Добре дошла в Блекмур Хол.

Вратата се затвори след него, а в гостната се възцари тишина.
Себастиан взе една от чашите с уиски и я пресуши наведнъж.

— Съжалявам за случилото се, Емили. Сигурно се чудиш що за
лудница е това, където те доведох. Нетърпим е и вече не знам какво да
го правя.

— Разбирам те — увери го тя. — Но поне за мен не се тревожи.
Ще помогна с каквото мога.

— Много мило от твоя страна, но започвам да се изчерпвам
откъм идеи. Искаш ли? — Посочи ѝ другата чаша с уиски.

— Не, благодаря.

Себастиан изпи и нея на една глътка.

— Мисля, че двамата с теб трябва да си поговорим откровенно,
Емили, защото ме терзае чувството, че съм те подвел да се омъжиш за
мен. Всичко тук е с главата надолу. Ако решиш да сложиш чертата и да
се прибереш у дома, няма да ти се разсърдя. — Той седна на дивана до
нея и взе ръката ѝ. — Толкова съжалявам.

— Себастиан, все по-ясно ми става, че животът ти не е толкова
подреден, колкото си мислех — съгласи се Емили, — но се омъжих за
теб, защото те обичам. Сега съм твоя съпруга и твоите грижи са и мои
грижи.

— Още нищо не знаеш — процеди Себастиан.

— Тогава ми разкажи.

— Добре, дръж се. — Той въздъхна. — За капак на проблемите с
Алекс самата истина е, че съм и напълно разорен. Още след смъртта на
баба касичката ни беше поолекнала, но все живеех с надеждата, че с
разрастването на бизнеса ми ще спестя достатъчно за ремонт на
къщата. И така, докато преди две години не се случи злополуката с
Алекс и парите не започнаха да хвърчат по грижи за него. Естествено,
съм ипотекирал къщата, но едвам успявам да погасявам вноските, а

банката, то се знае, няма да ми отпусне заем. Стигнах дотам, че не мога да си позволя да напълня резервоара на отоплителната система с нефта. По всичко личи, че ще трябва да продам Блекмур Хол. Стига Алекс да даде съгласието си. Половината имот е негов все пак, а той твърдо отказва да го напусне.

— Себастиан. — Емили сметна, че моментът е подходящ да се обади. — Разбирам колко трудно е да се раздели човек със семейната си къща. Но ми се струва, че нямаш друг избор. Нито пък Алекс.

— Права си, знам. Но — и наблюдавам на това — точно преди да се срещнем, бизнесът ми наистина започваше да процъфтява. Бях направил няколко добри стъпки и нещата като че ли потръгнаха. Както и да е — продължи Себастиан, — казаното дотук май няма значение. Говоря за точка Б, а още съм на точка А. Големият въпрос е как да стигна от едната до другата. Колкото и да ми се иска — сви рамене той, — просто нямам възможност да задържа къщата. Ситуацията с немирния ни съсед е друго нещо. Ще се бори със зъби и нокти, за да си остане тук, а сме съсобственици на имота. Както се досещаш, хора в положението на Алекс трудно си намират място за живеене.

— Но ти не би го изоставил, нали? — попита Емили.

— Разбира се, че не, Емили! — избухна най-ненадейно Себастиан. — За какъв ме имаш? Както забелязваш, приемам отговорностите си съвсем насериозно.

— Да — побърза да потвърди Емили. — Не се изразих правилно. Просто се чудех къде ще отиде, в случай че продадете къщата.

— По моя преценка с приходите от продажбата ще може да си осигури дългосрочни качествени грижи в специализирано заведение. Колкото и да отрича, Алекс се нуждае от целодневно внимание и...

— Себастиан — прекъсна го Емили, — през целия ни разговор използваш само единствено число. Моля те, не забравяй, че вече е не „аз“, а „ние“. Твоя съпруга съм, партньорка, ако щеш, и оттук нататък ще решаваме проблемите си заедно, както ти ми помогна да уредя нещата във Франция.

— Оценявам милите думи, Емили, но предвид обстоятелствата няма как да ми помогнеш — въздъхна той.

— Защо говориш така? Като начало знаеш, че разполагам с пари. А тъй като сме брачна двойка, моето е и твое. Разбира се, че мога да ти помогна. *Искам* да ти помогна — натърти тя. — Особено, при

положение че са ти нужни средства само докато бизнесът ти потръгне. Ако ще те улесня, приеми ме като инвеститор — предложи тя.

Себастиан вдигна глава и я загледа в почуда.

— Емили, наистина ли се наемаш да ми помогнеш финансово?

— Разбира се — сви рамене тя. — Не виждам какъв е проблемът. Ти толкова ми помогна през изминалите няколко месеца. Сега е моментът да ти се отплатя.

— Емили, ти си същински ангел. — Себастиан внезапно стрелна ръце към нея и я прегърна. — Толкова се срамувам, че не ти разказах за всичко това, преди да се оженим. Честно казано, чак вчера, когато пристигнахме в къщата, осъзнах колко окаяно всъщност е положението ми. Признавам си, че държах главата си в пясъка прекалено дълго. Боже, като отворих банковото извлечение тази сутрин, ми идеше да се хвърля отнякъде.

— Моля те, поне за парите не бери грижа — успокои го Емили. — Като изчислиш колко ще ти трябват, ще уредя трансфера между двете ни банкови сметки. Лично според мен в момента ни висят поспешни проблеми от паричните. Като например празният резервоар. — Емили вирна вежди. — Ще поръчаме по телефона и ще платим с кредитната ми карта. Така поне ще се стоплим най-накрая.

— Ох, миличката ми тя. — Себастиан обърна към нея посивялото си от тревожност лице. — Толкова човечно приемаш всичко. Ужасно съжалявам.

— Недей така — спря го Емили. — Като изключим нафтата, която е лесната част, следващата по значимост задача е да намерим гледачка за брат ти. Права ли съм?

— Напълно — съгласи се Себастиан. — Най-прекият вариант е да се обърнем към някоя агенция, но те пък са големи обирджии...

— Нали се разбрахме, че парите не са фактор — повтори Емили. — Алекс лъже ли, като разправя, че може да се грижи сам за себе си?

— Е, трябва да призная, че никога не съм му се доверявал достатъчно, че да го оставя на самотек — отбеляза Себастиан. — Като пакостливо дете е, Емили. Най-многого да се взриви, като пъкне консерва с боб в микровълновата, или пък да поръча промишлени количества пиячка от най-близкия магазин за алкохол.

— Значи — реши да обобщи Емили — всъщност не се нуждае от грижите на квалифицирана медицинска сестра?

— Какво да ти кажа, сутрин пие лекарства за подобряване на кръвообращението, но оттам нататък нуждите му са по-скоро практически, физически.

— Ако не открием подходящ човек, може аз да помагам с грижите, поне временно — предложи услугите си Емили. — Натрупах малко опит покрай майка ми, която също прекара последните седмици от живота си в инвалидна количка. Освен това съм квалифициран ветеринар, така че съм наясно с функциите на тялото.

— Да, но как да съм сигурен, че няма да се поддадеш на чара му? — Себастиан кимна към празните чаши от уиски и я погледна с нотка хумор в очите. — Или на лошото му влияние?

— Бъди спокоен. — Емили се въздържа да изтъкне факта, че не те двамата с Алекс, а самият Себастиан бе оползотворил уискито. — Нима е чудно, че получава кризи? Излиза ли понякога от къщата?

— Рядко, но пък и не мога да си го представя като редовен посетител на културния дом наравно с останалите местни инвалиди — на линия всяка сряда за игра на карти и чаша оранжада. Поне той така гледа на нещата. Открай време си е вълк единак. Е, това е — обобщил Себастиан, отпусвайки се върху облегалката на дивана. — Пред теб стои съпругът ти: без цензура и — поне на този етап — без пукната пара.

— Не бъди толкова самокритичен, Себастиан — прикани го Емили. — За повечето неща нямаш вина. Правиш всичко, което е по силите ти, за да помогнеш на Алекс и да спасиш бизнеса и къщата си. Не се самообвинявай.

— Благодаря ти, скъпа. Наистина оценявам подкрепата ти. Втора няма като теб. — Себастиан се наведе и я целуна нежно по устните. — Така, предлагам да се наредим на опашката за нефта заедно с другите откъснати от света и измръзнали от студ люде. Ако нямаш против, може да ми дадеш кредитната си карта, за да продиктувам данните по телефона.

— Разбира се. В дамската ми чанта на горния етаж е. Ще отида да я донеса.

Емили целуна съпруга си по оклюмалата глава и излезе от гостната. Качвайки се по стълбището, осъзна, че я обзема лекичко задоволство. Сега имаше възможност да помогне на съпруга си, както той ѝ бе помагал през изминалите месеци. Това я радваше.

-
- [1] Боже мой, боже мой... (фр.). — Б.ред. ↑
- [2] ... или предпочитате на френски (фр.). — Б.ред. ↑
- [3] На френски, благодаря (фр.). — Б.ред. ↑
- [4] Съгласен съм. — Б.ред. ↑

За една седмица положението в Блекмур Хол бе поовладяно. Снегът, който три дни не спря да трупа, а после се превърна в бабунеста ледена пързалка, най-накрая започна да се топи. Бяха им доставили нафтата предишния ден и Емили за първи път се събуди в почти обитаема стая, а не в криогенна камера.

Себастиан намери временна гледачка за Алекс от специализирана агенция. Емили не го бе виждала от деня на паническия ѝ пристъп. Всъщност, мислеше си тя, докато правеше кафе, на което възнамеряваше да се наслади в леглото си, вече се чувстваше къде-къде по-спокойна. Себастиан ѝ бе споделил колко пари ще му бъдат нужни за идните няколко месеца, и тя незабавно уреди превода по банковата му сметка. Оттогава съпругът ѝ осезаемо се поотпусна.

— Понеже така и така сме заточени в къщата, предлагам да подходим към този принудителен отпуск като към един вид импровизиран меден месец — ѝ бе казал той. — Мазето е заредено с вина, а хладилникът — с храна, в камината бумти огън и сме заедно. Като на курорт сме.

Сутрин се излежаваха в леглото, после обличаха дебели палта и нахлузваха гумени ботуши, след което тръгнаха смело към селото за стабилна английска закуска в някое ресторантче. Често на връщане се погваха един друг със снежни топки и пристигаха у дома оживени от свежия мразовит въздух. Вечерите прекарваха сгушени пред камината с по чаша вино от избата, разговаряха и се любеха на воля.

— Невероятно красива си — казваше Себастиан, обсипвайки голото ѝ тяло с целувки на светлината от огъня. — Безкрайно щастлив съм, че се ожених за теб.

Когато снегът започна да се топи предишната сутрин, Себастиан я заведе в близкото градче Молтън, за да презаредят поизтънелите хранителни запаси. Емили беше настояла да кара ленд ровъра на връщане, което се беше оказало ужасяващо преমেждие за човек,

непривикнал към шофиране по заледени пътища, да не говорим, по лявата лента на шосето.

— Важно е да се научиш, скъпа моя — уверяваше я Себастиан, докато Емили караше със скоростта на охлюв. — Все някак трябва да излизаш по време на професионалните ми ангажименти в Лондон.

Емили направи кафето и огледа доволно кухнята. Изпрала беше мръсните пердета, които преди загрозяваха прозорците, а сега ги красяха, и беше поставила ваза с цветя върху излъсканата чамова маса. В един шкаф беше намерила приказен бяло-син порцеланов сервиз, който сега украсяваше рафта над кухненската печка. Слънцето, почти напълно разтопило остатъците от леда, надничаше през прозореца, докато Емили се качваше към горния етаж с чашите кафе. Хрумна ѝ, че със Себастиан може да поосвежат кухнята — един слой игличеножълта боя щеше да я преобрази из основи.

Шмугна се под завивките при съпруга си и му подаде топлото кафе.

— Добре ли спа? — попита я Себастиан, надигайки се върху възглавницата си, за да поеме чашата.

— Да. Май къщата започва да ми допада — отбеляза Емили. — Като някоя застаряла самотна леля е — нужни ѝ бяха само малко грижи и любов.

— И, да не забравяме, купища пари — добави Себастиан. — А като стана дума, снегът вече се постопи, ти си намери местенцето, така че май е време да отскоча до Лондон. Ще се справиш ли няколко дена без мен? Алекс като че ли е доволен от новата си гледачка и едва ли ще те безпокои. Може да те взема с мен, но пък ще работя плътно и няма да ми остава нито време, нито енергия за теб. Ще те отегча до смърт.

— Къде отсядаш в Лондон? — поинтересува се Емили.

— Ами обикновено нощувам в стаята за гости на един приятел. Като кибритена кутийка е, но, така или иначе, не се задържам много в нея — обясни Себастиан.

— Колко дни ще отсъстваш?

— Ако потегля утре рано сутринта, вероятно ще са ми нужни не повече от три дена. Ще се върна в петък вечерта — обеща той. — Естествено, джипът ще бъде на твое разположение, в случай че времето пак се влоши. Имам си една таратайка, с която се придвижвам до гарата. Пък следващия път може и ти да дойдеш с мен.

— Добре — съгласи се Емили, мъчейки се да прикрие опасенията си, че Себастиан я оставя сама с непредвидимия си брат и с влакчето на ужасите, както възприемаше джипа му. — Дойде ми на ум да преобоядисам кухнята. Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не. Така или иначе, ще трябва да отскоча до банката. Можем да си изберем боя от железарския магазин на връщане. — Себастиан се обърна да я погали по бузата. — Безценно съкровище си, Емили, да знаеш.

Себастиан отпътува за Лондон рано на следващата сутрин. Определила задачите си за деня, включително боядисването на кухнята, Емили слезе тананикайки си на долния етаж да сложи кафето. После се хвана на работа.

До обед успя да боядиса цялата издадена част при комина, но съжали, задето не помоли Себастиан да преместят грамадния кухненски бюфет, който заемаше цялата стена. Докато хапваше сандвич, чу нечия кола да минава покрай къщата. Реши, че е бил пощальонът. След като се наобядва, подхвана стената около мивката.

— Привет отново! — чу тя някой да я поздравява на френски и когато се обърна, видя Алекс в инвалидната му количка на входа на кухнята. Емили се вцепени от ужас.

— Какво правиш тук? — Заради уплахата въпросът ѝ прозвуча неочаквано рязък.

— У дома съм си и такива ми ти работи — отвърна той непринудено. — Пък и сметнах за редно да те известя, че последната ми гледачка също си би камшика.

— О, Алекс! Какво направи този път? — Емили тръгна да слиза предпазливо по бояджийската стълба.

— Умолявам те! — затеатралнички шеговито Алекс. — Недей и ти да ме третираш като хлапак.

— А как да те третирам!? Тук съм едва от седмица, а вече втора гледачка капитулира! — тросна му се тя.

— Очевидно брат ми е успял да те привлече на своя страна — провлече печално Алекс.

— Съвсем не — отрече Емили на английски за допълнителна тежест.

— Харесва ми как произнасяш „съвсем не“ с очарователния си френски акцент — ухили се той.

— Не сменяй темата — върна се към френския Емили.

— Извинявай! — каза Алекс. — Така или иначе, гледачката офейка. Останахме си само двамцата.

— В такъв случай незабавно ще се обадя в агенция, за да ни изпратят заместничка.

— Чуй, Емили, умолявам те да не го правиш. Дай ми поне няколко дни свобода. Ще ми се да ви докажа, че съм напълно способен да се грижа сам за себе си. Ако се закълна да пазя поведение — никакво пиене, никакви наркотици, никакви гуляи в кварталната кръчма и тем подобни... — Алекс вдигна към нея отчаян поглед, — ще отложиш ли съдебната присъда? Запазваш си правото при първи признаци на неподчинение да свикаш подкрепленията. — Той поклати глава. — А аз определено нямам желание да се стига дотам.

Емили не знаеше как да реагира. Дали не беше най-разумно да се допита до съпруга си? Опасяваше се обаче, че той ще хукне презглава към къщи. А ако бизнесът му наистина се намираше в критично състояние, подобни отклонения щяха само да влошат нещата. Затова взе решение. Беше съпруга на Себастиан и сама щеше да се справи с брат му.

— Добре — съгласи се. — Имаш ли нужда от нещо? — Стъпи с един крак върху първото стъпало на стълбата с намерението да се върне към пипкавата работа с боядисването на горния ъгъл.

— За момента не, благодаря.

— Ако изникне, обади се. — Емили му обърна гръб, качи се по стълбата, топна четката в кофата с боя и продължи да мълчи.

Долу настъпи мълчание. Емили се съсредоточи върху движенията на четката.

— Свеж цвят. Добре си го подбрала — обади се след малко Алекс.

— Благодаря. Харесва ми как стои.

— На мен също. И тъй като, технически погледнато, кухнята е наполовина моя, май е добре, че ми харесва, не смяташ ли?

— Да.

Пак последва затишие. Кратко обаче.

— Може ли да помагам?

Емили се въздържа от саркастични забележки.

— Справям се и сама, благодаря.

— Ако искаш да знаеш, с валячето съм същински факир — заяви Алекс, надушвайки съмненията й.

— Хубаво. До мивката има едно. Сипи си боя.

Докато Емили го наблюдаваше тайничко, Алекс се придвижи до мивката, взе кутията с боя и изсипа нужното количество в плитката ваничка.

— Да започна ли оттук? — посочи той към небоядисания участък вляво от бюфета.

— Щом искаш — съгласи се Емили. — Жалко, че не мога да отместя бюфета.

— Мога да ти ударя едно рамо. От кръста нагоре съм по-жилав от повечето ходещи — похвали се Алекс. — Двамата все ще се справим някак.

— Добре. — Емили слезе от стълбата и започна да разчиства горните рафтове, а Алекс се зае с по-долните. После отместиха масивния бюфет от стената.

— Разкажи ми нещо за себе си — заговори я приятелски Алекс, когато Емили се върна на стълбата, а той подхвана избрания участък от стената.

— Какво искаш да знаеш?

— Ами най-основното: възраст, ранг и сериен номер, ей такива работи — отвърна той с усмивка.

— На трийсет съм и родом съм от Париж. Баща ми беше доста по-възрастен от майка ми и почина, когато бях още момиче. — Емили възнамеряваше да му даде малко информация, колкото да не изглежда дръпната. — Започнах работа като ветеринар, нанесох се в апартамент в Дьо Маре, а после, малко след смъртта на майка ми, се запознах с брат ти. Това е.

— Чини ми се, че претупа нещата — изкоментира той. — Като начало пропусна да споменеш, че произхождаш от едно от най-прочутите аристократични семейства във Франция. Смъртта на майката бе отбелязана дори в „Таймс“.

— От брат ти ли разбра?

— Не, със собствени усилия — призна си той. — Направих проучване в интернет.

— Щом знаеш всичко за мен, защо ми задаваш излишни въпроси? — подразни се Емили.

— Защото ми е интересно ти самата как ще се опишеш. Все пак вече сме рода — напомни ѝ Алекс. — А, честно казано, се разминаваш с първоначалните ми очаквания. Предвид потеклото ти съм изненадан, че не си се превърнала в стереотипната френска принцеска, бълваща самонадеяност заради фамилията си. Повечето млади жени от твоята класа не биха избрали професията на ветеринар или греша? По-скоро биха се вкопчили в някое заможено мъжленце, за да прекарат живота си в разходки от Карибите през Алпите до Сен Тропе.

— Да, току-що описа без грешка живота на майка ми — призна със свенлива усмивка Емили.

— Видя ли! — Алекс замахна триумфално с валячето. — Значи си избрала да съществуващ в пълна противоположност на майка си. Но въпросът е — той потърка брадичка, давайки си вид на мислител, — защо? Може би майка ти, драга ми Емили, е била толкова заета с външността и социалните си контакти, че не ѝ е оставало време за теб. Заради вечното си второ място си развила ненавист към лъскавия разточителен живот. Тя е била прототипът на шикозната францужойка и вероятно си се страхувала, че никога няма да покриеш високите ѝ очаквания. Чувствала си се необичана и пренебрегвана. Следователно страдаш от комплекс за малоценност. Затова си отхвърлила семейния си статус точно както той и майка ти са отхвърлили теб, и си решила да водиш коренно различно съществуване.

На Емили ѝ се наложи да се вкопчи в рамката на стълбата, за да не политне от нея.

— И, естествено — продължи Алекс, неудържим в проницателния си психоанализа, — когато е дошъл моментът да се спреш на професия, си избрала амплото на грижовница, в случая ветеринарен лекар, пак за да избягаш от сянката на майка си. А що се отнася до мъжете... съмнявам се да си имала много гаджета. И тогава, не щеш ли, на сцената излиза брат ми, рицарят в блестящи доспехи, и ти хлътваш...

— *Достатъчно!* Престани! Как може да разправяш такива неща, без да ме познаваш? — Емили се тресеше неконтролируемо, а стълбата се олюляваше под краката и. Слезе, за да не се пребие, и отиде до Алекс. — Как *смееш* да ми говориш така? Нищо не знаеш за мен! Нищичко!

— Охо — ухили се Алекс, — май разбудих горделивата френска принцеса, дето се спотайва в душицата ти, и не ѝ даваш да си покаже нослето навън.

— Казах *достатъчно!*

Преди да успее да се овладее, Емили стрелна инстинктивно ръка и зашлеви Алекс. Плесницата отекна между стените на кухнята. Емили се вцепени, шокирана от постъпката си. За пръв път в живота си посягаше някому.

— Ох! — Алекс потърка с длан зачервената си буза.

— Извинявай. Не биваше да го правя — побърза да каже Емили, жестоко засрамена.

— Няма нищо, заслужих си го. — Алекс изглеждаше поусмирен. — Както винаги, прекалих. Моля те да ми простиш, Емили.

Без да каже и дума, Емили се въртна и излезе от кухнята. Стигна до фойето и хукна по стълбите. Тръшна запъхтяна вратата на спалнята си, заключи я и се метна върху леглото.

Зарови лице в матрака и зарίδα. Чувстваше се разголена, изложена на показ... как имаше очи да ѝ говори по този начин? Да си играе с нея, сякаш чувствата ѝ бяха карти, с които можеше да я унижава?

Що за чудовище беше?

Емили покри главата си с възглавница, обмисляйки да се обади на Себастиан и да му заяви, че не може да остане в къщата, че тръгва за Лондон. Щеше да стигне до гарата с ленд ровъра, да се качи на влака и до няколко часа да е в утешителната му прегръдка.

Не и не, каза си. Бяха я предупредили за Алекс; не биваше да позволява на един манипулатор, макар и обигран, да си играе игрички с нея и да я принуждава да търчи като разсърдена хлапачка към съпруга ѝ, който и бездруго бе затрупан с грижи. Трябваше да се справи сама, по един или друг начин... Алекс не беше нищо повече от едно отегчено момченце, което си доставяше удоволствие, провокирайки околните. А щом се очертаваше да присъства неизменно в бъдещия ѝ съвместен живот със Себастиан, непременно трябваше да се справи с положението.

Облекчена от логиката на разсъжденията си, но и същевременно капнала от яростта, Емили потъна в сън.

Но не и преди да осъзнае, че всичко, което бе казал Алекс, си беше самата истина.

Събуди се по мръкнало дезориентирана и неотпочинала. Погледна ръчния си часовник и видя, че е малко след шест. Слезе тихомълком до долния етаж, светвайки лампите по пътя си и надявайки се, че Алекс се е върнал в апартамента си. Отвори плахо кухненската врата и ѝ направи впечатление, че бояджийските четки бяха прилежно измити и подредени да съхнат. На фруктиерата върху масата имаше бележка.

Скъпа Емили,

Ужасно съжаляват, че те разстроих. Както обикновено, действах необмислено. Позволяваш ли да започнем на чисто? За да ти се извиня, сготвих вечеря. Заповядай в моя апартамент, когато ти е удобно.

Искрено твой

Алекс

Емили въздъхна и се стовари тежко в стола до масата, чудейки се как да откликне. Бележката очевидно приканваше към помирение. Всъщност, колкото и антипатичен да ѝ беше, щом предстоеше да живеят под един покрив, все някак трябваше да разсеят напрежението помежду си. Освен това, размишляваше, докато си правеше чай, нищо лошо не бе казал по неин адрес. Вбесяваше я самият факт, че си бе позволил такава фамилиарност, без да са толкова близки. Едва се бяха запознали, а сякаш я познаваше от години... точно това я беше изкарало извън нерви.

А и всъщност Емили нямаше представа, дали Алекс действително беше способен да се грижи за себе си. Докато пийваше чай, взе решение, че още на следващия ден ще се свърже с агенцията и ще му уреди друга гледачка. Себастиан беше оставил номера им до телефона за всеки случай. Тази вечер обаче поне трябваше да провери как е. Нищо не я задължаваше да остане за вечеря с него. Въпросната

„вечеря“ вероятно представляваше фасул от консерва върху препечена филийка.

Стационарният телефон иззвъня и Емили стана да вдигне.

— Ало, скъпа, аз съм.

— Здравей, „аз“. — Емили се усмихна, като чу гласа на съпруга си. — Как я караш? Добре ли е в Лондон?

— Натоварено е. Още не мога да се преборя с купищата документи, които с месеци събират прах върху бюрото ми. Просто исках да проверя дали всичко е под контрол вкъщи?

След кратка пауза Емили отговори внимателно:

— Да, всичко е под контрол.

— Алекс не ти ли е създавал проблеми?

— Не.

— И не ти пречи, че си самичка?

— Е, липсваш ми, но се оправям. Започнах с боядисването на кухнята.

— Прекрасно. В такъв случай ти желая спокойна нощ. Имаш мобилния ми, ако ти дотрябвам. Утре пак ще се чуем.

— Добре. Не се преуморявай.

— Няма начин, но поне е за добра кауза. Обичам те, мила.

— И аз те обичам.

Емили върна слушалката върху вилката и се подготви психически за срещата с Алекс. Докато вървеше по коридора към източното крило на къщата, се питаше какво ли ще открие. Вратата на апартамента беше открената. Пое си дълбоко дъх и почука плахо.

— Влизай! В кухнята съм.

Тя бутна вратата и се озова в малко антре. Следвайки гласа на Алекс, сви вдясно и влезе във всекидневната. Потресаващият безпорядък, който си беше представяла, не можеше да е по-далеч от истината. Стените на помещението бяха боядисани в гълъбовосиво, а прозорците — покрити с бисквитени на цвят ленени пердета. Огънят бумтеше игриво в камината между две високи до тавана библиотеки, чиито обитатели бяха подредени в безупречен строй. На едната стена имаше удобен на вид модерен диван, над който бяха подредени няколко рамкирани черно-бели литографии. Два реставрирани елегантни викториански стола заграждаха камината. Над нея висеше

внушително огледало с позлатена рамка, а в средата върху лъсната до съвършенство масичка за кафе имаше ваза със свежи цветя.

Толкова неочаквана беше спретнатата, изтънчено подредена стая — особено на фона на занемарената, рухваща къща, — че Емили изпита застрашително чувство на нереалност. От скрити колони се носеше деликатната мелодия на класически концерт, елегантно допълвайки уютната обстановка.

— Добре дошла в скромните ми покои — приветства я Алекс откъм вратата в отсрещния край на стаята.

— Тук е... великолепно — не се въздържа Емили. Мислеше си, че и тя самата би обзавела стаята си по същия начин.

— Благодаря ти. Теорията ми е, че ако човек е принуден да прекара целия си живот между четири стени, то поне трябва максимално да облагороди килията си. Съгласна ли си?

Емили успя единствено да кимне, преди Алекс да добави:

— Емили, ужасно съжалявам за одева. Държах се непростимо грубо. Обещавам да не се повтаря. Не си го заслужила с нищо. Дали би било възможно да забравим за случилото се и да продължим напред?

— Да. Аз също държа да се извиня, задето те ударих.

— Напълно разбираемо е. Май много ме бива да изкарвам хората от нерви. А и, да си призная, понякога го правя целенасочено. Навярно от скука — въздъхна Алекс.

— Тоест доставя ти удоволствие да подлагаш околните на изпитание? — изстреля Емили. — Да ги изваждаш от релси? Да им прилагаш шоковата си тактика на болезнено дръзка прямота? С цел да сразиш самотнението им, да свалиш гарда им, да се сдобиеш с надмощие?

— Браво, мадам. — Алекс я гледеше с новозародило се уважение. — Е, след този пронизителен контраудар в добавка към плесницата от днес следобед бих казал, че сме квит, не мислиш ли?

Той протегна ръка.

Емили се приближи и тържествено я стисна.

— Квит.

— Видя ли сега? Вече успях да изкарам наяве скритата ти борбеност. Вместо да вдигнеш ръце, прие предизвикателството ми.

— Алекс...

— Да — прие упрека ѝ незабавно, — край на психоатаките. Което ми напомня, че имам чудесна бутилка „Распай Ай“, предвидена за специални случаи. Желаш ли чашка?

При спомена за виното от долината на река Рона, което често бе присъствало на семейната трапеза, усети кадифения му вкус върху небцето си.

— Да, бих пийнала малко — прие тя поканата му.

— Прекрасно. И бъди спокойна, няма да ти правя компания. Уверявам те, имам пълен контрол над алкохолния си прием. Въпросът е, че животът е много по-забавен с вино в кръвта, естествено, в умерени количества. Всъщност, ако погледнеш историята, открай време придружава предците ни в житейския им път. — Алекс обърна количката и се запъти към кухнята. — Дори Исус е бил възхвален, задето превърнал водата във вино. А от Средновековието, та чак до викторианската епоха е битувал навикът човек да гаврътне едно силно питие на закуска, както ние правим с кафето. Водата не е била годна за пиене — разнасяла е смъртоносния коремен тиф, после пък — бацила на Черната смърт или някой друг паразит, който разяжда стомашната лигавица. Така започнали да се квасят по цял ден и до вечерта вече се търкаляли като свине — изкиска се той.

— Май си прав — усмихна се Емили.

— Пък и какво лошо има да посмекчи човек суровата действителност от време навреме? — попита Алекс. — Реално погледнато, животът е просто изморително дълго пътуване към смъртта. Защо да не го направим максимално приятно?

Емили бе последвала домакина си в малката, но модерна ергономична кухня. Шкафовете от стъкло, неръждаема стомана и бял ламинат блестяха от чистота. Върху ниския плот в центъра на помещението стоеше отворена, но недокосната бутилка вино.

— И все пак трябва да си знаем мярката — погледна го многозначително тя.

— Така е. А именно в тази насока съм се провалял доста пъти — призна си Алекс. — Но това е в миналото. Както сама виждаш, понастоящем леко съм се вманиачил в реда. Такъв е тонът на живота ми в момента и не се оплаквам.

— И какъв е този „тон“?

— Добър въпрос. — Алекс се зае да сипва вино в две чаши. Подаде едната на Емили. — Тонът е такъв, какъвто го изсвириш. Метафората позволява доста тълкувания. Но в моя случай, като се има предвид, че прекарах, или по-скоро — пропилях младините си, без да достигна дори „до“, да не говорим за „ре“, поради причини, които ще обсъдим някой друг път, тонът на сегашния ми живот — моето „ми“, ако щеш, е овладяването на ситуацията. А към нея се причислява и околната ми среда. — Алекс отпи от чашата си. — Между другото, проявя ли дори най-беглите признаци на опиянение, можеш най-спокойно да се изплъзнеш от лапите ми, да се върнеш в музея в епохата на Едуард и повече да не ме погледнеш. Така че няма от какво да се боиш.

— Не се боя от теб, Алекс — заяви твърдо Емили.

— Хубаво. — Алекс ѝ отправи един от пронизателните си погледи и вдигна чаша за тост. — Пия за брака ви.

— Благодаря ти.

— И за новото начало с моя милост. И да си дойдем на думата — заложих на това, че си французайка и че би се съгласила по-скоро на британско гражданство, отколкото на вегетарианство. Затова съм приготвил по една сочна пържола.

— Благодаря ти.

Алекс отвори хладилника и извади на плота две мариновани говежди пържоли. Врътна се с количката към ниската печка, която вече жужеше, очевидно предварително включена, и провери температурата.

— Мога ли да помогна с нещо? — предложи Емили.

— Не, благодаря, просто се любувай на виното. Салатата е готова. Имаш ли нещо против да вечеряме тук? Трапезарията е прекалено церемониална.

— Имаш трапезария?

— Разбира се — вдигна вежди Алекс.

— Не, нямам нищо против. Как си набави храната? — поинтересува се тя.

— Не си ли чувала за доставки по домовете? — отвърна ѝ с усмивка той. — Обаждам се в местния магазин, продиктувам им списъка си с продукти и те ми ги доставят.

— Полезна информация — каза Емили, още по-объркана от неочакваната практичност на Алекс. — А какво изобщо не можеш да

правиш сам?

— В ежедневието се справям с почти всичко, затова толкова се изнервям, когато Себ ми натрапва гледачки. Безспорно в началото бях доста зле и имах нужда от целодневни грижи. През изминалите две години обаче смогнах да се приспособя към положението си и значително заякнах от кръста нагоре, благодарение на което мога сам да се придвижвам и да се вдигам от количката — обясни Алекс. — Признавам си, случвало се е да не преценя възможностите си и да се приземя по задник на пода, но за радост подобни инциденти вече са рядкост. — Алекс прибави дресинга към салатата и я сервира на масата. — Дразни ме най-много това, че ми отнема сума ти време да върша най-обикновени действия. Ако, когато си лягам, се усетя, че съм си забравил книгата във всекидневната, трябва да се върна в количката, да се придвижва дотам и обратно и после пак да се вмъкна в леглото. Къпането и обличането също не са фасулска работа. И най-обикновеното ежедневно действие трябва да се планира като военна операция. Но тъй като човешките същества сме изключително приспособим вид, мозъкът ми се е препрограмирал спрямо необичайните условия и съм си изградил сносна рутина.

— Смяташ ли, че можеш да се справяш без гледачка?

— Емили, погледни ме. — Алекс разпери ръце. — Седя си в спретнатия ми апартамент и ти готвя вечеря. Сам-самичък. Опитвам се да го втълпя на Себастиан, но той не ще и да чуе.

— Вероятно защото го е грижа за теб и не иска да пострадаш.

Алекс въздъхна:

— Май е най-добре да сключим пакт за мълчание по въпроса за брат ми и за мотивите му. Налагаме вето върху темата и си гледаме живота.

— Не виждам как може да го критикуваш. Толкова пари е похарчил, за да ти подсигури удобно съществуване, докато той самият обитава къща, която спешно се нуждае от ремонт.

Алекс се подсмихна иронично:

— Да, както вече казах, най-добре е да избягваме темата за брат ми. А сега предлагам да се настаниш на масата, докато сервирам.

Вече клонеше към единайсет и половина, когато Емили пожела на Алекс лека нощ и отвори вратата, отправяйки се към другото крило на къщата, чиято неприветливост бе още по-очевидна в сравнение с модерния уют на апартамента. Докато изкачваше стълбището към стаята си, се почувства като Алиса, току-що завърнала се от Огледалния свят.

Отоплението в основната част на къщата беше спряло още преди часове и спалнята ѝ беше същински хладилник. Емили се съблече възможно най-бързо и се пхна под одеялата. Хич не ѝ се спеше обаче — съзнанието ѝ кипеше от въодушевление след прекия контакт с един очевидно брилянтен ум.

След като божественото южно вино ѝ оказа успокоителния си, разпускащ ефект, двамата с Алекс се впуснаха в разговори за Париж, където той бе прекарал две години, и за любимите им френски писатели. После преминаха към музика и наука и Емили остана възхитена от всестранно развития интелект на Алекс.

Когато изказа възторга си, той просто сви рамене безстрастно:

— Едно от преимуществата на това да си без пукната пара в някоя световна столица е, че най-добрите местенца, където можеш да се скриеш от студа и да убиеш малко време, са музеите, галериите и библиотеките. Освен това съм прокълнат с фотографска памет. — И той се подсмихна на подозрителния ѝ поглед. — Помня като слон, нищо не ми убягва. Приеми го като предупреждение, Емили.

Спомни си как след вечеря Алекс се прехвърли ловко от инвалидната количка върху дивана, добивайки вид на напълно нормален мъж, с изключение на странния ъгъл, под който стояха краката му от коленете надолу. Чак тогава ѝ направи впечатление колко висок е всъщност, и сподели откритието си с него. Той потвърди мнението ѝ и обясни, че бил висок точно един и деветдесет и че повечкото сантиметри му осигурявали по-голяма достъпност.

Тайничко Емили намираще Алекс за много привлекателен мъж. Всъщност доста по-симпатичен от брат му. С този си външен вид, непреодолимото си обаяние и острия като бръснач ум навярно бе покорил стотици женски сърца преди катастрофата. Парализирането на краката му определено не се бе отразило върху вродената му мъжественост. В никакъв случай не бе жертва.

Емили се помъчи да си представи, че анатемосващото описание на Себастиан съвпада с образа на увлекателния зрял мъж, с когото току-що бе вечеряла, но без резултат. После си припомни и първата им среща, когато спокойно и вещице бе ѝ помогнал при паническия ѝ пристъп.

Е... кой беше *истинският* Алекс Карадърс тогава?

Емили се зачуди какво ли му е било на съпруга ѝ да израсне рамо до рамо с по-малкия си брат, който както Фредерик от историята на Жак вероятно го е превъзхождал във всяко едно отношение.

Сутринта, когато слезе да си направи кафе, Емили се учуди, че завари Алекс в кухнята. Вече беше боядисал с валячето долната половина на стената зад бюфета.

— Добро утро, поспаланке — поздрави я той бодро.

Емили се изчерви от срам, съзнавайки, че се е появила пред него по нощница, плетения пуловер на Себастиан и чифт дебели вълнени чорапи. Но все пак не беше очаквала да се срещнат.

— Едва осем и половина е — каза отбранително и отиде да включи котлона.

— Знам, просто те дразня. Едно от неудобствата на това да имаш безчувствени тояги вместо крака са неволните конвулсии нощем, заради които доста будувам. Интересното е, че напоследък изпитвам странно гъделичкане, което може да говори за възвръщането на част от чувствителността. Според докторите е добър знак.

— Прекрасна новина! — Емили се облегна на мивката с лице към него. — Какви бяха първоначалните прогнози?

— Ами обичайното — отвърна Алекс небрежно. — Че нервите в гръбначния ми стълб били увредени, че не се знаело дали чувствителността в краката ми изобщо ще се възстанови, но че шансовете били минимални. Дрън-дрън, та пляс.

— Не ти ли казаха, че има поне някаква възможност да проходиш отново?

— Не, разбира се, не биха си го позволили. В лекарската професия е подсъдимо да даваш празни надежди, скъпа моя — усмихна се Алекс. — Но вместо напева на дебелията си тиква послушах съвета на чичо доктор и редовно ходех на физиотерапия в болницата, а после продължих с упражненията и вкъщи.

— Значи има вероятност да се възстановиш напълно? — попита Емили.

— Съмнява ме, но надеждата умира последна и такива ми ти работи... И така, понеже от тъмна доба се бяхтя като роб, май съм си

заслужил поне една чаша кафе, не мислиш ли?

— Разбира се. — Емили заля кафето във френската преса с вряла вода и извади две чаши от шкафа.

— Както можеш да се досетиш, горната част на стената е за теб. Не съм особено обигран в катеренето по стълба — рече със самоиронична усмивка Алекс. — Добре ли спа?

— Да, благодаря. Алекс? — подхвана тя колебливо, докато чакаше кафето.

— Да, Ем? Позволяваш ли да те наричам така? Отива ти. Погалено е някак.

— Щом искаш. Мислех си как описанието на Себастиан не се припокрива с поведението ти на снощната вечеря.

— Просто давам на брат ми каквото иска — сви рамене Алекс.

— Какво искаш да кажеш с това, за бога? Да не би да твърдиш, че Себастиан „иска“ да се държиш лошо? — учуди се тя.

— Знаеш, че съпругът ти не е от любимите ми теми за разговор — поклати пръст Алекс. — Особено рано сутрин с жълта боя под ноктите.

— Затова ли постоянно лазиш по нервите на гледачките, докато не си съберат багажа? — настоя Емили.

— Ем — въздъхна Алекс, — нали се разбрахме, че няма да говорим по този въпрос. Единствено ще кажа, че тъй като не ги искам и дори нямам думата в избора им, все някак трябва да се отърва от тях, нали така? Няма как да попреча на Себастиан да ми ги води вкъщи. Както ти споменах снощи, напълно способен съм да се грижа за себе си.

— Напълно сигурен ли си, че можеш да се справяш сам?

— Не започвай и ти, моля те. — Той вдигна вежди. — Не заслужавам снизходително отношение след безупречното си представление пред теб снощи.

— Така е, но Себастиан ми повери контрола и...

— Ем — намеси се Алекс, — никой, най-малкото пък ти, няма контрол над мен. Брат ми може и да си въобразява разни неща, но както сама видя по време на краткия си престой досега, имам ужасния навик да разбивам илюзиите му.

— Алекс, опитвам се да кажа — продължи Емили, — че ако не постъпя, както знам, че би постъпил съпругът ми, и ти се случи нещо,

може никога да не ми го прости.

— Давам ти дума, Ем — каза Алекс, най-накрая придобил сериозен тон. — Нищо няма да ми се случи. А сега, в името Господне, спри да се суетиш и ми сипи една чаша кафе.

След час Алекс смотолев, че имал някаква работа, и се прибра в апартамента си. Емили довърши горната част на стената, после мацна пропуснатите местенца с върха на четката. Докато отмиваше боята от ръцете си, погледна през прозореца над мивката и видя как крехката бледозелена трева започва да наднича изпод бързо топящия се лед. След дългите дни, прекарани между стените на къщата, идеята да се поразходи наоколо и да опознае пейзажа ѝ се стори много примамлива.

Излезе през задната врата и слънцето я приветства с ярки лъчи. Симетрично засадената градина, в която се озова, навярно изглеждаше приказно през лятото. Прекоси я и мина през дървена портичка, която водеше към овощната градина. Старите дървета стърчаха голи, сякаш отдавна простили се с живота, но замръзналите изгнили плодове по земята говореха друго.

Когато стигна до очертаванията на тревен тенис корт, видимо занемарен от години, Емили осъзна, че къщата е разположена върху една от живописните извивки на хълмиста долинка. На хоризонта се очертаваха тъмните силуети на по-високи върхове и зъбери. Тя продължи разходката си и установи, че около имението се простират пасища, където очевидно, ако се съдеше по замръзналите изпразнения около краката ѝ, бродят овце. Когато се изкачи върху една тревиста могила, Емили с облекчение установи, че наистина е попаднала на красиво, макар и пустеещо кътче на света.

По-късно същия ден проведе няколко телефонни разговора с Франция. Налагаше се да отиде в имението в близките седмици. Освен че трябваше да се срещне с архитекта и строителите, държеше на всяка цена да присъства, докато работниците преместваха книгите на баща ѝ на съхранение, преди да започнат истинските ремонтни дейности.

Докато пиеше чаша чай в кухнята, се замисли дали не е редно да върне жеста на Алекс и този път тя да го покани на вечеря. Загадката около взаимоотношенията на двамата братя и враждебността помежду

им не спираха да я глождят. А нима имаше по-подходящ момент да я разнищи отсега, когато Себастиан отсъстваше?

Емили почука на вратата на апартамента му и завари Алекс пред компютъра в образцовия му кабинет.

— Прощавай, че те безпокоя, но бих искала да те поканя на вечеря. Тъкмо ще ми помогнеш да върнем бюфета на мястото му.

— С удоволствие — кимна той. — До после — добави, като й махна, очевидно погълнат в работата си.

— Много си красива тази вечер — възхити се Алекс, когато влезе в кухнята. — Тюркоазеният пуловер се връзва отлично с цвета на кожата ти.

— Благодаря — отвърна Емили, махвайки свенливо с ръка. — Дали първо да не преместим бюфета, за да разчистя кухненската маса и да сервирам на нея?

— Остави на мен.

Пред смаяния поглед на Емили Алекс премести бюфета сам-самичък, без дори да се напругне. После подреди порцелановите съдове върху долните рафтове, докато тя се зае с горните.

— Готово! — Емили огледа кухнята със задоволство. — Не изглежда ли по-добре?

— Направо светна. Почти ми се прииска да заживея тук — усмихна се Алекс. — Бива си те за домакия, а, Ем?

— Просто ненавиждам сивотата. Обичам край мен да е слънчево и свежо — сподели тя.

— Не се и съмнявам, след като си прекарала голяма част от живота си в Южна Франция. Та откъгнах още една бутилка хубаво вино, понеже знам, че избата е на доизпиване, така да се каже. А, нося ти и развлекателно четиво. — Алекс извади малка книжка от страничния джоб на количката и й я подаде. — Предполагам, че са творение на твоя роднина, и реших, че ще проявиш интерес. Много са симпатични, макар и наивни.

Докато Алекс отваряше виното, Емили заоглежда любопитно вехтия тефтер с кожена подвързия. Отвори на първата изписана на френски, пожълтяла страница и се опита да разчете почерка.

— Стихотворения са — изтъкна очевидно Алекс. — Почеркът е неразбираем, нали? С часове съм се мъчил да ги разчета. Нося ти ги в напечатан вариант. — Алекс ѝ даде няколко листа хартия. — Все едно ги е писало петгодишно дете и някои в действителност са дело на поетесата като съвсем млада. С годините обаче се развива в истински талант. Прочете ли името под всяко стихотворение?

— София дьо ла Мартиниер! — изрече на глас Емили, вперила недоумяващ поглед в Алекс. — Откъде ти изпадна тефтерът?

— Преди няколко седмици Себ взе една книга от библиотеката; на тема френски плодове, ако не ме лъже паметта. Каза, че намерил тефтера скътан зад нея, и ми постави задачата да дешифрирам написаното вътре. Знаеш ли коя е София дьо ла Мартиниер?

— Да, София е леля ми, сестрата на татко. Той не говореше много за нея, но започнах да се запознавам с историята ѝ при последното ми посещение в имението. Била е сляпа.

— Аха! — повдигна вежди Алекс. — Това обяснява нечетливия почерк.

— Казваш, че Себастиан е открил тефтера заедно с книга за френските плодове?

— Точно така.

— Жак, старецът, който ми разказа за приятелството между баба ти и София по време на войната, каза, че Констанс е описвала с помощта на специализирана книга формите и текстурите на плодовете, за да ги рисува София. После започнала да пише и поезия. Може би Констанс е донесла и двете книги в Англия след края на войната.

— Ама че вдъхновяваща история.

— Наистина. Знаеш ли къде се намира книгата за овощните дръвчета? Ще ми бъде интересно да я разгледам.

— Не съм я виждал, откакто Себ я взе от библиотеката — заяви Алекс с неочаквано резервиран тон. — Имай предвид, че нямам достъп до горните рафтове, може и там да е.

— Ще я потърся и ако не успея да я открия, ще питам Себастиан, когато се прибере. — Емили отново се съсредоточи върху стихотворенията. — Прекрасни са. Дори е отбелязала на каква възраст е написала това. — Емили му посочи подписа. — Била е едва на девет. Става дума за нещата, които е искала да види. Толкова е... — Емили поклати глава, трогната почти до сълзи. — Толкова е тъжно.

— Това ми е любимото. — Алекс запрелиства тефтера, докато не откри стихотворението. — „Светлината зад прозореца“. В простотата си постига някак елегантно звучене, а и ми харесва как е римувано. Ем, ще ми разкажеш ли какво си научила за времето, което баба ми е прекарала във Франция? Много ми е интересно.

Докато готвеше ризотото, Емили му предаде разказа на Жак. Алекс я слушаше съсредоточено и ѝ задаваше въпроси, когато не разбираше нещо.

— Дотук стигнахме с историята — обяви Емили, сервирайки ризотото. — Голямо съвпадение е, че след толкова години семействата ни отново са свързани.

— Да — съгласи се Алекс с вилица в ръка, — удивително е.

Долавяйки ироничната нотка в гласа му, Емили го стрелна с поглед:

— Какво искаш да кажеш с това? Ако си мислиш, че Себастиан е имал таен мотив да осъществи връзка със семейството ми, жестоко се лъжеш. По чиста случайност се срещнахме в Гасен по време на работното му посещение в департамента Вар. Разпознал ме е от снимките във вестниците. Още на първата среща ми разказа за връзката между семействата ни.

— Чудесно. В такъв случай не виждам проблем.

— Именно. Няма проблем — отсече Емили.

— Тогава да продължаваме вечерта по план, става ли? — предложи Алекс.

След пререканието обаче вечерята им далеч не протече в приятелския дух на предишната. Помежду им витаеше осезаемо напрежение. Алекс си тръгна веднага след като се нахрани, а Емили се качи в стаята си с чаша горещ шоколад.

Нямаше причина да се съмнява в мотивите на съпруга си, размишляваше тя, облегната на възглавниците с топлата чаша между дланите си. Независимо от фактите около първата им среща важното беше, че се бяха влюбили и бяха скрепили връзката си с брак.

Лежейки в леглото с откровените мечтателски стихотворения на София пред себе си, Емили се питаше защо ли баща ѝ не обичаше да говори за по-малката си сестра. Като малка по някаква случайност бе научила за съществуването на София покрай картината, закачена на стената в парижкия кабинет на баща ѝ. На платното бе изобразена

прелестна млада дама с дълги златисти коси, усмихващи се тюркоазени очи и персийска котка в скута ѝ.

— Коя е тя, татко? — бе полюбопитствала.

Едуар се бе замислил, преди да отговори.

— Сестра ми — леля ти София, Емили.

— Колко красива е само.

— Да, красива беше.

— Умряла ли е?

— Да.

— Как е умряла, татко?

— Не ми се говори за това, Емили. — Лицето на баща ѝ бе притъмняло от мъка.

И май в онзи момент, спомняше си Емили, в очите му бяха блеснали сълзи.

На следващата сутрин Емили, въоръжавайки се с всичкия си кураж, се престраши да тръгне с джипа към Молтън, за да напазарува продукти за уикенда. Влакът на Себастиан щеше да пристигне на гарата в Йорк в девет вечерта и можеше да го очаква вкъщи към десет. Като го видя на вратата, Емили се хвърли в обятията му, преливаща от радост.

— Как мина? — попита я той.

— Нормално — отвърна тя, теглейки го към кухнята. — Е, одобряваш ли?

Себастиан огледа прясно боядисаното помещение.

— Да, като нова е — отбеляза доволно. — Как, за бога, успя да преместиш бюфета сама?

— Алекс ми помогна.

— Алекс ли? — Лицето на Себастиан видимо се помрачи. — Каква работа е имал тук? Нали не ти е създавал главоболия? Кажичестно.

— Не. Държа се съвсем прилично. Имам много да ти разказвам, но ще оставим приказките за утре. Гладен ли си? Направила съм супа, а и купих пресен хляб.

— Звучи чудесно — каза Себастиан и седна на масата. — Бих изпил и чаша вино, ако има.

— Има. — Емили извади бутилката, която бе донесъл Алекс предишната вечер, и му сипа чашка.

— Много е добро — похвали го той. — Едва ли си го купила от супермаркета?

— Не, Алекс го донесе. Та кажи сега — побърза да смени темата Емили, решена да не прекарва първата вечер със съпруга си в разговори за брат му — как са нещата в Лондон?

— Ами както ти докладвах по телефона, голяма каша е, но напредвам лека-полека. Днес почти цял ден подновявам връзките си с клиентите от списъка ми. Даже май ще ми се наложи да отскоча до Франция следващата седмица. Клиентът, с когото работех, когато се запознахме, още проявява интерес и мисля, че ще му намеря платно на Пикасо в едно имение близо до Маншон.

— Това е недалеч от Гасен — подскочи радостно Емили. — Какво ще кажеш да те придружа?

— Чудесна идея, но само дето ще биеш път — отивам и се връщам. Пък и нали уж вече си планирала пътуването си до Франция?

— Така е — съгласи се Емили. — Просто много ми липсва — въздъхна тя.

— Не се и съмнявам. — Себастиан взе ръката ѝ в своята. — Първите ти дни в Англия не бяха особено безгрижни. Но, повярвай ми, скъпа, като започне да се запролетява, цялото място ще грейне. А, и да си призная, приятно е да знам, че ще ме посрещнеш вкъщи. Супата ти е превъзходна. Изглежда, през уикенда няма да вали, така че предлагам утре да си спретнем обиколка на забележителностите.

— Звучи чудесно — усмихна се Емили. — Странно е да живея тук без теб.

— Знам, а и преселването в Англия беше голяма стъпка. Но както вече се разбрахме, ще е само за няколко месеца, най-много година, докато решим къде искаме да се настаним за постоянно. Не знам защо, но през изминалите няколко седмици останах с впечатление, че ще ти е приятно да си дадеш почивка и да се грижиш единствено за съпруга си.

— Стига да е тук...

— Емили — въздъхна Себастиан и в гласа му се прокрадна лека нотка на раздражение, — казах ти вече, че ще гледам да съм до теб, но

за жалост и двамата ще трябва да се примиряваме с не съвсем идеални обстоятелства поне докато не възстановя бизнеса си.

Емили съжали, че бе реагирала така себично.

— Прав си, разбира се. А и след успешното ми представяне в кухнята може да ми дойде музата да поосвежа и някои от другите стаи в къщата? Като спалнята ни например?

— Защо не, всеки тип разкрасяване на позанемарения ни дом е добре дошло. Предупреждавам те обаче — започнеш ли, няма спиране. И все пак се радвам на ентузиазма ти. Ох, капнал съм от умора. Какво ще кажеш — дали да не си лягаме?

— Защо не отидеш да си вземеш една отпускаща вана, докато аз поразчистя тук? — предложи Емили.

— Благодаря ти — каза Себастиан и стана от масата. — Последните дни май ми дойдоха в повече.

Себастиан се качи горе и след малко Емили чу как вехтите тръби стенат под напора на водата. Моментално изхвърча от кухнята и тръгна по коридора към апартамента на Алекс, раздирана от вина, задето още не бе казала на съпруга си, че брат му пак е останал без гледачка, но и още неготова да понесе реакцията му. Почука на вратата и Алекс попита:

— Кой е?

— Емили. Може ли да вляза?

— Отключено е.

Алекс четеше книга на стола до камината. Като я видя, се усмихна:

— Привет.

— Здравсти. Дойдох да проверя как си.

— Сама виждаш, не съм добре: пиян съм до козирката и всеки момент ще се гътна, задавен в собствената си повръщия — подметна майтапчийски Алекс. — Предполагам, вече си известила Себ, че си нямам бавачка?

— Не, още не. Грохнал е и не исках да го стресирам допълнително. Утре ще се опитам да го уверя, че не ти трябва целодневна гледачка. Ако въпреки това продължи да твърди, че ти е нужна помощ, ще му кажа, че можеш да минеш и само с прислужница. Поне така ще си спести пари.

— Ем, аз... — Алекс повдигна вежди, мъчейки се да продължи, но след малко поклати глава. — Нищо. Благодаря ти за подкрепата. За пръв път някой да се застъпи за мен в тази къща.

— Да, но от теб зависи да докажеш на Себастиан, че ти е нужна единствено домакинска помощ — натърти тя.

— Разбира се, то е ясно, че не съм особено сръчен в лъскането на подове и оправянето на легла. Обикновено не одеялото, ами аз се озовавам в калъфа. — По лицето му се изписа усмивка. — Обещавам да слушам. И отново ти благодаря за помощта. Лека нощ.

— Лека.

На следващия ден, докато двамата със Себастиан седяха в една задушевна кръчмичка, кацнала на високо възвишение, Емили поде темата за Алекс. Над съпруга ѝ сякаш надвисна буреносен облак, след като му съобщи за напускането на последната гледачка, затова побърза да добави, че според нея Алекс може да се грижи за себе си и че трябва да му дадат шанс да им го докаже.

— Емили — подхвана с въздишка Себастиан, — колко пъти го обсъждахме вече? Много мило от твоя страна, че се опитваш да помогнеш, но според мен не си наясно колко непредвидим може да е Алекс. Ами ако пак му отпусне края с алкохола? Или пострада, когато става от количката или сяда в нея?

— Ще го заплашим, че моментално ще доведем нова гледачка, ако се случи подобно нещо. Струва ми се — продължи настоятелно Емили, — че ако разполагаше с повече свобода, нямаше да буйства толкова. А за да сме спокойни, че е в безопасност, можем да инсталираме паникбутон в главната част на къщата.

— Тоест опитваш се да ми кажеш, че ти самата си готова да се нагърбиш с отговорността за него? Понеже... — Себастиан отпи от бирата си. — ... през идните няколко месеца аз лично няма да имам време да откликвам на всички негови прищевки. А от опит знам, че няма да се броят на пръсти.

— Досега не е искал нищо от мен. Даже ми помогна с боядисването на кухнята и ми стотви вечеря.

— Така ли било? Е, очевидно е впрегнал чара си, предприемайки усилен офанзива срещу теб. Извинявай, Емили — Себастиан поклати

глава, — но съм го виждал хиляди пъти. Предупредих те, че е голям манипулатор. И като че ли е успял да те омагьоса. Може би иска не друг, а ти да се грижиш за него. Винаги е обичал да краде от мен — заяви нацупен като хлапак.

— Чуй се само, Себастиан! — Емили бе шокирана от детинската реакция на съпруга си. — Понякога ми се струва, че двамата сте един дол дренки. Изобщо не си прав. Знаем, че нямам право да се меса в отношенията ви, но защо да не пробваме известно време? Брат ти копнее за независимост и може пък да се укроти, ако я получи. Не е ли редно поне да му дадем шанс да ни се докаже?

След продължително мълчание Себастиан каза:

— Добре, предавам се. Щом така искаш, хубаво. Но не усещаш ли какво се случва, Емили? Успял е да те спечели на своя страна и ако откажа — аз ще изляза лошият.

— Благодаря ти. — Тя сложи помирително ръка върху неговата и я стисна леко. — Просто ми се ще вкъщи да цари мир. Особено заради теб, защото те обичам. Е, ще ни остане ли време да отскочим до Хауърд? Много ми се иска да посетя дома на сестрите Бронте.

Същата вечер, докато Себастиан се беше уединил в кабинета си пред компютъра, Емили навести Алекс, който вечеряше в своята кухня.

— Себастиан прие предложението ми.

По лицето на Алекс се изписа искрено облекчение.

— Имаш почитанията ми, чудотворке. Сериозно, Ем, благодаря ти.

— Предполагам, че до няколко дни ще успея да ти намеря домашна прислужница, но ако междуременно изникне нещо, не се колебай да ме повикаш.

— Защо не поседнеш при мен за половин час?

— Не мога, готвя вечеря за нас.

— Разбирам. Е, в такъв случай приятна вечер! — И Алекс забоденос в собствената си вечеря.

— Благодаря ти. И на теб.

Като се върна в кухнята, Себастиан вече беше слязъл.

— Къде се губиш? Виках те.

— Отидох да нагледам Алекс, всичко е наред — обясни Емили.

— Хубаво.

По време на вечерята Себастиан беше необичайно мълчалив.

— Добре ли си, Себастиан? — попита Емили, докато раздигаше по масата. — Струваш ми се някак... разстроен. Случило ли се е нещо?

— Не, нищо. Е, ако трябва да съм откровен, да. Ела да седнеш тук. — Себастиан потупа коляното си.

Емили го послуша и целуна нежно бузата му.

— Кажй сега.

— Така... осъзнавам, че ще прозвуча свадливо и хлапашки, но истината е, че не желая да те делия с никого.

— Какви ги говориш?

— Ами погледни какво се случва. Алекс пусна магийките си в действие и успя да те убеди, че няма нужда от гледачки. Така остава самичък, а ти все ще се чувстваш задължена да го проверяваш точно както тази вечер. Оплел те е в мрежите си, иска вниманието ти само за себе си и навярно ти пълни главата с измишльотини за жестокия си по-голям брат.

— Себастиан, лъжеш се. Алекс нито веднъж не е повдигал темата за теб — заяви твърдо Емили.

— Е, не ми е приятно, Емили. Няма как вечно да съм тук, а мога да си представя в какви задушевни игрички е способен да те ввлече. Вероятно си мислиш, че преигравам, но просто не познаваш брат ми. Като нищо ще се опита да те откъсне от мен.

— Няма как да се случи — отсече Емили, прокарайки пръсти през косата му, — само теб обичам. Просто се опитвам да помогна.

— Знам, мила — съгласи се Себастиан. — Знам и колко глупаво звуча, но Алекс е върховният манипулатор. А не искам да унищожи прекрасните ни взаимоотношения.

— Изключено е, бъди спокоен — увери го тя.

— Май не беше добра идея да те водя тук — въздъхна Себастиан, — но предвид обстоятелствата не виждам да имаме избор.

— Знаеш, че мога — ние мажем да си позволим апартамент в Лондон, Себастиан. Така ще можем да прекарваме повече време заедно и...

— Емили, сама го каза: „Мога“. — Изражението му беше напрегнато. — Съвсем наясно съм, че заможната ми съпруга има

възможност да си купи собствен остров, без това да се отрази на богатствата ѝ, но и съпругът ти си има своето достойнство. Трябва да се справя сам, колкото и да е трудно и за двама ни. — Вдигна брадичката ѝ с пръсти. — Разбираш ли ме?

— Да.

— Извинявай, че ти създавам грижи, но не искам хората да си мислят, че съм се оженил за парите ти.

— Знам.

— Чудесно. Към леглото?

В понеделник сутринта Себастиан замина за Лондон, откъдето щеше да продължи за Франция. Тъй като времето се оказа слънчево, Емили изрови старото колело от хамбара и тръгна към селския магазин. Опря возилото си на стената отпред, влезе вътре и се нареди на опашката от чакащи местни, за да говори с жената зад тезгяха.

— Ще позволите ли да закача това на дъската ви за обяви? — Емили ѝ показа известието, че се търси чистачка.

Жената взе картончето, прочете го и вдигна внезапно заинтересован поглед към Емили.

— Да, цената е една лира на седмица. Значи вие сте съпругата, дете господин Карадърс си е довел от Франция?

Йоркшърският акцент на продавачката беше толкова силен, че Емили едвам разтълкува думите ѝ. Очевидно новините се разнасяха светкавично по тези части, пък и си знаеше, че собственото ѝ произношение е с ясен френски оттенък.

— Да. Ще ви платя за две седмици — каза Емили, ровейки за монети из чантата си.

— Тъй, тъй. — Жената кимна и взе картончето. — Не чакайте голям резултат обаче. На ваше място бих пуснала обява в местния вестник.

— Така ще направя, *merci*, тоест благодаря.

Емили излезе от магазина и тъкмо се насочи към велосипеда, когато чу непознат женски глас зад гърба ѝ да я вика:

— Госпожо Карадърс?

Все още непривикнала да се обръщат към нея с фамилното име на Себастиан, Емили направи няколко крачки, преди да се усети.

— Да?

— Аз съм Норма Ърскин. Дълги години бях икономка в Блекмур Хол. Подадох молба за напускане малко преди да пристигнете.

— Да, Себастиан ми каза.

— Онзи ден ми се примоли да се върна, ама аз му рекох, че не се търпи повече и че не може да ме разубеди.

Емили запечата образа на жената в съзнанието си: пухкавичка, набита, с оживени топли очи.

— Много съжалявам, че Алекс ви е разстроил така — извини се Емили.

— Хмммм — беше многозначителният отговор. — Е, доста работи не знаете за оная къща и няма точно аз да ви ги разправам — заяви Норма. — Мога единствено да кажа, че баба им сигурно се е обърнала в гроба. Задържах се, понеже ѝ бях обещала, ама не ми останаха сили. Но да оставим тая работа настрана. Приятно ми е да се запознаем. Само се надявам да знаете в що за брак сте влязла. Няма да ви се меся повече, хубавелке.

— Наясно съм, че положението не е съвсем розово — защити се Емили.

— Още много ще има да узнавате, слушайте мен — врътна очи Норма. — Иначе свикнахте ли с живота по нашия край?

— Малко по малко, благодаря — отвърна тя учтиво.

— Елате някой път да прием по чай. Моята къща е последната вляво на излизане от селото. Ще ми бъде приятно да си побъбрим.

— Благодаря ви. Много сте любезна.

— До нови срещи тогава.

— Довиждане.

И Емили се обърна към колелото си, пропускайки да забележи състраданието в очите на Норма Ърскин.

През следващите няколко дни Емили боядиса тяхната спалня в бледорозово. Нетърпелива да подмени бодливите тежки одеяла, с които бяха спали досега, купи от Молтън пухен юрган и нови чаршафи. Свали вехтите жакардови завеси от прозорците и ги замени с ефирни муселинови, през които светлината свободно проникваше в

стаята. После претърси къщата за по-свежи картини и украси стените с тях.

Същия ден вечерта отиде да провери как се справя Алекс, и да му остави номера на мобилния си, за да ѝ звънне, в случай че изникне нещо. Заради негодуванието, което Себастиан беше изразил през уикенда, реши да избягва всякакви по-близки отношения с брат му. След като свърши с финалните щрихи в спалнята, слезе в кухнята да хапне нещо. Стационарният телефон иззвъня и тя вдигна слушалката.

— Ало?

— А, здравейте. С госпожа Ърскин ли разговарям? — поинтересува се женски глас.

— Не, боя се, че вече не е на този адрес.

— Аха. А случайно Себастиан да е там?

— Не, във Франция е.

— Така ли? При това положение ще се свържа с него на мобилния му. Благодаря ви.

Емили сви рамене и се върна към вечерята си.

— Намерих ти много симпатично момиче за чистачка — обяви Емили същата седмица.

— Фантастично — усмихна ѝ се Алекс, който седеше пред компютъра си. — Коя е?

— Казва се Джо и живее в селото със семейството си. Решила е да си даде една година почивка, преди да се запише в колеж, и да припечели малко пари.

— Е, поне не е чукнала шейсетте — оценявам разнообразието.

— Утре ще дойде да се запознаете. Моля те, дръж се прилично.

— Разбира се, Ем — съгласи се Алекс.

На компютърния екран пред него непрекъснато изникваха нови и нови прозорци.

— С какво се занимаваш?

— Търгувам.

— Търгуваш ли? На фондовата борса може би?

— Да. Но да не си обелила и дума пред брат ми. Хич няма да одобри. Най-вероятно ще ме обвини в комарджийство и ще

конфискува компютъра ми. — Алекс протегна ръце във въздуха и склучи пръсти на тила си. — Пийва ли ти се чайче?

Подтикната от чувството си за вина, задето не бе припарвала до него през изминалите дни, Емили прие поканата.

— Аз ще го направя. — И тя отиде в кухнята, която както винаги блестеше от чистота. — Със захар ли го пиеш?

— С една лъжичка, благодаря.

Докато чакаше водата да заври, тя тайничко надникна в хладилника, за да се увери, че е подobaващо зареден. Остана доволна. Дотук добре... Алекс бе удържал на думата си и пазеше поведение. Емили въздъхна с облекчение и подреди две чаши, чайника, захарницата и каничка с мляко върху подноса.

— Занеси го във всекидневната — посочи Алекс. — Няма да е зле да се откъсна от този екран.

Емили тръгна натам и той я последва с количката.

— Как се научи да търгуваш на фондовата борса? — попита го тя, сипвайки чай.

— Наслуки в интерес на истината; напълно самоук съм — обясни Алекс. — Идеалното препитание е, ако си вързан вкъщи. Ако страдаш от безсъние — също; колкото и да е часът, някъде по света все има отворена борса.

— Как ти върви?

— Нещата все повече потръгват. Търгувам от почти осемнайсет месеца и отдавна съм надскочил прага, който хората от бранша наричат „късмета на начинаещия“. В началото допусках грешки, но напоследък станах доста добър.

— Пълна невежа съм в тая област — призна си Емили.

— Доволен съм, че ми позволява да размърдам мозъка си, а и започвам да вадя добри пари. А ти как я караш? — поинтересува се той.

— Не се оплаквам, благодаря.

— Не ти ли доскучава самичка в този мавзолей?

— Намирам си работа — боядисах спалнята.

— Радвам се — кимна Алекс. — Очаквах, че ще се засичаме от време навреме.

— Просто съм заета в последно време.

— Е, какво ще кажеш да останеш за вечеря тогава? Току-що ми доставиха чуден гъши черен дроб направо от фермата.

— Много задачи ме чакат...

— Съмненията ми се потвърждават: наредил ти е да избягваш контактите с мен — отбеляза духовито Алекс.

— Не е това.

— Ясно — въздъхна той и вдигна ръце в знак на капитулация.

— Съжалявам.

— За бога, Емили — избухна Алекс, — не ти ли се струва безкрайно нелепо, че сме заточени заедно накрай света, а се храним в отделни стаи?

— Е, да — съгласи се тя.

— Добре тогава. Чакам те към седем и половина. Това ще е малката ни тайна — смигна ѝ той.

Преди да се върне в апартамента на Алекс, Емили опита да се свърже със Себастиан. Мобилният му я прехвърли на гласова поща и тя остави съобщение, но макар и с гузна съвест, му спести факта, че отива на вечеря с брат му. Не го беше чувала, откакто той замина в понеделник сутрин.

— Заповядай, влизай! — Алекс подклаждаше огъня във всекидневната. — Току-що получих чудесна новина! Една от новооткритите петролни компании, в която инвестирах преди не знам си колко време, е попаднала на нефтено находище край бреговете на Квебек.

— Браво на теб! — поздрави го Емили.

— Благодаря! — Алекс изглеждаше истински въодушевен. — Бяло или червено? — посочи той двете бутилки вино на масичката за кафе.

— Червено, моля.

— А къде е Себастиан между другото? — попита я той, връчвайки ѝ чашата.

— Във Франция.

— Май се превръщаш в сламена вдовица, а? Защо не го придружи?

— Предложих му — сподели Емили, настанявайки се на дивана, — но той ми обясни, че ще е прекалено ангажиран, а не искам да му преча, докато работи. Може би следващия път.

— Ясно — каза Алекс. — А замисляла ли си се как ще прекарваш времето си по йоркширските земи, освен да чакаш да се върне странстващото ти мъжле?

— Като че ли не. Засега все си намирам работа, пък и това положение е временно.

— Да, разбира се — отбеляза Алекс. — Наздраве! — И той отпи една глътка.

— Ами ти? Тук ли възнамеряваш да прекараш целия си живот? — попита Емили.

— Ако имам късмет — да. Обичам дома си, винаги съм го обичал.

— Тогава защо постоянно си бягал оттук?

— Това също е тема за един по-нататъшен разговор. — Алекс я погледна сериозно в очите. — Който предвид обстоятелствата май е най-добре да не се състои.

— Каж ми поне защо въпреки цялата тази... враждебност помежду ви си готов да живееш под един покрив с брат ти? Какво ще стане, ако Себастиан не успее да задържи къщата? Толкова работа има по нея...

— Емили, не ме изнудвай, моля те. Предлагам да стъпим на неутрална територия. Сключихме пакт, не помниш ли?

— Прав си. Извинявай. Просто има твърде много неизвестни и понякога това положение ме затормозява.

— Е, не аз съм човекът, на когото се полага да те просветли. — Алекс се усмихна вяло. — Огладня ли вече?

След апетитно приготвения гъши черен дроб, който събуди у нея спомени за вкъщи — беше едно от любимите ястия на баща ѝ — Емили направи кафе и отново се настаниха удобно в приятно затоплената всекидневна.

— Понякога не ти ли става самотно тук, Алекс?

— Естествено, но открай време съм си вълк единак, така че не изпитвам голяма носталгия по контактите с други хора. Като добавиш и това, че не понасям идиотите, можеш да си представиш защо не каня

гости. Тоест правя ти един вид комплимент — пошегува се той. — А не би ли описала и себе си като самотница, Ем?

— Да — призна си тя. — Никога не съм имала много приятели, защото не съм се чувствала истински комфортно почти никога. Момичетата от частното училище в Париж бяха плиткоумни лигли. В университета пък фамилното ми име като че ли внушаваше страхопочитание у околните и те често ме отбягваха.

— Не помня кой беше казал, че преди да обикнеш когото и да било, първо трябва да обикнеш себе си. Явно и двамата сме се сблъскали с този заплетен проблем. Поне за себе си мога да твърдя това с пълна сигурност — призна си Алекс.

— Както сам изтъкна веднъж доста прозорливо, смея да твърдя, винаги съм имала чувството, че разочаровам майка си. Трудно ми беше да се „обикна“, за да използвам твоя език — сподели Емили.

— Аз пък дори родители не съм имал, така че няма с какво да се оправдая — сви рамене Алекс.

— Да, Себастиан ми разказа. Да, но не забравяй, че и животът без родители си е казал своето. Поддържаш ли връзка с майка си?

— Никаква.

— Спомняш ли си я изобщо?

— От време навреме ме спохождат разни проблясъци главно покрай някои миризми. Надуша ли марихуана например, винаги се сещам за нея. Сигурно си права: генетиката ме е накарала да посегна към наркотиците — ухили се Алекс.

— Никога няма да разбере защо му е на някого да губи контрол над самия себе си. — Емили поклати глава с мрачна гримаса. — Не ми го побира умът.

— Емили, ние, наркоманите, бягаме от самите себе си. И от действителността. Всичко, което облекчава болката от живота, е добре дошло — обясни Алекс. — Тъжното е, че някои от най-интересните личности, с които съм се запознавал, са били наркозависими. Колкото по-остър ум имаш, толкова повече се замисляш върху нещата от живота; колкото повече ги предъвкваш, толкова по-безсмислено ти се струва съществуването и толкова повече ти се приисква да избягаш от целия абсурд. Важното е, че съм загърбил всичко това. Усетих се, че тръгвам по задънена улица. Спрях да се изживявам като жертва и поех

нещата в свои ръце. Минаха няколко години и почти всичко си дойде на мястото.

— Не мога да си представя какво е да израснеш без майка и баща. Макар че — въздъхна Емили — като малка все си фантазирах, че съм осиновена. Че истинската ми майка е някъде по света и е можело да ме обича или поне да ме харесва. Живеех в приказно имение с всички удобства на земята, а се чувствах толкова самотна.

— Повечето хора въздишат по онова, което не могат да притежават — коментира трезво Алекс. — Осъзнаеш ли колко празно е това желание, проумееш ли, че трябва да насочиш вниманието си към нещата, които имаш, вече си тръгнал по пътя на относителното щастие. Животът е лотария, заровете са хвърлени, а на нас ни остава да извлечем максималното от жребия си.

— Ходил си на терапия май? — вдигна вежда Емили.

— Естествено! — ухили се Алекс. — Кой не е?

— Аз — похвали се тя, като се усмихна.

— Поздравления. Да ти кажа, стигнах до заключението, че и към терапията започвам да се пристрастявам, затова я прекратих. Така или иначе, до голяма степен няма ефект. Разкрива ти защо си тръгнал в грешна посока, и обикновено посочва някой друг като виновник. В което пък виждаш оправдание да си развяваш байрака. Един терапевт дори ме увери, че съм имал право да се гневя. А аз го послушах и цяла година не спрях. Чувствах се прероден — въздъхна той, — докато не осъзнах, че съм отвратил и отчуждил всички хора, на които държах.

— Аз никога не съм се гневела — провлече умислено Емили.

— Добре ти се получи, като ме шамароса в кухнята преди известно време — подсмихна се Алекс.

Емили се изчерви:

— Прав си.

— Извинявай, това беше удар под кръста, но се опитвах да кажа, че е здравословно да избухваш от време навреме. Но не и да го превърнеш в начин на живот, както се случи с мен в един момент. Голяма работа сме хората, а, Ем? — Алекс поклати глава. — Объркано, шантаво племе.

— Изглежда, добре се познаваш — отбеляза Емили, откровено възхитена.

— Пръв приятел съм си и все пак едва ли някога ще спра да си поднасям изненади. От разюздан наркоман съм се превърнал в крайно вгълбен педант, който изпада в ужас, ако, не дай си боже, нещо смути рутината му. Но май излиза, че това е единственият ми механизъм за оцеляване. Мога да контролирам само себе си. Страх ме е да си помисля дори какво ще стане, ако пак се подхлъзна, затова страня от всякакви рискове.

— Искрено се възхищавам на дисциплината ти — каза Емили емоционално. — Алекс, надявам се, не възразяваш да попитам дали си се сближавал истински с някого?

— С жена ли имаш предвид?

— Да.

— „Сближавал“ съм се физически с цял куп жени, но с никоя не се задържахме дълго. Откровено казано, Ем, не бях способен да поддържам нормална връзка.

— Но сега, когато се чувстваш уравновесен, не ти ли се иска?

Очите му се спряха върху нейните за момент.

— Ако намеря подходящия човек, да. Ще съм много щастлив.

— Е, може би ще ти пресече пътя някой ден.

— Да, може би. — Алекс погледна часовника си. — А сега възнамерявам да се проявя като пълен грубиянин и да те изритам от къщи, понеже се налага да хвърля едно око на акциите си. Минава полунощ и борсите в Далечния изток тъкмо отварят врати.

— Боже, кога е станало толкова късно? — Емили стана. — Благодаря ти за приятната компания и вкусната вечеря.

— Пак заповядай, Ем.

— Ще ти доведе Джо — чистачката, като пристигне утре. — Емили спря до вратата. — Знаеш ли, Алекс, ще ми се Себастиан да можеше да те види в тази ти светлина.

— Брат ми ме вижда в каквато светлина си поиска. А аз реагирам подобаващо. Лека нощ, Ем.

— Лека нощ.

Двайсет минути по-късно Емили лежеше в леглото си, любувайки се на преобразената стая и размишлявайки върху изминалата вечер.

Беше се почувствала истински спокойна в компанията на Алекс. Вероятно защото помежду им не съществуваха условностите на

романтичната връзка. Харесваше ѝ въздействието му върху нея. И все пак фактът, че се разбираха толкова добре, далеч нямаше да се понрави на съпруга ѝ — макар и да не виждаше причина за това, — така че трябваше да внимава какво говори.

Емили въздъхна. Ако можеха братята да забравят миналото, каквото и да беше, и да си простят, животът в Блекмур Хол щеше да е толкова по-безгрижен.

19

Себастиан се прибра към края на седмицата смазан от умора. Емили се опита да подхване разговор на вечеря, ала съпругът ѝ се държеше резервирано. Като си легнаха, тя отново го попита дали не се е случило нещо.

— Извинявай, просто минавам през тежък период, това е.

— По отношение на бизнеса ли имаш предвид? — не се отказа Емили.

— Да. Тези дни научих, че скапаната банка не е изпълнила преводното ми нареждане за директен дебит. Отгоре на всичко онзи французин, дето се биеше в гърдите, че може да ми подsigури картина на Пикасо, се оказа абсолютен мошеник. Уж разправяше, че наддаванията за нея вече достигали седем милиона, а като доказателство ми представи само някакви си размазани снимки. Така че, не, не съм в особено добро настроение — процеди през зъби той.

— Знаеш, че съм насреща, ако имаш нужда от пари. Просто трябва да поискаш. — Съпругът ѝ лежеше с гръб към нея и Емили заразтрива раменете му.

— Благодаря, Емили, но достойнството не ми позволява да ти дърпам полата при всяко затруднение.

— Недей така, Себастиан, и ти толкова много си ми помагал. Ако обичаш някого, какъв е проблемът да се обърнеш към него в тежък момент?

— Предполагам, че за нежния пол е различно — въздъхна Себастиан. — Както и да е, умирам за сън.

През останалата част от уикенда Себастиан не стана от компютъра в кабинета си. На вечеря почти не ѝ говореше, а нощем не проявяваше никакъв интерес към тялото ѝ. В неделя вечерта го завари да стяга пътническата си чанта в спалнята.

— Заминаваш ли? — попита го учудено.

— Да. Утре пътувам за Лондон.
— Тогава тръгвам с теб.
— Съмнява ме бордеят, в който съм отседнал, да ти допадне.
— Не ме е грижа — заяви твърдо Емили.
— Е, мен пък ме е грижа.
— Не ми пречи да резервирам хотелска стая.
— За последен път ти казвам — не искам и паунд от проклетите ти пари!

Емили отстъпи шокирана, имайки чувството, че току-що са ѝ ударили плесница. Пъхна се под завивките до Себастиан и не мигна часове наред, изтезавана от безнадеждност и силно желание да поговори с някого.

На сутринта, целувайки я бегло по бузата и заявявайки, че ще се върне в петък, Себастиан замина за Лондон.

Денят беше пропит с меланхолия, свъсен и дъждовен — идеално отражение на настроението ѝ. Къщата я обгръщаше с влажната си миризма и Емили се благодареше на Господ, че в средата на седмицата щеше да замине за слънчева Франция.

Сети се за книгата с описания на овощни дървета, която Алекс бе споменал, и отиде в библиотеката, където претърси всички рафтове, но без успех. Затова си взе един роман на Франсис Скот Фицджералд и се настани пред камината в гостната.

Мобилният ѝ телефон прозвъня и на екрана се изписа номерът на Алекс.

— Ало?

— Ало. Добре ли си?

— Да, а ти?

— Карам я някак — отвърна Алекс. — Джо, момичето, което си ми намерила, е много симпатично. Хич не ми се пречка в краката, а си върши работата. Харесвам я. Искях да ти благодаря.

— Радвам се.

Гласът от отсрещната страна на линията като че ли се поколеба за малко.

— Сигурна ли си, че си добре, Емили?

— Да.

— Хубаво тогава. Желая ти приятен ден.

— Благодаря.

Емили затвори, горда от стоическото си поведение. Колкото и да имаше нужда да обсъди с някого внезапната, смуцаваща промяна в съпруга ѝ, Алекс ѝ беше демонстрирал пределно ясно, че темата е табу.

След двадесетина минути обаче на вратата на гостната се почука.

— Здравсти, Алекс — въздъхна Емили.

— Здравсти, Ем. Ако ти досаждам, кажи ми да се омитам. Просто тонът ти ми подсказа, че нещо не е наред. Наминавам, за да те проверя най-добросъседски.

— Благодаря ти. Хвана ме — призна си тя, — леко съм депресирана.

— Така си и помислих. Искаш ли да поговорим?

— Ами... не знам. — Сълзите започнаха да парят в очите ѝ.

— Понякога е полезно да си излееш мъката, а аз с радост ще изиграя ролята на първия ти терапевт; естествено, отношението ми ще е подобаващо неутрално и безпристрастно. Много ще ме разнообразиш. — Той се усмихна и Емили се трогна от опитите му да я разведри. — Предполагам, че брат ми е виновникът за мрачното ти настроение. Смея да го твърдя, понеже онзиден влетя при мен, без да почука дори — което ме вбесява, — и ме смъмри, задето съм ти се натрапвал.

— О, боже! Нищичко не съм му казвала, Алекс. Повярвай ми.

— За миг не съм се усъмнил в теб, но явно просто му се е прищяло да ме навика за нещо — отвърна бодро Алекс.

— Явно. Толкова напрегнат беше през уикенда. Нямам представа, какво му става — призна си тя.

— Ех, Ем — въздъхна угрижено Алекс, — навлизаме в дълбоки води. Не ми представлява трудност да ти направя разбор на психиката му и да те просветля за кого си се омъжила, но и двамата знаем, че не би било редно от моя страна. Мога да кажа единствено, че Себастиан открай време е склонен най-ненадейно да изпада в черни дупки. И за твоё добро дано бързо да изпълзи от тази.

— Аз също. — Сърбеше я езикът да го затрупа с въпроси, но така щеше да наруши уговорката им, пък и не желаше да говори зад гърба на Себастиан. — А и тукашният климат хич не помага. Нямам търпение да дойде сряда, когато тръгвам за Франция.

— Блазе ти. Родният въздух несъмнено ще повдигне настроението ти. Освен това вероятно ще научиш цялата история на

София и стихотворенията ѝ.

— Задължително ще помоля Жак да довърши разказа си — обеща Емили.

— Ще ми бъде много интересно да разгледам библиотеката в имението — усмихна се Алекс. — Книгите са ми страст, особено старите.

— На мен се пада честта да следя за опаковането и складирането им, преди да почне ремонтът. Направо ми настръхва косата — призна си тя. — Но пък е за добра кауза.

— Баща ти определено би се гордял с теб, Ем. Жалко е, че легендарното име Дьо ла Мартиниер ще изчезне — всъщност, откакто си съпруга на брат ми, вече го няма.

— О, не. Възнамерявам да запазя фамилията си. Себастиан няма нищо против.

— Но ако двамата се сдобияте с отроче, ще носи фамилията Карадърс, нали така?

— Ще го мислим, когато му дойде времето — побърза да отбие въпроса му Емили. — Искаш ли Джо да спи в къщата, докато ме няма? При интервюто каза, че нямала нищо против да преспива тук от време навреме.

— Не е нужно, пък и имам телефонния ѝ номер в случай на бедствие. Знаеш, че можеш да ми имаш доверие, Ем — настоя Алекс. — Мога да се грижа сам за себе си.

— Жалко, че никога не излизаш от къщи, Алекс. Не ти ли липсва външният свят?

— Е, понякога получавам клаустрофобия — призна си той. — Но като се позатопли времето, мога да си правя разходки из някога образцовата ни градина. Не казвай на Себастиан, но съм се замислил дали да не си купя специално оборудвана кола.

— Чудесна идея — одобри Емили. — А като се върна от Франция, може да натоварим количката ти в багажника на ленд ровъра и да си направим една екскурзия. Какво ще кажеш?

— Страхотно. — Алекс се ухили до уши. — Какво ли не бих дал за едно наливно пиво в истинска кръчма.

— Имаме уговорка значи — съгласи се Емили, питайки се защо ли Себастиан не го е водил досега. Но като се имаше предвид

напрежението помежду им, май срещата на по няколко халби бира не беше особено разумно хрумване.

— Е, ще те оставям тогава — обяви Алекс, освобождавайки спирачката на количката си. — Трябва да се погрижа за нарастващата си колекция от акции в петролни компании. Приятно прекарване във Франция, Ем. С нетърпение очаквам да ми донесеш още любопитни сведения за бабчето. *Adieu* и *bon voyage*.^[1]

Алекс ѝ помахна и излезе от стаята.

Емили пристигна развълнувана на летище „Лийдс Брадфорд“ с кола на таксиметровата компания, която Себастиан ѝ бе препоръчал. Докато самолетът се издигаше над сивеещата индустриална част на Северна Англия, отправяйки се на юг към Франция, Емили се терзаеше, че не бе успяла да се свърже със Себастиан. Мобилният му телефон я прехвърляше на гласова поща, а до този момент още не беше отговорил на нито едно нейно съобщение.

Държеше се единствено благодарение на обяснението на Алекс за променливите настроения на брат му. Но и то не беше облекчило безсънието и загнездилият се в стомаха ѝ страх, че нещо не е наред. Резкият обрат от отзивчив любящ съпруг към мъж, който дори не си правеше труда да отговаря на обажданията ѝ, беше труднопоносим.

Самолетът кацна в Ница под лъчите на слабото мартенско слънце. Емили си взе кола под наем и потегли към мястото, което все повече чувстваше като истински свой дом. Познатата атмосфера ѝ действаше някак успокояващо, утешително.

В имението кипеше бурна дейност. Пред входа сякаш на стража стоеше гигантски камион.

Марго я прегърна на вратата с пламнало от препускане по задачи лице.

— Мадам, толкова се радвам да ви видя.

— И аз теб, Марго — каза Емили, отвърщайки на прегръдката и.

— Отговорих на които въпроси можах, но не съм запозната с всичките ви изисквания. — Марго изглеждаше грохнала. — Започнаха да прибират книгите.

— Моля?! Изрично им наредих да не започват без мен — възмути се Емили.

— Вината е моя, мадам. Пристигнаха преди три часа и не ми се искаше да стоят със скръстени ръце.

— Няма значение — побърза да я успокои Емили, потискайки раздражението си, — нали вече съм тук.

— Може ли да ви предложи нещо ободряващо след дългото пътуване?

— Да, ще те помоля за един чай. Би ли ми го донесла в библиотеката?

— Разбира се, мадам.

Емили завари рафтовете в библиотеката полуопразнени. Във въздуха се носеха облаци вековен прахоляк.

— Добър ден! — поздрави тя няколкото работници, които пъргаво подреждаха книгите във водонепромокаеми сандъци. — Аз съм Емили дьо ла Мартиниер.

— Приятно ни е, мадам — протегна ѝ загрубяла ръка за поздрав широкоплещест мъж. — Както сама виждате, напредваме. Имате изумителна колекция. Някои книги са много стари.

Джайлс — така се представи работникът — ѝ обясни, че надписват всеки сандък със същия номер, който е залепен върху съответната полица, откъдето са свалили книгите.

— Идеята е след ремонта да върнем книгите на първоначалното им място — обобщи той.

— Чудесно — одобри Емили, отдъхвайки си, когато видя, че книгите минават през ръцете на добре организирана и компетентна бригада. Огледа целия безпорядък и за малко да подскочи от изненада, когато видя на пода Антон — сина на Марго, който се бе зачел в някаква книга и сякаш се намираше на светлинни години от цялата гюрултия наоколо.

— Здравсти, Антон! — приближи се Емили до него.

Момчето се стресна и вдигна поглед. В очите му се четеше дори страх.

— Мадам Дьо ла Мартиниер, извинявайте, мама ме изпрати да помагам, ама си харесах тая книжка и...

Емили прочете заглавието на старото издание — „Клетниците“ от Виктор Юго, роман, който и тя самата беше чела в същата тази библиотека като дете. Антон стана от земята и така ѝ заприлича на

Гаврош — дрипавото парижанче от книгата, че тя не можа да сдържи усмивката си.

— Стой си, не ми пречиш. — Тя сложи ръка на рамото му и нежно го побутна да седне пак. — Обичаш ли да четеш?

— Да, много. И тук много ми харесва. Когато мама ме взима с нея на работа, идвам и разглеждам книгите. Но никога досега не съм ги пипал, мадам, заклевам се — побърза да добави момчето.

— А защо не вземеш тази, за да я дочетеш вкъщи? — предложи Емили. — Сигурна съм, че добре ще се грижиш за нея.

— Наистина ли, мадам? — подскочи от радост Антон. — Много ще се радвам. Благодаря ви, мадам.

— Моля те, викай ми Емили.

— Антон! Само да разбере, че си правил бели тук!

Марго носеше чая на Емили, а очите ѝ преливаха от тревога.

— Не, разбира се, че не е. — Емили взе чая си. — И той е като мен и баща ми; книжен плъх. Пък и ми се струва много умен — добави с лъчезарна усмивка. — Избрал си е „Клетниците“ — предизвикателство за възрастен човек, да не говорим за дете.

— Така е! — заяви Марго с гордост. — Пълен отличник е и мечтае един ден да изучава литература в някой престижен университет. Колко време ще останете, мадам? Не сме изнасяли мебелите единствено от стаята, в която обикновено спите. Жан и Жак казаха, че са ви предложили да отседнете във вилата им, докато сте тук.

— Да, но тази нощ мисля да спя тук. Леглото и гардеробът в стаята ми не са нищо особено, така че просто ще отидат на сметището, когато дойде моментът. А утре вечер ще гостувам на Жан и Жак. Справила си се похвално, Марго, благодаря ти — каза Емили на излизане от библиотеката.

— Оставила съм ви чинии, ножове, вилици и чайник, разбира се — обясни Марго, като влязоха в почти опразнената кухня. — Още не са изнесли хладилника, но така и така е доста стар и вероятно ще решите да го подмените с нов.

Лека-полека започна да проумява с какъв мащабен проект се е захванала. Досега все беше гледала на начинанието зад покровителския щит на Себастиан и навярно затова ѝ се бе струвало постижимо.

— Определено ще го подменим — съгласи се Емили. — Утре сутрин имам среща с архитекта и с бригадира, който ще следи строителните работи.

— Имате ли представа колко време ще отнеме ремонтът, мадам?

На Емили ѝ направи впечатление отпадналият вид на икономката.

— Не зная. Година, година и половина може би.

— Ясно. Просто... съжалявам, мадам, но да разбирам ли, че трябва да си търся друга работа? Все пак тук няма да има за какво да се грижа.

— Марго — подхвана Емили, осъзнавайки с чувство за вина, че трябваше да са изяснили въпроса още преди седмици, — работиш за семейството ни повече от петнайсет години и задължително ще получаваш редовна заплата за периода на ремонта. Помощта ти ще ми е нужна, докато съм в Англия: все някой трябва да държи под око строителите и да ме сигнализира, ако изникне проблем.

— Мадам, много мило от ваша страна. Разбира се, че ще ви помагам — отвърна Марго, видимо облекчена. — И без пари бих ви се отзовала, но сама знаете, че не съм някоя богаташка. Спестявам всеки франк за бъдещото обучение на Антон. — На лицето ѝ внезапно изплува загрижено изражение. — Понякога се чудя какво ли щяхме да правим, ако не бях тук.

— Важното е, че си тук, Марго — утеши я Емили с искрена усмивка. — Не се смущавай, моля те. Убедена съм, че ще се реваншираш повече от достатъчно за дните на бездействие, когато ремонтът приключи и дойде моментът за чистене.

— Е, както и да е, смятам, че сте се заели с много благородно дело, и родителите ви биха се гордели с вас — каза Марго, ненадейно просълзявайки се. — Ще съхраните къщата като паметник на френска история и прекрасен дом за децата ви. И така, оставила съм ви вечеря, а ние с Антон трябва да се прибираме вече.

— Разбира се. Ще се видим, преди да замина, за да ти платя за труда. Отново ти благодаря за всичко.

Марго тръгна, а Емили постоя известно време сама в просторната еклива кухня и после отиде в библиотеката, за да помогне с каквото може.

Привечер книгите вече бяха натоварени в камиона и готови да потеглят към склада.

— Мадам Дьо ла Мартиниер, ще ви помоля да подпишете тези формуляри. С тях заявявате, че сте прегледала сандъците и сте се уверили, че книгите в действителност са 24 307 на брой. Миналата седмица разговарях със съпруга ви по телефона и според него на колекцията трябва да се направи застраховка на стойност двайсет и един милиона франка — каза Джайлс.

— Сериозно ли? — Емили вдигна вежда учудено. — Не е ли малко прекалено?

— Колекцията ви е доста ценна, мадам. На ваше място бих извикал специалист, за да ѝ направи експертна оценка. В наши дни старите книги могат да струват цяло състояние.

— Прав сте — съгласи се Емили. И Себастиан я беше посъветвал същото, но досега не беше гледала на книгите от финансова гледна точка, а само от емоционална. — Благодаря ви за помощта и препоръките.

Емили изпрати с поглед камиона и се върна в кухнята да хапне от задушената говежда опашка, която ѝ бе оставила Марго. На масата пред нея стояха нещата от бюрото на баща ѝ, които набързо бе прехвърлила в две черни боклукчийски торби при опразването на къщата преди няколко седмици. Дъвчейки, Емили бръкна в едната от тях и на сляпо извади част от съдържанието ѝ. Имаше много писма — лична и бизнес кореспонденция от шейсетте. Намери и купчина снимки на родителите си в Париж и в градината на имението, обградени от високопоставени гости.

Сред тях имаше и много нейни снимки — като бебе, като хлапачка, а после и като занемарена тийнейджърка с гъст бретон и нашишкавяло от хормоните тяло. С разпаден интерес Емили изсипа и двете торби върху масата и заровичка унесено из съкровениите спомени, които баща ѝ бе оставил след себе си. Почувства го някак близо и като се зачете в любовните писма от майка ѝ, даде воля на сълзите си.

Тези писмени следи доказваха без всякакво съмнение, че Валери бе обичала баща ѝ, и поне за това Емили ѝ беше благодарна. Избърса си носа, едновременно и нажалена, но и по някаква ирония

развеселена от чувството, че болката бавно-бавно си отиваше с разбора на миналото.

Освен това, отправяйки поглед назад, стигна до прозрението, че умишленото ѝ отцепване от семейството и фамилната история бе послужило единствено да спъва настоящето и бъдещето ѝ. Разбира се, някои постъпки бяха непростими... но успееше ли да проникне в мотивите зад тях, може би най-накрая щеше да се освободи от капана на миналото.

Емили погледна ръчния си часовник и с изненада установи, че минава полунощ. Провери гласовата си поща за вести от Себастиан, понеже му беше оставила съобщение, че е пристигнала във Франция. Електронният глас я уведоми, че няма нови съобщения. Емили въздъхна, с нежелание се отлепи от топлината край кухненската печка и тръгна към хладовитата си спалня, доволна, че поне се бе сетила да вземе любимия си термофор.

Пъхвайки се под завивките, за пореден път изпита наплива на адреналин, до който водеше споменът за студенината и некомуникативността на Себастиан през уикенда, но тя отказа да му се поддаде. Ако поради кой знае каква причина Себастиан е престанал да я обича, щеше да се справи някак. Все пак още като дете беше свикнала със самотата.

[1] Чао и лек път (фр.). — Б.ред. ↑

Сутринта Емили посрещна архитекта и бригадира. След като обиколиха цялата къща, подробно обсъждайки тънкостите около предстоящия ремонт, специалистите ѝ представиха обновената калкулация. Емили се хвана за главата, но архитектът я увери, че работата си струва всеки сантим, като се има предвид каква стойност щеше да придобие имението след обновяването.

— Задължително ще поддържахме връзка през идните месеци — каза бригадирът Адриан. — И трябва да сте наясно, че имението ще изглежда доста окаяно при следващото ви посещение; много време ще мине, докато красивата ви къща възвърне пълния си блясък.

Когато всички си тръгнаха, Емили затвори входната врата и обиколи бавно опустелите коридори на владението си. Изненадана от обзелото я съзливо умиление, мина през всички стаи, уверявайки ги, че предстоящата им трансформация е за добро.

По-рано се бе обадила на Жан, който я покани на вечеря, както и да пренощува във вилата. Върна се в кухнята, където бяха куфарът ѝ и двата черни боклукчийски чувала, и извади от тях последната купчина непрегледани писма и снимки. Отвори първия пожълтял плик, който ѝ попадна. Вътре откри снимка на Едуар като много млад — навярно около двайсетте. Бе праметнал покровителски ръка върху раменете на красиво светлокосо момиче на някакъв плаж. Емили я позна от портрета в парижкия кабинет на баща ѝ — сестра му София. В плика намери и страница от тетрадка... Емили я разгърна и видя познатия разкривен детински почерк.

„Mon Frère...“

— Брат ми — прошепна Емили в празната кухня и се съсредоточи върху дешифрирането на нечетливия почерк. Стихотворението представляваше възхвала за Едуар и също като останалите беше подписано от София дьо ла Мартиниер — „14-годишна“.

Внезапно осъзна, че пръстите ѝ са се вкочанили от студ, затова се прехвърли на стола до кухненската печка. Стихотворението илюстрираше с наситена образност любовта, която младата София бе изпитвала към брат си. Защо тогава Едуар никога не я бе споменавал? Каква бе причината за мълчаливата му тъга? На снимката ясно личеше привързаността между тях. Затова Емили смяташе, че сигурно е имало някаква причина.

Тя пхна стихотворението и снимката в дамската си чанта, взе боклукчийските чували и куфара си, след което затвори вратата на имението за последно в този му вид. Докато шофираше по чакълестата алея към вилата на Жан, звънна мобилният ѝ телефон. Като видя, че я търси Себастиан, натисна рязко спирачката и вдигна.

— Къде се загуби? Полудях от тревога! — извика в слушалката с подкладена от вълнението ярост.

— Скъпа, много извинявай. Забравих си зарядното в Йоркшър и батерията ми свърши още във вторник сутринта.

— Себастиан, това не те оправдава! Не ми казвай, че в цял Лондон няма друг телефон, от който да ми се обадиш? — избухна Емили.

— Опитах се! Набрах Блекмур Хол във вторник вечерта, но никой не отговори, а оттогава си във Франция.

— Какво ти пречеше да оставиш съобщение на мобилния ми? — попита тя разпалено.

— Емили, моля те! Позволи ми да ти обясня. Съвсем просто е. Имах номера ти единствено в мобилния ми, а нали ти казах, че батерията му падна. Така че не разполагах с номера ти, докато не се прибрах в Йоркшър днес следобед и не заредих телефона си.

— Толкова ли не се сети да звънеш на Жерар? Той го има. — Емили се тресеше от гняв.

— И неговия номер имах само в безполезния си телефон. Умолявам те, Емили — продължи Себастиан с изнемогващ глас, — разбери, че много съжалявам. И нека изпреваря следващия ти въпрос, като ти обясня, че се опитах да намеря друго зарядно устройство в Лондон, но мобилният ми е толкова стар модел, че в нито един магазин не предлагат аксесоари за него. А просто нямах време да търся повече. Това е, просто поредица от злополучия. Поне си припомних колко ценно може да е тефтерчето с телефонни номера, макар и отживелица.

Каж ми само — добави той — каква друга причина бих имал да не се свържа с теб?

Логиката му моментално пресече бясната тирада, която беше на езика ѝ. Прав беше — каква друга причина би имало?

— Представа си нямаш колко ме притесни. Особено след като се държа толкова... странно през уикенда — смени тона си Емили. — Дори ми минаваше през главата, че си ме изоставил. — Гневът отшумяваше, а на негово място очите ѝ започваха да се пълнят със сълзи.

Себастиан посрещна коментара ѝ с тихичко изкискване:

— Да съм те изоставил? Емили, женени сме едва от няколко седмици. За какъв ме вземаш? Е, признавам си, миналия уикенд не бях в особено ведро настроение. Но на всеки се случва от време навреме, не смяташ ли?

— Може да се каже. — Емили прехапа устни, позасрамена от прибързаното си заключение.

— Май милото ми братче е успяло да ти влезе под кожата? Семенцата, дете е засял, като че ли пускат корен? Аха — Емили си го представи как кима уверено, — това ще да е.

— Грещиш, Себастиан, гарантирам ти, че Алекс не е казал и дума против теб.

— Не ме лъжи, Емили, добре го познавам. — Гласът му внезапно бе придобил явна острога.

— С нищо не ми е пълнил главата — натърти Емили, решена да не се впуска в спор при първия им разговор от четири дни. — Значи вече си в Йоркшър?

— Да, вкъщи съм. При теб как вървят нещата?

— Откараха книгите и имението е в готовност за пластичната операция.

— Жалко, че не съм при теб, да ти помагам. Напоследък съм ужасно натоварен.

— Е, това е добре, нали така? — отбеляза тихо Емили.

— Не колкото ми се иска, но... А ти кога се прибиращ?

— Утре.

— В такъв случай ще ти стотвя нещо апетитно за добре дошла и ще опитам да се реванширам за гафа с телефона — обеща Себастиан.

— Съжалявам, Емили, но вината наистина не беше моя. Сериозно ти говоря, пробвах да се свържа с теб във вторник вечерта.

— Нека да забравим случая, става ли? — предложи тя.

— Съгласен. Ако мога да съм ти полезен с нещо оттук, сигнализирай.

— Благодаря, но засега всичко е под контрол.

— Добре, мила, дръж ме в течение.

— Ти също! — успя да се усмихне вяло Емили. — До утре.

Затвори и остана на място за момент, питайки се дали да му вярва. Баща ѝ обичаше да казва, че много често дори най-драматичните обстоятелства имат елементарни обяснения, и Емили силно се надяваше един ден да усвои гледището му. Само че четиридневното мълчание беше посяло съмнение в мислите ѝ.

Алекс, макар и въздържайки се от всякакви негативни или подстрекателски коментари за брат си, най-умишлено бе избягвал темата. Емили имаше вече чувството, че около Себастиан имаше факти, които брат му не желаше да ѝ разкрие. Запали колата и след стотина метра паркира пред входа на вилата.

Без да взима багажа си, пробва първо вратата на избата, тъй като знаеше, че Жан често работи до късно. И, естествено, го откри на работната му маса, обграден от счетоводни книги. Приветливите му кестеняви очи се набръчкаха в ъгълчетата от широката усмивка, с която я посрещна.

— Емили! Добре дошла. — Той стана, заобиколи масата и я целуна по двете бузи. — Много се радвам, че ще ни погостуваш. Стаята ти е готова и вечерята те чака. Сигурно си капнала от умора.

— Благодаря ви за гостоприемството, Жан. Къде е Жак? — Емили погледна към недобре осветеното дъно на избата, където старецът неизменно увиваше бутилки вино върху големия си тезгях.

— Пратих баща ми да запали камините във вилата. Тази вечер е мразовита, особено тук, а не искам да настива. Както знаеш, тая зима доста боледува. Старост — нерадост. — Жан въздъхна и Емили забеляза тревогата в очите му. — Ами имението — готово ли е за ремонта?

— Да, чака го ново начало — кимна Емили.

— Нямам думи да изкажа колко се радваме с татко, задето имението ще си остане у семейство Дьо ла Мартиниер. Не само спаси

прехраната ни, но и дома, който толкова сме обикнали с годините. Ако трябваше да се преселваме, баща ми нямаше да го преживее — сподели умислено Жан. — А сега да вървим във вилата, да се постолим и да пийнем по чашка винце. Тазгодишното розе е за чудо и приказ. Климатичните условия на сезона бяха като по поръчка. В интерес на истината тая големи надежди, че розето ще спечели медал в предстоящия конкурс „Винерон“. За пръв път ще ни е и много се вълнуваме.

Емили помогна на Жан да изключат лампите в избата и двамата поеха по краткия път към вилата. Когато Жан отвори вратата на кухнята, въздухът се изпълни с неустоим аромат на готвено.

— Заповядай в гостната, татко сигурно вече е отворил виното — покани я Жан.

По традиция Жак дремеше на стола пред камината. Дори Емили, която още от детство смяташе бащата на Жан за дивен, забеляза колко се бе влошило здравето му.

— Дали не е по-добре да отидем в кухнята и да го оставим на спокойствие? — прошепна тя на Жан.

— Няма нужда — усмихна се той, — глух е като пън. Заповядай, седни, Емили. — Жан й посочи един стол и взе отворената бутилка вино от масата. — Опитай само.

Емили пое чашата, разклати божествената бледорозова течност около облите ѝ стени и се наслади на наситения букет от аромати.

— Ухае много съблазнително, Жан.

— Добавих повече сира от обикновено и май добре се получи.

Емили отпи и се усмихна блажено.

— Разкошно е.

— Естествено, местната конкуренция е много сериозна, понеже напоследък се инвестира в най-новите винарски технологии. И все пак ще се постарая да не им отстъпвам. — Жан сви рамене. — Е, толкова по бизнес въпросите, по-нататък ще ги обсъждаме. Как е в Англия? Гладко ли върви брачният живот?

Странната, напрегната и студена атмосфера на Блекмур Хол ѝ се струваше нереална в сравнение с познатата обстановка на уютната вилка.

— Всичко е наред, макар че ще ми отнеме повече време да свикна с Англия. А и Себастиан доста отсъства по работа — отвърна

откровено Емили.

— Знам, че често пътува. Даже една вечер миналата седмица забелязах непозната кола по пътя към имението. Понеже не я видях да си тръгва, като неофициален охранител след смяната на Марго тръгнах да проуча как стоят нещата. Оказа се съпругът ти.

— Сериозно ли? Себастиан е идвал миналата седмица? — Емили положи големи усилия, за да не ѝ проличи, че е шокирана.

— Да. Ти не знаеше ли? — загледа я учуден Жан.

— Знаех, че е във Франция, а навярно е имал работа наблизко и е решил да нагледа имението — заусуква тя.

— Да, сигурно си права. Опасявам се, че го постреснах, като се появих в къщата. Заварих го обграден от купища книги в библиотеката.

— Така ли? Очевидно се е опитвал да ми помогне с подготовката им за изнасяне — каза Емили с облекчение.

— Остана два дни, но повече не ходих дотам, понеже не исках да го безпокоя. Все пак ти е съпруг и има право да отсяда в имението, когато си пожелае.

— Да — съгласи се Емили. Тайничко обаче се питаше защо, за бога, Себастиан не бе споменал, че е прекарал два дни в имението. Стомахът ѝ отново се сви на топка. — Много съм му благодарна, че е намерил време да помогне с приготвянето на книгите — смогна да каже неубедително.

— Знам, че е бил до теб в много тежък период и ти е оказал огромна подкрепа.

— Да, така е. Виж сега какво намерих в йоркшърската къща — побърза да смени темата тя и извади хартиения плик със стихотворенията, които Алекс ѝ беше дал. — Писала ги е леля ми — София дьо ла Мартиниер. Жак спомена, че е творяла поезия, когато ми разказваше за миналото при последната ни среща.

Емили подаде листовете на Жан и в същия момент видя, че Жак отвори едното си око.

— Прекрасни са... — промълви Жан, четейки унесено. — Татко, искаш ли да ги видиш?

— Да. — Вече и двете му очи бяха напълно отворени и Емили се зачуди дали глухотата му не е просто старческа хитрина. Жан сложи стихотворенията в треперещите ръце на Жак и двамата с Емили запазиха тишина, докато ги прочете. Когато старецът вдигна поглед, в

очите му блестяха сълзи: — Какво красиво момиче беше... така трагично си отиде... ех! — Жак поклати глава покъртен.

— Жак, ще ми разкажеш ли как е починала? — попита любезно Емили. — И защо баща ми никога не говореше за нея? И защо Констанс е взела стихотворенията със себе си в Йоркшър?

— Емили — Жан я докосна по ръката, — намали темпото. Личи си, че татко е изненадан да види стихотворенията. Какво ще кажеш първо да вечеряме, тъкмо и той да посъбере мислите си.

— Разбира се — засрами се Емили. — Извинявай, Жак. Семейството ми вече го няма и се вълнувам да науча за миналото им.

— Първо ще ядем — каза Жак сериозно, а Жан му подаде бастуна и му помогна да стане от стола.

По време на вечерята Жак бе много мълчалив. Жан нарочно смени темата и заговориха за лозята и плановете му за модернизация и разширяване на дейността.

— Сигурен съм, че ако се инвестира в производството, до пет години ще реализираме добра печалба. Прекрасно ще бъде, ако мога да видя лозята и избата в подем вместо в упадък — говореше ентузиазирано той.

Докато го слушаше как въодушевено обяснява плановете си, Емили си мислеше колко привлекателен мъж продължаваше да бъде Жан; с кадифената кожа — мургава дори след дългата зима — и кестенявите коси, обрамчващи лицето му с вълнисти кичури, изглеждаше по-млад от трийсет и девет. Като тийнейджърка дори се бе поувлякла по него за известно време.

Докато Емили и Жан разчистваха масата, Жак започна да се прозява.

— Татко, да те водя ли в леглото?

— Не! — отвърна гръмко Жак. — Не ми се спи. От емоции се прозявам. Жан, сипи по чашка арманяк и ще разкажа на Емили каквото знам. За жалост — Жак издаде някакъв причудлив звук, нещо средно между ръмжене и кикот — знам всичко. Откак си тръгна, Емили, все умувам дали да не отнеса историята в гроба. — Старецът сви рамене. — Как обаче да осмислиш настоящето, ако не знаеш миналото си?

— Жак, и аз се убеждавам в същото — каза тихо Емили. — Не знам дали си спомняш, но последно ми разказа за пристигането на

Констанс в Париж. Тъкмо се бе срещнала с Вениша и се бе съгласила да ѝ помогне...

МОЯТ БРАТ

*Край раменете ми ръката ти закрилническа,
силна, а тъй нежен, пътеводен допирът ѝ.
Грижа неотклонна, обич искрена и вечна;
виждаш ли ме, виждаш ли, кажи?*

*Фигура загадъчна, геройска
като сокол над мен бранителски стои.
Книга в скута му, смълчана стая;
виждаш ли ме, виждаш ли, кажи?*

*Маяк спасителен си в моя ден;
сянката ти е убежище, а светлината винаги струи.
Ето ме, до теб съм, и раста;
виждаш ли ме, виждаш ли, кажи?*

*Някой ден ще ме оставиш;
ще намериш друг живот, нали?
Обичам те безкрай, но дали го знаеш;
виждаш ли ме, виждаш ли, кажи?*

София дьо ла Мартиниер,
1932 г., 14-годишна

21

ПАРИЖ, 1943 ГОДИНА

Едуар се върна от Южна Франция след два дни. Изглеждаше омаломощен и направо тръгна към стаята си, но спря по средата на стълбището, за да уведоми Кони, че същата вечер очакват гости. Искаше я в гостната в шест и половина.

Чудно ѝ стана кои ли щяха да са посетителите тази вечер, но за всеки случай силно се надяваше да не са Фалк и Фредерик. Нервите ѝ лека-полека бяха започнали да се поотпускат след премеждията от преди две нощи, когато Фредерик се появи най-неочаквано в къщата, докато Вениша изпращаше съобщение до лондонската щабквартира от мазето.

Сутринта, докато чакаше Сара да тръгне на пазар, Кони слезе да провери мазето и да го заключи. Само че ключа го нямаше. Претърси всяко кътче от мазето и антренцето пред него, но без резултат. За нейно успокоение Вениша не бе оставила никакви следи — не се усещаше никакъв застоял цигарен дим в затвореното помещение, всичко си бе на място и не липсваше нищо. А и до този момент нямаше никакви наказателни акции, които обикновено бяха скоропостижни, както знаеше от опит. Ако швабите бяха засекли радиосигнал в околността, незабавно щяха да обискират къща по къща, понеже знаеха, че радистите са обучени да събират оборудването си и да се изнасят от района в рамките на часове.

В шест и половина същата вечер Кони изпълни заръката на домакиня и се яви в гостната. Сара доведе София, видимо замечтана и съкрушително красива в новата си рокля.

Докато настаняваха София на мястото ѝ, Кони се възползва от възможността да огледа приятелката си внимателно и мигновено осъзна, че е придобила нова аура — вече го нямаше стария момичешки копнеж, а на негово място изникваха първите стръкове на познанието. Тя сияеше цялата — млада жена в разцвета на живота си.

Едуар се появи в гостната с отпочинал, освежен вид, привидно възвърнал обичайния си несмутим облик. Целуна сестра си, отбеляза колко неотразима е тази вечер и ги запозна със списъка с гостите — обичайната съвкупност от френски буржоа, изтъкнати представители на правителството във Виши и германци.

До седем и половина бяха дошли всички гости, с изключение на Фалк. Фредерик поднесе извиненията на брат си, който щял да закъснее.

— Снощи хора от Съпротивата са проникнали с взлом в централата на Службата за принудителен труд на „Рю де Фро-Буржоа“ — обясни Фредерик. — Откраднали са шейсет и пет хиляди досиета и са се измъкнали невредими. Разбираемо е, че брат ми не е особено щастлив.

Бяха запознали Кони с програмата на СПТ по време на агентурното ѝ обучение. Въпросната система поддържаше регистър на млади французи — около 150 000 имена. Службата непрекъснато свикваше многочислени групи от списъците и ги изпращаше в Германия, където младежите се трудеха във фабрики за бойни припаси и на поточни линии. Депортирането на хиляди французи беше довело до нарастващо недоволство сред френското общество и до всеобхватен бунт срещу правителството във Виши. Заради програмата на СПТ множество инак миролюбиви френски граждани започнаха да подкрепят каузата на Съпротивата. Угриженото изражение на Кони, докато слушаше историята на Фредерик, не издаваше и капка от вътрешното ѝ задоволство от успешната мисия на Съпротивата. И добре свършената работа на Вениша, разбира се.

— Естествено, очакват се репресии — обади се един от високопоставените функционери на Виши. — С още по-свирепа бдителност ще издирваме и ще смачкваме метежниците, плъзнали из страната ни.

Докато в гостната сервираха кафе и бренди, на вратата се позвъни. След няколко секунди Фалк влезе в стаята.

— Прощавай, Едуар, но заради активистите, които целят да свалят режима ни, отсъствах от трапезата ти тази вечер.

Едуар му наля бренди, а през това време Кони забеляза колко решително е изречението му и колко пламнал погледът.

— Фройлайн Констанс, как се чувствате тази вечер?

— Добре, благодаря, Фалк. А вие?

— Както вероятно чухте, Съпротивата ни създава известни грижи, но бъдете сигурна, че ще изловим виновниците и няма да им се размине за стореното. Но дотук със служебните въпроси. Нуждая се от развлечение. — Полковникът я погали по бузата ѝ.

Допирът му беше като ледена струя вода, стекла се по лицето ѝ.

— Фройлайн, дали не бихме могли да...

— Имал си сериозна работа значи — притече се на помощ Едуар.

— Да, но извършителите ще си получат заслуженото. Постоянно получаваме сведения от френските граждани, които не одобряват действията на Съпротивата и не пропускат да сигнализират за изменници. Смятаме, че гнездото им се намира в този район. Преди две нощи един от подслушвателните ни постове засече силен сигнал от тази улица. Веднага се проведе обиск на съседните къщи, но не излезе нищо. Естествено, предупредих служителите ми да не ви безпокоят — отбеляза Фалк.

При вида на искрено изненадания Едуар кръвта на Кони замръзна във вените ѝ.

— Откъде може да е бил излъчен сигналът? — учуди се той на глас. — Съседите ми са предани, добросъвестни хора.

— Братко — намеси се неочаквано в разговора им Фредерик, — ако говорим за преди две нощи, ще кажа, че посетих за кратко София. Дослуша ѝ се музика, но грамофонът беше повреден и госпожицата се сети, че в къщата има радио. Разбира се, тя съзнава, че е незаконно да го използва — побърза да добави Фредерик, — но понеже много исках да ѝ доставя това удоволствие, включих радиото и потърсих станция с класическа музика. Така че, Фалк — въздъхна разкаян Фредерик, — предполагам, вината е моя. Извинявам се, че съм ви създал допълнително работа. Но мога да ви уверя, че СС присъществаше с цялата си мощ в тази къща и вратата се отвори единствено за котката.

Макар и спокоен, Едуар като че ли се смути от това неочаквано самопризнание на Фредерик. Фалк също го гледеше подозрително.

— Е, май няма как да арестувам човек с по-горен ранг, пренебрегнал закона в стремежа си да ощастливи една дама — каза

полковникът, осезаемо подразнен. — Ще забравим за случая, то се знае, но, Едуар, съветвам те незабавно да предадеш радиото си на властите, за да няма повече подобни случаи.

— Разбира се, Фалк — каза Едуар. — Не си бях вкъщи въпросната нощ. София, не е бивало да подстрекаваш към подобно нарушение.

— Слушахме прекрасна музика — усмихна се София от стола си зад тях. — Не смятате ли, че моцартовият „Реквием“ си струва провинението? — Невинният ѝ чар моментално разсея напрежението.

На Кони ѝ направи впечатление, че Фредерик не откъсва поглед от София, а очите му преливаха от нежност. Макар че братята имаха абсолютно еднакви очи, при Фалк те излъчваха студенина и безсърдечност, като обуславяха ясният контраст помежду им. Ако очите наистина бяха прозорец към душата, то Фредерик и Фалк, колкото и еднакви да изглеждаха, имаха коренно различен душевен мир.

Едуар намери Кони в библиотеката на следващата сутрин.

— Значи Фредерик е идвал в къщата, докато ме е нямало? — попита я той.

— Да. Но не аз го поканих, а сестра ти. Дори не подозирах за уговорката им.

— Разбирам. — Едуар скръсти ръце и въздъхна. — Снощи ми се стори, че взаимоотношенията им са напреднали. Влюбени са до уши. Споделяла ли ти е нещо София?

— Да — призна си Кони. — Опитах да я предупредя, че връзката с Фредерик е невъзможна. Но тя не ще и да чуе.

— Можем единствено да се надяваме Фредерик да се върне в Германия час по-скоро. За нейно добро. — Едуар се обърна към Кони. — Стоя ли с тях онази вечер?

— Не, вече бях в леглото, когато Фредерик пристигна.

— Господи! — Едуар се хвана за главата ужасен. — София е загубила ума си! Да остава насаме с мъж, е неприемливо, но да го прави скришом, и то късно нощем, е направо недопустимо!

— Едуар, прости ми, но наистина не знаех как да постъпя — обясни Кони. — Как да настоявам, че е неуместно да кани Фредерик по толкова време, при положение че и аз самата съм гостенка тук? Нямам

право да ѝ чета морал. Особено докато е в компанията на високопоставен немец — добави тя. — Искрено съжалявам.

Едуар се стовари в най-близкия стол, внезапно съкрушен.

— Не им ли стига, че похищават и съсипват красивата ни страна, че грабят богатствата ѝ? И сестра ми ли трябва да отвлечат? Понякога просто...

— Едуар, какво има?

Той впери умислен поглед в стената и след малко каза:

— Извини ме, Констанс, просто силите ми са на изчерпване, а сега и това. Имам чувството, че водя тази война столетия наред. Е, остава ни да чакаме Фредерик да отпътува за Германия. В противен случай ще се наложи да прибегнем до по-драстични мерки.

— Поне можем да се порадваме на новината за откраднатите досиета от централата на СПТ, нали така? — каза Кони.

— Да. — Обърна се той към нея с неразгадаемо изражение на лицето. — А, вярвай ми, ще имаме още победи, още много.

Едуар излезе от библиотеката, а Кони остана с книга в скута, точно в онзи момент повече от убедена, че Едуар дьо ла Мартиниер е имал пръст в действията на Съпротивата от миналата нощ. Мисълта ѝ поддейства успокояващо. Но дори това не променяше факта, че някак се бе оплела в чужда мрежа; че бездействаше точно когато трябваше да е най-активна...

Не ѝ даваше мира и въпросът, защо Фредерик се беше намесил, споменавайки радиото. Дали пък София не беше права като твърдеше, че Фредерик не вярва в нацистката кауза? А може би някак бе надушил, че от къщата се осъществява радиовръзка, и бе дошъл сам да проучи случая?

Кони отпусна глава в дланите си и зариде. Светлата идея, на която се беше посветила, сега се губеше в мараня от пълен смут. Струваше ѝ се, че всички, с изключение на нея, знаеха какво се случва на сцената, и играеха отредената им роля. Чувстваше се като най-обикновен плавей, развяван насам-натам от приумиците и тайните цели на останалите.

— О, Лоурънс — прошепна тя в празната библиотека, — помогни ми.

Огледа се наоколо, а книгите си стояха равнодушно по полиците — твърди, студени и безжизнени, подвързани в почти еднакъв цвят, —

сякаш нарочно криеха съдържанието си. Идеалната метафора за живота, който бе принудена да води.

На обяд София, с която Кони почти не се бе виждала през последните няколко дни, имаше блед, изнурен вид. Порови с вилица из храната си, после стана от масата и помоли да я извинят.

Минаха два часа, а София все още не бе излязла от стаята си, затова Кони почука на вратата ѝ. Приятелката ѝ лежеше в леглото с болнаво лице и студен компрес върху челото.

— Божичко, добре ли си? — Кони седна на леглото и взе ръката на София в своята. — Може ли да ти помогна с нещо?

— Не, не съм болна. Поне физически... — София въздъхна и се усмихна вяло. — Благодаря ти, че дойде, Констанс. Имам чувството, че напоследък не прекарваме много време заедно. Липсваше ми.

— Е, важното е, че сега съм тук — утеши я тя.

— О, Констанс — прехапа устни София, — Фредерик ми каза, че до няколко седмици трябва да замине за Германия. Как ще го понеса? — Незрящите ѝ очи плувнаха в сълзи.

— Ще ти се наложи. — Кони стисна ръката ѝ. — Също както и на мен ми се налага да понасям живота без Лоурънс.

— Да — съгласи се София. — Знам, че ме мислиш за наивна и невежа по въпросите на любовта. Убедена си, че ще преживея загубата на Фредерик, понеже нямаме бъдеще заедно. Но аз съм зряла жена и познавам собственото си сърце.

— Опитвам се единствено да те предпазя, София — увери я Кони. — Разбирам колко ти е тежко.

— Констанс, познавам Фредерик и двамата ще бъдем заедно. Вярвам го с цялото си сърце. Фредерик ми обеща да намери начин и му имам пълно доверие.

Кони въздъхна. На фона на бедите от изминалите четири години, на милионите хора, загубили живота си във войната, любовните терзания на София изглеждаха съвсем тривиални. Но тя самата ги преживяваше с цялото си същество просто защото си бяха лично нейни.

— Е, щом Фредерик твърди, че ще намери начин, значи ще намери — подкрепи я Кони, съзнавайки, че няма как другояче да

постъпи. Ако Фредерик заминаваше скоро, то ѝ оставаше единствено да се надява, че ситуацията сама ще се разреши.

През следващите няколко седмици сирени за въздушна тревога раздираха иначе тихите парижки нощи, принуждавайки парижани да търсят укритие в бомбоубежищата. До Кони достигнаха новини за атаки на Кралските военновъздушни сили над заводите на „Пежо“ и „Мишлен“ в индустриалните райони на парижките предградия. Ако се намираще в родината си и научаваше за случилото се от „Таймс“, несъмнено щеше да посрещне вестта с радост, но тукашните вестници изнесоха трагичните данни за стотиците невинни жертви — цивилни работници в заводите.

Докато правеше обичайната си разходка до градините на Тюйлери, тя долавяше изтощението на града и на жителите му, чиято надежда за края на войната бавно започваше да чезне. Обещаното настъпление на съюзниците все още се бавеше и тя вече се чудеше дали ще го доживее.

Въздухът тегнеше от булото на влажна мъгла, сякаш и той самият се мъчеше да прикрие грозотата на настъпилия ден. Кони седна на любимата си пейка и не след дълго видя Вениша да крачи към нея.

Минаха през редовните инсценирани поздрави и Вениша седна до нея. Макар че се беше пременила в униформата си на заможна дама, днес не си беше направила труда да сложи маската си от грим. Опънатата по скулите ѝ кожа имаше нездрав, восъчен цвят.

— Благодаря ти за достъпа до мазето онази вечер. Много ми помогна. — Вениша извади цигара от пакета „Голоаз“. — Ще запалиш ли?

— Не, благодаря.

— Добре че са тези гадории, та да притъпяват глада ми — добави Вениша, преди да запали.

— Трябват ли ти пари за храна? — предложи Кони единствената услуга, с която можеше да допринесе.

— Не, благодаря ти. Всъщност проблемът е, че постоянно търча насам-натам, понеже не бива да се застоявам на едно място. Иначе има опасност швабите да засекат сигнала ми. Вечно въртя педали и не намирам време да ям като хората.

— Как вървят нещата?

— Знаеш как е, Кон — каза Вениша, дълбоко вдишвайки цигарен дим, — една стъпка напред, две назад. Поне мога да се похваля, че групичката ни е доста по-организирана. И все пак още един чифт ръце биха ни се отразили добре. Та, струва ми се, не е толкова фатално, че официално не се водиш агент. Не виждам причина да не ни дадеш едно рамо в ролята си на обикновен френски гражданин. А и като се запознаеш с колегите ми, може да ти помогнат да напуснеш Франция.

— Наистина ли? — Както бе посърнала, сега Кони моментално се оживи. — О, Вениша, съзнавам, че животът ми е същински пикник в сравнение с твоя, но съм готова на всичко, на абсолютно всичко, само и само да се измъкна от онази къща.

— Е, вече разказах на хората от мрежата ми за помощта ти и сигурно ще успеят да те изведат от Франция. Предлагам да дойдеш на следващата ни среща. Нищо не мога да ти обещаая и трябва да ти напомня, че никога не е изключено в редиците ни да се е промъкнал швабски информатор, но на услуга се отговаря с услуга. Освен това си ми приятелка. Дожалява ми за теб, като се сетя как трябва да се усмихваш на долните свине, дето все се навъртат край оная къща.

Топла усмивка озари лицето на Вениша и през воала на изтощението Кони видя мимолетен проблясък на някогашната ѝ красота.

— Между другото май господинът, в чийто дом гостувах, заема високо стъпало в съпротивата. Подочух, че в Париж живеел доста заможен мъж, който отстъпвал по роля единствено на Жан Мулен — дълбоко почитаният ни, вече покоен лидер на съпротивата. Ако става дума за него, скъпа моя, разбираемо е защо от Лондон са решили да жертват блестящата ти агентурна кариера, след като си цъфнала на прага му пред погледите на половин Гестапо. Както и да е, трябва да бягам. — Вениша се изправи. — Ще ти дам точно място и час на срещата, когато се видим в четвъртък. Така че дерзай и дотогава.

Тъй като в уречения ден Вениша не се появи, Кони продължи да ходи в градината всеки ден, докато накрая, на четвъртия, приятелката ѝ не се зададе с велосипеда си. Не поздрави Кони, а просто спря на място с поглед право напред и каза шепнешком:

— „Кафе дьо ла Пе“, девети арондисман^[1] в девет вечерта. — След това продължи по пътя си.

Кони прекара няколко часа, кроейки планове, как да напусне къщата незабелязано. Беше от ясно по-ясно, че Едуар не би я пуснал вечерта без придружител. В крайна сметка стигна до заключението, че най-разумно ще бъде, ако се оплаче от главоболие и след вечеря се оттегли в стаята си. Обикновено по това време Едуар се затваряше в кабинета си. Увереше ли се, че е настъпил този момент, тя щеше да слезе в кухнята и да се измъкне през вратата на мазето, която все още стоеше отключена, понеже ключа го нямаше никъде.

Същата вечер Едуар тъкмо беше станал от масата и Кони се канеше да действа според плана си, когато на вратата се позвъни. Сара отиде да отвори и след малко влезе в трапезарията:

— Полковник Фалк фон Вендорф е дошъл да види мадам Констанс. Очаква ви в гостната.

Поразена от злополучното съвпадение, Кони тръгна по коридора, разтягайки устни в лъчезарна усмивка, докато влизаше в гостната.

— Добър вечер, хер Фалк. Как сте?

— Добре, само дето не съм ви виждал от няколко дни, фройлайн, и вече страдах по вашата прелест. Дойдох да ви попитам дали ще ми окажете честта да ме придружите на танци малко по-късно.

Кони понечи да се оправдае, но Фалк поклати глава и залепи пръст върху устните ѝ.

— Не, фройлайн, стига откази. Тази вечер съм твърдо решен да ви изведа. Ще дойда да ви взема в десет. — Фалк се обърна да излезе от стаята, но внезапно спря да добави: — Дано да съм в добро

настроение. Хората ми имат важно randevu в „Кафе дьо ла Пе“ тази вечер. — Усмихна ѝ се доволно. — До после, фройлайн.

Кони впи ужасен поглед в гърба му, убедена, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите — и тя имаше уговорка за същото кафене. На всяка цена трябваше да предупреди Вениша, че в Гестапо са научили за тайната им среща. Тя изтича до горния етаж, сложи си шапката и пак се втурна към вратата. Отвори я и тъкмо когато престъпваше прага, нечия ръка я сграбчи за лакътя.

— Констанс, къде си хукнала по това време?

Тя се обърна към него, съзнавайки, че цялата ѝ паника се е отпечатала върху лицето ѝ.

— Веднага трябва да изляза! Въпрос на живот или смърт е! Моля те, не ме карай да обяснявам!

— Ела да поговорим в библиотеката и да ми разкажеш какво те разстрои толкова. — Едуар я издърпа най-безцеремонно във фоайето и затвори вратата.

— Пусни ме — подхвана трескаво Кони, — не съм ти затворничка! Нямаш право да ме държиш тук против волята ми. Ако не ме пуснеш да изляза на момента, после ще бъде твърде късно!

— Констанс, не си ми затворничка, но в никакъв случай не мога да ти отворя вратата, без да знам накъде си тръгнала. Или ми кажи, или ще ме принудиш да те заключа в стаята ти. Не си мисли, че действията ти, като например срещата с „приятелка“ в „Риц“, са останали незабелязани — заяви сурово Едуар. — Стотици пъти съм ти обяснявал, че не можем да поемем риска да свържат дома ни със съпротивата.

— Да — призна си Кони, недоумявайки как бе научил, — жената, с която се срещнах в „Риц“, също е агентка от Англия. Помоли ме за помощ. Не мога да откажа на приятелка.

— Кажи тогава къде трябва да си тази вечер? — повтори въпроса си Едуар.

— Тя ми каза, че днес съмишлениците ѝ организират среща в девет вечерта в „Кафе дьо ла Пе“. Току-що разбрах от Фалк, че той знае за нея. Гестаповците ще ги причакат в кафето. На всяка цена трябва да ги предупредя, Едуар. Умолявам те, пусни ме да отида!

— Забранявам ти, Констанс! Сама знаеш, че е лудост. Ако те спипат и те арестуват, всички ще понесем последствията.

— Нима искаш от мен да не си мръдна пръста, докато приятелката ми отива на сигурна смърт?! Съжалявам, Едуар, но няма да те послушам. — И тя се запъти решително към вратата.

— НЕ!

Едуар я сграбчи за раменете ѝ и тя се опита да му се изплъзне, избухвайки в сълзи на безсилие заради неравната физическа борба.

— Констанс, успокой се, моля те, или ще се принудя да те зашлевя. *Ти* няма да ходиш никъде. — Едуар я погледна в очите, а от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. — Аз отивам.

— Ти?

— Да, далеч по-опитен съм от теб в подобни ситуации. — Той погледна ръчния си часовник. — За колко часа е обявена срещата?

— За девет. След час.

— В такъв случай може да успее да се свърже с някой, който да ги предупреди навреме. — Едуар ѝ отпрати бегла, принудена усмивка. — Ако не, ще отида аз. Остави нещата в мои ръце. Ще направя всичко възможно, обещавам ти.

— О, боже, Едуар. — Малкото останал ѝ самоконтрол рухна напълно и Кони зарови лице в дланите си. — Прости ми, че предадох доверието ти.

— Ще го обсъдим по-късно. Трябва да тръгвам, няма много време. Ако някой намине — той вдигна вежди многозначително, — имам мигрена и съм в леглото.

— Едуар! — подскочи Кони, внезапно спомняйки си за уговорката с полковника. — Фалк ще дойде да ме вземе в десет, за да ме води на танци.

— Тогава ще се постарая да се върна до десет.

Едуар изхвърча от библиотеката, а Кони се стовари безпомощно върху най-близкия стол. След няколко минути чу щракването на входната врата.

— Моля те — склучи тя пръсти в молитва, — нека Едуар стигне навреме.

Кони остана на пост до прозореца в гостната, очаквайки завръщането на Едуар. Нощта не бе студена, но за своя изненада цялата трепереше от страх. Часовникът върху полицата над камината

бавно отброяваше секундите и когато на вратата се позвъни, тя направо подскочи, спомняйки си за уговорката с Фалк. А едва минаваше девет.

Показа се във фойето тъкмо когато Сара отваряше вратата, и видя Фалк на прага.

— Подранихте, хер Фалк, още не съм готова — обади се Кони от разстояние.

— Бъркате, фройлайн Констанс. — Мъжът ѝ се усмихна нетипично топло. — Аз съм Фредерик. Дали госпожица София си е вкъщи? Вероятно ви е споменала, че утре заминавам. Искан да се сбогуваме.

— Да, разбира се — отвърна Кони, — в библиотеката е. — Посочи му вратата. — Простете, че ви обърках с Фалк. Очаквам го малко по-късно.

— Моля ви, не се извинявайте — прикани я Фредерик, — често ни се случва, а и едва ли ще е за последно. — Кимна ѝ той, докато вървеше към библиотеката, а когато влезе, затвори вратата след себе си.

Докато се качваше за стаята си, за да се приготви за предстоящото изпитание, Кони се питаше възможно ли е нещата да се объркат повече от това, което се случваше. Когато се върна на долния етаж, поднови бдението си до прозореца в гостната, готова да сигнализира Едуар за неочакваната поява на Фредерик.

Стрелките на часовника показваха десет без петнайсет, когато дочу нечий стъпки по входното стълбище. Тя се спусна стремглаво към вратата и я отвори. Едуар залитна право към нея и с мъка успя да се изправи. Кони ахна от ужас, като видя кръвта, която се процеждаше през сакото му в областта на рамото.

— Божичко, Едуар, ранен си! Какво се е случило? — изсъска тя през зъби.

— Не стигнах навреме. Докато слизах по стълбите, видях, че кафенето е обградено от гестаповци. Цареше пълен хаос, стреляха се едни други... Дори не знам чий куршум ме уцели. Не бой се, Констанс, раната е повърхностна, ще се оправя. За жалост нямам представа, дали приятелката ти е оцеляла — добави немощно.

— Едуар — прошепна Кони, — имаме гостенин, не бива да те вижда в това състояние.

Бе твърде късно обаче. Едуар гледаше не към нея, а в отсрещния край на фоайето — към Фредерик и София. Германецът се блещеше недоумяващо.

— Едуар, ранен ли си? — попита той накрая.

— Не, нищо ми няма — побърза да отрече Едуар. — Просто на излизане от един ресторант се озовах в улична престрелка.

— Какво се е случило, Фредерик? — попита угрижено София. — Зле ли си пострадал, братко? Да те отведем ли в болница? — Гласът ѝ трепереше от паника.

— Няма нужда — смогна да промълви Едуар, почти в несвяст от болка. — Ще отида горе да се почистя.

— Ще ти помогна — каза Кони.

— Не, прати Сара да напълни ваната. — И той тръгна нагоре по стълбището с агонизираща гримаса. — На сутринта ще съм като нов. Лека нощ.

Едуар изкачи мъчително стъпалата и точно когато се скри зад ъгъла, звънецът на входната врата издрънча.

— Вероятно е брат ви — каза Кони и побърза да грабне палтото си от закачалката. — Грижете се за себе си, хер Фредерик. Доскоро, София.

И Кони отвори вратата да посрещне Фалк.

— Готова съм! Да вървим — рече му тя с най-сияйната си усмивка.

Приятно изненадан от желанието ѝ, Фалк моментално се съгласи, предложи ѝ лакътя си и я съпроводи надолу по стълбите към колата. Шофьорът ѝ отвори вратата, а Фалк се настани на задната седалка до нея. Кони подуши натрапчивия му дъх, както винаги пропит с алкохолни изпарения. Свастиката върху ръкава на палтото му се тръкна о кожата ѝ, а топлата му длан се залепи върху коляното ѝ.

— Аррхх! Най-накрая време за отмора. Бе тежък ден! — коментира Фалк.

— Успешен, предполагам? — поинтересува се Кони с престорено спокоен глас.

— Абсолютно. Заловихме двайсет изменници, макар че отвърнаха на удара ни с огън и за жалост загубихме добър офицер, мой приятел. Както се очакваше, няколко успяха да ни се изплъзнат... но интересното е, че сръчкаш ли ги малко, изпяват имената на

другарчетата си. Бъдете сигурна, че ще изловим и бегълците. Това обаче — той потупа коляното ѝ — ще почака до утре. Тази вечер сме тикнали цял куп зад решетките, така че ми се полага малко почивка.

През целия път полковникът тръпнеше от задоволство. Когато влязоха в клуба, Кони се извини, отиде в тоалетната и се заключи в една от кабинките. Седна върху капака на тоалетната чиния и отпусна глава между коленете си. Прималяваше ѝ и дишаше повърхностно, на пресекулки. Играта загрубяваше. Осведомеше ли Фредерик брат си за огнестрелната рана в рамото на Едуар, Фалк несъмнено щеше да надуши, че има нещо гнило. Нищо чудно Фредерик вече да е стигнал до щабквартирата на Гестапо, за да ги предупреди.

И всичко това заради нея — беше предала доверието на Едуар и настоявайки да уведоми Вениша за клопката, бе съсипала с мъка изработеното му и свирепо бранено прикритие, излагайки го на непосредствена опасност.

— О, боже, о, боже, какво направих...? — застена Кони.

Ами Вениша — дали и тя като Едуар беше сред малкото щастливци, успели да се изплъзнат на гестаповците? Или лежеше в някоя от килиите им, очаквайки ужасяващите изтезания, на които подлагаха агентите на УСО и Съпротивата... преди да ги изпратят по концентрационните лагери или ако имаха малко късмет, да ги разстрелят на място.

Кони излезе от кабинката и написка лицето си с вода. Освежи червилото си и смъмри отражението си в огледалото. Тази вечер на всяка цена трябваше да предостави на Едуар — ако вече не го бяха арестували — колкото се може повече време да събере сили.

Каквото и да ѝ костваше...

Едуар лежеше в леглото, стиснал зъби заради режещата болка в рамото си. След успокояващата вана Сара беше дезинфекцирала раната и я беше превързала.

— Господин Едуар — каза му икономката с угрижен глас, — сам знаете, че трябва да ви прегледат в болница. Да, раната е повърхностна, но все пак не е изключено вътре да е попаднало нещо.

— Сара, наясно си, че не мога да отида в болница. — От жилещата болка от антисептика лицето му се изкриви в мъченическа

гримаса. — Ще трябва да се задоволя с твоята помощ. Тръгна ли си Фредерик?

— Не, още е в библиотеката с госпожица София.

Едуар се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Нали разбираш колко голяма е вероятността с мен да е свършено вече? Най-малко двама гестаповци ме видяха в кафенето. Върху всички в къщата ще се стовари същото подозрение. Чуй ме... — Едуар опита да се надигне в леглото, но падна върху възглавниците, прорязан от остра болка. — Сара, знаеш какъв е планът при такива обстоятелства: трябва възможно най-бързо да отведеш госпожица София и Констанс на Юг в имението. Гестаповците може да се появят пред вратата всеки момент.

— Господине — поклати глава Сара, — няма да ви изоставя. Работя за това семейство от трийсет и пет години и знам какъв храбър и сърцат мъж сте. Тези свине разстреляха съпруга ми преди две години. Няма да си тръгна.

— Трябва, Сара, заради София — прикани я Едуар. — Моля те, заеми се с приготовленията за възможно най-скорошно заминаване. В бюрото в библиотеката съм ви оставил пари и документи за самоличност. С малко късмет ще ви помогна да се измъкнете от Париж, но трябва да се сдобие с нови документи, преди да пресечете линията на Виши. Ще известя познайниците ми там, че потегляте за там. Те ще ви помогнат и...

На вратата се почука.

— Отвори. После следвай заръките ми.

Сара отиде до вратата и я отвори. На прага стоеше Фредерик със София под ръка.

— Сестра ти държеше да те види, Едуар — обясни Фредерик. — Много се притеснява за теб, аз също. Позволяваш ли да влезем?

— Разбира се.

С галантни движения Фредерик поведе София към леглото и ѝ помогна да седне.

— О, братчето ми, какво ти се случи? — София потърси ръката му и я стисна силно. Бе пребледняла от страх. — Сериозно ли си ранен?

— Не, скъпа моя. Куршумът само ме е одрал. Попаднах в центъра на улична престрелка. — Едуар съзнаваше, че всяка негова

дума можеше да бъде смъртната им присъда — неговата и на сестра му.

Очите на Фредерик обаче не бяха вторачени в него, нито в чинията върху нощното шкафче с дребните парченца шрапнел, които Сара старателно бе извадила от раната му. Вместо това не ги откъсваше от София, видимо загрижен.

— Да, дочух, че имало няколко акции в града тази вечер. — Сега Фредерик погледна Едуар и двамата мъже впиха погледи един в друг. — А сега се налага да ви оставя. Моля те, Едуар, ако се нуждаеш от нещо, обади се директно на личната ми линия в щабквартирата на Гестапо. Почакай, ще ти запиша номера. — Фредерик извади молив и лист хартия от вътрешния джоб на сакото си и записа цифрите. — Лека нощ, София. Грижи се за брат си. — Целуна нежно ръката ѝ, кимна на Едуар и излезе от стаята.

Кони бе съумяла да се върне на масата при Фалк с усмивка, също толкова пресилена, колкото аленото червило, красящо устните ѝ. Фалк очевидно имаше голям апетит, докато тя само ровеше из чинията си. Разпитваше я какъв е бил животът ѝ преди войната, за дома ѝ в Сен Рафаел, за бъдещите ѝ планове.

— Мисля, че няма смисъл да градим планове за бъдещето, докато войната не свърши — каза Кони, гледайки как Фалк допълва чашата ѝ с вино.

— Да, но краят е неизбежен, не смятате ли? — Очите му сякаш прогаряха дупки в нейните.

— Разбира се — отвърна бързо Кони, — но докато французите не разберат кое е най-доброто за тях, предстоят опасни времена.

— Имате право. — Фалк като че ли се умири. — Е, какво ще кажете за братовчед си Едуар? Интригуваща личност е, нали?

— Определено е интригуващ — повтори любезно Кони.

— Член на френската буржоазия с фамилна история, простираща се стотици години назад в миналото. Семейно дърво, белязано от храбри мъже, рискували живота си в защита на свидната родина.

— Наистина може да се похвали с много славни роднини — съгласи се тя.

— При все това Едуар се е заклел във вярност към Германия и разрастващата ѝ се империя. Често се питам как и защо подобен мъж би предприел такава решаваща стъпка? — размишляваше на глас Фалк, без да изпуска Кони от очи.

— Вероятно защото представата му за бъдещето се припокрива с вашата — отвърна му с ентузиазъм Кони. — Проумял е, че някогашна Франция не може да оцелее в съвременния свят, затова е възприел ценностите на Фюрера.

— Вярно е, че десничарското ни гледище е изгодно за имотни хора, като него. И все пак... — Фалк въздъхна — ... някои са се усъмнявали в искреността на подкрепата му. Установени са връзки между неговото име и една подмолна организация от интелектуалци. Съпротивата също. Естествено, винаги съм гледал на подобни коментари като чисти клюки.

— И с право, Фалк. Изглежда, няма парижанин, който да не е бил заподозрян в нещо рано или късно. Кой знае, може и аз да съм попадала в черния ви списък! — изкиска се Кони.

— Не, фройлайн, уверявам ви, че срещу името ви няма въпросителни. Едуар вкъщи ли е тази вечер? — поинтересува се той. — Мина ми през ума, като ви изпращам, да поговоря с него, за да го предупредя за възникналите подозрения. Нали затова сме приятели все пак. Едуар посреща двама ни с Фредерик с такова гостоприемство.

— Разбира се, че ще е вкъщи, но стана доста късничко, сигурно ще си е легнал. Пък и... — Кони стисна зъби и сложи ръка върху лакътя на Фалк... — нали уж щяхте да разпускате тази вечер? — Тя наведе глава свенливо и му се усмихна кокетно.

Очите на Фалк се избистриха и той думна с юмрук по масата.

— Да! Права сте. Тази вечер е за забавления. Да потанцуваме.

Докато се полюшваха в ритъма на музиката, Кони се притискаше силно в него. Приемаше ласките му, сякаш дълго бе копняла за тях. Езикът му се провря като слuzесто влечуго между устните ѝ и Кони усещаше възбудата му върху бедрото си.

— Да отидем някъде, където можем да се усамотим — прошепна тя в ухото му, целейки да отклони съзнанието му от идеята за среднощното посещение в дома на Едуар.

— На момента.

Докараха колата му пред клуба и двамата се качиха, Фалк излязла набързо адреса си на шофьора и веднагически се зае да опипва всяка достижима част от тялото ѝ. Когато стигнаха до безлична жилищна сграда, която бе на няколко минути път от гестаповската щабквартира на „Авеню Фош“, полковникът освободи шофьора и издърпа Кони към входа, а после към асансьора, който ги качи до втория етаж. Още с влизането той повлече Кони в някаква тъмна стая.

— *Mein Gott!*^[2] Желая те още от момента, когато те видях за пръв път.

Разсъблече я поривисто, остави я за секунда, колкото да съблече самото си, после я хвърли върху леглото и разкопча ципа на панталоните си. Проникна с тласък в нея, мачкайки грубо гърдите ѝ, а Кони стисна очи, за да спре сълзите си. Повдигна таза си към него, симулирайки удоволствие с надеждата това мъчение да свърши побързо.

Слушаше разгорещените му стенания на немски, а противният му дъх обливаше лицето ѝ. Деликатната плът на сухата ѝ вътрешност крещеше от болка при всеки следващ напор. Тъкмо очакваше, че всеки момент ще припадне, когато Фалк нададе скотски рев и се стовари отгоре ѝ. След като дишането му се успокои, той се подпря на едната си ръка и надвеси лице над нея.

— Френска аристократка, а се чукаш като проститутка. — Изтърколи се от нея и затвори очи.

Подведена, Кони благодари на Господ, че всичко приключи относително бързо.

След десетина минути обаче Фалк се събуди. Обърна поглед към нея и пусна ръка към слабините си. После я сграбчи за раменете, избута я грубо от леглото, праметна крака на пода и я придърпа между тях.

— Хер Фалк! Моля ви, аз... — Толкова успя да каже, преди Фалк да тикне мъжеството си в устата ѝ.

— Такива сте вие, френските буржоа, все за по-възвишени от нас се имате. — Германецът стисна главата ѝ като в менгеме и продължи да се тласка зверски в отворената ѝ уста. — Но всички жени сте еднакви: пачаври и развратници!

Докато нощта се точеше към сива, невзрачна зора, Кони бе подложена на какви ли не унижителни сексуални изстъпления. През цялото време Фалк не спря да ругае жените. Кони ридаеше, умоляваше го да престане, но германецът беше твърде увлечен в гаврите си, за да чуе молбите ѝ. В един момент, докато я бе обърнал по корем и похищаваше девствени, непредвидени за тази цел места, от непоносимата агония тя загуби съзнание.

Пробудиха я смътни снопове светлина откъм прозореца, а като се огледа, Фалк вече го нямаше в стаята. С удавени в сълзи бузи събра дрехите си, олюлявайки се с всяко движение, и покри насиненото си кървящо тяло. Погледна ръчния си часовник и видя, че минава шест. Изправи се с мъка, посечена от безпощадната болка в накърнените си мускули, и отвори вратата на спалнята. Отчаяно търсейки изхода, се озова във всекидневната.

Очите ѝ попаднаха на някаква снимка, една от малкото декорации във функционално оборудваното жилище. Беше на жена — миловидна, пълничка, с майчинско излъчване, и на двете ѝ кръглолики дечица — миниатюрни копия на Фалк.

Кони се замъкна в банята, повърна, изплакна лицето си и пийна глътка чешмяна вода. После излезе от апартамента.

[1] Административна единица (област) в Париж. — Б.ред. ↑

[2] Господи (нем.). — Б.ред. ↑

Кони влезе, залитайки през входната врата на Дьо ла Мартиниер, и Сара дойде да я посрещне.

— Мадам, чакахме ви. Къде изчезнахте? Какво ви се е случило? — стресна се от окаения ѝ вид икономката.

Без да отвърне, Кони мина покрай нея и хукна нагоре по стълбището. Като стигна до банята, напълни ваната и изтърка всяко кътче от тялото си почти до разраняване.

На входната врата се позвъни. Този път беше Фредерик.

— Налага се спешно да говоря с конта, мадам — заяви той.

— В момента спи.

И Фредерик пренебрегна думите на Сара, взе стълбите по две наведнъж и нахълта в спалнята на Едуар.

Стреснатите, лъснали от треска заради бързо инфектиращата се рана очи на Едуар се впериха в него откъм възглавниците. В първия момент не можа да установи кой от братята стои насреща му.

— Господин конт, Едуар, прощавай, че влетях така — побърза да се извини Фредерик. — Искам обаче да те предупредя, че ти и семейството ти сте в огромна опасност. Брат ми отдавна те подозира, че участваш в Съпротивата. Днес сутринта дойде в кабинета ми да ме извести, че един от хората му те е разпознал при ареста на членовете на мрежата „Психология“ в „Кафе дьо ла Пе“ снощи. Всеки момент ще се появи да ви прибере — теб, братовчедка ти и София. Едуар, трябва веднага да напуснете града — замоли го Фредерик. — Няма никакво време за губене.

Едуар се кокореше насреща му, изпаднал в пълно недоумение.

— Но... защо идваш да ме предупредиш? Защо да ти се доверявам?

— Защото нямаш друг избор и защото обичам сестра ти. Чуй ме — призова го Фредерик, приближавайки до леглото, — ненавистта ти към народа ни е напълно оправдана, но на много от нас не ни остана нищо друго, освен да се трудим за кауза, в която отдавна сме загубили

вяра. Мнозина други се присъединяват към редиците ни. Едуар, и аз като теб използвах високото си положение, за да предотвратя, колкото може повече убийства. И аз си сътруднича с познатите ти бунтовници, които дават мило и драго да спасят свидните ни отечества от разруха и историята ни от тежките нацистки ботуши. Но не сега е моментът да обсъждаме тези въпроси. Трябва незабавно да станеш и да напуснеш къщата.

Едуар поклати глава.

— Не мога, Фредерик. Виж ме само, едвам мърдам. Спасете момичетата. Аз ще се набивам на очи и ще възпрепятствам бягството им.

— Фредерик! — провикна се от вратата София, опипвайки въздуха за възлюбения си. — Какво се случва?

Той се спусна към нея и я притисна в обятията си.

— Не бой се, мила моя София, ще се погрижа да си в безопасност. Опитвах се да обясня на брат ти, че домът ви е набелязан и че Гестапо ще почука на вратата всеки момент. Трябва веднага да те изведе оттук, *mein Liebling*^[1].

— Сара е приготвила багажа ми. Едуар я е накарал още снощи. Готови сме. Братко, ставай и се обличай — подкани го София.

— Колата ни чака долу. Мога да ви отведа, където пожелаете в Париж — обясни Фредерик. — Но трябва да побързаме.

— Фредерик, нали съзнаваш на каква опасност се излагаш, като ни съдействаш? — попита Едуар, мъчейки се да стане, но срутвайки се безпомощно върху възглавниците.

— Понякога се налага да правим жертви за любимите си хора — каза Фредерик, притискайки София към себе си.

София се отдръпна от прегръдката му и тръгна към леглото, търсейки ръката, а после и челото на Едуар.

— Имаш температура, но трябва да се напънеш! Божичко, Фредерик казва, че всеки момент ще пристигнат!

— София, отлично знаеш, че не мога да пътувам в това си състояние — заяви с възможно най-спокойния си тон Едуар. — Но, моля те, имай ми вяра, че ще намеря начин да ви открия. Тръгвайте със Сара и Констанс, а аз ще ви последвам веднага щом мога. Хайде, тръгвайте!

— Не мога да те оставя...

— Поне веднъж ме послушай, София! Бог да е с теб, любима ми сестричке, и дано се съберем скоро. — Едуар напрегна сили и я целуна по двете бузи, после направи знак на Фредерик да я изведе от стаята.

Като го оставиха сам, Едуар насочи трескавото си съзнание към съставянето на план.

Сара и Кони ги чакаха на долния етаж. Фредерик заведе жените до колата и им помогна да се качат.

Преглъщайки болката, Едуар смогна да се изправи до прозореца и изпрати колата на Фредерик с поглед.

— Къде да ви откарам? — попита Фредерик, дегизиран с шофьорска шапка.

— „Гар дьо Монпарнас“. Първо ще се отбием до къщата на сестра ми, откъдето ще си набавим нови документи за самоличност — каза Сара, единствената от трите жени, която беше в състояние да отговори.

— А после накъде? — поиска да научи Фредерик.

Кони стрелна Сара с толкова остър поглед, че икономката веднага млъкна. София не видя реакцията на приятелката си и обясни:

— Ще стигнем до семейното ни имение в Гасен.

Фредерик забеляза ужасеното изражение на Кони в огледалото за задно виждане.

— Констанс, знам, че за теб е недопустимо да се довериш на германец. Но моля те да имаш предвид, че и аз рискувам много дори с малкото помощ, която ви оказах. Най-лесно ще ми бъде да ви арестувам и трите още сега и да ви отведа направо в щабквартирата на Гестапо. Уверявам ви, че действията ми от тази сутрин няма да останат ненаказани. Нищо чудно да съм подписал смъртната си присъда.

— Така е — съгласи се Кони с разклатени от изминалите няколко часа нерви. — Прощавай, Фредерик, оценявам помощта ти.

— Макар и във вените ни да тече една и съща кръв, нямам друго общо с брата си близък — продължи Фредерик. — Несъмнено ще заподозре, че съм допринесъл за успешното ви бягство и ще направи всичко възможно да убеди и останалите в съучастничеството ми.

Като стигнаха гарата на Монпарнас, трите слязоха от колата. Фредерик извади куфарите им от багажника.

— Успех на всички ви — прошепна той.

София понечи да го докосне, но той я възпря.

— Недей, аз съм шофьорът, забрави ли? Но кълна ти се, *mein Liebling*, ще те намеря. А сега тръгвайте и гледайте час по-скоро да се измъкнете от Париж.

— Обичам те, Фредерик! — каза София точно преди да се слоят с тълпите на гарата.

— И аз те обичам, скъпа ми София. С цялото си сърце — прошепна Фредерик, когато се качваше в колата.

Фалк пристигна в къщата на „Рю дьо Варен“ час след като жените тръгнаха. Никой не откликна на ударите му по вратата, затова той накара щурмоваците да я разбият. Претърсиха всяко кътче на къщата, но не откриха никого.

Псувайки, Фалк се отправи към щабквартирата, където нахълта в кабинета на брат си. Завари го да се стяга за път.

— Току-що се връщам от акция в дома на Дьо ла Мартиниер. Като че ли вдън земя са потънали. Ще каже човек, че някой ги е предупредил. Как е възможно толкова нещо? — разбесня се Фалк. — Споделих подозренията си единствено с теб, братко.

Фредерик щракна закопчалката на куфара си.

— Така ли? Много учудващо наистина. Но както самият ти обичаш да казваш, в Париж дори стените имат уши.

Фалк се наведе към брат си.

— Знам, че си бил ти — за глупак ли ме вземаш?! Само ме разиграваш, а всъщност ти си предателят. И не за пръв път се издънваш. Внимавай какво правиш, големи братко — подсмихна му се презрително. — Колкото и умело да замазваш очите на останалите, мен не можеш да излъжеш.

Фредерик му отвърна с добронамерен поглед.

— В такъв случай, братко, е редно да докладваш, където трябва. А сега ще ти пожелаю хубав ден и до нови срещи.

— Аррхх! — Както винаги благородническата невъзмутимост на Фредерик изкара Фалк от нерви. — Мислиш се за много важна клечка с твоите дипломи и докторати и със стратегиите, с които се стремиш да впечатлиш Фюрера ни. Но аз съм човекът, който ежедневно се поти за каузата ни.

Фредерик взе куфара си от бюрото и тръгна към вратата. Преди да я отвори, спря и се обърна към брат си с думите:

— Въпросът е не че аз се мисля за важен, братко, а че ти се имаш за маловажен.

— Ще ги издиря! — провикна се Фалк по коридора след брат си. — И оная пачавра, дето те е омагьосала, също ще я открия!

— Довиждане, Фалк! — въздъхна Фредерик, преди вратите на асансьора да го скрият.

Фалк заби юмрук с всички сили в стената.

Едуар се разбуди от неспокойния си сън. Беше тъмно като в рог и той заопипва край себе си за кибрита. Запали една клечка, колкото да погледне часовника си, и видя, че минава три; пет часа откакто бе чул щурмоваците да нахлуват в къщата над главата му. Размърда скованите си крайници и стъпалата му докоснаха отсрещната стена на тясното помещение.

Подземната тухлена дупка, достъпна откъм добре замаскирания капак в пода на мазето, е била изкопана от предците му по време на Френската революция, за да служи като скривалище. Имаше място само за един-двама души. Но в семейството битуваше легендата, че в една съдбовна нощ, докато Париж бил обхванат от пламъци, а аристократите най-безцеремонно били извозвани към гилотината, Арно дьо ла Мартиниер, съпругата му и двете му деца намерили укритие в малката дупка.

Едуар коленичи, запали още една кибритена клечка и я вдигна над главата си, за да види къде е ръбът на капака. После впрегна всичката си останала енергия, за да го отвори.

Набра се на ръце, изпълзя от дупката и се просна върху влажния каменен под на мазето, задъхан от болка. Завлачи се по корем до бюфета, където бяха подготвени шишета с вода за случаите, в които ползваха подземие като бомбоубежище, и жадно отпи няколко глътки. Разтреперан и подгизнал от пот, Едуар огледа раненото си рамо. Жълтеникава течност напояваше ризата му. Имаше спешна нужда от медицинска помощ, в противен случай инфекцията лека-полека щеше да отрови кръвта му. Такъв вариант обаче нямаше.

Отлично знаеше, че къщата ще е под есесовско наблюдение, понеже някой можеше да се върне. Беше в капан.

Оставаше му единствено да се моли сестра му, Сара и Кони да са в безопасност.

Едуар погледна към напукания груб таван, но той се разми пред очите му. Затова затвори клепачи и потърси утеха в съня.

Кони беше благодарна, че Сара бе поела контрола. Гледаше да държи очите си затворени, докато пътуваха във вагон първа класа, за да не вижда двамата немски офицери насреща. Сара водеше любезен разговор с тях и гласът ѝ действаше успокояващо на момичетата. София мълчеше, отправила незрящ поглед през прозореца. Пътят за Южна Франция влакът минаваше покрай индустриализираните предградия на Париж. Какво значение имаше дали ще оцелее, или ще намери смъртта си, разсъждаваше Кони. Миналата нощ бяха осквернили не само тялото, но и душата ѝ; отнесли се бяха с нея като с животно — безполезна торба с плът и кости, годна единствено за нечовешки унижения.

Как щеше да погледне Лоурънс в очите? И всичко това за какво? Жертвала се беше, за да защити Едуар, да му предостави поне една нощ да планира бягството си. Но Едуар още беше в Париж, сам и ранен. Кой знае — може би вече бе в лапите на Фалк и се гърчеше в гестаповската щабквартира.

— Опитах се, Едуар — простена тихичко.

Изтощена, Кони потъна в дрямка, докато влакът навлизаше в равнините на френската провинция. На всяка гара усещаше как Сара се напряга с отворени на четири очи за гестаповци, алармирани за бягството им на Юг. Офицерите слязоха на гарата на Льо Ман, но макар и да останаха сами в купето, Сара не смееше да повиши глас, само шепнеше.

— Ще слезем в Амиен и ще отседнем при сестра ми, докато не се сдобием с нови документи за самоличност. Снощи Едуар се уговори с негов приятел да ни намери там, за да ни преведе през линията на Виши. Твърде рисковано е да минаваме през официален контролно-пропускателен пункт. Полковник Фалк несъмнено е сигнализирал властите да се оглеждат за три бегълки.

София насочи уплашена незрящите си очи към Сара.

— Но нали щяхме да пътуваме до имението?

— И дотам ще стигнем. — Сара взе ръката ѝ и я потупа нежно.

— Не се тревожи, миличка, всичко ще се нареди.

Няколко часа по-късно, когато вече се смрачаваше, трите жени слязоха от вагона. Сара закричи уверено по тесните улички на градчето, сви към входната врата на една от къщите и почука.

Отвори им жена с подобно на нейното лице и приятно изненадан поглед.

— Флорънс — поздрави я Сара, — слава богу, че си вкъщи!

— Какво правиш тук! Бързо, влизай. — Флорънс огледа двете ѝ придружителки. — Приятелките ти също.

Флорънс затвори вратата, отведе ги в малката кухничка и се засуети край тях, изваждайки на масата гарафа с вино, хляб и сирене.

— Коя е Флорънс? — попита горделиво София.

— Сестра ми, госпожице — отвърна Сара с озарени от радост очи. — В това градче съм отрасла.

Кони седна на масата с чаша вино и се заслуша в разговора на двете сестри. Тялото ѝ още се бунтуваше заради зверствата от предишната нощ. Насили се да хапне малко хляб със сирене и си наложи да изтрие от съзнанието си грозните картини, които постоянно изникваха неканени.

Флорънс разказа как неотдавна гестаповците арестували групичка местни младежи и ги изпратили в работнически лагери в Германия като един вид разплата за взривения от Съпротивата железопътен мост в околността. Сара пък ѝ разказа за Париж и за работодателя ѝ — Едуар, чиято съдба в момента бе неясна.

— Поне вие ще сте в безопасност при мен тази вечер — увери ги Флорънс, потупвайки гальовно ръката на сестра си. — За всеки случай обаче ще настаним приятелките ти в таванската стая. — Погледна към София, чиято храна стоеше недокосната на масата. — Простете, госпожице Дьо ла Мартиниер, че не мога да ви предложа подходящи за дама като вас условия.

— Мадам, безкрайно сме ви благодарни, че подсигурихте покрив над главите ни. И то излагайки самата себе си на риск. Сигурна съм, че брат ми ще ви се отплати подобаващо, стига да... — Очите ѝ плувнаха в сълзи и Сара я прегърна майчински.

— Мила ми София, познавам Едуар от семенце в утробата на майка ви. Намерил е начин да се измъкне, чувствам го ей тук. — Сара се потупа с длан по гърдите.

По-късно тя помогна на София да изкачи стръмните стълби към таванската стая, съблече я и я загърна с одеялото, сякаш беше малко момиченце.

— Спокойни сънища, миличка. — Целуна я по челото. — Лека нощ, госпожице Констанс.

Когато Сара излезе от стаята, Кони също се разсъблече, не смеейки да погледне надолу, убедена, че цялото ѝ тяло е покрито с грозни синини, и нахлузи нощницата през глава. Легна в тясното легло, благодарна за така необходимата ѝ отмора, и придърпа шарения юрган чак до брадичката, понеже се очертаваше мразовита декемврийска нощ.

— Добре да се напиш, София — пожела на приятелката си.

— Ще опитам — отвърна ѝ тя, — но ми е толкова студено, а и мисълта за Едуар не ми дава мира. О, Констанс, как ще го понеса? Загубих брат си и Фредерик в един и същи ден.

Като чу жалното ѝ хлипане, Кони напусна собственото си легло и отиде при София.

— Направи ми малко място, ще дойда да те стопля.

София я послуша и се сгуши в отворените обятия на Кони.

— И двете трябва да вярваме, че Едуар е добре и скоро ще ни намери — каза Кони с престомена убеденост.

След малко потънаха в тревожен сън, притиснати една в друга за топлина и утеха.

Едуар видя майка си да стои над него. Беше седемгодишен, а тя го умоляваше да пийне малко вода, понеже гореше от треска.

— Маман, ти си тук! — измърмори, усмихвайки се на прекрасния ѝ успокояващ образ. В този миг лицето ѝ се измени, като придоби облика на Фалк, облечен в нацистка униформа и с пистолет в ръката...

Едуар се събуди облян в пот и простена, съзирайки единствено напукания таван над себе си. Умираще от жажда, остра, нетърпима

жажда. Нареди на тялото си да се придвижи до бюфета, обаче то отказа да се подчини.

Издаваше в несвяст, свестяваше се, пак губеше съзнание и накрая се примири с мисълта, че съвсем скоро ще го споходи смъртта. И щеше да я посрещне с отворени обятия. Искаше му се единствено да умре, знаейки, че драгоценната му сестричка е в безопасност.

— Мили боже — пророни с дрезгав глас, — вземи мен, нея остави... нека живее.

И ето че пак халюцинираше, навярно докато душата му се готвеше да напусне тленната си обвивка, защото този път му се яви ангел с гарванови коси, сложи хладна кърпа върху палещото му чело и накваси изсъхналите му устни. Неприятна на вкус течност бе изсипана с лъжица право в гърлото му. Той се задави, но преглътна и отново се унесе в сън. Видението не го напусна обаче. По някое време ангелът го качи върху меко легло и Едуар се поотпусна, треската като че ли започна да се разсейва.

Пак се събуди под напукания таван на мазето, който обаче поне вече не се въртеше и не се размиваше пред очите му. За пръв път му се виждаше неподвижен. Значи, помисли си горчиво Едуар, още не беше напуснал този свят, но какво го чакаше тук, освен пълна безнадеждност.

— Привижда ли ми се, или наистина се събуди? — обади се женски глас от едната му страна.

Той обърна глава и погледът му попадна върху чифт разкошни зелени очи. Бледото лице, от което надничаха, бе обрамчено с ореол от смолисточерна коса. Пред него стоеше ангелът от сънищата му. Само дето беше жена от плът и кръв, която незнайно как се бе промъкнала в мазето.

— Коя... — Едуар се прокашля, призовавайки изнемощелия си глас — ... си ти?

— Зависи кое от имената ми предпочиташ. — Смарагдовите очи блещукаха закачливо. — Мога да ти предложа няколко. Официалното ми име по тези ширини е Клодет Десали, но можеш да ми викаш Вениша.

— Вениша... — Името извика далечни спомени в размитото съзнание на Едуар.

— А вие, сър, предполагам, сте Едуар, познат още като конт Дьо ла Мартиниер? Собственикът и в настоящия момент единствен обитател на тази къща?

— Да, но как ме намери? Нали...

— Дълга история. — Вениша махна безгрижно с ръка. — Ще ти я разкажа, като се посвестиш. За момента само е важно, че като те намерих, беше с единия крак в гроба. По неведом начин успях да ти спася живота със скромните си медицински познания. А това си е повод за гордост в моя случай — усмихна се широко Вениша, взе шише с вода от бюфета и го остави до него. — Пий, колкото можеш повече. Ще пробвам да стопля малко супа на газовия котлон. Но държа да те предупредя, че готварските ми умения са по-окаяни и от лекарските!

Едуар напрегна очи да съсредоточи погледа си върху грациозното тяло на младата жена, коленичила над газовия котлон, но клепачите му отново натезаха.

По-късно, като се събуди за пореден път, жената седеше на един стол до него и четеше книга.

— Здравсти — усмихна му се тя. — Дано не възразиш, но се прокраднах до горния етаж и намерих библиотеката. Умрях от скука затворена в мазето няколко дена.

Едуар подскочи от смайване. Опита да се надигне, но жената го възпря, клатейки глава.

— Отпусни се, ако обичаш. Гарантирам ти, че никой не ме е видял, макар че къщата още е под наблюдение. Да не забравяме, че съм специално обучена за такива ситуации. При това съм една от най-добрите — обяви Вениша горделиво.

— Каж ми коя си, моля те. И как ме намери — поиска да разбере той.

— Казах ти вече, името ми е Вениша, и ще ти разкажа всичко от игла до конец, ако обещаеш да си изпапкаш цялата супа. Като че ли се преборихме с инфекцията, но все още си слаб и трябва да подсилим организма ти. — Вениша стана, за да вземе тенекиената тенджерка, после седна на леглото до него и започна да го храни с лъжица.

— Знам — отбеляза, когато лицето на Едуар се изкриви в отвратена гримаса. — Малко е поизстинала. Одеве ти я стоплих, ама ти заспа, преди да ти я донеса.

Едуар не смогна да погълне повече от няколко лъжици, понеже стомахът му започна да се бунтува от внезапния прилив и заплаши да изригне.

— Така. — Вениша остави тенджерката на каменния под. — Не ме бива по бърсането на повръщано, затова ще я доядеш по-късно.

— Ще ми кажеш ли най-накрая как ме намери? — настоя Едуар, нетърпелив да научи как тази непозната бе съумяла да спаси живота му.

— Несъмнено ще кипнеш, като ти разкажа, но ако не те бях навестила, едва ли щеше да си жив, че да любопитстваш. По тази или по която и да било друга тема, в интерес на истината — добави шеговито. — Радист на УСО съм. Когато арестуваха голяма част от съагентите ми, издирих Кони — двете се обучавахме заедно в родното кралство — и я помолих да ми подsigури достъп до това мазе, за да предам спешно съобщение до Лондон. И трябва да си изключително щастлив, че успях, Едуар, тъй като става дума за нощта преди нахлуването в Службата за принудителен труд, в чието организиране, както по една случайност знам, си имал сериозна намеса. — Вениша вирна вежди. — Когато си тръгнах оттук, взех ключа — посочи тя към вратата на мазето, — в случай че отново ми потрябва убежище. След нощта на гестаповската акция в „Кафе дьо ла Пе“, когато, както знаеш, много агенти попаднаха зад решетките, дотърчах направо тук. Разбира се, веднага се досетих, че къщата е била щурмувана. Затова се притаих и когато патрулт се оттегли за вечеря, се прокраднах през градината, отворих вратата на мазето и те открих полумъртъв на пода.

Едуар я слушаше не особено изненадан.

— Разбирам.

— Не се муси на Кони, моля те — добави Вениша. — Просто се опитваше да свърши работата, за която са я изпратили. А и, в общи линии, като се има предвид настоящото ни положение, май ще се съгласиш, че всяко зло е за добро.

Едуар не намираше сили да разпитва повече. Рамото го измъчваше и той се поразмърда в леглото уж да се намести по-удобно.

— Благодаря ти, че ми спаси живота — каза след малко.

— Да благодарим на Господ за йода — усмихна се Вениша — и за пълната с провизии къща над главите ни. Струва ми се, че раната ти нараства доста бързо, вероятно защото си в добра физическа форма.

Качествената храна, която сте похапвали с швабските ти другарчета, явно си казва думата. Дано не възразяваш, че прерових хладилника снощи и си спретнах чуден сандвич с гъши дроб.

— Вениша, надявам се, съзнаваш, че гостите от вражеския лагер не са ми приятели — натърти Едуар.

— Много ясно. Просто те дразня — ухили му се Вениша.

— Знаеш ли — въздъхна Едуар, — причината онази нощ да се озова в кафенето беше, че приятелката ти Констанс имаше сведения за планирана гестаповска акция на въпросния адрес. Настояваше да отиде лично, за да те предупреди, но аз я разубедих. За жалост позакъснях. И вследствие на това получих куршум в рамото.

— Е, картинката е ясна значи. Ти си се жертвал, за да спасиш моя живот, а аз спасих твоя. Квит сме — каза Вениша, кимайки. — Може ли да запаля?

— Разбира се — позволи ѝ Едуар и Вениша извади цигара „Голоаз“. — Още ли наблюдават къщата?

— Не. Преди няколко часа патрулът се изнесе и не се е връщал. Швабите и бездруго си имат достатъчно проблеми, че да пилеят време по птички, които съвсем очевидно са отлетели от гнездото. Между другото къде е Констанс? — поинтересува се тя.

— Тръгна със сестра ми и икономката сутринта след акцията — обясни Едуар. — Пратих ги на Юг, но, както се досещаш, няма как да знам със сигурност докъде са стигнали.

— Коя е крайната им цел? — попита Вениша.

Едуар я погледна в очите.

— Предпочитам да не ти казвам.

— О, божичко! — засегна се Вениша. — Не е ли от ясно по-ясно, че сме от един отбор? Вече знам кой си. Хората от Съпротивата говорят за теб с дълбока почит, фактът, че прикритието ти е компрометирано, несъмнено ще оцети каузата ни. И държа да се извиня, че станах причина за това. Все пак задържа позицията си много дълго време и заслужаваш уважение. Сега обаче, Герой — наблегна на кодовото му име Вениша, — ще трябва да напуснеш страната възможно най-скоро. Гарантирам ти, че оглавяваш черния списък на Гестапо.

— Изключено. Сестра ми е сляпа, което я прави особено уязвима. Ако гестаповците се доберат до нея, с цел да узнаят

местонахождението ми... — Едуар изтръпна. — Не ми се мисли.

— Предполагам, си ги изпратил на сигурно място?

— Нямахме много време да планираме — въздъхна Едуар, — но знаят къде да отидат.

— Е, сестра ти е в изключително надеждни ръце. Констанс беше отличничката в тренировъчния курс на УСО — отбеляза Вениша.

— Да, Констанс е забележителна жена — съгласи се Едуар. — Ами ти, Вениша? Какви планове имаш за близкото бъдеще?

— За жалост при бягството ми от секретната квартира бях принудена да оставя радиотелеграфа си. В Лондон са информирани и сега организират доставката на нов апарат. Наредено ми е да се укривам известно време. И ето ме тук, медицинска сестра за чудо и приказ — пошегува се Вениша.

Едуар я погледна с възхищение. Духът ѝ не се беше пречупил, напук на всички перипетии.

— Храбри жени като теб са истинска благодат за мисията ни — коментира с немощен глас.

— Благодаря ви, любезни господине — запърха театрално с мигли Вениша. — Просто си върша работата. Пък и без смях закъде сме? Такъв хаос е обзел света, че всеки ден се опитвам да живея като за последно. Кой знае кога ще ми падне гилотината. В момента възприемам живота си като едно голямо приключение.

Тя му се усмихна ведро, но Едуар разпозна страданието в очите ѝ.

— Така като те гледам, до няколко дена ще си достатъчно укрепнал, за да подхванеш кроенето на планове за бягство — каза Вениша. — Ако ми позволиш, ще впрегна моите хора да организират операция по извеждането ти от Франция. В момента обаче сме вързани тук, затова възнамерявам да се промъкна до горе за още една книжка и посещение на едното място. И теб няма да е зле да те поизмием скоро. — Вениша сбърчи нос. — Само че не ме търси за болнични процедури, като миене в леглото. Да ти донеса ли нещо, Едуар?

— Не, благодаря, Вениша. Пази се — викна ѝ, когато тя тръгна по стълбите към къщата.

— Не бери грижа за мен — отвърна безгрижно тя.

Едуар се отпусна грохнал в леглото и благодари на Бог, че по някакво щастливо стечение на обстоятелствата тази удивителна жена

се беше появила в живота му и го беше спасила.

[\[1\]](#) Любима (нем.). — Б.ред. ↑

На сутринта Сара изказа мнение, че е най-разумно трите да се позадържат още известно време у сестра ѝ.

— Ще пресечем реката при следващия курс — обясни тя на закуска. — Така, мадам Констанс, според новите ви документи сте икономка от Прованс. Имате ли специални предпочитания за името?

— Как ти звучи Елен Латур? — сети се Кони за едно съседче на леля си, с което често си беше играла на плажа в Сен Рафаел.

— А София ще е сестра ти — Клодин. Разбира се — сниши глас Сара, — стигнем ли до целта си, София трябва да се укрие. Твърде много местни биха я разпознали.

— Но не мислиш ли, че швабите ще почукат и на онази врата? — попита я Кони. — Фалк знае за замъка.

— Едуар ми каза, че там имало сигурно място, където можем да скрием София. Естествено, би било най-добре незабавно да напуснем страната, но маршрутът крие твърде много опасности за едно сляпо момиче. А в имението поне ще разчитаме сами на себе си. Дори тайните квартири вече не са безопасни. Гестаповците плащат солидни възнаграждения за информация относно хора, приютили бегълци като нас. Така че за всеки случай двете с вас ще променим външния си вид за снимките на личните документи. — Сара ѝ поднесе шишето с перхидрол. — Не мислете, че вие сте най-оцетена — изкиска се икономката, като видя киселата физиономия на Кони. — Аз ще ставам червенокоска! Не бива да пренебрегваме и дрехите на госпожица София. Прекалено изтънчени са и ще привличат внимание.

Кони я изгледа учудено.

— Сара, абсолютна професионалистка си — похвали я тя. — Откъде си толкова осведомена?

— Мъжът ми беше съучастник на маките цели две години, докато гестаповците не го заловиха и разстреляха. Аз самата съм съдействала на конта в многото му рисковани мисии. Въпрос на оцеляване е. Опре ли ножът в кокал, бързо се учиш. А сега — Сара

посочи тесния клозет в задната страна на къщата, където имаше и малка мивка — трябва да намокрите косата си и да нанесете перхидрола.

Кони тръгна към външната постройка с шишето в ръка и новозародило се уважение към Сара, която, макар и най-обикновена слугиня, изглежда, беше далеч по-подготвена за реакция в кризисна ситуация от нея самата.

Два дни по-късно, след като за три часа Кони забеляза най-малко три немски патрулни коли да минават по тясната уличка, Сара реши, че още същата нощ трябва да напуснат къщата.

— Не мога да застрашавам живота на сестра си повече. Вече разполагаме с документи за самоличност и е време да продължим към имението. Уредила съм всичко за тази вечер.

— Ясно — кимна Кони и погледна към кухненската маса, където София седеше с напълно безучастно изражение. Сякаш се бе затворила в собствения си свят, съвсем неподготвена по рождение и по физически дадености да се справи сама с подобни тежки обстоятелства. Кони се пресегна и стисна ръката ѝ. — Още тази вечер потегляме към свидния ти дом, миличка — утеши я тя.

София ѝ отвърна със сдържано кимване, самото олицетворение на отчаянието. Беше облечена в селски дрехи и бежовата вълнена жилетка като че ли подчертаваше бледнината ѝ. Кони почти не я беше виждала да се храни, откакто пристигнаха, а няколко пъти дори я придружи до външната тоалетна да повърне. Притесняваше се, че дори след като пресекат границите на Виши, ги очакват още стотици километри, които трябва да изминат, докато стигнат до безопасното убежище. Кони с цялото си сърце се молеше София да го преживее. Здравето ѝ видимо се влошаваше.

В десет същата вечер Кони, Сара и София се присъединиха към групичка от шестима бегълци, скупчени един до друг на брега на Сона. Кони се качи първа в очакващата ги плоскодънна лодка и подаде ръка на София. Никой не продума по време на краткото плаване до отсрещния бряг. Когато стигнаха сушата, пасажерите слязоха

тихомълком и без да губят време, хукнаха през смръзналото се поле, загубвайки се в нощта.

— Дръж София за едната ръка, аз ще я хвана за другата — нареди Сара. — София, ще трябва да тичаме, защото в никакъв случай не бива да ни засичат тук.

— Но накъде тичаме? — попита шепнешком София, докато двете жени я направляваха с бърза крачка през ледената трева. — Умирам от студ, почти не си чувствам стъпалата.

Задъхана от непривичната за едрото ѝ тяло физическа натовареност, Сара реши да не пилее въздух в приказки.

След дълго препускане Кони забеляза мъждукаща светлина в далечината.

Пред тях се открии силуетът на някаква сграда и Сара забави крачка. Оказа се, че светлинката идва от маслен фенер, който висеше на пирон върху стената на прилепения към нея хамбар.

— Тук ще се укрием, докато се развидели. — Сара отвори вратата на хамбара и взе фенера с тях.

На приглушената светлина се виждаха бали сено, наредени край дървените стени.

— Ела насам. — Сара поведе София към копа сено в дъното на хамбара и ѝ помогна да седне отгоре, все още запъхтяна от препускането. — Поне тук е сухо и скришно.

— Ще спим в хамбар ли? — ужаси се София. — Цялата нощ?

Кони за малко да прихне в смях. Дамата пред нея цял живот бе спала върху първокачествени дюшеци с пълнеж от копринен конски косъм и пухени възглавници.

— Да, и трябва да сме благодарни — каза Сара. — Хайде, лягай, а аз хубавичко ще те завия със слама.

Като я настани възможно най-удобно в копата, Сара легна до нея.

— И вие поспете, мадам Констанс — викна тя към Кони. — Чака ни дълго и тежко пътуване. И преди да забравя, добре е да имате това, в случай че ме сполети нещо. — И тя ѝ подаде лист хартия. — Записала съм адреса на имението на семейство Дьо ла Мартиниер. Когато пристигнете, направо отидете в избата до лозята. Едуар е предупредил Жак Беноа за нас. Лека нощ.

Кони наизусти адреса, после запали кибритена клечка и изгори листа, топлейки премръзналите си пръсти на мимолетния пламък.

Зарови се в сеното, кръстоса ръце и се замоли зората да настъпи побързо.

Когато се събуди, сламеното легло на Сара вече беше празно. София спеше непробудно. Кони излезе от хамбара и заобиколи от едната му страна да се облекчи, а след малко Сара изникна с раздрънкана каруца зад себе си.

— Това е Пиер от съседната ферма. Имаме уговорка да ни откара до гарата в Лимож. Твърде рисковано е да се качваме на влака от близка гара — обясни Сара.

Събудиха София и ѝ помогнаха да се качи на една от балите сено в каруцата. Талигарят — съсухрен от слънцето, мълчалив французин, потегли.

— С всеки изминал ден хората стават все по-алчни — измърмори Сара. — Обясних му, че момичето, което е поверено на грижите ми, е сляпо, а той пак ми поиска куп пари. Поне ме увериха, че може да му се има доверие.

Докато копитата на коня и колелата на каруцата трополяха по пътя, Кони размишляваше колко приятно щеше да е едно такова пътешествие през сърцето на Бургундия посред лято. Макар и замръзнала сега, земята щеше да се покрие до няколко месеца с избуяли лозя. Клатиха се по черния път цели четири часа, докато фермерът не спря в покрайнините на градчето Лимож с думите:

— Тук трябва да ви оставя, по-натам не смея да навлизам.

— Благодарим ви, господине — отвърна изморено Сара.

Трите жени слязоха от талигата и тръгнаха пеша към центъра.

— Едвам се държа на краката си... започва да ми прималява — измрънка София, макар че почти изцяло се беше отпуснала в ръцете на спътничките си.

— Още малко, миличка, и ще се качим на влака, с който ще стигнем чак в Марсилия — утеша я Сара.

На гарата Сара купи билети и всички седнаха в кафенето до входа. Кони сърбаше блажено топлото си кафе и с охота дъвчеше поръчаната франзела, нищо, че бе вчерашна. София доближи чашата кафе до устните си, но я втресе и бързо я върна на масата. След като

излязоха на перона, настаниха София на една пейка и Сара придърпа Кони настрана.

— София не ми харесва, Сара — каза разтревожено Кони. — От седмици е така, тоест причината не е в шока и тежкото пътуване.

— Права сте. Не в тях е проблемът — отвърна мрачно Сара. — За жалост нещата са много по-сериозни. Погледнете я — бледа е и често повръща... видяхте ли как избута кафето настрана заради силната миризма? Мадам, за какво ви говорят тези симптоми?

Нужно ѝ беше малко време да осмисли накъде биеше Сара.

— Да не би да подозираш, че...? — Кони залепи ръка на устата си.

— Не подозирам — отвърна Сара. — *Знам* го. Не забравяйте, че помагам на госпожица София при много от ежедневните ѝ процедури. Не съм я виждала да кърви от седмици.

— София е бременна? — пророни втрещено Кони.

— Да, но не разбирам кога се е случило — въздъхна Сара. — Не се сецам за случай, в който двамата да са оставали насаме достатъчно дълго, че... — Потресена, Сара не довърши изречението си. — Но изобщо не се съмнявам. Симптомите ѝ твърдо сочат, че носи дете.

Със свито сърце Кони се досети кога точно им се бе удала такава възможност, и за неин срам тя бе отговаряла за София въпросната вечер. Но не ѝ беше минавало дори през ума, че почтена девойка, като София, би постъпила така необмислено. Толкова невинна беше... дете още...

Не, поправи се Кони. София бе жена, водена от същите копнежи и плътски желания като всяка друга връстница на Кони. Просто всички околни, включително тя самата, се отнасяха с нея като с дете. Стомахът ѝ се преобърна при мисълта за обстоятелствата около шокиращото разкритие — знаеше, че бащата на бебето е не кой да е, а високопоставен есесовец.

— Сара, май по-зле от това няма накъде.

— Няма — съгласи се икономката. — Сякаш не е достатъчно, че ще роди извънбрачно дете, но и излезе ли на бял свят кой е бащата... — Думите ѝ секнаха от тревога.

— Поне засега никой друг не е узнал — вметна утешително Кони. Влакът спря на перона и двете тръгнаха към София.

— Госпожо, ще се убедите, че хората рано или късно узнават — въздъхна Сара. — И нямат навика да си държат устата затворена. Затова първата ни задача е да отведем София на безопасно място, а после ще умуваме какво да правим.

Вместо да изберат луксозната първа класа, жените се качиха в трета класа, както подхождаше на прикритието им. Пренаселеният вагон беше ужасно мръсен и смърдеше на потни тела. След дълго чакане влакът потегли от перона и Кони си отдъхна. Всяка една стъпка ги приближаваше до сигурността на убежището им.

По гарите тялото ѝ се стягаше от напрежение. Купища германци се стичаха към Марсилия заради опасността от инвазии от юг, и пероните преливаха от швабски войници. Вагонът не се отопляваше и беше крайно неудобен, но двете ѝ спътнички някак бяха успели да задремат. Освен постоянния страх от арест Кони я измъчваха и непоносимите картини от ужаса, който бе преживяла преди три ноци.

На гарата преди Марсилия кондукторът мина край тях с предупреждението, че във влака са се качили германци и проверяват документите за самоличност на пасажерите. Кони събуди спътничките си с обезумяло от тревога сърце. Всички пътници във вагона се подготвиха за предстоящото премеждие и въздухът се нажежи с първичен страх. Обхождайки с поглед пъстрия сбор от видимо напрегнати хора, Кони се запита колко ли от тях пътуваха нелегално като тях трите.

Един немски офицер нахлу във вагона и с гръмък глас нареди на пътниците да пригответ документите си за проверка. Сара, София и Кони се намираха на последните седалки и агонизиращото очакване като че ли продължи векове.

— Фройлайн, документите за самоличност! — озъби се германецът на Сара, която седеше на крайната седалка.

— Разбира се, мосю. — Сара му ги поднесе с любезна усмивка.

Той ги прегледа щателно, после вдигна очи към нея.

— Къде е издаден документът, фройлайн?

— В кметството на Шалон, мосю, областния град, към който принадлежи родното ми село.

Той препрочете документа и поклати глава:

— Фалшив е, фройлайн. Печатът е друг. Станете!

Сара се изправи на разтрепераните си от страх крака, а германецът извади пистолета от кобура си и го опря в корема ѝ.

— Мосю, аз съм невинна гражданка, нищо нередно не съм сторила, моля ви...

— *Aus!* Вън! Веднага!

Сара ни веднъж не погледна към София и Кони, докато я извеждаха от влака под дулото на пистолета. И най-малкият сигнал, че пътуват заедно, можеше да ги въвлече в нейното положение. След няколко секунди свирката изпищя и влакът потегли.

Погледите на всички пасажери във вагона бяха приковани към мястото на Сара. Кони стисна ръката на София, за да я предупреди да не издава звук, и сви безучастно рамене пред свидетелите — арестуваната жена им беше просто съседка по седалка.

Двете слязоха на гарата в Марсилия, за да се прехвърлят на влака за Тулон. Докато чакаха на перона, Кони настани София на една пейка.

— Господи! Констанс — простена отчаяно София, — къде ще отведат Сара? Какво ще стане с нея?

— Не знам, София — отвърна Кони, мъчейки се да запази самообладание. — Знам единствено, че нямаше как да ѝ помогнем. Сигурна съм обаче, че Сара няма да продума и дума за нас, нито за съучастника си в Париж. Прекалено много ви обича.

— О, Констанс, тя се грижи за мен, откакто съм се родила — проплака София. — Как ще живея без нея?

— Сега аз съм до теб — утеша я Кони и потупа нежно ръката ѝ. — Обещавам да се грижа за теб.

Когато се качиха на влака за Тулон, Кони бе раздирана от тревога. Щом така лесно бяха открили, че документът на Сара е подправен, то и техните ги грозеше такава участ. Бе чиста случайност, че провериха първо Сара, а те се бяха отървали на косъм. Докато влакът пуфтеше през Прованс към Лазурния бряг, Кони опитваше да се примири с факта, че покровителското крило на Сара вече го няма. Сега безопасността им бе изцяло в нейни ръце.

— Как сме днес? — поинтересува се Вениша, оставяйки чаша кафе до леглото на Едуар. — Млякото свърши. За жалост се изчерпаха и всички запаси от консерви в кухненския бюфет.

— По-добре съм, Вениша, благодаря ти — кимна Едуар.

Изминалите два дена беше прекарал единствено в спане и ядене с надеждата да възстанови по-бързо силите си. И наистина днес чувстваше разсъдъка си бистър, а тялото си — позаякнало.

— Браво — каза Вениша. — Време е за баня, струва ми се. Едно хубаво плацикане винаги те кара да се чувстваш по-човешки, а и ощастливява живущите край теб. — Тя сбърчи нос, нагледно демонстрирайки мисълта си.

— Смяташ ли, че е разумно да се качваме в къщата?

— Да, няма страшно. Пък и банята се намира в задната ѝ част и си има кепенци. Всяка нощ откакто съм тук си взимам вана на свещи. Същински рай! — Вениша се протегна с усмивка на уста. — Ти си изпий кафето, а аз ще отида да напълня ваната.

След едночасов престой в топлата вода Едуар действително се почувства като нов. Вениша му донесе чисти дрехи от спалнята и смени превръзката на зарастващата му рана.

— Божичко, Едуар! — възкликна Вениша, като го видя да слиза по стълбите към мазето. — Същинска върлина си, като се изправиш. Така, май ще трябва да поизляза, иначе ще се наложи да прибегнем до котешка храна. А дори аз си имам своите граници — усмихна се тя.

— Не, нека аз — настоя Едуар.

— Не ставай глупав, Едуар. Аз имам опит в сливането с тълпата, докато вие, господин конт, за жалост се набивате на очи. Остави на мен. Ей сегинка се връщам.

Преди Едуар да успее да се възпротиви, Вениша изхвъркна навън. След двацет минути се върна с две пресни франзели. За пръв път след злополуката Едуар се храни настървено, щастлив, че е възвърнал апетита си.

— Поддържам връзка с хората от мрежата ми, които в момента кроят план за възможно най-скорошното ти прекарване през граница — извести го Вениша. — В настроение ли си за ваканция в Лондон? В близък контакт сме с тамошната щабквартира на Френската армия за освобождение на Дьо Гол. Много ще се радват да им погостуваш, тъкмо ще ги просветиш за ситуацията. Стига да успеем да те доставим жив, разбира се. Жалко, че си толкова висок — добави Вениша, — с тези размери ще бъде трудно да те направим незабележим.

— А какво ще стане със сестра ми София? И с приятелката ти Констанс? — Едуар поклати глава. — Не, в никакъв случай няма да ги изоставя, за да спася собствената си кожа.

— Откровено казано, Едуар, и за сестра ти така ще е най-добре — заяви Вениша. — Гарантирам ти, че в момента си доста нагоре в черния списък на швабите. А и всички се надяваме лондонската ти ваканция да не продължи дълго; операцията по настъплението на съюзниците и навлизането им в страната продължават да са на дневен ред.

— Като се замисля сега, ще ми се да бях задържал София в Париж с мен — въздъхна Едуар.

— Е, каквото било — било — рече стоически Вениша. — Успях да изпратя съобщение до южняшките ни приятели, за да очакват сестра ти. Ще се оглеждат за нея и ще ѝ помогнат с каквото могат.

— Благодаря ти, Вениша — каза искрено Едуар. — Изпратих ги на Юг с намерението да ги последвам в най-близко време.

— Да, ама няма как и точка по въпроса — отсече тя. — Физиономията ти е разлепена из цял Париж, Едуар. Налага се да напуснеш страната час по-скоро.

— В такъв случай се излагаш на риск, като ми помагаш.

— Не и по-голям от обичайния. — Вениша вирна вежди и се усмихна широко. — Само че дойде време да се пръждосваме, преди късметът да ни е изоставил. Утре заминаваме.

Едуар кимна мрачно.

— Надявам се, няма нужда да повтарям колко съм ти благодарен за всичко.

— Ами, „Герой“ — побърза да отговори Вениша, за да прикрие емоциите си, — носят се легенди за това, колко животи си спасил през изминалите четири години, така че за мен е чест.

Когато пристигнаха в Тулон, Кони извлачи София от вагона. От черното небе се сипеше безпощаден порой. Кони отиде до будката за билети и се приведе до решетката, за да я чуе служителят.

— Простете, господине, кога е следващият влак за Гасен?

— Утре сутринта в десет — отвърна дрезгаво служителят.

— Разбирам. А бихте ли ме упътил към хотел, където можем да прекараме нощта?

— Завивате наляво и ще го видите на ъгъла на улицата — каза служителят зад стъклото, хвърли последен пренебрежителен поглед на раздърпания ѝ вид и затвори капачето пред лицето си.

Кони хвана София за ръка и я поведе по улицата към хотела. Докато пристигнат, и двете подгизнаха от дъжда.

Макар и запуснат, хотелът поне беше топъл. Предложиха им цена, която при нормални обстоятелства щеше да им стигне да пренощуват в „Риц“. Кони плати и съпроводи капналата, наквасена до кости София до стаята им на горния етаж. Час по-късно, след като се измиха и подсушиха, доколкото позволяваха мизерните условия, Кони настани София на маса в съседното ресторантче.

— Още малко — и сме вкъщи — утеши я Кони. — Моля те, София, хапни нещо.

И двете обаче нямаха апетит. Мислите на Кони бяха заети със Сара, Едуар и Вениша. Опита се да си внуши колко благодарни трябва да са със София, задето поне бяха на свобода и ги чакаше топло и сухо легло тази нощ. Пък и точно за подобни ситуации я бяха обучавали, така че бе настъпил моментът да докаже колко струва.

Тя се сепна от нечий глас:

— Закъде пътувате, госпожо?

Кони се обърна към младежа на съседната маса, който ги наблюдаваше с явен интерес.

— Прибираме се вкъщи — отвърна предпазливо тя. — Живеем надолу по крайбрежието.

— Охо, за Лазурния бряг. Едва ли на земята съществува по-красиво място — рече непознатият.

— Прав сте, господине.

— Гостували сте на роднини може би? — поинтересува се мъжът.

— Да — отговори Кони, потискайки прозявката си, — и пътуването беше доста уморително.

— Всяко пътуване гъмжи от перипетии в наши дни. Аз съм агроинженер и работата ми е свързана с много странстване. — Мъжът вдигна вежди. — Без кавалер придружител ли пътувате, ако смея да попитам?

— Да, но почти стигнахме — обясни Кони, поизнервена от кръстосания разпит.

— Дръзко начинание в тези опасни времена. Особено, при положение че спътничката ви... — Младежът затвори очи в имитация на слепотата ѝ.

Кони моментално изпадна в паника. Как ѝ бе хрумнало да излезе сред хора с незрящата сестра на издирван от Гестапо мъж?

— Не, сестра ми не е сляпа, просто се чувства леко отпаднала. Хайде, Клодин, време е да си лягаме. Лека нощ, господине. — Нарочно остави София да се изправи сама от масата и чак в последния момент я хвана за лакътя ѝ и я поведе към изхода.

— Кой беше този мъж? — попита уплашено София.

— Не знам, но май не е добра идея да оставаме тук, като че ли...

Кракът ѝ тъкмо докосваше първото стъпало на стълбите за горния етаж на хотела, когато нечия ръка я стисна за рамото. Тя подскочи от страх. Бе мъжът от ресторанта.

— Мадам, знам кои сте. — Говореше тихо. — Не бойте се, няма да ви издам. Един приятел ми описа тази млада дама. — Той посочи София. — Каза ми, че се очаква да мине оттук. Помоли ме да я наглеждам и да помогна на нея и придружителките ѝ. Забелязах ви на гарата в Марсилия и щях да ви се представя по-рано, ако не бяха арестували приятелката ви във влака. Заръчаха ми да ви изпроведа до крайната ви цел. Братът на госпожица София е мой скъп приятел — добави мъжът.

Кони не знаеше нито как да му отговори, нито как да постъпи.

— Той е герой, мадам — продължи той, гледайки я в очите.

Като чу кодовото име на Едуар, Кони кимна:

— Благодаря ви, господине. Признателни сме ви.

— Утре ще ви придружа до дома на госпожицата. Казвам се Арман, на вашите услуги. А сега ви пожелавам спокойна нощ.

— Може ли да му се доверим? — попита София, когато се пъхваше под завивките.

Ако гестаповците не щурмуват стаята им до сутринта, то — да, ще може, мислеше си Кони. Само че не каза нищо на София.

— Да. Струва ми се, че може. Брат ти има много връзки в Съпротивата и сигурно е изпратил съобщение по радиотелеграфа.

— Чудя се кога ли ще дойде при нас? — въздъхна София. — О, Констанс, все си мисля за клетата Сара. Как можем да ѝ помогнем?

— Можем единствено да се надяваме, че след като я разпитат, ще я пуснат и тя ще ни намери. Заспивай сега, София, и бъди спокойна — утре вечер ще бъдем в безопасност.

На сутринта, след закуската с току-що опечен хляб и дори с пресен кроасан, Кони се чувстваше донякъде презаредена. Докато пиеше кафето си, Арман ѝ кимна от отсрещния край на ресторанта, после стана и погледна ръчния си часовник.

— Приятно ми беше да се запознаем, госпожо. Тръгвам за гарата, защото ме чака път надолу по крайбрежната линия. — Усмихна им се и излезе.

Няколко минути след като той си тръгна, Кони и София поеха по улицата към гарата. Като ги видя да се задават, Арман докосна шапката си за дискретен поздрав. Кони купи два билета и настани София на една пейка на перона. През това време Арман безгрижно четеше вестник на почтително разстояние от тях. Късата композиция спря на перона и чакащите се струпаха пред вратите по крайно небритански маниер. Кони помогна на София да се качи в мотрисата и я настани до прозореца. Огледа се за Арман, но той явно бе във втория вагон.

Пътуването до Гасен продължи малко повече от два часа. Влакът минаваше покрай китните крайбрежни селца, които в разгара на лятото се радваха на чуден изглед към лазурното море. В началото на декември обаче вълните сивееха свъсено. Кони бе премръзнала до кости и потрепери при мисълта, колко хубаво би било, ако в имението бумти огън.

За щастие пътешествието им този път мина безметежно и двете слязоха на гарата в Гасен под проливен дъжд. Когато влакът потегли мудно и малката групичка пасажери се разотидоха, на перона останаха единствено те двете и една талига с магаре. След няколко минути от нищото изникна Арман, търкаляйки две колела.

Кони го изгледа потресена:

— Господине, нали се досещате, че София не може да кара велосипед? Не можем ли да използваме талигата за превоз?

— Скъпата ни магарица Шарлот кара пощата нагоре по баира към Гасен. — Арман погледна животното с умиление. — Ако не се яви навреме, някой може да заподозре нещо.

— Разбирам, господине, но пък едва ли ще каже нещо.

— Да, на Шарлот може да се разчита — съгласи се той, поразвеселен от шегата, — но за господаря ѝ — пощальона, не мога да гарантирам. Имението е само на пет минути с колело оттук. София ще се държи за мен.

— Не! — изпадна в ужас София. — Не бих могла.

— Госпожице, налага се. Вземете това — обърна се той към Кони и ѝ подаде малката пътническа чанта на София, за да я пхне в предната кошница на колелото си. — И ми помогнете да качим мадмоазел.

— Моля ви, не ме карайте да го правя! — простена уплашено София.

Кони, вече вир-вода от проливния дъжд, загуби търпение:

— София, за бога, качвай се, преди всички да сме хванали пневмония!

Резкият ѝ тон потуши негодуванието на София и двамата с Арман ѝ помогнаха да се настани на седалката.

— Хванете ме през кръста и се дръжте здраво — инструктира я Арман, яхнал колелото пред нея. — Готова ли сте? Потегляме!

Арман закриволичи по бабунестия път, а София се хвана за него като удавник за сламка. Кони пое подир тях и след няколко минути платиненорусата ѝ коса полепна на мокри кичури по главата ѝ. Арман отби от главния път и след няколко метра спря на тясната пътечка, за да я изчакат.

— Това беше, госпожице! Преживяхте първото си возене на колело. — Помогна на разтрепераната София да слезе от колелото и го остави на една страна на земята, ръкомахайки на Кони да последва примера му. — Оттук ще поемем пеша, понеже пътеката изобщо не е за колело — никак не е равна. Ще минем откъм задната страна на имението, през лозята и директно в избата. Хубавото е, че не засякохме жива душа по пътя от гарата — каза Арман, водейки София по разбитата, осеяна с локви пътека. — Дъждът ни беше добър съюзник.

— Пристигнахме ли вече? — попита нетърпеливо тя.

— Да, до няколко минути ще сме в избата — успокои я той.

— Слава богу — викна София, задъхана от страх и умора.

— Жак ви очаква — обяви Арман.

Самото име като че ли даде сили на София да продължи напред. Стигнаха до голяма измазана сграда и водачът им отвори високите дървени врати в центъра ѝ. На Кони ѝ идеше да се разплаче от облекчение, след като се скри от неумолимия дъжд.

Озоваха се в просторно помещение с приглушена светлина, което бе изпълнено с аромата на ферментиращо грозде. Стените му бяха опасани с огромни дъбови бъчви, а от страничната вратичка между две от тях изникна тъмен силует.

— София? Ти ли си? — прошепна непознат глас откъм сенките.

— Жак! — София протегна фините си, детински ръце към висок, добре сложен мъж около четирийсетте с осеяно от тънки бръчици лице с лешников загар от безпощадното слънце, който дойде да ги посрещне.

— Милата ми София, толкова се радвам да те видя невредима! — Мъжът я притисна към широките си, мускулести гърди, а София зарови лице в рамото му и зариди. Той я помилва по мократа коса и ѝ зашептя грижовно: — Не бой се, Жак е тук. Ще се погрижа за теб.

Кони и Арман наблюдаваха мълчаливо прочувствената им среща. След малко Жак обърна поглед към тях.

— Благодаря ви, че ми я доведохте — каза той с треперещ от емоции глас. — Започвах да губя вяра, че ще пристигне жива и здрава. Някой видя ли ви на идване?

— Жак, в този дъжд и на два сантиметра пред себе си не можеш да видиш нищо — засмя се Арман. — Природата е на наша страна.

— Чудесно. Е, дами, камината е запалена и трябва час по-скоро да се измъкнете от тези подгизнали дрехи. — Жак пусна София и отиде при Арман. — Благодаря ти, приятелю. Убеден съм, че контът никога няма да забрави добрината ти.

— Моята заслуга е дребна в сравнение с тази на дамата до теб — посочи Арман към Кони.

— Къде е Сара, прислужницата на София? — запита Жак.

— Господине...

— Арестуваха я малко преди Марсилия — намеси се Арман.

— А тя коя е тогава? — присви очи към Кони мъжът.

— Доверена приятелка на конта, една от нас. Но Констанс сама ще ти обясни, като дойде на себе си — увери го Арман.

— Добре. — Жак като че ли поулегна. — Ела, София, да те водим на топло. До нови срещи — кимна той на Арман.

— Доскоро. Довиждане, мадам Констанс. Пътищата ни несъмнено пак ще се пресекат. — Арман ѝ се усмихна лъчезарно.

— И двете сме ти дълбоко благодарни за помощта! — каза от сърце Кони. — Някъде далеч ли отиваш?

— В наше време не си задаваме такива въпроси. Имам много домове. — И той ѝ смигна, вдигна яката на мокрото си палто чак до ушите и излезе.

— Ела насам — извика Жак Софи и я поведе към вратата между огромните бъчви, от която по тясно коридорче се стигаше до втора врата. Отвори я и ги преведе през спретната кухничка в блажената топлина на скромна всекидневна, където пламтеше дебел дънер в камината.

— Ще се кача горе, да ви донеса сухи дрехи. Онези в багажа ви ще са не по-малко подгизнали — рече Жак, кимвайки към кожената чанта, която киснеше в локвичка от дъждовна вода на пода.

— О, Констанс! — възкликна София, събличайки палтото си. — Никога не съм се чувствала толкова благодарна, когато съм пристигала някъде!

— Да, пътуването ни беше страшничко — съгласи се Кони, — но вече можеш да се отпуснеш, София.

Жак се върна с две вълнени ризи и с плетени пуловери за двете.

— Засега ще свършат работа — заяви свъсено и им подаде по хавлия, с която да избършат косите си, от които капеше вода. — Ще сваря кафе и ще приготвя нещо да хапнете, докато се преоблечете — добави той и затвори вратата след себе си.

— Чудно защо ли Жак не ни отведе направо в имението? — запита се София, докато Кони ѝ помагаше да се съблече. — Там имам цял гардероб с чисти дрехи.

Понеже нямаше представа, къде се намира имението спрямо вилата до избата или пък, в интерес на истината, какъв изобщо беше планът, Кони просто вдигна рамене.

— Вероятно защото е сметнал за по-важно първо да се стоплим.

— Сигурно. Толкова се радвам, че сме тук. Имението е любимото ми място на цялата земя — възкликна София, закопчавайки ризата, която се спускаше чак до коленете ѝ.

— А сега седни до огъня, да изсушиш косата си — подкани я Кони и се зае да съблича мокрите си дрехи, струпвайки ги на купчина, за да ги изстиска в умивалника, преди да ги окачи да съхнат.

Жак се върна с кафето и остави подноса върху масичката пред тях.

Докато София си дърдореше оживено с Жак и разпитваше къде са работниците от лозята, Кони седеше мълчаливо, сърбайки горещото кафе.

— За жалост, София, останах само аз. Една част от мъжете отидоха на фронта, а другите бяха изпратени на принудителен труд в швабски фабрики. Мен ме държат, защото използват шнапса, който варя, като гориво за торпедата си. Произвеждат ги със стотици в един завод на няколко километра оттук. При последното им посещение заявих, че не мога да изпълня поръчката им. Оправдах се, че са изпили всичкия шнапс и не е останал за торпедата. — Очите му просветнаха дяволито. — Естествено, лъжех.

— Но нали уж тук нямало много германци? — учуди се София. — Било безопасно?

— За жалост много неща се промениха след последното ти идване — въздъхна горчиво Жак. — И местните живеят в страх също като парижаните. Само преди няколко седмици на хиподрума „Ла Фо“ до Сен Тропе проведеха публична екзекуция. Швабите разстреляха четирима маки, чийто сподвижник е смелият ни приятел Арман. В тежки времена живеем и трябва много да внимаваме — предупреди ги той.

— Ами за имението кой се грижи? Икономката къде е? Прислугата? — притесни се София.

— Никой не остана — обяви Жак. — Вратите на имението са залостени от две години насам.

— Но тогава кой ще ни обслужва, като отидем да живеем там?

— Госпожице София — Жак се пресегна и хвана ръката ѝ, — няма да живеете в имението. Прекалено рисковано е. Ако Едуар е успял да им се изплъзне, първо там ще го потърсят. А спипат ли те,

задължително ще те задържат за разпит. Все пак си била под същия покрив, докато брат ти смело е водил двойствения си живот.

— Но аз нищо не знам за делата му — закърши разтревожено ръце София. — За какво съм им?! Та аз дори не знам дали милото ми братче е още живо.

Кони си даде сметка, колко ревностно е закрилял Едуар малката си сестричка. Повсеместните лишения от последните четири години явно не бяха засегнали дома им. София бе продължила да води комфортния си живот отпреди избухването на войната. Педантичните грижи на брат ѝ и семейното богатство бяха създали защитна обвивка около нея, която я бе опазила от заплахите на външния свят.

— София, миличка, трябва да проумееш, че никой не бива да те вижда тук. Брат ти не ти ли обясни? Не те е изпратил в имението, за да се върнеш към стария си живот. Надушат ли те швабите, моментално ще те арестуват — повтори предупреждението си Жак. — Не, изпратил те е при мен, понеже се е сетил за тайното скривалище, където ще можеш на сигурно да дочакаш края на войната. А мен ако питаш, едва ли остава още много.

— Къде се намира това скривалище? — попита боязливо София.

— Ще ти го покажа, след като се нахраните. Що се отнася до теб, Констанс — обърна се Жак към Кони, — ще живееш във вилата с мен. Ще те представяме като моя племенница, ако някой прояви любопитство.

— Не мислиш ли, че е по-разумно да продължа по моя си път оттук нататък? — предложи Кони. — Арман вероятно ще успее да ме свърже с хора от някоя местна мрежа, които да ми помогнат да се върна Англия. Честно казано...

— Но тогава кой ще се грижи за госпожица София? — ужаси се от идеята ѝ Жак. — Все пак съм мъж, не мога да откликна на всяка нейна нужда. — Той се намести на стола засрамен. — Тъй като никой не бива да научава, че се е върнала, е изключено да извикам гледачка от селото. На никого нямам доверие.

— Констанс! Не ме оставяй самичка! — изплака София. — Не мога да се справям без чужда помощ. Знаеш го. Умолявам те, остани с мен. — И тя започна да я търси с ръце.

За пореден път стремежът ѝ да се измъкне от затвора на семейство Дьо ла Мартиниер удряше на камък. Кони хвана ръката на

София и кимна:

— Разбира се, че няма да те оставя, София.

— Благодаря ти! — успокои се приятелката ѝ и Кони забеляза как инстинктивно покри с ръка корема си. После се обърна пак към Жак: — Тук ли е скривалището, във вилата ти?

— Не, няма как да те укроем в дома ми. Швабите ме навещават всеки път, когато им скимне да напълнят тумбаците си с вино и торпедата си с шнапса ми. — Жак въздъхна тежко: — Нека хапнем и ще ти го покажа.

Кони гледеше с искрено доволство как София изяжда до последната лъжица ароматната яхния от фасул и зеленчуци, която Жак им бе сготвил.

— Внезапно ми се отвори голям апетит — обясни София с усмивка на уста. — Сигурно е от чистия въздух на Прованс.

После Кони ѝ помогна да се настани пред камината.

— Толкова ми се спи, Констанс — прозя се приятелката ѝ, — едвам държа очите си отворени.

— Затвори ги тогава — посъветва я Кони.

Като се увери, че София е заспала, Кони се върна в кухничката, да помогне на Жак с миенето на съдовете от вечеря. Жак прибра чиниите в бюфета с притъмняло от грижи лице.

— Укритието няма да е по вкуса на София, макар че се постарях да го направя удобно за живеене. Обаче в подземие то е студено и почти не влиза дневна светлина. Добре поне, че София е свикнала с тъмнината — въздъхна Жак. — Всеки зрящ човек би се чувствал като заробен в гроба. Да се надяваме, че скоро ще ѝ се види краят на войната и горкото момиче ще може да заживее постарому.

— Всички искаме да заживеем постарому — каза си на английски Кони.

— Трябва да я отведем час по-скоро долу; не исках да го споменавам пред нея, но вчера гестаповците претърсиха имението и избата. Вероятно от Париж са им пратили вест за бягството на Едуар. Няма шанс обаче да я открият — рече утешително Жак. — Ами ти, мадам? Как се стигна дотам, че помагаш на малката ни София?

— Ами...

Жак разпозна тревогата в очите ѝ.

— Госпожо, семейството ми стопанисва избата на Дьо ла Мартиниер от двеста години. Двамата с Едуар сме израснали заедно. Беше ми като брат, какъвто винаги съм искал да имам. Възгледите ни за родината се припокриват. Не се знае колко време ще живееш под покрива ми, така че е редно да си вярваме.

— Прав си. — Кони пое дълбоко въздух и разказа историята си. Жак я изслуша спокойно, без да сваля очи от нея.

— Значи — обобща той — пред мен стои агент с елитно обучение, чийто талант засега не е намерил приложение. Наистина е жалко — съгласи се Жак. — Но поне когато гестаповците решат да се отбият, ще съм спокоен, че си нямам работа с аматьорка. Възможно ли е да разполагат с твоя снимка?

— Не — твърдо отрече Кони. — Пък и доста съм променила външния си вид. Боядисах косата си даже.

— Хубаво. Утре ще уредя да ти направят нови документи, които да свидетелстват, че си ми племенница, дошла от Гримо, за да помагаш при бутилирането на виното и да въртиш домакинството. Съгласна ли си? — попита я Жак.

Кони се чудеше колко ли още прикрития щеше да смени, преди да напусне Франция.

— Разбира се, Жак, прави каквото сметнеш за най-добре.

— Ти си късметлийка, че спалничката до моята на горния етаж ще бъде на твое разположение — каза Жак. — Жалко, че София не може да се възползва от същите удобства, но, разбери ме, Констанс — ако гестаповците решат да ни проверят посред нощ, трудно ще успеем бързо да скрием едно сляпо момиче. А съм дал клетва пред брат ѝ, че ще я опазя. Ето защо всички ще трябва да правим жертви.

— Разбирам те. Трябва обаче да чуеш още нещо... — Кони бе решила да му разкрие цялата истина за София. — Тя е бременна.

Върху лицето на Жак пробягаха една след друга цяла гама противоречиви емоции, отстъпвайки накрая място на откровен ужас.

— Как така? *От кого?* Едуар знае ли? — отрупа я той с въпроси, след като дойде на себе си.

— Не, и в интерес на истината София още не е споделила официално с никого. Сара — прислужницата ѝ, сама е стигнала до това заключение. Тя я познава най-отблизо. Но опасявам се, господине, това

не е най-лошата новина. — Кони си пое дълбоко въздух: — Бащата е високопоставен есесовец.

При тази последна, съкрушителна новина Жак остана безмълвен.

— Съжалявам, че от мен трябваше да го чуеш — каза Кони при вида на шокирания му вид.

— Мъничката ми София... не е за вярване. — Жак поклати глава. — А аз си мислех, че я застрашават само швабските врагове на брат й. Ако обаче се разчуе, че носи детето на есесовец, целият гняв на Франция ще се стовари върху нея. Едва преди няколко седмици една жена от селото, за която се разбра, че спи с врага, изчезна от дома си посред нощ. След няколко дена морето изхвърли пребитото й до неузнаваемост тяло. — Жак отново поклати глава. — Госпожо, по-зле от това няма накъде.

— Знам — отвърна мрачно Кони. — Но какво да сторим?

— Убедена ли си, че никой друг не е заподозрял връзката й с германеца? Или последиците?

— Да.

— Слава богу — отдъхна си Жак. — Така трябва и да остане.

— Може би тук е мястото да добавя, че Едуар веднъж ми сподели, че харесвал въпросния мъж. Че ако обстоятелствата били различни, можело дори да бъдат приятели. Фредерик ни помогна да се измъкнем от Париж. Според мен е добър човек.

— Не! — тръсна гневно глава Жак. — Той е шваба и е отговорен за издевателствата върху родината и жените ни!

— Съгласна съм, но понякога наложената ти роля в живота не отразява истинската ти същност. Нито вижданията ти. — Кони въздъхна. — Е, това е положението.

— В такъв случай трябва да вземем още по-сериозни мерки, за да укрием София. Макар че не мога дори да си помисля какви ще са последиците за клетото момиче след края на войната — призна си с тъга Жак, поклати глава и опря длан в челото си. — Разбери, че я обичам като своя плът и кръв още от бебе. Не мога да понеса мисълта, че... — Той видимо изтръпна. — Войната ни изкривява по какви ли не начини. Успя да съсипе живота и на това уязвимо, прелестно създание. Не ми е мястото да решавам съдбата й оттук нататък, но безспорно тежки дни очакват една самотна майка като нея. Силно се надявам Едуар да се изплъзне от швабските хайки и отново да поеме грижите

за София в свои ръце. За момента ние двамата с теб трябва да я опазим.

По-късно същата вечер Жак отведе София в избата, където сладкият гроздов сок ферментираше в наредените грамадни дъбови бъчви, високи над шест метра.

Жак спря пред една бъчва в дъното на помещението, изкачи се по малка стълбичка до масивната ѝ канелка, свали предната стена на бъчвата и се вмъкна вътре. Чу се местене на дъски и след малко Жак подаде глава навън.

— Качването няма да е лесно, госпожице София, но не се безпокой, ще ти помогнем. Госпожо Констанс, ако обичаш, доведи я тук и я последвай.

— В бъчвата за вино ли влизаме? — изуми се София. — Нали няма да ме принудите да се крия там седмици наред?

— Хвани Жак за ръката, той ще те издърпа нагоре — подкани я Кони и двете го последваха по стълбичката.

София изчезна в тъмните недра на бъчвата и Кони чу утешителните думи на Жак отвътре.

— А сега и ти, Констанс — отекна гласът му откъм дървеното скривалище.

Кони се качи в бъчвата и видя, че три дъски в дъното са отместени. София и Жак с фенер в ръка се виждаха откъм тъмната кухня под нея. Кони се промъкна през дупката и слезе при тях.

— Следвайте ме — каза Жак, хванал с едната ръка София, а с другата — фенера.

Кони се наведе и тръгна в тесния проход, благославяйки Господ, че София е свикнала с непрогледната тъма. Тунелът — така започваше да го възприема с всяка следваща стъпка — като че ли нямаше край. Макар и да не страдаше от клаустрофобия, тя трепереше вече от ужас, когато стигнаха до ниска вратичка, която Жак отключи. Влязоха в квадратно помещение. В едната тухлена стена бе избито малко прозорче с метална решетка. Когато очите ѝ привикнаха към оскъдната светлина, Кони видя легло, стол и скрин в стаята. Върху грубия каменен под бе постлано дори малко килимче.

— Къде сме, Жак? — попита София, описвайки ръката му, докато той я настаняваше в стола. — Ужасно е студено и мирише отвратително на влага!

— В мазето на замъка сме — обясни Жак. — В съседство с винарската изба. Тук ще си в безопасност, София.

— Искаш да кажеш, че ще ме оставите тук? В това мразовито и влажно подземие? И ще ме принудите да минавам през онзи безкраен тунел всеки път, когато реша да изляза от стаята? — Върху лицето на София бе изписана паника. — Не може да ме затворите тук, Жак, *моля те!*

— Госпожице София, просто трябва да внимаваме някой да не те види как влизаш в замъка, инак няма причина да не се качваш от време навреме до горния етаж при спуснати кепенци. А дори и да се разхождаш във вътрешната градина, където стената ще те пази от нежелани погледи. Но заради собствената ти безопасност поне на този етап ще трябва да останеш тук.

— Ами хигиената ми? — Гласът ѝ показваше, че всеки момент ще изпадне в истерия. — Една дама трябва да се поддържа.

Жак отвори някаква врата и освети помещението зад нея с фенера.

— Ето тук имаш всичко необходимо.

Кони надникна и видя умивалник и тоалетна чиния. Парафиновият фенер на Жак внезапно угасна и тримата останаха в непрогледен мрак.

„Такъв е светът на София“, помисли си Кони, докато Жак се мъчеше да запали фенера. И поне в този случай — наред килията, която предстоеше на приятелката ѝ да обитава — Кони благодареше на Бог за слепотата ѝ.

— Не мога да стоя тук самичка — проплака София, кършейки нервно ръце. — Изключено е!

— Нямах избор — отсече Жак с неочаквано рязък тон. — Както вече ти обещах, ще можеш да излизаш навън, но нощем трябва да си затворена тук.

— Кони! — София протегна ръце да я намери. — Моля те, не ме оставяй тук. Умолявам те! — простена тя отчаяно.

Пренебрегвайки апелите ѝ, Жак продължи:

— Госпожо Констанс, ще ти покажа също къде е подземният вход към замъка. Хитър човек е проектирал скривалището — то има два изхода.

Жак отиде до отсрещната стена и завъртя ключето на малка вратичка. Като я отвори, пред Кони се откри просторна винарска изба. Жак я преведе до другия ѝ край, където ѝ показа тясно стълбище.

— Оттук се излиза направо в задната част на замъка. Стига да не отваряш кепенците в къщата, няма проблем да се качваш до кухнята за вода и храна. За нищо на света не пали огън. Намираме се в долина и пушекът ще се вижда от селото, което е разположено по хълмовете — предупреди я той.

— Разбирам — съгласи се Кони, малко или много пооблекчена от факта, че съществува по-поносим изход от подземната килия.

— Ще ви оставя да се пригответе за лягане с госпожица София. Утре ще може да я качиш в замъка, за да се изкъпе и да си вземе дрехи. Но, повтарям, в никакъв случай не бива да светват лампи нощем. Светлината от прозорците се вижда от километри и ще ни издаде — натърти отново Жак.

— Запомних — увери го Кони.

— Мислиш ли, че ще успееш да се върнеш по същия път сама? Ще ти оставя фенера — каза Жак и се върна в тясното помещение, където София ридаеше тихо, заровила лице в дланите си.

— Да.

Когато Жак си тръгна, Кони седна на леглото до София и взе ръката ѝ в своята.

— Мила моя София, трябва да си много смела. Пък и само нощем ще трябва да стоиш тук. Струва ми се, че е нищожна цена за безопасността ти.

— Чувствам се като в гробница! И тази смрад... — София въздъхна, отпусвайки глава върху рамото на Кони. — Констанс, ще останеш ли с мен, докато заспя.

— Разбира се, миличка.

Докато я люлееше като бебе, Кони се чудеше и маеше на парадокса, който животът ѝ бе поднесъл — бяха я изпратили във Франция като елитен агент на УСО само за да се превърне в закрилница и бавачка на разглезено дете с аристократски нрав.

Едуар и Вениша се намираха в края на гъста гора, откъдето пред тях се простираше обширно равно поле. Намираха се на няколко километра западно от Тур, макар че чувството за ориентация на Едуар се бе поразмътило след множеството крайно неудобни методи за придвижване, до които им се беше наложило да прибегнат. Все пак бяха стигнали до уреченото място и сега Едуар клечеше до Вениша, заслушан в далечното бръмчене на приближаващия се самолет. Придружителят им светна три пъти с фенерчето си, за да извести пилота, че е безопасно да кацне, и самолетът започна да захожда към тях.

— Е, Едуар, май в крайна сметка ще се измъкнеш невредим оттук. Много поздравя на мрачната ми родина — каза Вениша жизнерадостно.

— Ще ѝ предам. Не ти ли се иска да дойдеш с мен? — попита я той. И видя искра на умиление зад куражливия поглед в разкошните ѝ смарагдови очи.

— В един идеален свят — с най-голямо удоволствие — кимна тя. — Не съм виждала нашите повече от година. Но, уви, светът ни далеч не е идеален. Чака ме още работа тук.

— Възможно ли е изобщо да ти се отблагодаря за грижите? — Едуар се просълзи при мисълта, че трябваше да я остави на вражеска територия. Независимо от болезните престоят в тъмното мазе и опасното им пътешествие дотук, чувството за хумор, храбростта и най-вече непреклонният дух на Вениша го бяха удивили и очаровали. — Ще ми липсваш — добави след малко.

— И ти ще ми липсваш. — На лицето ѝ внезапно се появи широка усмивка.

— Ако по някаква случайност и двамата се измъкнем живи от тази проклета война, много бих искал да те видя отново, Вениша.

— Аз също — рече тя свенливо и неочаквано сведе глава.

— Вениша, аз... — Най-инстинктивно Едуар я взе в обятията си и я целуна страстно.

Когато самолетът кацна, тя се откъсна от прегръдката му. В очите ѝ блещукаха сълзи. Той повдигна брадичката ѝ:

— Бъди смела, ангел мой. Пази се, заради мен.

— След тази целувка несъмнено ще се постарая — увери го тя.
— Хайде, време е да потегляш.

Хукнаха през полето към кацналия „Лизандър“, който щеше да го отведе от неговата право в нейната родина.

Едуар стъпи с един крак на стълбичката, обърна се и подаде на Вениша някакъв пакет.

— Ако ти или друг член от организацията ти намерите начин да се свържете със сестра ми в имението, моля ви, предайте ѝ това. Така ще знае, че съм жив и здрав.

— Ще измисля нещо — обеща Вениша, прибирайки пакета в чантата си.

Едуар се изкачи по стълбичката, после се обърна, да погледне пак към нея от борда на самолета.

— Успех, ангел мой. Ще се моля скоро да те срещна отново.

Влезе вътре и малката врата се затвори след него. Вениша остана да погледа как самолетът прави маневра, набира скорост през полето и отлита към Ламанша и бащиния ѝ дом.

— Хайде, Клодет, трябва да изчезваме — подкани я Тони — спътникът ѝ, хвана я за ръката и я повлече през полето.

Вениша вдигна замечтан поглед към нощното небе и пълната луна, чиито сребристи лъчи превръщаха заскрежената трева в приказен килим от искряща белота. И в този момент реши, че Едуар дьо ла Мартиниер е мъжът, който най-накрая щеше да я научи да обича.

Ден след като повери пакета от Едуар на куриер, който тръгваше на Юг, Вениша се качи на влака за Париж. Когато пристигна в новата тайна квартира, тя хвърли чантата си с въздишка на облекчение и отиде в кухнята, да си свари чай.

— Добър вечер, фройлайн. Изключително ми е приятно да се запознаем най-накрая.

Вениша се врътна на пети и замръзна от ужас, разпознавайки ледовитите сивкави очи на полковник Фалк фон Вендорф.

Седмица по-късно — след мъчителен престой в гестаповската щабквартира, безпощадни разпити и зверски изтезания заради отказа ѝ да разкрие търсената информация, изведоха Вениша на двора.

Офицерът, който трябваше да я върже за стълба, я гледаше с явно отвращение.

— Няма ли да почерпиш дамата с една последна цигарка? — попита го тя, залитайки, но с усмивка на уста.

Той запали една цигара и ѝ я тикна в устата. Вениша дръпна няколко пъти и изпрати любовта си отвъд Ламанша, към свидното си семейство.

Офицерът се отдалечи и се прицели в сърцето ѝ, а последната мисъл, която мина зад затворените очи на Вениша, бе за целувката от Едуар дьо ла Мартиниер.

ГАСЕН, ЮЖНА ФРАНЦИЯ, 1999 ГОДИНА

Жак бе пребледнял от умора.

— Стига толкова, татко. Време е да си починеш — нареди му загрижен Жан. — Хайде да те качваме горе.

— Трябва да разкажа историята... не съм приключил...

— Другият път, татко — каза Жан, помогна на баща си да стане от стола и го поведе към вратата. — Време, колкото искаш. Ще продължиш утре.

Двамата излязоха от стаята, а Емили остана загледана в огъня. В съзнанието ѝ върлуваха мисли за Вениша, която навярно се бе влюбила в баща ѝ едва броени дни преди да намери смъртта си. От все сърце се възхищаваше на силата и куража ѝ.

Жан се върна и седна на металната решетка пред Емили.

— Увлечателна история, нали? — рече тихо.

— Да. Вече започвам да си мисля, че преждевременната смърт на леля ми има нещо общо с любовната ѝ афера с Фредерик — въздъхна Емили.

— Е, и двамата знаем каква съдба са имали французойките, които са се обвързвали с врага, дори след края на войната. Мажели са ги с катран и са ги овалвали в пера или пък са ги застрелвали гневни съседи — съгласи се Жан.

— Точно в него ли е трябвало да се влюби София...? — изтръпна Емили.

— Не можем да избираме кого ще обикнем, Емили, прав ли съм?

— Ами бебето ѝ? Дали и то е умряло? — размишляваше на глас тя.

— Кой знае? Трябва да имаме търпение, докато татко ни разкаже края на историята — каза Жан. — Но мен ако питаш, е повече от очевидно, че Фредерик е бил свестен човек. Което отново ме кара да се замисля, че не ние самите, а съдбата решава къде и кога ще се родим. Дали някой някога е излизал на кървавото бойно поле по своя

собствена воля? По онова време просто не са им давали да направят своя избор независимо на чия страна са били.

— На какви мъки и лишения са били подлагани предците ни... — поклати глава Емили. — Идеята някак ме подтиква да гледам другояче на нашето съвремие.

— Така е. Слава богу, след две световни войни Западът най-накрая си взе урок. Поне за известно време — каза умислено Жан. — Но войната не гасне; в човешката ни природа е заложено вечно да се стремим към промяна и размирици. Жалко, но факт. Хубавото е, че крайните обстоятелства ни подтикват към геройство. Баща ти несъмнено е спасил живота на Констанс, като е отишъл вместо нея в кафенето да предупреди Вениша за опасността. В замяна Констанс се е подложила на най-потресаващото изтезание за една жена, за да защити благодетеля си. Но войната има две лица — въздъхна той. — Едни ги подтиква към човечност, а други — към нечовешки зверства. Вземи Фалк за пример. Могъществото опорочава.

— В такъв случай съм доволна, че не разполагам с такова — усмихна се Емили.

— Разполагаш и още как, Емили. — Жан вдигна вежди. — Спри да се подценяваш. Пред мен стои една интелигентна красива жена. И толкова ти стига, за да преуспееш в живота, но в допълнение ти имаш и щастието да си родена в уважавано влиятелно семейство. Далеч нямаш право да се чувстваш онеправдана. Става късно, а аз както винаги трябва да стана с първи петли.

— Разбира се. Прав си, Жан. Не съм онеправдана. Май чак сега започвам да оценявам преимуществата си — отбеляза тихо Емили.

— Радвам се. — Жан стана. — До утре сутрин.

— Спокойни сънища, Жан.

Двайсетина минути по-късно Емили лежеше в старото легло в малката спалня, където навярно Констанс бе спала по време на престоя си във вилата. Жан мина през общата баня, после влезе в стаята си и затвори вратата.

В един момент Емили осъзна, че Жан и баща му бяха най-близкото нещо до семейство в сегашния й живот. Отпусна се при тази мисъл и бързо се унесе в дълбок сън.

Когато слезе в кухнята сутринта, тя завари Жан в потиснато настроение.

— Дишането на баща ми сериозно се влоши и извиках лекаря. Искаш ли кафе? — предложи ѝ той.

— Да, благодаря. Може ли да помогна с нещо?

Като видя тревогата, изписана на лицето, Жан я прегърна с една ръка.

— Не, просто вече е много стар и немощен. Съжалявам, Емили, но днес няма да има разкази за миналото.

— Напълно разбирам. Държа се себично — извини се тя. — Здравето на баща ти е най-важно.

— Просто ще трябва да ни навестиш много скоро, ако искаш да чуеш историята докрай. — Жан ѝ се усмихна сърдечно. — Знаеш, че тук винаги ще те чака топло легло, докато замъкът е в ремонт.

— Следващия път може да доведе и съпруга ми — каза Емили. — Все пак става дума за миналото на баба му.

— Да. Ще ми се сърдиш ли, ако те оставя сама да си приготвиш закуска? Имам да свърша малко работа, преди да дойде докторът. Само се моля да не върнат татко в болницата. Последния път едвам издържа. Както и да е, във всеки случай ще се видим, преди да тръгнеш. — Жан кимна и излезе от кухнята.

След като закуси, Емили се качи на горния етаж да стегне скромния си багаж. В съседната стая Жак се съдираше от кашлица. Тя почука плахо на вратата му, отвори и надникна вътре.

— Може ли да вляза?

Жак вдигна ръка да я покани.

Очите на стареца бяха отворени и като го доближи, бледото му съсухрено тяло наред голямото легло ѝ напомни за майка ѝ малко преди да почине. Тя седна в единия ъгъл на леглото и му се усмихна.

— Просто исках да ти благодаря, заедно сподели с мен историята на семейството ми през военните години. Надявам се, като се справиш, да чуя и края ѝ.

Жак отвори уста, но от гърлото му се изтръгна единствено дрезгаво ръмжене.

— Моля те, не се опитвай да говориш точно сега — каза грижовно Емили.

Жак стисна ръката ѝ с разкривените си, но учудващо силни пръсти, но когато ѝ кимна, устните му се изопнаха в таласъмско подобие на усмивка.

— Довиждане и бързо да оздравееш. — Емили се приведе над сбръчканото му чело и целуна сухата като хартия кожа.

Жан беше на горния етаж с баща си и доктора, когато стана време Емили да тръгне към летището. За да не го безпокои, му остави благодарствена бележка на кухненската маса, качи се в колата си и потегли към Ница. Глождеше я чувството, че Жак се влоши заради усилията, които положи, за да разкаже историята си. Толкова енергия и емоции бе вложил, че явно не му бяха останали сили.

Докато самолетът излиташе от Ница, Емили се молеше Жак да се възстанови, но в същото време опитваше да се примири с идеята, че можеше да не чуе края на историята. Някъде над Северна Франция Емили насочи мислите си към дома — или поне към мястото, което сега наричаше дом.

Завръщането в Блекмур Хол след двата дни, които прекара в най-близкото до сърцето ѝ кътче на света, не бе нещо, което очакваше с нетърпение. Мразовитата сивота на английското небе и депресиращата, напрегната атмосфера в къщата изискваха специална психическа подготовка от нейна страна. Освен това ѝ предстоеше неприятната задача да попита съпруга си защо не ѝ беше казал за двудневното си гостуване в замъка...

Самолетът заходи за кацане, спускайки се през гъстите дъждовни облаци към притъмнялата земя, а Емили призова всичките си сили. Такъв мъж и такъв живот си бе избрала и сегашните затруднения не променяха фактите. Като се качи зад волана на ленд ровъра, се смъмри на ум. Безрадостната студена къща, обитавана от двама воюващи братя, не беше нищо в сравнение с покъртителната човешка драма от снощния разказ на Жак.

Когато наближи Блекмур Хол, тя не видя на входната алея разнебитената таратайка, с която Себастиан ходеше до гарата. Посрещна я пуста и тиха къща. Нетърпимият студ отново се бе заселил

между стените ѝ, затова Емили моментално хвърли пътническата си чанта и хукна към котелното да включи отоплението. Очевидно Себастиан не се беше прибирал най-малко няколко дни. Кое то ѝ се стори странно, понеже при вчерашния им разговор ѝ бе казал, че се обажда от къщи...

Реши, че вероятно съпругът ѝ е забравил да пусне отоплението, понеже бе свикнал да живее без него, и сви рамене, готова за пореден път да прости. Качи се до стаята им и я завари така, както я беше оставила при заминаването си. Като слезе в кухнята да си свари чай, ѝ направи впечатление, че преполовената бутилка мляко, която беше оставила в хладилника, си стоеше недокосната.

— Престани! — нахока сама себе си тя.

Най-вероятно Себастиан се беше прибрал вечерта, преспал бе в къщата, а на сутринта пак бе заминал за Лондон. Във всеки случай налагаше се да отскочи до магазина, защото нямаха нищо за вечеря.

Тъкмо отваряше входната врата, за да се върне в ленд ровъра, когато вехтата бричка на Себастиан се зададе по пътя. Емили спря колебливо на прага.

— Скъпа! — провикна се съпругът ѝ, когато слизаше от колата, спусна се към нея с протегнати ръце и я прегърна. — Толкова се радвам да те видя. — Устните му намериха нейните и се впиха в тях. — Много ми липсваше.

— И ти на мен, Себастиан. Ако знаеш колко ме притесни...

— Тихо, Емили. — Себастиан опря пръст в устните ѝ. — Важното е, че вече сме заедно.

За радост Себастиан като че ли се беше върнал към старото си „аз“ и двамата прекараха един приятен, сплотяващ уикенд. Любеха се, сутрин си поспиваха до късно, готвеха си, когато огладнееха, а в неделния следобед си направиха дълга разходка из околностите. Градината, макар и неподдържана, започваше да проявява първите признаци за настъпването на пролетта.

— Толкова работа има по имота, че не знам откъде да започна — въздъхна Себастиан, докато газеха през предната ливада на път към къщата.

— Бива ме в градинарството — похвали се Емили. — Може да се потрудя по въпроса. Поне ще си намеря занимавка за дните, когато си някъде по работа.

— Добра идея — съгласи се Себастиан на влизане в кухнята. —
Пие ли ти се чай?

— Да, моля.

— Май картинката не е толкова приказна, колкото си очаквала, а?
— попита я Себастиан. — А и се опасявам, че следващите няколко
месеца доста ще ми се налага да отсъствам.

— В такъв случай е крайно време да ми позволиш да идвам с теб
в Лондон — заяви твърдо Емили, поемайки чашата чай. — Не е
полезно да се разделяме за толкова дълго, и то едва в началото на
брачния ни живот. И направо е абсурдно, че не даваш шанс на
съпругата си да допринесе за семейния бюджет — добави тя, удивена
от внезапния си наплив на смелост.

— Да, имаш право. Предлагам до няколко седмици да измислим
вариант — каза Себастиан и я целуна по носа. — Ще се оглеждам за
някое малко апартаментче под наем. Определено няма да допусна
аристократичната ми половинка да живее в онази мизерна кибритена
кутийка — усмихна ѝ се той.

На Емили ѝ се прищя да каже, че наистина не я е грижа къде ще
живее, но тъй като най-накрая ѝ се струваше отворен към идеята да го
придружава в Лондон, реши да остави нещата така.

Същата вечер обаче събра смелост да подхване темата за
неизвестената му поява във френското имение.

Бяха си легнали вече и Себастиан ѝ отвърна с учуден поглед.

— Сериозно ли не си спомняш, че ти казах? — изкиска се той. —
Нали няма да ме изненадаш с подранила деменция? Защо ми е да крия
от теб?

— Себастиан, нищо не си ми споменавал — отказа да отстъпи
Емили.

— Е, има ли значение, така или иначе? Аз например не очаквам
да искаш от мен разрешение, за да дойдеш тук, Емили. Посещението
ми в имението не беше планирано. Остана ми малко свободно време и
реших да помогна с опаковането на книгите. Възразяваш ли?

— Разбира се, че не.

— Хубаво. Да заспиваме, скъпа. Сутринта трябва да хващам
ранния влак.

Себастиан изгаси нощната лампа, а Емили остана будна, да
умува върху стряскащото умение на съпруга ѝ да оправдава всяко свое

действие и в същото време да придава глуповато, дребно звучащо на опасенията ѝ.

А може би наистина се притесняваше напразно...

Тя въздъхна тихичко и затвори очи с мисълта, че и двете страни в един брак имат своите задължения и трябва да правят компромиси.

Себастиан тръгна за Лондон в шест сутринта, а Емили се помъчи да заспи отново. В крайна сметка се предаде, стана и слезе в кухнята да си направи кафе. Включи мобилния си телефон за пръв път, откакто се бе върнала в Йоркшър и прослуша съобщенията в гласовата си поща. Едното беше от Жан, който я известяваше, че Жак бил приет в болница в Ница, но антибиотичното лечение му се отразявало добре и започвал да възвръща силите си. Жан поемаше ангажимента да ѝ се обади веднага щом баща му бъде в състояние да довърши разказа си.

Очертаваше се слънчев ден и Емили реши пак да се поразходи из градината, за да прецени откъде да почне. Важно беше да си намира работа и да се чувства полезна по време на престоя си в къщата. Още щом стъпи в градината, осъзна, че мястото се нуждае главно от здрава ръка. Дългите цветни лехи плачеха за плевене, кастрене и торене. При това окаяно състояние на овощната градина Емили осъзна, че чак напролет ще разбере дали заради тази запуснатост бе останало нещо, което можеше да се спаси.

Обезсърчена от непосилността на задачата, тя се върна в кухнята да си сипе втора доза кафе. Като видя спретнатата слънчева тераска отпред, реши там да вложи усилията си. От всяка пукнатина на древните павета надзърташе мъх, оцветявайки камъка в яркозелено. Направи списък какво да купи от местния градинарски център, който се намирал на няколко километра надолу по пътя. Уверена беше, че с малко усърдна работа и няколко нови растения можеше да превърне малката външна площ в приятно място за почивка.

Когато се върна от разходката си до градинарския център и супермаркета, Емили реши, че е време да навести Алекс. Изпитваше крайно смесени чувства към него. Допадаше ѝ, но макар и нищо лошо да не казваше по адрес на брат си, след всяка среща с него Емили си

тръгваше разстроена от неизказаното помежду им. А все пак току-що бе скрепила отношенията си със Себастиан и не искаше да ги разклаща наново.

В седем вечерта почука на вратата на Алекс.

— Влез.

Алекс вечеряше в кухнята. Посрещна я с усмивка.

— Привет, странничке.

— Здравей — отвърна смутено на поздрава му Емили. — Дойдох да проверя как си.

— Прекрасно, благодаря. Ами ти?

— И аз.

— Това е добре. Ще хапнеш ли с мен? — Алекс посочи тавичката с овчарски пай върху поставката за претопляне. — Не си знам мярката, като се развихря в кухнята.

— Не, благодаря. И аз съм си сготвила. Имаш ли нужда от нещо?

— Не, няма нищо.

— Добре. Ще те оставя да се храниш на спокойствие. Ако има нещо, звъни ми на мобилния.

— Ясно.

— Лека нощ, Алекс. — Хвърли му една принудена усмивка и се обърна към вратата.

— Лека нощ, Емили — отвърна унило Алекс.

През следващите няколко дни Емили изчисти тераската, изми обраслите в мъх саксии и хвърли на боклука изтощената пръст с останките на отдавна увехнали цветя. Засади зимни теменуги с идеята до няколко седмици да разнообрази градинката с петунии, циганчета и ароматна лавандула в лехите.

Жан се бе обадил да ѝ съобщи, че Жак отново е вкъщи и че няма търпение да продължи разказа си, затова Емили си запази билет до Франция още за следващата седмица. Един ден тя привика Джо — момичето, което беше наела за прислужница на Алекс, за да я разпита как ѝ понася новата работа.

— Много ми харесва, госпожо Карадърс — похвали ѝ се тя, докато двете крачеха към колелото на Джо. — Алекс е чудесен човек.

И адски интелигентен. Догодина ще уча руски в университета и той ми помага с граматиката.

— Алекс говори руски? — удиви се Емили.

— О, да. И японски, и малко китайски, и испански. И френски, разбира се. — Джо въздъхна. — Жалко, че е заклещен в тая инвалидна количка и не може да излиза много. Нито веднъж не се е оплакал обаче. Ако бях на негово място, щях постоянно да хленча, госпожо Карадърс.

— Да — съгласи се Емили и махна на Джо за довиждане. Чувстваше се гузна, задето се бе държала така дръпнато с брата на съпруга си.

Емили посрещна с радост петъка. Себастиан ѝ беше телефонира един-единствен път, но тя започваше да се примирява с факта, че докато отсъстваше, съпругът ѝ е твърде погълнат в работата си, за да ѝ звъни. Той се върна у дома във ведро настроение с новината, че е продал картина на един от новите си художници и е прибрал солидна комисиона. Емили го покани да я придружи във Франция идната седмица, за да изслуша и той остатъка от разказа на Жак, но той се оправда, че ще бъде твърде ангажиран. Що се отнасяше до Алекс, Емили увери Себастиан, че брат му се е държал подобаващо и че почти не го е срещала.

— Действително може да се грижи сам за себе си, Себастиан — допълни тя.

— Е, излиза, че ти си била права, а аз съм грешал — коментира той сепнато.

— Не това исках да кажа — защити се тя.

Бяха излезли на обновената тераска пред кухнята. Когато оскъдното йоркшърско слънце се скри зад дебел облак, Емили потрепери и стана.

— Ще отида да приготвя вечерята.

— Между другото може да ми се наложи да отида в Швейцария и да остана в Женева няколко дни. Сигурно няма да се върна за следващия уикенд — обяви Себастиан.

Емили кимна умислено.

— Мога да отскоча до Женева директно от Франция, какво ще кажеш? Колко е пътят с кола?

— Много би ми се искало, но не отивам на почивка — през цялото време ще съм по бизнес срещи.

— Ясно — въздъхна Емили, уморена от спорове, и влезе вътре, да се заеме с вечерята.

Себастиан тръгна в понеделник сутринта, а Емили остана в леглото, този път истински вбесена. Макар че полагаше големи усилия да не се оплаква и да насърчава съпруга си в разрешаването на бизнес затрудненията му, вместо да настоява за внимание, истината беше, че прекарваха все по-малко и по-малко време заедно. Как се очакваше от нея да прекарва дните си сам-самичка в проклетия Йоркшър? Грижите, които полагаше за къщата, която съвсем скоро можеше да се окаже на пазара, пък и не беше нейна, започваха да ѝ се струват напълно безсмислено начинание.

Решението ѝ да отбягва Алекс я обричаше на пълна самота. Емили стана от леглото с въздишка и се облече. Макар че, дори и цял ден да се разкарваше из къщата по нощница, нямаше кой да я види. Тази мисъл я депресираща още повече.

В това си настроение яхна колелото и се запъти към селото за мляко и хляб — или английското подобие на хляб. Като излезе от магазина, завъртя педалите по главната улица, докато не стигна последната къща от лявата страна. Облегна колелото си върху грубата стена от йоркшърски камък, отиде до предната врата и почука. В случай че госпожа Ърскин я нямаше, просто щеше да си тръгне. Но все пак жената я бе поканила на гости, а и беше крайно време да научи още нещо за братята Карадърс и за странните им взаимоотношения.

Вратата се отвори на второто почукване и радушната усмивка на Норма Ърскин разсея моментално опасенията на Емили, че се натрапва.

— Здравей, гълъбче, чудех се кога ли ще ме навестиш. — Жената я поведе по тесен коридор. — Влизай, влизай, тъкмо турях чайника на огъня. Иди седни на масата.

— Благодаря ти. — Емили седна и огледа старомодната, но безупречно поддържана кухня. Жълтите пластмасови шкафове,

готварската печка „Бейби Белинг“ и хладилникът „Електролукс“ с отличителните му заоблени ръбове бяха същински паметници на шейсетте.

— Та кажи сега, гълъбче, слушат ли те онези двамата диваци? — Норма й се усмихна шеговито.

— Да, благодаря за вниманието — отвърна любезно Емили.

— Браво на тях. И какво — спрели са да се дърлят един с друг ли? Сигур им влияеш добре. — Норма сложи чаша кафе на масичката пред Емили и седна срещу нея. — Макар че ме съмнява някой някога да ги разтърве.

— Не знам накъде точно биеш — каза Емили с неутрален тон.

— Забелязала си, то се знае, какво напрежение тегне помежду им. Човек би си казал, че след толкоз години ще загърбят свадата. Ама вече не ми се вярва нещо да ги промени.

— Факт е, че не са особено близки.

— Меко казано — въздъхна Норма и като се протегна, потупа Емили по ръката. — Пък и разбирам, че си омъжена за единия, захарче, и не щеш да му петниш името.

— Да — съгласи се Емили, — но и ти си права, атмосферата вкъщи е нетърпима. И понеже не знам на какво се дължи, няма как да ги разбера. Затова дойдох с намерението да те поразпитам. Ако знам какво поражда неразбирателството помежду им, може би ще успея да ги сдобря.

Норма проучи безмълвно лицето й.

— Работата е там, гълъбче, че ще ме принудиш да кажа някои доста неприятни неща за мъжа, дето си го взела. А не съм сигурна, че искаш да ги чуеш. Започна ли, цялата истина ще трябва да ти изпее. И няма да я захаросвам. Ще я понесеш ли, госпожо Карадърс?

— Може и да не ми е лесно — отвърна искрено Емили, — но се уморих да гадая.

— Предполагам, господин Алекс нищичко не ти е издал?

— Нищо. Отказва да говори за брат си и миналото им преди мен.

— Предано момче е, спор няма. Хубаво тогаз. — И тя плесна с длан яките си колене, преди да започне. — Дано само не правя грешка, като те просветлявам. Ама пък и не забравяй, че ти си го поиска.

— Няма — обеща Емили.

— Тъй, сигур знаеш, че майка им ги е довела тук от хипарската комуна в Америка, дето е живяла?

— Да. — Емили се съсредоточи в разшифроването на силния йоркшърски диалект.

— Имаха само осемнайсет месеца разлика и си приличаха като две капки вода, да ги изяде човек. Добре, ама още от проходилката си личеше, че по-мъничкият — господин Алекс, ще е гордостта на семейството. Четеше и пишеше преди четвъртия си рожден ден. Голям чаровник беше още от дете, все ми се лепваше в кухнята и си изкрънкваше по някое парче торта, преди вечеря даже! — Норма се изкиска с умиление. — На малко ангелче приличаше с ония големи кестеняви очи. Не ме разбирай погрешно, госпожо Карадърс, съпругът ти, и той беше сладурче, ама да не се обидиш, като ти кажа, че нямаше заложибите на по-малкия си брат. Умник беше, пък и хубавичък, но още тогава си личеше, че никога няма да настигне Алекс. Вечно се надпреварваше с него, то се знае, ама Алекс все излизаше победител, без пръста си да мръдне. — Тя въздъхна и поклати глава. — А отгоре на всичко и на баба си любимец беше.

— Ясно. На Себастиан сигурно не му е било лесно.

— Никак даже, гълъбче, а с годините все по-тежко ставаше. Лоша работа. Изпаднеше ли му на Себастиан шанс да навлече бели на главата на брат си, грабваше го. Все някой път и той трябваше да „спечели“, нали тъй? Не ще и дума — вечно Алекс беше виновен, той започнал пердаха, ама по Себастиан никога нямаше ни драскотина, ни синка.

— Ясно — повтори Емили. Макар и леко шокирана, бе проумяла ситуацията. — А Алекс отмъщаваше ли си?

— Не — отвърна с жална гримаса Норма, — ни веднъж. Баткото му беше кумир, все гледаше да му угоди, и речеше ли му Себастиан, че той е виновен, клетичкият поемаше вината без гък. Съпругът ти открай време умее да убеждава народа, че черното е бяло. — Тя поклати глава. — Нещата се поуталожиха, когато Себастиан го записаха в училище интернат, та си намираще с какво да се хвали, дойдеше ли си у дома. Ама тогава Алекс взе, че спечели академична стипендия от същото училище. Тръгна да се учи и всички знаехме, че славно бъдеще го чака. Да, ама Констанс — тогавашната госпожа Карадърс — започна да получава писма от интерната, че Алекс постоянно сгазвал лука.

Никой не можеше да повярва — момчето бе душица неземна; залягаше над книгите, а не си търсеше боя. Е, как да е, след година го изключиха от училището и го пратиха у дома в немилост. Обвиняваха го, че бил запалил чисто новия гимнастически салон.

— А истина ли беше?

— Така разправяха от училищната управа, а Алекс и дума не обели по въпроса, при все че с баба му какво ли не направихме да изкопчим нещо. Аз лично имам моите си съмнения. — Госпожа Ърскин вирна вежди многозначително и Емили разтълкува намека ѝ.

— След като го изключиха, Алекс се принуди да посещава местното средно училище. Да си призная, аз дори не бих изпратила децата си там. Хич не му беше мястото наред оная селящина. Ама колкото и да се дразнеш, бележникът му беше пълен с шестици, нищо, че обучението не струваше. Като завърши, му предложиха място в Кеймбриджкия университет. Констанс преливаше от гордост, че златното ѝ внуче се е измъкнало от калта с почести. Мързеланкото Себастиан, макар че получи най-качественото и скъпо образование, едва влезе да учи история на изкуството в Шефилдския университет.

Норма прекъсна разказа си за глътка кафе. Емили я изчака мълчаливо да продължи.

— Та така — подхвана пак Норма, — лятото преди началото на учебната година започна, както си му е редът. И двамата младежи вкусиха по малко от зрелостта. Алекс си беше спестил пари за кола и често ходеха с нея до кръчмата. Така му се радваше на онова старо миникупърче — спомни си тя с усмивка. — Една нощ обаче наместо возилото на Алекс пред къщата спря полицейска кола. Съобщиха ни, че момчето било попаднало в автомобилна катастрофа. Бил пиян до козирката и го прибрали в отрезвителното. Слава богу, нямало сериозно пострадали, ама и неговата кола, и чуждата били за старо желязо. Повдигнаха му обвинение за безотговорно шофиране и от Кеймбридж отказаха да го приемат заради полицейското досие.

— Ужасна история! Себастиан ми е разказвал за проблема му с алкохола — вметна Емили. — Може оттам да е започнало всичко.

— Ех, гълъбче — поклати глава Норма, — до оня момент Алекс не лизваше алкохол, ако щеше да се качва в колата. Толкова се гордееше с нея, че за нищо на света не би рискувал да я потроши. До ден-днешен се кълне във всичко свято, че само портокалов сок е пил

оная нощ, ама алкохолът все някак е влязъл в организма му, нали така? Та размина му се на момчето университетът и през есента хукна към чужбина с парите, дето беше спестил като работник в местния магазин. После пет години — ни вест, ни кост.

— Да, Себастиан ми каза, че потънал вдън земя.

— Хич не го знаехме къде е. Баба му посърна от тревоги, веднъж не се свърза с нея поне да разбере, че е жив. Тогава, не щеш ли, ни се обадиха от една френска болница, че едва ли не бил с единия крак в гроба. Не съм много наясно с наркотиците, гълъбче, ама ни рекоха, че Алекс всичките ги бил изпробвал. Констанс веднага се качи на самолета и отиде да го види.

— Записала го е в частен рехабилитационен център, нали? — попита Емили.

— Да, и Алекс се върна чист, дето се вика, ама мина се, не мина време и нашичкият пак се загуби. Чак след четири години му видяхме лицето. Даже пропусна погребението на баба си. — Очите на Норма плувнаха в сълзи. Извади носна кърпа от ръкава си и си издуха носа. — Извинявай, захарче, ама като се сетя как разпитваше за него Констанс, преди да си иде... Само че никой не знаеше къде се е дянал. Та не можа клетата да се сбогува с любимия си внук. Чини ми се, че Алекс така и не си го прости. Където и по света да скиташе, баба му все си му лежеше на сърце.

— Не се и съмнявам.

— Уверяваше ни, че сума ти писма бил изпратил у дома, но ние и едно не бяхме получили, гълъбче, ни едно — въздъхна Норма. — Та след като Констанс се спомина, сигурно от мъка Алекс се позадържа вкъщи и лека-полека взе да влиза в релси. Обмисляше да учи за преподавател. Коренно се беше променил. Или по-скоро — усмихна се през сълзи Норма — върнал си бе някогашния дух. Себастиан живееше в Лондон и много се радвах, че Алекс си е у дома, да се усети мъжко присъствие в къщата. Да, ама една събота, малко след смъртта на Констанс, съпругът ти се върна от Лондон. Двамата вдигнаха кавга до небесата, те си знаят за какво, и видях Алекс да се качва в колата и да пали двигателя. Преди да успее да потегли, Себастиан се качи на седалката до него. Колата отпраши по пътя и не след дълго получавам аз обаждане от друга болница. Тоя път и двете момчета били на легло.

Съпругът ти се измъкна с дребни наранявания, но Алекс сериозно пострада.

— Алекс пак е карал пил, нали?

— Не, гълъбче — поклати глава Норма, — грешиш. Пиян го изкараха при *първата* катастрофа. Този път отсрещният шофьор бил пияният. По данни от болницата в кръвта на Алекс не се съдържа алкохол, така че в съда го оневиниха. Всичко хубаво, само дето момчето беше парализирано за цял живот. Понякога имам чувството, че трагедиите го следват по петите. Като прибрахме Алекс от болницата, съпругът ти ми даде да разбера, че лично той ще отговаря за брат си. Тук държа да знаеш, че предложих услугите си, но той ми каза, че и бездруго съм си имала достатъчно работа.

— Защо тогава реши да напуснеш къщата? — попита Емили.

— Знам, че съпругът ти го прави с добри намерения, но откровено казано, наема гледачки, дето не мога да ги гледам. — Норма сбърчи нос с отвращение. — Господин Алекс също. Ще си каже човек, че Себастиан подбира нарочно най-неприятните. Ама случи ли се да попадне на някоя добра, с която Алекс се спогажда, все ще си намери причина да я разкара. Ясно, че в началото Алекс се нуждаеше от целодневни грижи, но вече е заякнал и се е взел в ръце. Случайно научих, че държавата отпуска на съпруга ти солидна сума като официален гледач на инвалид. Сигурно иска да я използва по предназначение или нещо такова. — Норма сви рамене.

Емили не продума, мъчейки се да осмисли това, което бе научила. Значи Себастиан получаваше пари за грижите по недееспособния си брат.

— Пак ще ти кажа, старая се да вярвам — Норма срещна виновно погледа на Емили, — *старая се* да вярвам, че съпругът ти прави каквото прави, за доброто на брат си. Все пак не е лъжа, че често пътуваше до Лондон. Но като се има предвид, че и бездруго бях на разположение, цялото това водене и сменяне на гледачки на никого не помагаше, най-малко пък на мен. А последната... — Тя врътна очи. — Ако господин Алекс не я беше замерил с чашата кафе, аз щях да го сторя. Вечно беше фиркана донемайкъде. Опитах да предупредя съпруга ти, ама той не щя и да чуе. Тогава взех окончателно решение да се изнеса.

— Разбирам.

— А сега — въздъхна Норма — всичко пада на твоя гръб. Съчувствам ти, миличка. Най-искрено.

Емили не знаеше как се очаква да отговори на подобно изказване.

— Благодаря ти, че ми разказа. Оценявам прямотата ти — каза накрая.

— Само дано не съм те засегнала. Просто ти предадох истинската история. И двамата са добряци по душа — притури неубедително.

В кухнята настана мълчание. Емили съзнаваше колко деликатност и такт бе използвала в разказа си Норма.

Сякаш прочела мислите ѝ, жената добави:

— Пред очите ми са израснали. Обичам ги и двамата, независимо от поведението им.

— Да. Благодаря ти за кафето. — Емили стана от масата, внезапно споходена от чувство за отпадналост. — Време е да се прибирам.

— Разбира се. — Норма я изпрати до вратата и сложи едрата си загрубяла длан върху рамото ѝ. — Дано не съм нагорещила ламарината още повече. — Като видя въпросителния поглед на Емили, побърза да добави: — Така де, да съм ти казала разни неща, дете е било по-добре да не научаваш.

И двете отлично знаеха какво имаше предвид.

— Мога единствено да съм ти благодарна за информацията. Имах отчаяна нужда да разбера как стоят нещата.

— Хубаво. Е, гълъбче, допие ли ти се кафенце, знаеш къде да дойдеш.

— Зная — потвърди Емили, прекрачи прага и вдигна колелото си от стената.

— Обещай ми, че ще се грижиш за Алекс. Много е уязвим. — Погледът на Норма беше повече от красноречив; сякаш умоляваше Емили да схване мисълта ѝ.

Емили кимна в отговор, яхна колелото и потегли към Блекмур.

Същата вечер Емили умишлено пропусна да навести Алекс. Вместо това се настани пред камината в гостната и записа на хартия всичко, което госпожа Ърскин ѝ бе разказала, за да не забрави нещо важно.

Нямаше как да се усъмни в схващанията на икономката по отношение на братята, понеже напълно съвпадаха с нейните собствени. И тя самата бе размишлявала върху смуцаващата способност на Себастиан да превръща черното в бяло. От личен опит знаеше, че съпругът ѝ е същински факир в преиначаването на фактите в своя полза.

Реално госпожа Ърскин ѝ беше загатнала, че Себастиан е безочлив измамник, лъжец и тиранин, който не би се спрял пред нищо, за да види брат си отново в калта. Дали имаше право? И ако да — правеше ли го злобата му към Алекс лош човек?

Сполетя я споменът за катастрофалния телефонен разговор, когато съпругът ѝ някак я беше убедил, че било абсолютна нелепост да се разстрои, понеже не смогнал да ѝ се обади. И макар с ръка на сърцето да я беше уверявал, че бил ѝ споменал за плановете си да посети имението и да помогне с изпразването на библиотеката, Емили отлично знаеше, че и дума не ѝ беше казвал.

И защо пък толкова упорито отказваше да я вземе със себе си в Лондон или на някое от другите си бизнес пътувания и предпочиташе да я остави — нея, чисто новата му съпруга — сама в йоркшърската къща?

Не! Стига вайкане. Въображението ѝ започваше да си играе игрички с нея. Баща ѝ шеговито наричаше това състояние „среднощен тормозит“ — понеже в малките часове човешкото тяло било най-податливо на странични влияния и на здравия разум му пониквали крилца.

Като се качи на горния етаж, Емили се разрови из несесера си за сънотворните хапчета, които докторът ѝ бе предписал след смъртта на

майка ѝ, и глътна едно. Чувстваше отчаяна нужда от сън. Утре щеше да му мисли.

В шест на следващата вечер Емили почука на вратата на Алекс. Цял ден бе предъвквала фактите, мъчейки се да ги подреди в главата си. Като получи разрешение да влезе, отвори вратата, въоръжена с бутилка червено вино.

— Пред компютъра съм — провикна се от кабинета си той. — Няколко от дечицата ми доста се напатиха днес благодарение на чудовищната реколта от захарна тръстика във Фиджи. Влизай.

— Здравсти, Алекс. — Емили застана на входа на кабинета му, вперила удивен поглед в мигащия в червено и зелено екран пред него.

— Здравсти — отвърна той, без да отлепя очи от екрана. — Забравих ти физиономията.

— Виж какво ти нося. — Емили демонстрира бутилката. Алекс обърна глава към нея, видя виното и по лицето му плъзна искрена изненада.

— Сигурна ли си?

— Да, определено.

— Е, приятно ме изненада — похвали я той, даде на заден с количката и се обърна към нея. — С появата си, не с виното. — Усмихна ѝ се дружелюбно.

— Съжалявам, че чак сега ти идвам на гости — извини се Емили.

— Няма нищо, привикнал съм към статуса си на парий. И все пак много се радвам да те видя, Ем. Да донеса ли чаши, или ти ще се заемеш?

— Аз.

— Благодаря.

Емили намери две чаши и тирбушон в кухненските шкафове и последва Алекс във всекидневната. Докато той подклаждаше огъня в камината, тя отвори бутилката, сипа вино и му подаде едната чаша. Интелигентните му очи я изучаваха с интерес.

— *Santé!*^[1] — каза Емили и отпи от рубинената течност.

— Е — продължаваше да я гледа втренчено Алекс, — изплюй камъчето.

— Това пък какво трябва да значи?

— Имаш или новина, или въпрос към мен. Целият съм слух.

— Позна. — Тя остави чашата си на масата и придърпа стола си по-близо до него. — Алекс, ти лъжец ли си?

— Моля?! — изкиска се той. — Естествено, че ще кажа „не“. Ако трябва да съм откровен, бях изпитан лъжец, докато взимах тежки наркотици, но това май се подразбира.

— Извинявай, но някак ми се стори наложително да те попитам, тъй като трябва да те помоля да ми кажеш истината.

— Да, ваша чест, истината, цялата истина и само истината. Ем, какво става? — угрижен попита той.

— Вчера се виждах с Норма Ърскин.

— А, ясно. — Алекс въздъхна и отпи глътка вино. — И с какво ти се похвали?

— Разказа ми за детството ви. Но само защото аз настоях — побърза да добави Емили.

— Така. И? — подкани я Алекс мнително.

— Изказа се много тактично, но разговорът ни породил у мен някои въпроси и към теб. Все някак трябва да подредя мислите си.

— Добре... Май виждам накъде вървят нещата. Към диалог, от който странях като дявол от тамян — отбеляза мрачно Алекс. — Сигурна ли си, че искаш да навлизаме толкова надълбоко? От мен можеш да чуеш само истината. Но и аз, подобно на всеки друг, ще ти я разкажа през моята си призма, а тя нищо чудно да изкривява образа. И да му придава определен оттенък — добави той.

— В такъв случай май ще е по-просто, ако ти задавам кратки въпроси като начало. Такива, на които можеш да отговаряш с „да“ или „не“.

— Емили, замисляла ли си се някога за адвокатска кариера? Мисля, че ще жънеш забележителни успехи — усмихна ѝ се той в опит да разсее напрежението.

— Алекс, темата е сериозна.

— Да ви кажа, ваша чест, нищо в този живот не е чак толкова сериозно, ако все още не си гушнал букета.

— Алекс, *моля те*.

— Извинявай. Ще ти отговарям с „да“ или „не“ и няма да пояснявам, освен ако не го изискаш. Давай.

Емили извади списъка си.

— Първи въпрос: Тормозил ли те е брат ти като дете? И лъгал ли е постоянно кой е подстрекателят за кавгата или боя, само и само да ти навлече проблеми?

— Да.

— Когато си спечелил стипендия и са те приели в същото училище като брат ти, правел ли е така, че теб да обвинят за инцидентите в интерната? Например той ли е бил отговорен за пожара, заради който са те изключили?

Алекс като че ли се поколеба. В крайна сметка отвърна:

— Така ми се струва, да. Определено не беше мое дело, макар че четирима съученици и един учител се заклеха, че видели някой, който приличал на мен, да се измъква на бегот от гимнастическия салон. А от разстояние двамата със Себ лесно може да ни сбъркат.

— Защо не се защити? — беше следващият ѝ въпрос.

— Нали уж искаше едносрични отговори? — Той вдигна въпросително вежди. — Е, не съм от хората, които биха посочили собствения си брат. Пък и никой нямаше да ми повярва. Себ някак беше съумял да си изгради репутация на непорочно ангелче. Открай време го имам за прототип на Макавити от стихотворенията на Томас Стърнс Елиът. Станеше ли някъде беля, той вечно беше другаде. Тъй като нямаме доказателства, че всъщност той е щракнал клечката, този въпрос ще си остане без отговор.

— Разбирам. Добре, следващият: Ти беше ли употребил алкохол в нощта, когато двамата с него сте тръгнали нанякъде с колата, и затова сега имаш полицейско досие с обвинение в безотговорно шофиране?

— Доколкото ми е ясно, не. Както винаги, поръчах си портокалов сок в кръчмата — заяви твърдо Алекс.

— Смяташ ли, че брат ти скришом ти е сипал алкохол?

— Да. — Тук нямаше никакво колебание.

— Обвинявал ли си го директно?

— Не. Нищо не можеш да докажеш.

— Смяташ ли, че го е сторил, за да попречи на следването ти в Кеймбридж?

— Да.

— Брат ти ли беше причината да напуснеш Йоркшър и страната? Смяташе ли, че таи толкова голяма завист, та е готов да саботира всяко твое постижение?

— Да.

— В нощта на злополуката двамата със Себастиан сте се скарали жестоко. Защото е искал да продаде Блекмур Хол, а ти не си склонявал ли?

— Да.

— Себастиан ли обвиняваш за произшествието?

— Не — твърдо отрече Алекс. — Произшествието си беше най-обикновена катастрофа и нямаше нищо общо с него.

— Сигурен ли си?

Алекс се замисли за малко и въздъхна тежко:

— Е, чуй накратко какво стана: Бях му бесен и двамата се карахме, защото отказваше да слезе от колата ми. Бях спрял автомобила на тревата край един селски път и тъкмо се канех да обърна към къщи, когато онзи ненормалник изскочи от завоя и се заби право в нас. Така че — сви рамене той — го разбирай, както искаш; но едва ли щях да кисна край някакъв си селски път, ако с брат ми не се разправяхме като откачени. Но реално към всяка случка може да се подходи така. Заключение е, че просто съм извадил лош късмет и нямам право да виня съпруга ти. Продължете, моля — подкани я Алекс.

— Според теб брат ти стреми ли се всячески да ти направи живота по-тежък след злополуката? Например умишлено да наема неприятни гледачки, от които, така или иначе, знае, че нямаш нужда. В същото време изритва онези, които ти допадат.

— Да.

— Защо го прави според теб? Просто защото може или има друга причина? Дали не прави живота ти в къщата кошмарен, за да се согласиш да я продадете?

Още една пауза. Алекс я погледна замислено и отпи глътка вино.

— Вероятно е така. Съсобственици сме и за продажбата му е нужно моето съгласие. Аз пък си имам своите причини да отказвам. Приключихме ли?

Емили погледна списъка си. На листа имаше и една отделна групичка въпроси, които беше зачеркнала — бяха прекалено лични и остро засягаха взаимоотношенията ѝ със Себастиан. Бе чула достатъчно и просто нямаше сили да поема в тази посока.

— Да.

— Надявам се, проумяваш — подхвана Алекс, — че ако поставиш същите въпроси пред брат ми, ще получиш абсолютно противоположни отговори?

— Да. Но не забравяй, Алекс, че и аз имам очи, уши... и мозък дори.

— Горкичката Ем — каза Алекс неочаквано, — въввлечена в жестока игра на котка и мишка, без да знае на кого да вярва.

— Ако обичаш, не се отнасяй с мен като с наивна хлапачка, Алекс — възрази нервно тя. — Просто се опитвам да наредя пъзела. Вече отлично съзнавам, че и двамата не сте това, за което се представяте.

— Това вече е истина — потвърди той. — Извинявай, ако съм прозвучал снизходително. Всъщност съвсем искрено ти съчувствам. Да ти сипя ли още вино?

Емили се съгласи да ѝ допълни чашата и го загледа мълчаливо. След известно време попита:

— Защо ти е да стоиш тук? Нали уж разполагаш с пари? Несъмнено и двамата ще си спестите много главоболия, ако просто склониш да продадете къщата и всеки тръгне по своя си път.

— Да, това е разумното решение, но е пропусната емоционалната част на проблема. Най-съкровено желание на баба беше да потушим спора помежду си. Мислеше си горката, че като ни завещае по равни части от Блекмур Хол, ще скрепим отношенията си — обясни Алекс. — Опитвал съм се, повярвай ми, но задачата е непосилна. А и, откровено казано, започвам да губя сили. В крайна сметка Себастиан ще спечели, то се знае. Примирил съм се.

— Защо съпругът ми гори от желание да продаде къщата? — попита Емили. — Разправя ми, че я обичал, че искал да спечели достатъчно пари, за да я реставрират.

— Ем, и аз си имам граници — заяви Алекс. — Мисля, че трябва да отпратиш този въпрос лично към него. Колкото се отнася до мен, да, постарях се да овладеем конфликта помежду ни, защото така искаше баба. Толкова я разочаровах на младини — въздъхна той. — Боготворях я, а ѝ причиних толкова тревоги и мъка, когато избягах от къщи и кривнах от правия път.

— Сигурно е знаела какво те е прогонило?

— Може би, но, честно казано, Емили, въпреки че брат ми съумя да ме спъне точно в най-важните години от живота ми, нямам право да го виня, задето посегнах към наркотиците. Изборът си беше лично мой — призна Алекс. — Исках да притъпя болката от загубеното. Бях стигнал дотам, че вече не вярвах животът ми да потръгне отново. Да поправа грешките си независимо колко усилия полагах. Разбираш ли ме?

— Да — кимна тя.

— С пропадането си обаче нараних обичната ми баба и никога няма да си го простя. Като останах тук и си поставих за цел да се сдобря с брат ми, поне имах чувството, че изкупвам донякъде вината си.

— Разбирам.

— Чуй, Ем — подхвана пак Алекс след кратка пауза, — тревожа се за теб. Не живеи с мисълта, че понеже има раздори между нас, Себастиан не е способен да изгражда успешни взаимоотношения с други хора. В никакъв случай не искам неразбирателствата помежду ни да повлияват върху чувствата ти към него. Ще ми се да ви гледам щастливи заедно.

— Но как може да те е грижа за него след всичко, което ти е причинил? — недоумяваше Емили.

— Проумях, че да израснеш с чувството, че си втори във всичко, дали реално, или защото ти така се виждаш, е гадничко. Вече знам, че такава самооценка си е давал Себ. А може би и до ден-днешен е такава. Ти, ако не друг, трябва да разбираш какво му е било. — Емили се изчерви под втренчения му поглед.

— Да — призна си, — всички си имаме своите тайни и недостатъци.

— И силни страни. Себ може и да не е надарен с академичен ум като моя, но за сметка на това е удивително изобретателен. Цял живот се издържа с находчивостта си. Моля те, Ем, дай му шанс. Не бързай да го отхвърляш — призова я Алекс.

— Няма — обеща тя.

— Така, какво ще кажеш да похапнем? — предложи Алекс. — По-рано днес ми доставиха чудно хубави работи от фермерския магазин. Пък ти в замяна може да ми разкажеш какво си научила за миналото на баба при последното ти посещение във Франция?

На вечеря Емили предаде разказа на Жак, възможно най-точно.

— Не се изненадвам — коментира Алекс накрая. — Констанс беше неповторима жена, Ем. Ще ми се да се бяхте запознали.

Емили видя любовта в очите му.

— Няма какво друго да кажа, освен че съжалявам.

— Благодаря, Ем. — Алекс ѝ се усмихна вяло. — Болката не отшумява, но май така и трябва да е. Шокът от загубата ѝ ме накара да се замисля. Направи ме по-добър човек.

Емили погледна часовника си. Минаваше полунощ.

— Трябва да си ходя, Алекс. Утре заминавам за Франция, за да чуя края на историята на Жак. Като се върна, ще намина да те видя. Благодаря ти за прямотата. И за лоялността ти към Себастиан. Лека нощ. — Емили се наведе и го целуна по бузата.

— Лека, Ем.

Алекс я изпрати с въздишка. Още много неща имаше да ѝ казва, но съзнаваше, че ръцете му са вързани. Сама трябваше да разнищи истината за съпруга си. Той беше дотук.

Емили си легна поразстроена, но и облекчена, че най-накрая узна фактите относно взаимоотношенията на двамата братя. След като вече е информирана, можеше по-успешно да се справи със ситуацията. Съпругът ѝ беше не умопомрачен тиранин, а просто несигурно момченце, ръководено от дълбока завист към по-малкия си, по-надарен брат.

Нима това го правеше лош човек?

Не, не...

Сега, когато започваше да проумява механизмите, които се криеха зад поведението на Себастиан, може би щеше да успее да му помогне? Съпругът ѝ се нуждаеше от любов, уважение и сигурност.

Не беше казано, че единият трябва да е превъплъщение на чистото зло, а другият — на доброто, като Фалк и Фредерик. Нищо в живота и при хората не можеше да е само черно или само бяло.

А може би — въздъхна Емили, изгасвайки нощната лампа — просто търсеше оправдания за поведението на съпруга си, понеже нямаше сили да понесе истината?

Истината, че бе допуснала фатална грешка...?

Когато пристигна в имението на следващия ден, сърцето ѝ се сви при вида на закованите прозорци и врати и на металното скеле, което опасваше стените на замъка. Посвети два часа на архитекта и отчета му за постигнатото дотук, после се запъти към вилата. Намери Жан на обичайното му място в избата, където пак се ровеше в разни документи.

— Емили, радвам се да те видя — посрещна я с усмивка той и стана да я целуне.

— Как е баща ти?

— Със запролетяването винаги идва на себе си. В момента си почива и събира сили, за да довърши разказа си довечера. Настоя да те предупредя — въздъхна Жан, — че историята няма щастлив завършек.

Психическото и емоционалното натоварване от изминалата седмица така контрастираха на радостта от живота, която пролетта в Прованс неизменно ѝ вдъхваше, че Емили се почувства готова да преодолее още малко горчивина.

— Жан, става дума за *миналото* ми, не за настоящето или бъдещето. Обещавам да не посървам.

Той се взря в лицето ѝ, преди да проговори.

— Скъпа ми Емили, струваш ми се някак променена. По-зряла като че ли. Прости ми за наблюдението.

— Не, Жан, прав си — съгласи се тя.

— Казват, че загиването на старото поколение ни кара да улегнем, оформя характера ни. Вероятно скръбта така действа.

— Вероятно — съгласи се Емили.

— Емили, имаш ли нещо против да обсъдим бъдещето на лозята, докато баща ми си почива? Искам да ти разясня плановете си за разгръщане на дейността.

Емили се постара да се съсредоточи върху данните и цифрите, които Жан ѝ изложи, но просто не се чувстваше достатъчно компетентна да даде своя принос. Нямахше понятие от винарския бизнес и заради тази своя неосведоменост се засрами, че на Жан му се налага да иска нейното разрешение, за да осъществи плановете си.

— Имам ти пълно доверие, Жан, уверена съм, че ще направиш всичко възможно, за да увеличиш рентабилността на избата — каза, когато Жан започна да прибира документите си.

— Благодаря ти, Емили, но се чувствам задължен да обсъждам идеите си с теб. Все пак ти притежаваш земята и самия бизнес.

— А може би не е редно. — Идеята изскочи от нищото. — Може би е най-добре ти да си собственикът.

Жан я погледна изумен:

— Виж какво, хайде да продължим разговора си на чашка розе.

Седнаха на терасата зад вилата и поумуваха върху новата идея на Емили.

— Възможно е например да откупя бизнеса, но да използвам земята под наем, понеже така винарят след мен няма да има правото да я отчужди от самото имение — предложи Жан. — Не мога да ти предложа голяма сума, защото ще трябва да взема заем от банката и доста години ще трябва да го изплащам. В замяна обаче можем да се споразумеем да получаващ определен процент от приходите.

— В общи линии, звучи разумно — съгласи се Емили. — Ще искам мнението на Жерар и ще го питам дали предците ми не са наложили някакви възбрани в тази насока. Дори и да има нещо такова, сигурна съм, че ще се намери начин да паднат, понеже внезапно се оказах всемогъща — пошегува се тя.

— И ти отива — засмя се Жан.

— Възможно е. — Емили отпи умислено от виното си. — Знаеш ли, когато майка ми почина, мисълта, че аз трябва да се разпореждам с имението, ме ужасяваше. Първосигналният ми инстинкт ме подтикваше да го продам. Последната година ме научи на много неща. Явно съм по-способна, отколкото си мислех. — Усети, че май прекалява. — Извинявай, не исках да прозвуча надменно.

— Емили, част от проблемите ти се дължаха на това, че ти липсваше самоувереност — отбеляза Жан. — Както и да е, в случай че идеята ти се нрави, с удоволствие бих започнал преговори. Сигурно вече умираш от глад. Да отиваме на масата, за да остане време и за разказа на татко.

Жак ѝ се стори много по-добре, отколкото при последната им среща.

— Пролетният въздух сгрива старите ми кокали — пошегува се той.

Жан им беше сготвил пресен спарид от местния пазар.

— Та готова ли си да слушаш, Емили? — попита я старецът, след като се настаниха във всекидневната. — Предупреждавам те, историята е... леко заплетена.

— Готова съм.

— Ако паметта не ме лъже, Констанс и София тъкмо бяха пристигнали в замъка, а Едуар се беше запътил към Англия...

РАЙ

*Зора сияйна, прасковена сладост вкусвам пак;
пробудено, морето с тюркоаз облива златен бряг.
Благовония на пролет, парфюм на роза в нощен час;
с опиянение изпивам амброзия уханна аз.
Красота разцъфва пред погледа ми заплепен;
пиршество за сетивата ти е всеки земен ден.*

*В килия черна нощни страхове върлуват;
мистралът брули клоните — гнева ту чувам.
Зимен мраз господства над безплодната земя;
като лед кръвта е във премръзналата ми ръка.
Красотата ми обърна гръб — със сведена глава
прекраси моя праг,
и понесе се със вятъра към незнаен черен бряг.*

*По бузата ми дълго чакана милувка, целувка —
топъл дъжд;
Споменът като че ли възкръсна, макар за кратко и
макар веднъж.
Ръка като крило орлово на раменете ти лежи;
сърцето ми и то готово е в прегръдката ти дом да
съгради.
В смрачения простор си като падаща звезда,*

защото Раят не е място, а да чувстват твойта топлина.

София дьо ла Мартиниер,
април 1944 г.

[1] Наздраве (фр.). — Б.ред. ↑

ГАСЕН, ЮЖНА ФРАНЦИЯ, 1944 ГОДИНА

— Някой идва! — провикна се Жак. — Къде е София?

— В мазето, спи — скочи веднага Кони.

— Отиди да я предупредиш, че трябва да пази тишина... — Жак бе прилепил око към шпионката във вратата на избата. — Почакай — това е Арман! — въздъхна той с облекчение и отвори вратата.

Арман облегна колелото си на стената и влезе в избата. След като цял месец не бе общувала с никой друг, освен с Жак и София, лъчезарното лице на Арман изпълни Кони с искрена радост.

Двамата мъже се прегърнаха по странно интимния си, типично френски маниер и Жак поведе Арман по коридора към вилата.

— Поседни, приятелю, разкажи ни какво се случва по света. Малко сме поизостанали. Констанс, би ли направила кафе?

Кони кимна с нежелание, жадна да попие всяка капка информация, която Арман им носеше. Настоящата ѝ роля на утешителка и прислужница на София — която цял месец отказваше да се вдигне от леглото за глътка свеж въздух във вътрешната градина, да се храни нормално и да откликва на окуражителните думи на приятелката си — ставаше все по-тягостна с всеки изминал ден.

Бързешком подреди трите чаши върху подноса, сипа кафето и го отнесе във всекидневната.

— Благодаря ти, Констанс, и честита Нова година! — каза Арман, взе си чаша кафе и отпи с истинско наслаждение.

— Да се молим новата 1944 да донесе избавление на родината ни — добави разпалено Жак.

— Да — кимна Арман и извади някакъв пакет от чантата си. — Това е за госпожица София, но едва ли ще възрази, ако ти го отвориш, Констанс. Съдържа добри новини.

Кони взе пакета и разкъса опаковката. Погледът ѝ падна върху избледнялото зелено на ленена подвързия и познатото заглавие. На лицето ѝ изплува усмивка.

— Втори том на „История на френските плодове“. — Обърна се към Жан с блеснали очи. — Любима моя книга от библиотеката на Едуар в парижката им къща. Приемам го като знак, че е жив и здрав.

— Правилно, госпожо, Едуар е в безопасност — потвърди Арман. — И дори от убежището си ни помага в борбата срещу врага. Сигурен съм, че хубавата новина ще ободри духа на госпожица София. Пък кой знае? Може да ви навести по-скоро, отколкото очаквате. Засега страни единствено заради доброто на сестра си.

— Знаеш ли как се е измъкнал? Много беше зле, когато тръгнахме. — Кони притискаше книгата към гърдите си като безценен талисман.

— Не знам подробностите, госпожо. За жалост научих, че неотдавна в Гестапо са екзекутирали британската агентка, която спаси живота му. В опасни времена живеем, Констанс, но поне Герой се е спасил.

— Някакви вести за Сара?

— Уви, никакви. — Арман поклати печално глава. — И тя като много други просто е изчезнала. Е, как вървят нещата със София?

Жак и Кони се спогледаха угрижено.

— Що-годе е добре — рече Жак сухо. — Скърби по брат си и свободата си. Но докато не свърши войната, няма как да ѝ помогнем.

— Кажете ѝ да не губи надежда. Кошмарът ще приключи съвсем скоро и всички ще си отдъхнем. Моментът на планираното настъпление приближава, а ние неуморно се трудим, за да окажем помощ на съюзническите сили. — Арман се усмихна на Кони и вярата в очите му съживи нейната. — А сега трябва да потеглям.

Погледаха го как се отдалечава с колелото, и двамата благодарни за разтухата от изолирания живот, който водеха. София може и да се чувстваше като затворничка в мазето, но тъмничарите ѝ, макар и над земята, също изпитваха мъчителна потребност да я предпазят от зло.

— Как е днес? — попита Жак, докато Кони събираше чашите от кафето.

— Все същото; предала се е сякаш.

— Може би радостната новина за брат ѝ ще я изправи на крака — сви рамене Жак.

— Ще слеза, да ѝ кажа — нае се Кони.

Жак кимна безмълвно и я остави да отнесе чашите в кухнята. Кони извади запечатана бутилка мляко от килера, пхна я в платнената чанта, с която носеше провизии до мазето, и я преметна през рамо.

— Пробвай да я качиш горе за малко — предложи Жак.

— Ще опитам.

Кони се покатери в дъбовата бъчва, махна незакованите дъски, запали масления фенер и тръгна в тунела. Маршрутът, който в началото я бе изпълвал с панически страх, сега представляваше неразделна част от ежедневието ѝ. Отвори вратата и смътната светлинка от малкото прозорче ѝ разкри спящата обитателка на тясната стаичка. А вече минаваше пладне.

— София! — разклати я нежно Кони. — Събуди се, имам хубава новина за теб.

София се обърна по гръб и се протегна. Наедряващият ѝ корем вече изпъкваше под бялата ленена нощница.

— Какво има? — попита тя сънено.

— Един куриер ни донесе чудно хубави новини. Брат ти е жив и здрав!

София се надигна в леглото.

— И е тръгнал за тук, нали? Идва да ме отведе?

— Съвсем скоро — излъга Кони, — но не е ли прекрасно, че най-накрая можем да си отдъхнем? Изпраща ни тома за овощните дървета. Спомняш ли си как обичаше да рисува в Париж?

— Да! — София прибра колене към гърдите си и ги обви с ръце. — Безгрижни дни бяха.

— И още много такива ни чакат, София, повярвай ми.

— Значи всеки момент ще дойде за мен — продължи отнесено София — и ще ме измъкне от този ад. А може би Фредерик ще го изпревари... — Внезапно София сграбчи ръката на Кони. — Нямаш представа, колко ми липсва.

— Имам, защото и аз като теб страдам по любимия.

— Вярно, съпругът ти. — В един миг енергията напусна тялото ѝ и тя се отпусна безсилно върху възглавниците. — Не вярвам, че ще видя края на тази война. Имам чувството, че ще си умра тук, долу.

Все същите думи на отчаяние повтаряше отново и отново вече седмици наред. От опит Кони знаеше, че в такива моменти е безсилна да измъкне София от обзелото я униние.

— Иде пролет, София, а с нея и първите проблясъци на една нова ера. Трябва да възвърнеш вярата си — прикани я Кони.

— Иска ми се, да знаеш само колко ми се иска, но тя трудно вирее в това проклето подземие.

— Разбирам, че не ти е лесно, но не бива да губиш надежда.

Двете поседяха мълчаливо в приглушената светлина. Кони пак се замисли защо ли София още не си беше признала за бременността. Промените в тялото ѝ не можеше да не са ѝ подсказали. Толкова пъти Кони се заканваше да подхване темата. Не беше изключено педантичната закрила на Едуар и Сара да бе обрекла момичето на неведение. По нейна преценка бебето се очакваше до по-малко от шест месеца. Днес обаче Кони се чувстваше уверена, че единствено тази мисъл би измъкнала София от тресавището, в което потъваше все по-надълбоко, и по-надълбоко. Не можеше да мълчи повече.

— София — подхвана внимателно, — нали съзнаваш, че съвсем скоро ще ти се роди дете?

Думите ѝ увиснаха във влажния зловонен въздух и толкова дълго време не получиха отговор, че Кони се зачуди дали София не е заспала отново.

Най-сетне гласът ѝ запълни празнотата:

— Да.

— И че Фредерик му е баща?

— Разбира се! — възмути се на въпроса ѝ София.

— И че бременните жени трябва да полагат грижи за неродените си деца? Не им е достатъчна само храна, трябва им и свеж въздух, бодър дух.

Пак се възцари тишина.

— Откога знаеш? — поиска да разбере София.

— Сара веднага се бе досетила. После сподели и с мен — отвърна Кони.

— Не ме учудва — въздъхна София и се намести в леглото. — Толкова много ми липсва.

— Знам. Давам всичко от себе си, но не се зальгвам, че съм достойна заместничка на Сара. — Констанс долови нотката на безсилие в собствения си глас.

— Прости ми, Констанс. — София явно бе усетила внезапния спад в и бездруго мразовитата температура на стаичката. —

Проумявам колко грижи полагаш за мен, и съм ти безкрайно признателна. Що се отнася до бебето... срамувах се да ти призная. Разбирам колко непристойна е постъпката ми. — София закърши ръце смутено. — Май ще е най-добре да си умра. Какво ще каже брат ми, като научи? Господи, какво ще си помисли?

— Ще разбере човешките ти нужди и това, че си го сторила от любов — излъга я Кони. — А сега от тази любов на света ще се появи нов живот. София, не бива да се предаваш. Трябва да се бориш както никога досега в името на детето си, ако не заради теб самата.

— Но... Едуар никога няма да ми го прости, никога. Ами ти, Констанс... нима можех да ти призная, че в нощта, когато брат ми отсъстваше от Париж, действах зад гърба ти и поканих Фредерик в леглото си? Сигурно ме ненавиждаш! — София поклати глава отчаяно. — И въпреки всичко си до мен просто защото си добродушна жена, която няма избор. Но едва ли можеш да си представиш, Констанс, какво означава да си бременна за всички околни. Още от ранно детство не смееха да ме оставят самичка от страх да не падна. Не съм способна да върша сама най-елементарните ежедневни неща, а ми се налага да разчитам на чужда помощ, да ме качват по стълбището, да ме водят до тоалетната или да ме обличат в някоя нова рокля, която дори не знам как изглежда. За разлика от теб не мога да изляза през вратата и да тръгна по улицата. — София опря фините си пръсти в челото си. — Прости ми, Констанс, за себичността.

— Няма какво да ти прощавам. — Кони сложи приятелски ръка на рамото ѝ. — Разбирам колко ти е тежко.

— И тогава — продължи София — в живота ми се появява мъж, който не ме възприема като окаяно сляпо момиче, за разлика от семейството ми не се отнася с мен като с безпомощно дете. Не, Фредерик вижда жената в мен, не недъга ми, изслушва ме без снизхождение, обича ме такава, каквато съм вътрешно и каквато мечтая да бъда в очите на околните. За зла участ обаче е от противниковата страна, от редиците на врага. И поради тази причина ми е забранено да го обичам, в противен случай предавам семейството си — страната си дори. Е, сега него го няма, а аз нося детето му, утежнявайки още повече бремето на близките ми. Питаш ме, Констанс, защо лежа в тъмницата и с нетърпение очаквам смъртта? Защото знам колко по-лек ще е животът ви без мен!

Кони седеше като вцепенена от бурния изблик на приятелката си. Тежките думи отвориха очите ѝ за дълбокото чувство на вина, което терзаеше София заради пълната ѝ зависимост от околните.

— Ако не бях аз — продължи София, — Сара изобщо нямаше да се качи на онзи влак и да бъде арестувана. Навярно вече не е сред живите или чака смъртта си в някой от онези чудовищни лагери.

Кони потърси правилните думи:

— София, присъствието ти в това семейство е толкова безценно, че никой дори не се замисля колко грижи полага за теб. Всички те обичат силно.

— И как се отплащам аз за любовта им? Позоря ги. — София поклати глава и по бузите ѝ шурнаха сълзи. — Колкото и да ме успокояваш, знам, че Едуар никога няма да ми го прости. И как изобщо да му разкрия истината?

— За това ще берем грижи по-нататък, София — опита да потуши напрежението Кони. — Засега най-важни сте ти и новият живот в утробата ти. Трябва да му дадеш шанс да се яви на бял свят. София, искаш ли това дете?

София се замисли, преди да отговори.

— Понякога си мисля, че е най-добре и аз, и то да не излезем живи от това подземие. Но после се сещам, че любимите ми хора вече ги няма и само бебчето ми е останало. А то е част от него, от Фредерик... О, Констанс, толкова съм объркана. Нима не ме мразиш заради постъпката ми?

— Не, София — въздъхна Кони, — разбира се, че не те мразя. Нито си единствената жена, изпаднала в такова положение, нито ще си последната. Съгласна съм, че обстоятелствата са повече от заплетени, но помни, че мъничкият невинен животец в утробата ти не знае за случващото се навън. И независимо от това чий наследник е и какво бъдеще го чака, заслужава поне да му дадеш шанс. Заобиколени сме от смърт и разруха. А новият живот е нова надежда без значение, как е възникнал. Детето е дар от Бога, София.

Замълча за секунда, питайки се дали пламенните думи не извираха от вълпените ѝ от детинство католически ценности. И така да беше, говореше най-искрено.

— Съветът ми към теб е да отдадеш цялото си сърце на невинното същество в утробата ти — добави тихо.

— Да, права си — съгласи се София. — Толкова мъдра и грижовна приятелка си, Констанс, че не знам как да ти се отблагодаря. Надявам се един ден да намеря начин.

— Е, може би начинът е да оставиш отшелничеството и мрачните мисли — предложи Кони. — Моля те, София, помогни ми да помогна на теб и на бебчето ти.

— Права си — въздъхна София. — Държа се като мъченица, докато толкова много хора страдат далеч повече от мен. Ще опитам да поддържам надеждата си жива, обещавам. А като се върне Фредерик, ще измислим план за по-нататък.

Кони я загледа, недоумявайки как бе възможно да вярва още в такава хвърката идея.

— Звучиш ми сигурна, че ще се върне.

— Сигурна съм — отвърна София с увереността на влюбените. — Обеща да ме намери и в сърцето си знам, че няма да ме разочарова.

— В такъв случай, София — поде насърчително Кони, — и ти не бива да го разочароваш.

През следващите няколко дена София постепенно се съвзе. Започна да се храни нормално и да изкачва стълбището до замъка и вътрешната градина, където с Кони се разхождаха и дишаха чист въздух.

Една сутрин, подушвайки свежия въздух, рече:

— Иде пролет. Усещам аромата ѝ. С нея животът е толкова по-приятен.

Настъпи март и мимозите избуяха между стените на градината. Дълго време никой не беше чукал на вратата им и Жак настояваше той да ходи до селото за провизии вместо Кони. Непрекъснато бдяха със зорко око заради очакваните посещения от местни представители на Гестапо, но в последно време единственият им посетител беше немски редови полицаи, изпратен за сто бутилки вино и две бурета шнапс за торпедния завод.

— Колкото по-откъснат от света е животът ни, толкова по-безопасен е — заяви Жак една вечер. — На никого не може да се има вяра, а докато София е поверена на моите грижи, в никакъв случай не бива да се отказваме от бдителността. Така че се налага да търпим

изолираността и еднообразието до края на войната. — Жак вдигна вежди и ѝ се усмихна.

Кони нямаше как да не се съгласи. И макар принудително да живееше с Жак, от непознат той се беше превърнал в неин скъп приятел. Заради опалената му от слънцето кожа и селяшкото му поведение човек не би предположил какъв находчив, остър като бръснач ум се криеше в главата му. След като София заспиваше в скривалището, двамата често прекарваха вечерите си над шахматната дъска. Жак я посвети в много от сложните тайни на винарството и не спираше да я впечатлява със самоотвержената си преданост към обичния си приятел и господар Едуар. Тя пък му разказваше за живота си в Англия и за Лоурънс, който нямаше представа, къде се е загубила съпругата му.

Кони имаше чувството, че тъмнината е навсякъде — животът ѝ протичаше или в неосветената стаичка на София, или зад затворените прозорци на замъка. От време навреме извеждаше София от мазето и я водеше в прекрасната библиотека — наследство на Едуар от баща му. Избираше някоя книга от огромната колекция и ѝ я четеше на мъждивата светлина от маслената лампа. Върху един рафт откри първия том на „История на френските плодове“ и реши да го покаже на Жак.

— Чудесни книги — възхити се той, разгръщайки фините страници с разкошни цветни илюстрации. — Едуар веднъж ми показва първия том. Баща му го беше купил. Радвам се, че поне книгите отново са заедно след стотици години на раздяла.

Когато се запролети, тялото на София разцъфна сякаш в унисон с природата. Вече беше към края на бременността, а страните ѝ руменееха от дългите следобеди, прекарани под дебелите клони на кестена във вътрешната градина. Винаги когато я извеждаха да подиша чист въздух, Жак стоеше на пост, оглеждайки се за неканени гости. Държеше се съвсем бащински към нея.

— Имаш ли някаква представа, кога се пада да роди София? — попита той Кони.

— По мои изчисления някъде през юни — отвърна Кони.

— И какво ще правим тогава? — въздъхна Жак. — Нима е нормално за едно бебе да прекара първите няколко седмици от живота

си в студено тъмно мазе? Ами ако проплаче и някой го чуе? И как ще се грижи София за рожбата си, като не може да я види?

— При нормални обстоятелства щяхме да поверим бебето на бавачка. Но както знаем, не живеем при нормални обстоятелства — отбеляза Кони.

— Никак даже.

— Е — въздъхна тя, — изглежда, аз ще трябва да поема ролята на бавачка, макар и да не знам как се гледа бебе.

— Чудех се, Констанс, дали не би било най-разумно да отведем бебето в сиропиталище още щом се роди. Така никой друг, освен нас тримата няма да разбере за съществуването му. Какво бъдеще го очаква в противен случай? — Жак поклати глава с горчива гримаса. — Открие ли Едуар истината, не ми се мисли какво ще направи.

— Това е един от вариантите, да — съгласи се колебливо Кони, — но точно сега не е моментът да споделяш идеята си със София. Харесва ми как се справя напоследък.

— Разбира се — кимна Жак, — но се сецам за едно манастирско сиропиталище в Драгинян, където приемат такива деца.

— Ще го имаме предвид. — Кони не сметна за уместно да спомене привързаността, която София бе развила към нероденото си чедо напоследък; как го приемаше като част от Фредерик и като жив символ на любовта им — отношение, което тя самата бе насърчавала, за да измъкне София от дълбоката депресия. Все пак Жак беше мъж. Нямах да разбере. — Времето ще покаже.

В началото на май Арман се появи с колелото си. Тримата с Жак и Кони седнаха в малката градинка на по чашка младо розе. Видимо грохнал и измършавял, Арман им разказа за приготовленията на маките от гористите хълмове на Ла Гардфрене за предстоящото настъпление от юг.

— Успешно подлъгахме швабите, че войските ни ще им налетят откъм бреговете на Марсилия и Тулон, докато всъщност съюзническите сили планират да акостират по крайбрежието на Кавалер и Раматюел. От Съпротивата правим всичко по силите си да ги заблуждаваме и да им правим живота по-тежък — похвали се той с усмивка. — Режем телефонните жици, взривяваме железопътни

мостове и отвличаме конвоите им с боеприпаси. Редиците ни са многохилядни и всички се борим за една кауза. Британците тайно ни снабдяват с оръжия и имаме добра организация. Пристигнаха новини, че американците щели да поведат южната атака по море. Констанс, знам, че си получила специализирано обучение. Ще ни помогнеш ли? Трябва ни куриер за...

— Не, Арман — твърдо отказа Жак, — до този момент не е излизала от къщата и никой не ни е закачал. Ако я видят да влиза и да излиза с колелото, животът на госпожица София ще бъде в опасност.

Кони посърна:

— Не може ли да използвам задния вход, Жак? Искам да помогна.

— Знам, Констанс, и може би един ден ще помогнеш. За момента обаче е важно да бъдеш до госпожица София — стрелна ѝ предупредителен поглед Жак.

— Има и други начини да ни окажеш съдействие, Жак — продължи Арман. — Често се случва да измъкваме от Франция бойци от британските военновъздушни сили. Прекарваме ги през остров Корсика, но понякога им е нужна тайна квартира, където да изчакат лодката. Съгласен ли си да ги приютяваш в дома си?

Жак въздъхна несигурно.

— Не искам да привличам внимание.

— Жак, ако действаме предпазливо, няма опасност — настоя Кони. — Между винарната и мазето, където се крие София, има достатъчно разстояние, а трябва да окажем подкрепа на страната си. Самият Едуар беше готов дори да изложи семейството си на риск в името на каузата — посочи Кони, решена този път да не стои със скръстени ръце.

— Да, Констанс, права си — съгласи се след кратък размисъл Жак. — Как да откажа? Можем да приютяваме войниците в таванската стая.

— Благодаря ти — кимна с признателност Арман.

— Предполагам, мога да ти поверя грижите за тях, Констанс? — попита Жак, изправяйки се.

— Разбира се. — Кони се замисли, макар и с гузна съвест, колко хубаво би било да се качи с тях в лодката за Корсика.

— Аз или някой от хората ми ще се свържем с вас при нужда — заяви Арман. — А сега трябва да потеглям.

Първите двама англичани пристигнаха в три сутринта следващата седмица. Просълзена от умиление, чувайки британския им акцент, Кони се спусна да ги гощава. Имаха нужда от подслон за двайсет и четири часа, когато се очакваше да ги вземе лодката за Корсика. И двамата, макар и изцедени до последна капка от няколкото седмици на бягство и криене, сияеха от щастие при мисълта, че скоро ще си бъдат вкъщи.

— Не се тревожи, госпожице — заговори я единият, докато Кони ги водеше към таванската стая, — нацистката хватка върху Франция отслабва с всеки изминал ден. Хитлер губи влиянието си — дори наскоро някой от главните му довереници опитал да го убие. Прогнозата е, че не до месеци, а до седмици ще му се види краят.

Когато тръгваха в малките часове на следващата сутрин, Кони връчи на единия англичанин хартиен плик.

— Може ли да ви помоля да го пуснете по пощата, когато пристигнете на английска земя?

— Искане ли питане?! Нищожна цена за първото прилично хранене от седмици наред — отвърна ѝ войникът с усмивка.

Кони се върна в леглото с възобновена надежда в сърцето. Стигнаше ли войничето на родна земя, поне Лоурънс щеше да научи, че жена му е жива и здрава.

С напредването на бременността София срещаше все по-големи затруднения с изкачването на стръмното стълбище към имението. Въпреки това момичето излъчваше спокойствие и бузите ѝ руменееха от здраве.

Кони беше открила няколко кълбенца прежда и шишове за плетене из личните вещи на някогашната икономка на замъка и често прекарваше следобедите си, плетейки мънички жилетки, шапки и търлъчки за бебето под сянката на дърветата във вътрешната градина. Понякога изпитваше благородна завист към София; все пак и двамата с

Лоурънс бяха мечтали да свият гнездо. А сега тя косвено изживяваше трепетите на майчинството чрез тялото на друга жена.

През топлите вечери двамата с Жак посядваха на масата пред вилата под крехката зеленина на младите лози, чиито свежи листа бранеха дребните зрънца, още кисели, но обещаващи да наедреят и да се изпълнят със сладък сок.

— Не остана много до беритбата, но изобщо не знам дали ще смогна да намеря помагачи — въздъхна Жак. — Когато хората имат по-важни грижи, виното остава на заден план.

— Ще ти помогна, колкото мога — увери го Кони само от любезност. Добре знаеше, че ще са му нужни най-малко дузина берачи, които да не подвиват крак от тъмно до тъмно.

— Много мило от твоя страна, Констанс, но май помощта ти ще бъде по-необходима другаде. Случайно да имаш някакви акушерски познания? — попита плахо Жак.

— Не. Колкото и чудно да звучи, в тренировъчния ми курс не се включваше усвояването на подобни умения — отвърна тя с иронична усмивка. — По книгите всички просто се щурат край родилката с топла вода и кърпи. Нищо не мога да обещаая, но ми се струва, че дойде ли му времето, все някак ще се справя.

— Страх ме е нещо да не се обърка и на София да ѝ потрябва професионална медицинска помощ. Какво ще правим тогава? Твърде рисковано е да я водим в болницата — тюхкаше се Жак.

— Казах ти вече, ще направя всичко, което е по силите ми.

— Дотолкова, скъпа ми Констанс, се простират възможностите и на двама ни — въздъхна тежко Жак.

Още много войници прекрчиха прага на Жак, намирайки укрите в таванската стаичка на вилата, докато чакаха лодката за Корсика. Кони научи, че планът на съюзниците за десант в Нормандия е близо до осъществяването си. Южната инвазия щеше да се състои няколко седмици по-късно. Дойдеше ли време англичаните да се запътят към дома, Кони им даваше писмо до Лоурънс.

Винаги пишеше едно и също:

Скъпи мой, не се тревожи за мен. В безопасност съм и се надявам скоро да се прибера.

Несъмнено, мислеше си Кони, пишейки петото писмо една юнска вечер, за да го даде на британския войник, който щеше да потегли в малките часове на сутринта, все някое от тях сигурно е стигнало до Лоурънс.

Жак влетя във всекидневната с угрижено изражение.

— Констанс, някой се навърта около къщата. Качи се да предупредиш войниците да пазят тишина, а аз ще проверя кой е.

Жак взе ловджийската си пушка от мястото ѝ до входната врата и излезе от вилата. Когато се върна във всекидневната, Кони завари Жак да държи на мушка висок, ужасно измършавял русокос мъж. Непознатият стоеше с вдигнати ръце.

— Стой настрана! Германец е! — Жак сръчка мъжа с дулото на пушката. — Сядай! Тук. — И той кимна към стола пред камината, където можеше да го притисне в ъгъла за по-сигурно.

Докато мъжът изпълняваше заповедта, Кони се вгледа в очите му, огромни наред изпитото му лице, сплъстената му пепеляворуса коса и съдраните дрехи, увиснали върху кокалестото му тяло. Изведнъж сърцето ѝ подскочи. Имаше чувството, че всеки момент ще припадне от шок.

— Констанс, аз съм, Фредерик — изграчи немощно мъжът. — Вероятно ти е трудно да ме познаеш без униформа.

Кони се насили да погледне към восъчното му лице. Единствено по очите можеше да познае кой от двамата близнаци стоеше пред нея. Зървайки добродушието и страха в недрата им, въздъхна с облекчение.

— Познаваш ли го? — обърна се Жак към нея недоумяващо.

— Да — кимна тя, — казва се Фредерик фон Вендорф и е есесовец. София също го познава. — Кони погледна Жак многозначително с надеждата, че ще проумее и без думи.

— Ясно. — Жак кимна разбиращо, но не свали пушката. Пак се обърна към Фредерик: — Каква работа имаш тук?

— Дойдох за София, както ѝ бях обещал. Тук ли е?

Нито Кони, нито Жак му отговориха.

— Както виждате — Фредерик посочи с две ръце дрехите си, — вече не съм полковник в немската армия. В интерес на истината съм обявен за издирване. Намерят ли ме, ще ме върнат в Германия, където незабавно ще ме разстрелят като изменник.

Жак се изсмя:

— И очакваш да повярваме на историйката ти? Откъде да знаем, че не ни баламосваш? Вие, швабите, сте готови на какви ли не лъжи, само и само да отървете кожата.

— Прав сте, сър — съгласи се спокойно Фредерик. — Нищо не мога да ви докажа. Способен съм единствено да ви разкажа моята истина. — И той се обърна към Кони: — След като със София и прислужницата ви закарах до гарата на Монпарнас, не се върнах в Германия. Съзнавах, че брат ми Фалк няма да се откаже, докато не ми отмъсти, задето ви помогнах да избягате. Не за пръв път подлага под съмнение отдадеността ми на каузата. Като че ли имам цял куп врагове и нито един приятел...

Болката и изтощението в очите на Фредерик бяха повече от осезаеми. Без униформа изглеждаше далеч по-уязвим.

— Закъде си тръгнал, Фредерик? — прекъсна го Кони.

— Констанс, мислех единствено как ще удържа на обещанието си и ще намеря София — обясни Фредерик. — След като напуснах Париж, направих всичко възможно, за да се покрия. Побягнах към най-високите села в Пиренеите, където оцелявах благодарение на заделените ми пари за подкупи и на човечността на селяните. Доях кози, хранех пилци — изобщо гледах да се спотайвам, докато не разбрах, че е дошъл моментът да тръгна да търся София. И така — Фредерик сви измъчено рамене — преди много седмици потеглих за Франция.

— Цяло чудо е, че си стигнал толкова далече, без да те спипат я германците, я французите — обади се Жак с недоверчив тон.

— Мисълта за София ми вдъхваше сили. Късметът ми обаче, рано или късно, ще се изчерпа. Опасявам се, че един от преследвачите ми се е досетил накъде съм тръгнал, и може да хукне по следите ми. — Фредерик въздъхна тежко и поклати глава. — Няма значение, знам, че съм жив мъртвец и че е въпрос на време французите или германците да ме вкарат в гроба. Просто исках да видя София за последно. Моля те, Констанс, поне ми кажи дали е жива и здрава.

Кони виждаше как очите му се пълнеха със сълзи. Докато го гледаше под прицела на пушката — почти неузнаваем от изживените мъки, сърцето ѝ се късаше. Бе решил да рискува живота си заради една последна среща с любимата, вместо да избяга в чужбина и да се спаси. Независимо от националността му, политическите му убеждения и дори делата му от последните няколко години пред нея стоеше човешко същество, което заслужаваше състрадателността им.

— Да, жива и здрава е — успокой го Кони.

Жак ѝ хвърли предупредителен поглед, но тя не му обърна внимание и попита.

— Сигурно си гладен? Едва ли си ял нормално през изминалите седмици.

— Констанс, ако можете да ми отделите нещичко за хапване, ще съм ви благодарен, но първо искам да узная дали София е тук. Може ли да я видя? — продължи умолително Фредерик.

— Ще ти донеса да хапнеш и ще обсъдим въпроса. Жак, може да свалиш оръжието. Фредерик не е дошъл да ни навреди. Гарантирам ти. Защо не се качиш до таванската стая, за да успокоиш приятелите ни, че просто ни гостува роднина, но той също не бива да ги вижда?

— Щом си убедена, че може да му се вярва — Жак неохотно свали дулото на пушката, — ще те послушам.

— Убедена съм — кимна Кони, доволна, че най-накрая тя поема контрола над положението. — Фредерик, ела с мен в кухнята, за да поприказваме, докато ти приготвям нещо за хапване.

Фредерик се изправи с мъка и на Кони ѝ направи впечатление, че полага големи усилия при всяка крачка. Беше достигнал заветната си цел и сега адреналинът отстъпваше място на изтощението, глада и отчаянието. Тя затвори кухненската врата след себе си и покани Фредерик да седне на дървения стол пред малката масичка.

— Констанс, моля те — призова я отново, — кажи ми тук ли е.

— Да, Фредерик. София е тук — потвърди Кони.

— О, божичко! О, божичко! — Фредерик отпусна глава в дланите си и зариде. — Често по време на пътешествието си до имението, докато ношувах из мръсни канавки и ровех из боклуците за залък хляб, си мислех, че може и да я няма вече. Толкова пъти съм изживявал смъртта ѝ в съзнанието си, че... — Фредерик си избърса носа с ръкав и поклати глава. — Прощавай, Констанс, разбирам, че не

заслужавам състраданието ти, но не можеш да си представиш през какъв ад минах, за да я открия.

— Ето, изпий това. — Кони сложи чаша вино пред него и го потупа грижовно по рамото. — Удивена съм, че си стигнал жив.

— Помогна ми фактът, че и французите, и сънародниците ми са в момент на напрегнато очакване. В цяла Франция цари пълен хаос, Съпротивата набира сили. Ние — *те* — побърза да се поправи Фредерик — вече едвам удържат бунтовниците. А и надали на някого му е хрумвало да ме търси точно във Франция. Като изключим един човек...

— Хайде, хапни. — Кони му сервира едър комат хляб и голямо парче сирене.

— Претърсвах ли вече замъка? — попита Фредерик, тъпчейки хляб и сирене в устата си и преглъщайки още преди да ги сдъвче.

— Да, но без резултат. Двамата с Жак се постаряхме добре да скрием София. В момента никой не подозира, че е тук.

— Ами Едуар? И той ли се крие тук?

— Не. Той бе наясно, че присъствието му би изложило София на още по-голяма опасност.

— Е, и аз не мога да се задържам дълго; ясно ми е, че колкото повече време прекарам тук, толкова повече ще застраша живота ви. Така че... — Фредерик преглътна хляба и сиренето с няколко стабилни глътки вино. — ... виждам се със София и си заминавам. Ще ме заведеш ли при нея? Умолявам те, Констанс.

— Да. Хайде, ела.

Кони отведе Фредерик в избата, показа му как да се качи в бъчвата, и двамата тръгнаха през тунела.

— Клетичката ми София — изсумтя той, крачейки приведен. — Не знам как издържа. Излиза ли изобщо на слънце?

— Налага й се да търпи, за да оцелее. — Кони стигна до вратата. — Зад тази врата е и вероятно спи. Ще вляза първо аз, за да не се изплаши. И още нещо, Фредерик — обърна се тя към него, — теб също те очаква голяма изненада.

Кони почука три пъти на вратата и я отвори тихо. София седеше в стола до миниатюрното прозорче с брайлова книга в скута.

— Констанс? — вдигна незрящите си очи към нея.

— Да, аз съм. — Отиде до София и сложи нежно ръка на рамото ѝ. — Идвам, за да те предупредя, че имаш посетител. Несъмнено ще бъдеш много щастлива да го посрещнеш.

— София, София, любов моя, аз съм, Фредерик — прошепна гостът зад гърба на Кони. — Тук съм, *mein Liebling*^[1].

В първия момент София остана безмълвна.

— Сънувам ли? Фредерик?! — изрече името му шепнешком. — Наистина ли си ти?

— Да, миличка ми София, аз съм.

София протегна ръце, изпускаяки книгата на пода.

Когато Фредерик се спусна да прегърне възлюбената си, Кони отстъпи към вратата. С плувнали в сълзи очи излезе безшумно от стаята и затвори вратата след себе си.

[1] Любима (нем.). — Б.ред. ↑

Цялата нощ Кони стоя на пост във всекидневната. Когато британските войници си тръгнаха в два, Жак се присъедини към нея, прозявайки се.

— Поне тях да не ги мислим повече. А какво става с другия ни гостенин? — Той посочи към дъските на пода. — Още ли е с нея?

— Да.

— Ходи ли да ги провериш?

— Веднъж. Чух ги да си говорят.

— Извинявай, Констанс, но на сто процента ли му вярваш? Може да се възползва от безразсъдството на лудо влюбената ни София, за да ни скрои долен номер.

— Уверявам те, че не е така. Един поглед в очите му ти стига да разбереш, че казва истината. Нима не си личи какъв живот е водил през последните седмици? Двете със София нямаше да сме тук, ако не ни беше помогнал да избягаме от Париж. Обича я с цялото си същество.

— Ами ако са го проследили?

— Естествено, не е изключено...

— Констанс! Като се има предвид какво си ми разказвала за брат му, е абсолютно сигурно — прекъсна я Жак.

— Но нали и двамата са в безопасност в скривалището? А и Фредерик отлично знае, че трябва да си тръгне възможно най-скоро. Би било нечовешки жестоко, ако им отнемем възможността вероятно последните им часове да бъдат заедно. Моля те, Жак, дай им малко време — примоли се Кони. — Както знаеш, има много за какво да си говорят.

— Трябва да си тръгне час по-скоро — потрепери от боязън Жак. — Ако се разчуе, че съм дал убежище на нацист, с мен е свършено.

— Разбира се, Жак, утре ще му покажем пътя — увери го Кони.

София лежеше в тясното легълце, което едвам побираше нея, камо ли мъжа, в чиито прегръдки се беше сгушила. Не спираше да милва лицето му, врата му, косите, увещавайки недоверчивото си съзнание, че Фредерик наистина е до нея. Толкова беше изтощен, че от време навреме се унасяше в сън само за да се събуди уплашен след броени минути и да я притисне пак към себе си.

— Кажи ми, любов моя, как да постъпим? — попита го София.
— Все някое кътче по света може да ни подслони.

Фредерик нежно погали опънатата порцеланово бяла кожа на корема ѝ, под която спеше нероденото му чедо.

— Трябва да останеш тук поне докато се роди детето ни. Нямаш избор. Аз ще тръгна утре и ако Бог е рекъл, ще намеря убежище, където да дочакаме края на войната. Още малко остана, повярвай ми.

— От години слушам това, а краят ѝ като че ли не се вижда — въздъхна София.

— Скоро войната ще свърши, София, обещавам ти, но и ти трябва да вярваш — каза Фредерик. — А като свърши, ще дойда да ви взема с детенцето и ще ви отведа в новия ни дом.

— Моля те, не ме оставяй! Животът е непоносим без теб, умолявам те... — Тя зарови лице в топлите му гърди, заглушавайки безсмислените си жалби.

— Няма да е за повече от няколко месеца и ще трябва да издържиш. Трябва да си силна заради бебето. И един ден ще му разкажем каква храброст е проявила майка му, за да може то да дойде на този свят. София — Фредерик обсипа с нежни целувки челото ѝ, носа ѝ, устните ѝ, — заклех се да те намеря и те намерих. И този път няма да те разочаровам. Повярвай ми.

— Вярвам ти. Да си говорим за нещо по-весело. Разкажи ми за детството си — предложи София, ненадейно изпитала нуждата да събере, колкото се може повече, информация за възлюбения си — бащата на детето ѝ.

— Израснах в малкото селце Шарлотенруе в Източна Прусия. — Фредерик затвори очи и се усмихна при спомена за родното място. — Имахме щастието да се родим в приказен шлос^[1], голямо имение, оградено от акри и акри плодородна обработваема земя. Наричаха Източна Прусия „Житницата“, понеже на територията ѝ се ширеха огромни засети площи. Така всички се замогнахме. Имах прекрасно

детство, нищо не ми липсваше, радвах се на любещи родители и можех да се похваля с престижно образование. Като че ли единствено брат ми ми създаваше грижи — презираше ме още от самото начало.

— Братя сте, родени сте едва през един час, отраснали сте в едно семейство, а сте толкова различни — умисли се София. Потупа с длан коремчето си. — Надявам се, мъникът ни да наследи баща си, а не чичо си. Къде отиде, след като завърши училище?

— Фалк постъпи направо в армията, а аз се записах в Дрезденския университет, където изучавах политология и философия. Беше бележит момент в човешката история — Фюрерът тъкмо се беше издигнал на власт — спомни си Фредерик. — След края на Първата световна война германският народ преживя тежки години на нищета. Тогава Хитлер проведе реформите си за подобряване благосъстоянието и стандарта на живот на гражданите. Както много други младежи с буден ум и интерес към политическата сфера и аз се увлякох по настъпващата революция. — Фредерик въздъхна умислен. — Едва ли ще ти е приятно да го чуеш, София, но през първите години на канцлерството си Хитлер внесе много подобрения и новаторските му идеи за превръщането на нацията ни в непобедима икономическа и индустриална сила звучаха многообещаващо. Посетих един от митингите му в Нюрнберг, където атмосферата бе завладяваща, Фюрерът излъчваше някакво великолепие, магическо обаяние, на което потъпканият народ просто не можеше да устои. Затова повярвахме на всяка една негова дума. Предложи ни надежда за бъдещето и ние го боготворяхме. С всичките ми приятели моментално се записахме за членство в партията му.

— Разбирам. — София потрепери. — Как тогава се стигна дотук?

— Ами — Фредерик се разтършува из умореното си съзнание за подходящите думи — и на двама ни ще бъде трудно да си представим какво е милиони хора да се вкопчват във всяка твоя дума, да си обект на маниакално преклонение, толкова масово, че гласовете против теб да се броят на пръсти. Всеки би се почувствал всемогъщ, бог дори.

— Така е — промълви София, сгушила се в него.

— Даже преди началото на войната се отвратих от отношението му към немските евреи и от законите му против религията. Християнин съм, както знаеш, а ми се наложи да крия това заради

безопасността си. Вече бяха ме избрали обаче за висок пост в разузнавателните служби. Нямах избор, София. Щях да получа куршум в главата, ако откажех.

— Милият ми Фредерик, какви мъки си преживял — каза състрадателно София със сълзи в очите.

— Моите мъки са нищо в сравнение с мъките на тринайсетгодишните момченца, в чиито ръце тикваха пистолет и ги заставяха да убиват в името на кауза, която дори не разбираха! — зариде Фредерик. — Аз също съм отговорен за смъртта на мнозина. Не можеш да си представиш в колко зверства съм имал пръст... Дано Господ ми прости. И ти, София. — Фредерик я погледна с измъчени очи. — Но как да ми простиш? Та аз сам на себе си не мога да си простя.

— Фредерик, моля те...

— Да, права си, млъквам — прошепна той, целувайки косите ѝ. — С теб най-сетне намерих покой. Ако ми е било писано в ей този момент да умра, ще си отида щастлив.

Фредерик се отпусна в леглото до нея и загледа в отражението от пламъка на маслената лампа, който играе по иначе тъмния таван.

— Цял живот ще помня тази нощ. За мен Раят не е божествената Едемска градина, както пише в Библията, нито пък трупането на богатства и власт. Всички те имат само повърхностен блясък, а са празни отвътре. Виж ме мен — лежа във влажно мрачно мазе на крачка от смъртта. Но с теб в обятията си изпитвам неземно спокойствие. — От гърлото му се изтръгна прочувствен стон. — С теб душата ми е в Рая.

— Фредерик — промълви София, — моля те, прегърни ме така, все едно никога няма да си тръгнеш.

Свежата зора събуди обитателите на замъка. Двамата на приземния етаж тревожно кръстосваха всекидневната, а двамата в мазето под тях лежаха будни, проклинайки изгрева на слънцето в източното небе.

В Лондон Едуар дьо ла Мартиниер бе изтръгнат на развиделяване от съня му от настоятелно глухо жужене само за да премине в оглушителен тътен с приближаването си. Едуар отиде до прозореца и видя ударната формация от военни самолети, която се точеше в безкраен поток в небето над столицата. Беше 6 юни 1944 година. Денят на десанта.

В седем някой почука плахо на кухненската врата. Кони отвори и видя пред себе си Фредерик с все още пламтящи в любовен огън очи.

— Трябва да тръгвам след малко, Констанс. Може ли да те помоля за малко кафе и крайшник хляб за закуска? Сигурно скоро няма да видя храна — обясни той.

— Разбира се. Ще ти намеря и чисти дрехи. Май носиш размера на Жак. — Дори от това разстояние Кони надуваше миризмата на некъпано.

— Много мило от твоя страна, Констанс. София помоли да те пратя при нея. Каза ми за някаква градина, където било безопасно да излиза. Иска й се там да се сбогуваме.

— Добре. — Кони посочи чайника върху кухненската печка и остатъците от вечерния хляб. — Банята се намира пред кухненската врата. Ще ти донеса чисти дрехи.

Жак беше тръгнал с колелото към селото да купи хляб, затова Кони си позволи да бръкне в гардероба му и да приготви купчина дрехи за Фредерик.

— Вземи каквото ти става. Ще съпроводя София до градината и ще се върна тук. Ще опитам да намеря някой и друг франк — дълъг път те чака.

— Констанс, ти си ангел божи и никога няма да забравя колко помогна на двама ни със София. Благодаря ти.

Петнайсетина минути по-късно Кони почука на вратата на подземната стаичка. София седеше на леглото с ведро изражение на красивото си лице.

— Фредерик каза, че си искала да се сбогувате в градината.

— Да. Не се знае кога ще се съберем отново. Затова ми се ще да запомня последните ни моменти заедно така, сякаш имаме свободата да тръгнем, където поискаме.

— Добра идея, но трябва да имаш готовност бързо да се скриеш, в случай че някой почука на вратата.

— Разбира се. А сега, Констанс, би ли се погрижила лицето ми да е чисто, а косата — подредена? — помоли тя.

След като направи каквото успя, на смътната светлина от малкото прозорче, макар да смяташе, че и без всякакви усилия озареното от любов лице на София би изглеждало прелестно, Кони я поведе по стълбите към затворената градина и я сложи да седне на пейката под стария кестен.

— Ще отида да извикам Фредерик.

— Благодаря ти. Разкошно утро е, нали?

— Да, разкошно е.

Кони си тръгна, а София позволи на утринното слънце да стопли лицето ѝ. Тя дълбоко пое благоухания въздух, разпознавайки опияняващия аромат на лавандулата, която бе засадена на туфи в краищата на градината.

— София.

— Бързо се върна — усмихна му се тя и разтвори ръце, да го прегърне. — Констанс остави ли ни сами?

След кратко колебание Фредерик отвърна:

— Да.

— Ела да ме прегърнеш, Фредерик. Времето, през което прекарваме заедно, изтича.

Той я послуша и София вдиша чистия му аромат, доста различен от преди час. Проследи с пръсти познатите очертания на лицето му, после ги плъзна по грубия плат на странно сако.

— Май си се поизмил и Констанс ти е намерила чисти дрехи — отбеляза тя.

— Да, изключително услужлива е.

— Наистина ли се налага да тръгнеш незабавно? Защо не поостанем тук още малко?

Тя потупа мястото до себе си и потърси ръцете му, когато го усети да сяда на пейката. Като че ли я стиснаха по-силно от

обикновено, а ѝ се сториха и по-меки от преди вероятно благодарение на сапуна.

— Как ще узная къде да те търся? — попита тя.

— Ще се свържа с теб. Ако ми кажеш къде се е укрил брат ти, мога да изпратя и на него съобщение.

— Фредерик, както ти казах снощи, не знам къде е. Стои настрана, за да не ме излага на опасност.

— И наистина нямаш представа, къде може да е?

— Не! — Тя заклати глава объркана. — Защо говорим за брат ми, при положение че след малко ще се разделим? Фредерик, моля те, толкова малко време ни остава, да обсъдим плановете си за бъдещето. Да измислим например име за детето ни, нищо, че още не знаем дали ще е момиче или момче.

— Как ти звучи Фалк, на чичо му?

Бе същият глас, но долетя от другаде. София се стресна и дезориентирана, го затърси с ръце.

— Къде си? Фредерик? Какво става?

Фредерик гледаше в очите брат си, който се беше надигнал от мястото до София и сега се целеше с пистолет в него.

— Значи успя да ме намериш, Фалк — заяви безстрастно Фредерик.

— Съмняваше ли се?

— А доведе ли и гестаповските си другарчета? Нека позная — чакат ме на входа, за да ме върнат в Германия ли? — попита немощно Фредерик.

— Не — поклати глава Фалк. — Реших сам да се насладя на момента. Да ти дам последен шанс да се оправдаеш. Все пак си ми брат. Поне толкова ти дължа.

— Колко си любезен само — кимна Фредерик. — Как ме откри?

— Единствено глупак не би се досетил накъде ще се отправиш. Следим те от няколко седмици — информира го Фалк. — Знаех, че в крайна сметка ще ме отведеш до другите особи, които нямам търпение да подложа на разпит. Младата дама пред нас например. За жалост ми отказа да разкрие местонахождението на брат си. Макар че несъмнено знае къде се е укрил.

— Господине, уверявам ви, че нямам представа! Не ни казва, за да ни защити! — проплака София.

— Хайде де, фройлайн, дори уличница като вас — Фалк кимна към надутия ѝ корем, — чийто мозък е между краката ѝ, не може да очаква, че ще повярвам на такава нелепост. — Той се обърна пак към Фредерик: — Отлично знаеш, че в джоба имам заповед за ареста ти. Ще е жалко, ако се наложи да те убия намясто, само и само да измъкна информация от женичката ти.

— Струва ми се, още от ранно детство чакаш този момент, братко. — Фредерик впи тъжен поглед в очите на брат си. — И с радост бих умрял в ръцете ти, ако в живота ми не се бе появила тази прекрасна жена. В случай че се предам без съпротива и ти позволя да ме върнеш в Германия, където да обереш лаврите за неповторимия си преследвачески нюх, ще пощадиш ли поне нея? Кълна ти се в живота на майка ни, София не знае къде се намира Едуар дьо ла Мартиниер. Ще се уговорим ли!? — призова го Фредерик. — Ще тръгна с теб доброволно и ще ти подсигурия славата, която винаги си търсил, ако пощадиш София и детето ни.

Фалк изслуша брат си, после се изкикоти подигравателно. Кикотът му премина в такъв истеричен смях, че дулото на пистолета му се отклони от целта си и гестаповецът моментално се окопоти.

— Ех, братко, такъв си ми идеалист! Помня какви стихотворения четеше като малък — сантиментални буламачи до едно! Набожен младеж с прославен интелект и философска мисъл, а нищо да не знаеш за истинския живот! Безмилостен, суров и варварски — ето какъв е. Човешкият род не притежава душа, както все обичаш да разправяш. Едни нищо и никакви си мравки, които се лутат слепешката по Земното кълбо — това сме ние. В кучешки свят живеем, братко. Всеки пес си знае интереса и се ръфаме едни други за кокала. Да не си мислиш, че нищожният ти животец е значим — или пък нейният? Сериозно ли вярваш, че *любовта*... — Фалк изплю думата като отрова. — ... е всевластна? Заблуден си, Фредерик, открай време. А ето че настъпи моментът да те запозная с действителността.

Пистолетът на Фалк се отклони от Фредерик и се насочи към София.

— Това е „реалността“!

Фредерик скочи пред София тъкмо когато изстрелът проряза смълчаното утро.

Последва го и друг.

Фредерик се завъртя незасегнат от куршумите, за да провери дали не са улучили София. Но на земята се строполи не тя, а Фалк. Той потрепери в предсмъртна агония и пистолетът се изплъзна от пръстите му. Фредерик се спусна към брат си, коленичи до него и погледна в очите му, които вече се въртяха в орбитите.

Устата на Фалк зейна и той едвам смогна да съсредоточи поглед върху брата си близник. С мъка произнесе две думи:

— Ти печелиш. — Докато животът го напускаше, на устните му трепна лека усмивка на примирение.

Настана тишина в градината, огласяна само от утринната песен на птичките. След като затвори очите на брат си и го целуна по челото, Фредерик се изправи.

Кони стоеше пред него с пушката на Жак в ръце. Цевта ѝ още сочеше към мястото, където бе застанал Фалк.

— Благодаря ти — рече ѝ със сподавен от сълзи глас Фредерик.

— Заслужил си го беше — отвърна му тя. — А и сметнах, че е крайно време да приложя на практика скъпото си обучение — добави тихо с бяла усмивка. — Правилно ли постъпих? — Очите ѝ го умоляваха за утвърдителен отговор.

Фредерик сведе поглед към мъртвия си брат, после обърна глава към София, чието лице беше преbledняло от шок.

— Да — отвърна, — правилно постъпи. Благодаря ти.

Жак изникна до нея.

— Дай ми пушката, Констанс.

Той я измъкна внимателно от ръцете ѝ и в същия момент Кони се разтрепери като кукла на конци. Жак я прегърна бащински и я поведе към пейката. После се обърна към Фредерик, кимвайки към трупа на поляната:

— Мъртъв ли е?

— Да.

— Не знаех, че си толкова умел стрелец, Констанс — похвали я Жак, докато оглеждаше кръвта, просмукала се през униформата на мъртвеца.

— Обучена съм да убивам — отвърна Кони.

— И това е брат ти? — обърна се Жак към Фредерик.

— Да. Братът ми близник.

— Предполагам, гестаповците му знаят, че е идвал тук!?

— Едва ли. Искал е сам да обере лаврите за залавянето ми.

— И все пак не можем да си позволим да рискуваме — заяви Жак. — Фредерик, трябва незабавно да си тръгнеш. Най-малкото не е изключено някой случаен минувач да е чул изстрела. Госпожице София, веднага трябва да те скрием в мазето поне докато решим какво следва. Констанс ще те заведе — добави той.

— Благодаря ти — каза София, когато Кони дойде да я вземе и двете се вкопчиха една в друга за опора.

Фредерик остави тялото на брат си и тръгна бавно към Кони.

— Няма да позволя да се нагърбиш ти с вината, Фалк дойде за мен и аз трябваше да сложа край на това. Настоявам всички да посочите мен като отговорен за смъртта му.

— Не, Фредерик. Не го убих само за да спася двама ви със София. — Кони впери поглед в далечината. — Имах си свои причини. Поне вече ще съм спокойна, че няма да злоупотреби и с друга жена, както стори с мен. — После вдигна очи към Фредерик: — Месеци наред мечтая да го видя мъртъв.

— Трябва незабавно да се отървем от тялото, Фредерик — пришпори го Жак. — Дватама ще изкопаем гроба му.

— Разбира се — съгласи се Фредерик.

— Най-добре е да го погребем тук, в затворената градина. Ако тръгнем да местим тялото, рискуваме да ни видят. Ще отида да взема лопати. През това време свали дрехите му, за да ги изгорим — нареди Жак. — Констанс, след като отведеш София в мазето, пийни чашка бренди в кухнята — ще те поотпусне. Нямаме нужда от помощта ти тук.

Кони съпроводи разтърсената София до мазето, уверявайки я, че Фредерик ще дойде да се сбогува с нея, после изпълни заръката на Жак. Брендито наистина помогна, макар че тя продължаваше да трепери, напук на юнската жега.

Половин час по-късно Жак се върна във вилата.

— Погребяхме Фалк и изгорихме униформата му. Фредерик отиде да се сбогува със София, преди да тръгне.

— Благодаря ти, Жак.

— Не, Констанс, ти заслужаваш благодарност. — Жак я гледаше с новозародило се уважение. — Бързам да приготвя това-онова на Фредерик за из път, но като си тръгне, с теб ще поговорим.

— Сбогом, любов моя. — Фредерик я притискаше към себе си. — Ще ти пратя вест, кълна се, но засега трябва да мислиш единствено за вашата безопасност — твоята и на нашето дете. Вслушвай се в Жак и в Констанс — добри хора са и съм сигурен, че ще те закрилят.

— Да. — Незрящите очи на София ронеха едри сълзи. Тя напипа пръстена с фамилия герб върху кутрето на дясната си ръка и го извади въпреки подутото кокалче. — Вземи го. Предава се по наследство в семейство Дьо ла Мартиниер. Искам да ти го подаря.

— В такъв случай аз ще ти подаря моя. Гравиран е със семейния ми герб. Дай да ти го сложа.

София му подаде ръката си и Фредерик го сложи на безименния ѝ пръст. После се усмихна:

— Разменяме си пръстени в тази ужасяваща дупка в един от най-черните дни в живота ми. Не такива обстоятелства бих подбрал, но все пак е по-добре от нищо. Носи пръстена, София, и никога не забравяй колко те обичам. Завинаги ще останеш в сърцето ми.

— И ти в моето.

— Налага се да тръгвам.

— Зная.

Фредерик се отдръпна от нея с нежелание, целуна я за последно по устните и се отправи към вратата.

— Каквото и да се случи, моля те, разкажи на нашето дете за моята безсмъртна любов към майка му. Сбогом, София.

— Сбогом — промълви тя, — и нека Бог бъде с теб.

По-късно, след като Фредерик си тръгна, Кони слезе в мазето, за да утеши несъмнено разстроената си приятелка. Завари я разкрячена и запъхтяна на леглото.

— Господи! — възкликна София. — Имах чувството, че никога няма да се появиш. Бебето... — Тя изпищя, прерязана от поредната контракция. — Помогни ми, Констанс, помощ!

Докато десантчиците на съюзническата армия правеха първите си стъпки по нормандското крайбрежие, повеждайки освободителната борба, плачът на новородено отекна между тъмните стени на мазето.

[1] [Замък \(нем.\)](#). — Б.ред. ↑

ТРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

По залез-слънце една топла вечер в края на септември в затворената градина на замъка влезе Едуар дьо ла Мартиниер. Под стария дъб седеше жена с бебе в скута. Очите ѝ бяха сведени към него, а устните ѝ шепнеха успокоителни думи.

Той тръгна към нея слисан.

— Здравей — обади се с въпросителен тон в гласа Едуар и отговорът му се разкри още щом бистрите кестеняви очи отвърнаха с откровена почуда на неочаквания поздрав.

— Едуар!

Той я доближи, а тя се изправи с бебето в ръце.

— Прости ми, Констанс, цветът на косата ти... много си се променила. В първия момент те взех за София — усмихна ѝ се той.

— Не... — Очите на Кони внезапно помътняха. — Не мога да повярвам, че си тук! Трябваше да ни предупредиш, Едуар.

— Не исках да рискувам — обясни той. — Въпреки че Париж е освободен и Дьо Гол си върна властта, опасности ще дебнат отвсякъде, докато не се освободи цяла Франция.

— След съюзническото настъпление германците се разбягаха като пилци от тукашното крайбрежие. Съпротивата не им даде и миг покой — каза Кони. — Жак знае ли, че си дошъл?

— Не, не го намерих в избата, нито във вилата му, но забелязах, че кепенците на замъка са отворени. Реших да видя първо София и Сара.

— Прекрасно е, че вече можем да дишаме свободно — призна Кони.

— София вътре ли е?

— Не, Едуар, не е вътре. Моля те — въздъхна Кони, — поседни до мен. Имам много да ти разказвам.

— И на мен така ми се струва — кимна Едуар към бебето.

Неподготвена за посещението му, Кони просто нямаше представа, откъде да започне.

— Едуар... нещата не са такива, каквито изглеждат.

— В такъв случай — подхвана той — се полага да донеса гарафа розе от избата. Няма да се бавя.

Кони го гледаше, докато крачеше към вратата на затворената градина. През последните седмици беше очаквала този момент с нетърпение, но и със стаен ужас. А сега се чудеше как ще събере сили, да му каже истината. Макар че с дългоочакваното му пристигане получаваше така желаната свобода, усещаше, че на сърцето ѝ сякаш тегне камък, докато го гледаше как се връща с виното и две чаши.

— Преди да подхванем разговора, бих искал да вдигнем тост за края на целия кошмар. Франция е почти спасена от хватката на тиранина и останалият свят ще сподели съдбата ѝ съвсем скоро. — Едуар чукна чашата си с нейната.

— За новото начало — промълви тихо Кони. — Още не мога да повярвам, че на мъките ни им се вижда краят.

— Да, да прием за новото начало. — Едуар отпи от розето си. — Кажи ми сега, къде е Сара?

Кони му разказа как я арестуваха по пътя за Южна Франция.

— Преди няколко седмици научихме, че са я пратили в немски трудов лагер. Но друго не се знае, трябва да се въоръжим с търпение — въздъхна Кони.

— Дано ни я върнат жива и здрава — каза прочувствено Едуар. — Настъпленията на север и на юг върнаха надеждата на френското население. Трябва да живеем с вярата, че германците ще капитулират скоро. Но за да се възстановим от опустошението и скръбната загуба на стотици хиляди души, ще са ни нужни много години. Кажи ми най-сетне, Констанс, откъде се взе... *това*? — Едуар посочи бебето в скута ѝ. — Не мога да се преструвам, че не съм шокиран. Как...? *Чие е*?

Кони си пое дълбоко въздух:

— Детето не е мое. Просто се грижа за него.

— Тогава коя е майка му?

— Едуар, това е племенничката ти. Дъщерята на София.

Той я погледна, сякаш пред него стоеше умопомрачена жена.

— Не, не! Не е възможно! София никога не би... — Едуар разклати бурно глава. — Не! — повтори той. — Абсурд!

— Разбирам, че ти звучи недопустимо, обаче и аз реагирах така, когато Сара ми каза. Но, Едуар, аз лично помогнах при раждането. Родилните мъки на София започнаха точно в Деня на десанта, затова сметнахме за подходящо да кръстим дъщеря й Виктория.

Едуар продължаваше да крепи челото си с ръце, борейки се да осмисли думите на Констанс.

— Разбирам, че си шокиран, Едуар — продължи тя. — И съжалявам, че аз трябва да ти го съобщя. Не забравяй, че всички се отнасяхме със София като с дете, а всъщност тя ми беше връстница, зряла жена. Влюбена жена — добави.

Едуар внезапно вдигна поглед:

— Защо говориш за София в минало време, сякаш вече я няма? Къде е? Каж ми, Констанс, къде е? — настоя той.

— София почина, Едуар — произнесе бавно Кони. — Няколко дни след като роди дъщеря си. Раждането беше дълго и тежко, а след това, колкото и да се мъчихме, не успяхме да спрем кървенето. А сам знаеш, че нямаше как да я заведем в болница. Жак повика доктор, който стори каквото можа на място, но просто не й било писано да живее. — Гласът й трепереше от емоции. — О, Едуар, прости ми. Още оттогава се ужасявам при мисълта, че един ден ще трябва да проведем този разговор.

Едуар се умълча. След малко спокойната септемврийска вечер бе пронизана от дълбокия му гърлен вой:

— *Не! Не!* Не е възможно! — Едуар скочи на крака, сграбчи Констанс за раменете и я разтърси. — Каж ми, че си измисляш. Каж ми, че сънувам, че не съм надживял свидната си сестричка! Не е възможно, не е възможно!

— Много съжалявам. Но е истина, истина е!

Обезумелият поглед в очите му я плашеше. Тя притисна бебето по-силно до себе си.

— Едуар! Веднага престани! Нямаш причина да укоряваш Констанс, можеш единствено да си й благодарен!

Жак прекоси градината и отдръпна Едуар от преbledнялата Кони.

— Едуар, чуй ме, жената пред теб е спасителката на сестра ти! Закриляше я с риск за собствения си живот — дори уби заради нея!

Независимо колко дълбока е скръбта ти, няма да ти позволя да я стряскаш така.

— Жак... — Едуар залитна назад, обърна се и погледна стария си приятел така, сякаш не можеше да си спомни кой е. — Умолявам те, кажи ми, че си измисля — простена в отчаянието си.

— Не си измисля, Едуар. София почина преди три месеца — потвърди Жак. — Опитвахме да ти пратим вест, но комуникацията е окаяна след съюзническото настъпление. Не се учудвам, че посланието не е стигнало до теб.

— О, божичко, о, боже! София... милата ми сестричка!

Едуар зариди неутешимо. Жак го прегърна и го остави да изплаче мъката си.

— Не мога да го преживея, не мога. Само като си помисля, че й го причиних аз! Ако не бях се спуснал да освобождавам Франция, сестричката ми щеше да е сред живите. Нямах право да жертвам нейния живот, трябваше да погубя себе си, *себе си!*

— Прав си, трагедия е, че я загубихме — съгласи се Жак, — но не бива да виниш себе си. София те боготвореше, Едуар, и толкова се гордееше, че помагаш на родината.

— Но, Жак — простена Едуар, — аз месеци наред съм бил на безопасно място в Лондон, докато тя се е мъчила тук самичка. Все си повтарях, че трябва да стоя настрана от нея, за да не я изложи на опасност. А сега лежи в гроба!

— Моля те, приятелю — призова го грижовно Жак, — спомни си, че София не загина в ръцете на Гестапо, а раждайки детето си. Дори да беше тук, едва ли щеше да й помогнеш.

Риданията на Едуар секнаха внезапно и той вдигна мътен поглед към Жак:

— Кой е бащата?

Жак погледна към Кони за помощ. Тя стана и доближи Едуар предпазливо:

— Фредерик фон Вендорф. Съжалявам, Едуар.

Едуар не пророни и дума, мъчейки се да осмисли новото разкритие. Този път просто въздъхна, с мъка стигна до пейката и се стовари отгоре й, сякаш краката му бяха отказали да го държат повече.

Докато седеше в печален ступор, Кони отиде до него и му каза тихо:

— Сам каза, че Фредерик е свестен човек, Едуар. С риск за собствения си живот той ни помогна на нас да избягаме от Париж и на много други в премеждията им. Като теб например. Независимо от униформата му обичаше сестра ти безкрайно.

— И аз мога да свидетелствам за това — вметна Жак.

— Срещал си го лично? — попита Едуар с изцъклени от изненада очи.

— Да. Дойде за София — обясни Жак. — Поне изживя няколко щастливи часа преди да си отиде, клетницата. Има и още. Фалк...

— Не иска да чувам повече! — Едуар отвори уста да продължи, после я затвори, сякаш с човешки думи не можеше да изрази чувствата си. — Съжалявам. — Изправи се и тръгна олюлявайки се към портата на градината. — Имам нужда да остана сам.

Същата вечер, докато слагаше Виктория да спи в една от по-проветривите спални на замъка, която бе превърнала в детска стая, Кони чу някой да се качва по стълбите. Едуар застана на вратата с изнурено възмущено лице и кървясали от плач очи.

— Констанс, дойдох да ти поднеса най-искрените си извинения за одевешното ми поведение. Държах се непростимо грубо.

— Напълно те разбирам — отвърна Кони, радостна да го види поуспокоен. — Искаш ли да видиш племенничката си? — предложи му тя. — Голяма хубавелка е, пълно копие на майка си.

— Не... не! Не мога.

Сетне Едуар се обърна и си тръгна.

През следващите няколко дни Кони почти не видя Едуар. Беше се настанил в главната спалня на замъка малко по-надолу по коридора от нея. Нощем го чуваше как кръстосва из стаята си, а на сутринта все го изпускаше. Понякога, докато хранеше Виктория на разсъмване, го зърваше през прозореца; печално свела глава далечна фигура, проникваща в лабиринта от лозя. Някой път се връщаше чак по мръкнало и направо се качваше в спалнята си.

— Скърби, Констанс. Не го закачай. Просто му е нужно малко време — съветваше я Жак.

Кони разбираше, но дните се точеха, а нямаше изгледи Едуар да изплува скоро от дълбокото си отчаяние, затова търпението ѝ започна

да се изчерпва. Повече от всичко искаше да се прибере вкъщи. Париж вече беше безопасен за пътуване, а съпругът ѝ я чакаше у дома. След четири дълги години най-накрая бе дошло време да поеме контрол върху *собствения* си живот.

Само че докато Едуар не преодолееше скръбта си и не поемеше отговорност за племенничката си, нямаше как да остави детето. Заради тежкото следродилно състояние на София детенцето бе усетило първо обятията на Кони. Смъртта на майката я бе натоварила с всички грижи за новороденото.

Кони погледна с майчинска любов ангелското лице на Виктория, мъничко копие на покойната ѝ приятелка. Тревожеше се в началото слепотата на София да не се окаже наследствена, но изписаните сини очички на Виктория следваха с огромен интерес всичко цветно, което Кони размахаше пред нея. Неотдавна мъничето беше усвоило тайната на усмивките и сладката ѝ физиономийка се озаряваше всеки път, когато Кони идваше да я вземе от люлката. Мисълта, че един ден трябваше да се раздели с нея, я прорязваше като нож. Беше се превърнала в нейна майка и съкрушителната любов, която изпитваше към нея, понякога я плашеше.

Горещо се молеше двамата с Лоурънс съвсем скоро също да се сдобият с детенце.

Вече цяла седмица продължаваше уединеният траур на Едуар и Кони реши, че е дошло време да направи нещо по въпроса. Една сутрин на зазоряване дочу стъпките на Едуар по коридора. Успя да го спре на слизане по стълбите.

— Едуар, боя се, че е време да поговорим.

Той се извърна бавно и я погледна в очите.

— За какво?

— Може да се каже, че войната приключи. А място ми е в Англия при съпруга ми.

— Тогава си върви — сви рамене той и се обърна да продължи надолу.

— Едуар, почакай! Ами Виктория? Ще трябва да ѝ намериш бавачка, преди да си тръгна. Бих ти помогнала да намерим подходяща жена.

Като чу тези думи, Едуар пак се обърна:

— Констанс, нека да ти е ясно, че нямам никакво желание да се грижа за *това* дете. — Изплю думите така, сякаш горчаха. — То е причината заедно с незаконния му баща София да е на оня свят.

Кони остана потресена от озлоблението му.

— Едуар, как е възможно да обвиняваш детето? То е просто една невинна душица, родила се не по своя воля в това смутно време. Твоя... твоя отговорност е като неин чичо да се грижиш за нея!

— Не, и точка! Защо не ми направиш услуга и не се заемеш с въпроса лично, Констанс? Някое от близките сиропиталища със сигурност ще я приеме. — Той въздъхна. — А като те слушам, май е най-добре да уредиш нещата по бързата процедура. Колкото по-скоро се махне от къщата ми, толкова по-добре. Постъпи, както сметнеш за нужно. Естествено, ще ти възстановя евентуалните разходи.

И като се обърна, Едуар продължи по пътя си, а Кони остана на мястото си като поразена от гръм.

— Как му дава душа да говори така? — чупеше потресено ръце Кони, докато Жак я слушаше мрачен един час по-късно.

— Както вече ти казах, човекът скърби. Не само за София, но и за всичко загубено по време на войната. Отказът му да припознае детето се дължи на това, че му напомня за собствената му вина. Безспорно съзнава, че детето не е отговорно за трагедията. Почтен човек като него, който никога не е бягал от дълга си, рано или късно ще размисли — увери я Жак. — Имай ми вяра, Констанс.

— Но, Жак, не мога да чакам повече — заяви отчаяно Кони. — Прости ми, но трябва да разбереш, че и аз страдам по близките си. А мисълта, че ако я нямаше Виктория, можех на момента да отпътувам за Англия, тежи като канара на гърдите ми. Но обичам това дете и за нищо на света не бих го изоставила. Как не го беше срам Едуар дори да си помисли за сиропиталището?

Като погледна гукащото бебе върху одеялото на тревата, сълзите ѝ рупнаха неудържимо.

— Одрала е кожата на майка си, което навярно го терзае още повече — въздъхна Жак. — Констанс, чуй ми думата, в крайна сметка Едуар ще проумее, че това дете е единственото нещо, способно да му

донесе радост и надежда за бъдещето. В момента обаче мъката го заслепява.

— И какво да правя аз, Жак? Кажи ми какво — замоли го тя. — Трябва да се прибирам вкъщи! Няма да издържа още много.

— Нека и аз поговоря с Едуар. Ще опитам да му втълпя малко разум, да го измъкна от дупката на самосъжалението — предложи Жак.

— Добре го каза — въздъхна Кони. — Боя се, че и аз така виждам положението му. Толкова страдание изживяхме всичките — добави тя мрачно.

— Сама знаеш, че Едуар не е егоист по природа. — Жак кимна. — Определено ще поговоря с него.

Кони прекара цялата вечер на тръни. Най-сетне видя през прозореца на вилата как Жак влиза в лозята, мярвайки Едуар из редовете. Тя склучи ръце в молитва. Ако Едуар се вслушаше в някого, то това беше верният му приятел Жак. В него Кони виждаше единствената си надежда.

Настани Виктория в плетената люлка, където я слагаше да спи, като гостуваха на Жак, и го зачака напрегнато. Още като го видя на вратата, разбра, че разговорът не е протекъл добре.

— Не, Констанс — въздъхна Жак, — не успях да го убедя. Толкова е погълнат от огорчение и омраза, че... не мога да го позная. Нищо не ми идва на ум вече. Продължавам да вярвам, че с времето ще види нещата по друг начин. Но ти не разполагаш с време. Разбирам те. А жената, дала толкова в името на това семейство, не бива да се чувства виновна, задето жадува да види любимите си хора. Излиза, че идеята за сиропиталището...

— Не! — поклати решително глава Кони. — За нищо на света няма да изоставя Виктория! Не бих могла да се погледна в огледалото.

— Констанс, не знам какво точно си представяш, но манастирското сиропиталище, за което ти говоря, е чисто и сестрите са добродушни жени. А и не се съмнявам, че красиво бебче като Виктория, незабавно ще си намери добро приемно семейство — каза Жак с престорена увереност. — Пък и недей да забравяш, че Виктория не е твоя грижа; време е най-сетне да помислиш за себе си.

Кони сведе мълчаливо поглед към Виктория.

— В такъв случай чия грижа е?

— Чуй ме — Жак сложи загрижено длан върху ръката ѝ, — войната е време на жестокост, на безброй невинни жертви. В това отношение София и рожбата ѝ не са по-различни от стотиците хиляди войничета, които воюваха за страната си. Едуар също. Може би вече никога няма да е същият, защото, макар и да бесува срещу други, обвинявайки ги за смъртта на София, всъщност осъжда себе си. Ти направи достатъчно, скъпа. Няма какво друго да сториш. И като човек, чието възхищение и уважение спечели по време на познанството ни, бих те посъветвал да си тръгнеш.

— Ами баща ѝ? — присети се Кони. — Не се съмнявам, че научи ли за смъртта на София и отказа на Едуар да приеме детето, Фредерик моментално ще дойде да си я вземе.

— Да, сигурен съм, но как смяташ да го открием? Може да е къде ли не, дори мъртъв както любимата си. — Жак поклати глава. — Констанс, целият свят е изпаднал в хаос. Всички търсят по някой изчезнал близък. Такова безнадеждно начинание не бива дори да се обмисля.

— Имаш право. Безнадеждно е — съгласи се с тъга Кони. — Не виждам решение.

— Утре ще посетя манастира в Драгинян и ще питам сестрите дали са съгласни да приемат Виктория — рече внимателно Жак. — Повярвай ми, аз също я обичам. Затова никога не бих я пратил на място, където не биха се грижили добре за нея. Но е време някой да поеме бремето от раменете ти. И щом Едуар не е в състояние да го стори в момента, аз ще го направя вместо него.

Кони будува цяла нощ, прехвърляйки в трескавото си съзнание какви ли не морални дилеми. Войната като че ли бе обърнала всички нравствени норми с главата надолу, а тя самата имаше чувството, че лека-полека губи здравия си разум.

Не щеш ли, я споходи причудливо хрумване и тя подскочи в леглото като ужилена. Защо пък *тя* да не осинови Виктория и да я вземе със себе си в Англия...?

Стана от леглото и закрачи напрегнато из стаята, обмисляйки новата си идея.

Не, пълна нелепост беше... най-малкото, ако се върнеш у дома с бебе години след последната им среща с Лоурънс, нима би било чудно, ако той не повярва на историята ѝ? По-скоро — и съвсем логично — би я взел за лъжкиня и биологична майка на детето.

Каквото и да си помислеше Лоурънс, появата ѝ с бебе в ръце след четиригодишна раздяла едва ли щеше да е благоприятно за спояване на прекъснатите им взаимоотношения. Просто нямаше да е справедливо спрямо него.

Натъжена, Кони се върна в леглото, чувайки думите на Жак в главата си. Заради Лоурънс и самата себе си трябваше да се примири с неизбежното. Жак беше прав. Война без жертви нямаше. А двамата със съпруга ѝ бяха жертвали достатъчно в този си живот.

След посещениято си в сиропиталището на сутринта Жак я завари в затворената градина.

— Съгласни са да я приемат, Констанс. Напоследък са постъпили много сирачета, но им предложих солидно дарение и те приеха. Естествено, парите ще дойдат от джоба на Едуар.

Кони преглътна сълзите си и кимна разбиращо.

— Кога трябва да я заведеш?

— Смятам, че колкото по-скоро, толкова по-добре за всички ни. Тази вечер ще поискам сумата от Едуар, но първо ще му предлага последен шанс да размисли. — Жак направи болезнена гримаса. — В случай че не промени мнението си, на сутринта ще отведе Виктория.

— А аз ще те придружа — настоя Кони.

— Дали идеята е добра? — запита се намръщено Жак.

— В цялата работа няма нищо добро, но ако се уверя с очите си, че ще полагат нужните грижи за Виктория, поне ще ми поолекне — въздъхна отчаяно тя.

— Както желаеш — кимна Жак. — Ще тръгнем преди пладне, освен ако Едуар не ни спре, разбира се.

Вечерта Кони сложи Виктория в люлката и седна да я погледа за последно как се унася в сън.

— Скъпоценно ми детенце — прошепна ѝ тихичко, — толкова много съжалявам.

— Едуар е непреклонен — поклати скръбно глава Жак на следващата сутрин. — Поисках му парите и той ми ги даде, без да продума. Подгответи бебето — заминаваме възможно най-скоро.

Кони вече беше опаковала багажа на Виктория — само и само да запълни с нещо дългите безсънни часове до зазоряване. Отиде да вземе бебето от детската стая, молейки се с цялото си сърце за отмяна на тежката ѝ присъда в последния момент — Едуар да изскочи от някоя стая или от градината, като ги види да отнасят племенничката му завинаги. Само че него го нямаше.

Пред вилата беше паркиран стар ситроен.

— Скътал съм малко бензин за спешни случаи — обясни Жак. — Имаме точно колкото за натам и обратно.

Когато Кони се настани на пасажерската седалка с Виктория в ръце, Жак запали малката кола и потеглиха. Обичайно кроткото детенце се съдра да пици през целия път до Драгинян.

Като пристигнаха в манастира, Жак взе малката пътническа чанта с багажа на Виктория и поведе Кони към входа. Една сестра ги покани в тихата чакалня, но бебето не престана да плаче истерично до гърдите на Кони.

— Тихичко, Виктория! — Кони вдигна болезнен поглед към Жак. — Дали се досеща?

— Не, Констанс, просто не ѝ харесва да се вози в кола.

Жак се усмихна вяло, опитвайки се да поразсее напрежението. След малко една от сестрите, облечена в колосана бяла униформа, дойде да ги посрещне в чакалнята.

— Добре дошъл, господине. — Кимна за поздрав към Жак, сетне огледа преценяващо Кони и Виктория. — Предполагам, това е майката на бебето?

— Не — поклати глава Кони, — не съм ѝ майка.

Монахинята кимна недоверчиво и отвори ръце.

— Хайде, дайте ми детето.

Кони си пое дълбоко въздух и ѝ подаде Виктория. Бебето се разпищя още по-силно.

— Постоянно ли плаче така? — намръщи се сестрата.

— Обикновено не ѝ се чува гласецът — увери я Кони.

— Е, Виктория вече е наша грижа. Господине? — Сестрата изгледа подканващо Жак, който извади плика и ѝ го даде.

— Благодаря ви. — Тя прибра парите в обемиестия джоб на дрехата си. — Да се надяваме, че бързо ще ѝ намерим подходящо приемно семейство. Трудна работа е в тия смутни времена; хората нямат пари да изхранват още едно гърло — обясни монахинята. — Ама тя си е хубавелка, нищо, че вие като вълк. Прощавайте, но сме много заети и трябва да се връщам в сиропиталището. Дано не възразите, ако не ви изпратя.

Сестрата се обърна и тръгна към вратата с Виктория в ръце. Кони понечи да стане, за да я последва, но Жак я спря. Прегърна я, изведе я разплакана от манастира и внимателно я сложи да седне в колата.

През целия път сега плака тя.

Като паркира пред винарната, Жак я потупа утешително по коляното.

— И аз я обикнах, Констанс. Но така е най-добре за нея. Едва ли ще тъгува много, понеже новородените не помнят кой ги е гледал през първите няколко месеца от живота им. Моля те, престани да се самобичуваш. Виктория е в сигурни ръце, а ти най-сетне можеш да се върнеш къщи. Сега е време да мислиш за твоето си бъдеще. Съпругът ти те чака в родината.

След два дни Кони вече беше стегнала малкия си багаж. Жак ѝ беше обещал да я закара до гарата на Гасен с останалия в резервоара му бензин. Тя слезе за последен път по стълбите на замъка и се запъти към библиотеката, за да върне втория том на „История на френските плодове“. Носеше и тетрадката със стихотворения на София, тъй като бе решила да я остави върху бюрото на Едуар с надеждата, че той ще намери сили да ги прочете и сам да се увери в истинността на чувствата, които сестра му е изпитвала към Фредерик. И че затрогващите ѝ думи ще му донесат утеха.

Кепенците бяха затворени и помещението тънеше в мрак. Кони се запъти към прозореца, за да пропусне малко светлинка към

рафтовете с книги.

— Здравей, Констанс.

Сърцето ѝ едва не изскочи от уплаха. Когато се обърна, Кони видя Едуар, който седеше в коженото кресло.

— Извинявай, ако те стреснах.

— А аз се извинявам, че влизам неканена. Искях да върна тази книга, преди да си тръгна — обясни тя. — Заедно с поетичния сборник на София. Реших, че ще ти е интересно да прочетеш стихотворенията ѝ. Сестра ти беше много талантива, Едуар.

Кони му подаде тетрадката с такава ненавист в душата, че искаше единствено да си тръгне и да не го види повече.

— Не. Вземи ги и двете със себе си в Англия. Като спомени за преживяванията ти във Франция — предложи той.

Кони просто нямаше сили да спори с него.

— Тръгвам си, Едуар. Благодаря ти, че ми помогна, когато пристигнах в страната ви — скалъпи отговор тя и се отправи към вратата.

— Констанс?

Тя спря и се обърна:

— Да?

— Жак ми разказа как си спасила живота на София, когато Фалк фон Вендорф е дошъл да търси брат си. Признателен съм ти.

— Постъпих така, както съвестта ми диктуваше, Едуар — натърти тя.

— Освен това трябва да ти кажа, че безстрашната ти приятелка Вениша пък спаси моя живот. За жалост това себеотрицание ѝ коства нейния — добави той печално. — Чух, че гестаповците са я разстреляли, докато аз се укривах в Лондон.

— Убили са Вениша? Господи, не! — От очите ѝ рукнаха горещи сълзи, а изтормозеното ѝ съзнание се питаше кога ли ще отшумят мъките от войната.

— Неповторима жена беше. — Гласът му поомекна. — Никога няма да я забравя. Да ти кажа, напоследък си мисля, че щеше да е по-добре, ако и аз бях загинал с любимите ми хора.

— Било ти е писано да оцелееш, Едуар. На мен също — добави Кони категорично. — И на нас, оцелелите, се полага да градим бъдещето в тяхна памет.

— Така е. Но има и някои неща, които... — Едуар поклати глава — ... които не мога да простя. Съжалявам, Констанс. За всичко.

Тя се замисли за момент, дирейки правилния отговор. Но с думи вече нямаше какво да се каже, затова отвори вратата, прекрачи прага и я затвори плътно зад гърба си, оставяйки Едуар дъо ла Мартиниер затворник на миналото си, докато тя самата предприе първите плахи стъпки към бъдещето.

Три дни по-късно Кони пристигна на гарата в Йорк във влак, претъпкан с уморени, прибиращи се на тумби войници у дома. Беше изпратила телеграма в Блекмур Хол, в която уведомяваше домакинството за скорошното ѝ завръщане, макар и да нямаше представа, дали някой я е получил и дали Лоурънс изобщо се е прибрал у дома. Слезе от вагона, с радост приветствайки позабравената хладина на есенния английски въздух, и закричи напрегнато по перона.

Дали я чакаше?

Плъзна тревожен поглед из навалицата от нетърпеливи посрещачи. Спря и съсредоточи цялото си внимание да издири познато лице. Петнайсет минути се визира безрезултатно в тълпата и тъкмо се канеше да излезе от гарата и да се нареди на опашката за автобуса към къщи, когато, не щеш ли, в далечния край на изпразнилия се перон се мярна самотна фигура. Косата му бе посивяла преждевременно, а в дясната си ръка държеше бастун.

— Лоурънс! — провикна се тя.

Съпругът ѝ се обърна в посока на познатия глас и я загледа смаян, невярващ на очите си. Кони се спусна към него и се хвърли в обятията му. Вдиша онази така жадувана през изминалите години миризма на сигурност, спокойствие и щастлив живот и очите ѝ моментално плувнаха в сълзи.

— Скъпа моя! Божичко, не можах да те позная! Косата ти... — промълви Лоурънс, оглеждайки я в почуда.

— Няма нищо — успокои го Кони. И двамата се бяха променили до неузнаваемост. — От толкова време съм блондинка, че вече свикнах.

— В интерес на истината — рече той с усмивка, — доста ми харесваш. Приличаш на филмова звезда.

— Не ми се вярва — въздъхна Кони, поглеждайки към смачканите дрехи, с които бе пътувала през целия път от Южна Франция дотук.

— Как се чувстваш? — подеха двамата в един глас и се разхихикаха.

— Капнала от умора — каза Кони, — но безкрайно щастлива да се завърна вкъщи. Толкова много имам да ти разказвам, че не знам откъде да започна.

— Не се и съмнявам — каза Лоурънс. — Ще си поговорим на път за вкъщи. Изразходвах всичките си продоволствени купони за бензин, защото държах да те откарам у дома с колата.

— У дома... — прошепна Кони, изтръпвайки от удоволствие при мисълта за мястото, по което бе копняла през последните осемнайсет месеца.

Лоурънс усети вълнението ѝ и още веднъж я притисна към себе си. После взе пътническата ѝ чанта и я хвана под ръка.

— Да, любима — целуна я той, — отиваме си у дома.

Три месеца по-късно Кони получи покана от Отдел „Еф“ да се яви в Лондон за среща с Морис Бъкмастър.

Морис я посрещна радушно в офиса си на „Бейкър стрийт“ и ѝ стисна сърдечно ръка.

— Констанс Шапел, нереализираната агентка. Заповядай, мила, седни.

Кони прие поканата му, а Бъкмастър както обичайно се настани върху бюрото си.

— Е, Констанс, хубаво ли е чувството да се завърнеш в татковината?

— Да, сър, неповторимо е — отвърна тя развълнувано.

— Сега е моментът да те информирам, че официално се водиш демобилизирана.

— Разбирам, сър.

— Държа да ти се извиня, задето те оставихме да се оправяш самичка, когато пристигна във Франция. За жалост взе, че почука на

вратата на един от най-влиятелните и незаменими членове на френската армия за освобождение на Дьо Гол. Заповедите ни бяха спуснати отгоре. Уви, не смееха да рискуват да се компрометира прикритието на „Герой“. При онези обстоятелства бяхме с вързани ръце. Както и да е, радвам се, че в крайна сметка се върна невредима вкъщи.

— Благодаря ви, сър.

— От общо четирийсетте наши момичета за жалост четиринайсет загинаха при изпълнение на служебния си дълг. Приятелката ти Вениша е една от тях — въздъхна печално Бъкмастър.

— Знам — каза Кони мрачно.

— Дори бих казал, че заслужавате огромно признание. Очакванията ми за броя на оцелелите бяха доста по-песимистични — добави той. — Ужасно съжалявам за Вениша. Още при заминаването ѝ за Франция всички изпитвахме опасения заради вироглавото ѝ поведение. Тя обаче се доказа като една от най-компетентните ни и дръзки агентки. По всяка вероятност ще я наградим посмъртно с орден за храброст.

— Радвам се да го чуя, сър. Едва ли някой го заслужава повече от нея.

— Е, хубавата новина е, че Франция най-накрая диша въздуха на свободата. А УСО изигра решаваща роля за победата ѝ. Срамота е, че нямаше възможност да участваш по-активно в събитията, Кони. Като се има предвид, че си живяла под един покрив с Дьо ла Мартиниер, вероятно си се хранила по-сносно и от мен самия — усмихна ѝ се той. — Чух, че си пребивавала дори в приказния им замък в Южна Франция?

— Така е, сър, но...

Кони спря. Във влака на път за Лондон се чудеше дали да му разкрие истинската история за живота си във Франция. И за всичко, което бе жертвала. Но Вениша, София и още много други вече не бяха сред живите, а тя самата беше оцеляла, макар и с дълбоки белези в душата.

— Да, Констанс?

— Нищо, сър.

— Е, в такъв случай остава единствено да те поздравя за успешното ти завръщане. И да ти благодаря от името на британското

правителство за самоотвержеността, която прояви в служба на родината. — Бъкмастър скочи от бюрото да стисне ръката ѝ. — Извадила си късмета да преживееш тиха война.

— Да, сър — Кони стана и се запъти към вратата. — Преживях тиха война.

ГАСЕН, ЮЖНА ФРАНЦИЯ, 1999 ГОДИНА

Жан стана и отиде в кухнята да донесе арманяка и три чаши. През това време Жак издуха носа си и избърса горчивите си сълзи. Много пророни, докато разказваше тази тъжна история. Емили се помъчи да събере мислите си... толкова въпроси не ѝ даваха мира. Но на един от тях искаше незабавен отговор.

— Добре ли си, Емили? — Жан ѝ подаде чаша арманяк и сложи приятелски ръка върху рамото ѝ.

— Да, нищо ми няма.

— Татко, ще пийнеш ли арманяк? — попита той баща си.

Жак кимна утвърдително.

Емили отпи щедра глътка от кехлибарената течност, набирайки кураж да отпрати въпроса, който прогаряше езика ѝ:

— Жак, какво се случи с детето на София и Фредерик?

Очите на стареца сезираха в далечината отвъд нея, а от устата му не се отрони и дума.

— Надявам се, разбираш, че ако я намеря, вече няма да съм единственият оцелял член на семейство Дьо ла Мартиниер? — продължи тя.

Жак продължаваше да немее и накрая синът му се обади вместо него:

— Емили, едва ли някой разполага с информация за осиновителите на бебето. Толкова много деца останаха сираци заради войната. В света е царяла суматоха. Пък и Виктория не е имала свидетелство за раждане при постъпването в сиропиталището. Прав ли съм, татко?

— Да.

— Така че дори с майка от рода Дьо ла Мартиниер — продължи разсъжденията си на глас Жан — Виктория е била извънбрачно дете, затова няма права върху фамилното име.

— Не това ме интересува — отвърна Емили, — а единствено фактът, че някъде по света съществува човек, в чиито вени тече моята кръв — кръвта на Дьо ла Мартиниер. А може и тя самата да е родила деца... Толкова въпроси без отговор! — въздъхна Емили. — Жак, моля те, кажи ми поне едно нещо: Фредерик върна ли се за София, както бе обещал?

— Да — смогна да отговори най-сетне Жак. — Година след дългоочаквания край на войната почука на вратата ми. На мен се падна да го известя за смъртта на любимата му.

— Каза ли му, че има дъщеря? — попита Емили.

Жак поклати мудно глава и с разтреперани ръце се хвана за главата.

— Не знаех какво да му кажа. Затова излъгах, че... — Гласът му секна. — ... че и детето е загинало. Стори ми се най-разумно — приключи той, докато се тресеше целият от емоции.

— Татко, убеден съм, че си постъпил правилно — опита да го утеши Жан. — Щом Фредерик е обичал толкова силно София, несъмнено е щял да тръгне по следите на детето. А ако то вече е било настанено в приемно семейство, кой знае как са щели да реагират новите родители, научавайки, че баща му е нацист.

— Трябваше да я защитя на всяка цена... — Жак се прекръсти. — Дано Господ ми прости за ужасната лъжа. Фредерик беше съкрушен. Обезумял от скръб.

— Представям си — потрепери Жан.

— Жак, къде е погребана София? — продължи с въпросите си Емили.

— В гробището на Гасен — отвърна й старецът. — Издигнахме й надгробна плоча чак след края на войната. Не биваше да си навличаме подозрения. Дори в смъртта си София трябваше да остане скрита.

— А знаеш ли къде е Фредерик, татко? — попита Жан. — Може и да не е сред живите. Сигурно е надхвърлил осемдесетте.

— Понастоящем живее в Швейцария под фалшива самоличност. Като се върнал в родината си, открил, че семейните му имоти били присвоени от поляците с изместването на границите и връщането на Източна Прусия в полска територия. Родителите му били разстреляни от руснаците. И той като мнозина други трябвало да започне отначало след войната. Но с течение на времето научих, че преди избухването й

Фредерик помогнал на колкото хора могъл да пресекат немската граница, за да не попаднат в касапницата на концентрационните лагери, затова бил заобиколен от доброжелатели. Те му помогнали да устрои новия си живот. — Жак се изкиска. — Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че е станал часовникар в Базел?! И се изживявал като мирски проповедник в свободното си време? Много писма си разменихме и ми отвори очите за утехата от опрощението. Горд съм, че имам другар като него. Често подканвах Едуар да се свърже с Фредерик. От един сой бяха — и двамата се бяха борили за правдата във време на зверства и разруха. И двамата бяха загубили любими жени, та си мислех, че можеше да си вдъхнат утеха един на друг. Не им било писано обаче! — въздъхна прочувствено старецът.

— Поддържате ли още контакт с Фредерик? — поинтересува се Жан.

— От време навреме ми праща по някое писмо, ама в последната година нищо не съм получавал. Сигурно здравето го е предало — сви рамене Жак. — Така и не се ожени. София си остана любовта на живота му. Друга жена не съществуваше на света.

— Ами баща ми...? — Тази част от историята най-много терзаеше Емили. — Трудно ми е да повярвам, че би оставил племенницата си на произвола на съдбата. Толкова сърцат и любящ човек беше — как е могъл да ѝ обърне гръб?

— Емили, баща ти си беше точно такъв, какъвто го описа — увери я Жак уморено, — обаче цял живот бе прекарал, боготворейки и закриляйки сестра си. Но мисълта, че е било възможно чистотата и невинността ѝ така безцеремонно да бъдат опетнени от който и да било мъж, камо ли от есесовец, му дойде в повече. С какви очи щеше да гледа плода на лекомислената ѝ авантюра, как щеше да споделя дома си с живота доказателство за твърде земната ѝ порочност? И бездруго се самообвиняваше за случилото се. Поне ти не го вини, Емили. Не разбираш какво преживя...

— Татко — поде Жан, разтревожен заради изтощения вид на баща си, — май е време да приключваме. Емили ще остави другите си въпроси за сутринта. Хайде. — И той му подаде ръка, да стане.

Жак я пое, после внезапно се обърна към Емили:

— Едуар пожертва всичко в името на страната си. Беше ревностен застъпник на френската кауза и трябва да се гордееш с него.

Не забравяй, че войната промени всички ни, Емили, до един ни промени.

Жан отведе баща си към покоите му, а Емили остана да се взира умислено в огъня.

— Как си? — попита я загрижено Жан, когато се върна.

— Потресена съм от цялата тази трагедия. Трудно е да я преглътне човек.

— Така е. А и се е разиграла едва преди петдесет и пет години — въздъхна той. — Направо не е за вярване.

— Баща ти знае къде е детето на София и Фредерик, Жан, убедена съм — каза Емили.

— Може и така да е — съгласи се Жан, — но и да знае, сигурно си има уважителна причина да не ти казва. Щом държи да запази местонахождението ѝ в тайна, трябва да уважиш желанието му.

— Разбира се. Във всеки случай миналото е минало, а на нас ни остава да се надяваме, че сме си взели поука от него. Светът продължава да се върти.

— Вярно, но на баща ми и още живите му връстници, претърпели ужаса на онова време, не им е толкова лесно. Ние от новото поколение имаме логичен поглед върху онези събития, приемаме ги като история, а те още ги изживяват лично, вътрешно. Е! — Жан потупа ръката ѝ, — май е време и ние да си лягаме.

Изненадващо Емили заспа почти мигновено. За сметка на това се събуди рано сутринта. Намъкна дрехите си и реши да се разходи до замъка, за да се порадва на малко спокойствие преди началото на ремонтните работи. Отвори портата на вътрешната градина, прекоси ливадата и застана пред малкия дървен кръст, който Фредерик бе сложил в памет на Фалк след края на войната. А тя си беше въобразявала, че е гроб на някой домашен любимец. При мисълта, че под краката ѝ се намират тленните останки на мъстителния полковник, я побиха тръпки. Трудно ѝ беше да повярва, че това прелестно място се бе превърнало в сцена на толкова омраза и насилие.

Щеше ѝ се и Себастиан, и Алекс да я бяха придружили, за да чуят историята за невъзхвалената храброст на баба им — забележителна жена, непродумала за славните си дела дори пред

собственото си семейство. А сега внуците ѝ живееха на нож заради всепоглъщащата завист на единия към другия... Ама че ирония, мислеше си Емили, съпоставяйки минало с настояще. Несъмнено и самата Констанс я бе вкусила.

Понеже бе израснала като само дете, Емили нямаше личен опит с такъв тип съревнование у дома. Но снощната история ѝ бе помогнала да разбере колко свирепо можеше да бъде това.

Тя разклати отривисто глава, сякаш да се отърси от цялата драма — имаше място само за един оплетен казус в съзнанието си, и се запъти към портата. Сети се за призрачната килия, която двамата със Себастиан бяха открили още в началото. Затворът, където София бе живяла, родила и умряла. Само като си помисли на какви физически и емоционални страдания е била подложена клетата ѝ леля, очите ѝ се напълниха със сълзи. Все пак обаче успя някак да насочи вниманието си към собствения си живот, който на фона на живота на леля ѝ изглеждаше песен. Вече крачеше по алеята към вилата на винарите, когато Антон — синчето на Марго, изникна пред нея, яхнал колелото си. Момчето спря и я удостои със свенлива усмивка.

— Как си, Антон? — поинтересува се тя.

— Добре съм, благодаря ви, мадам. Мама ме изпрати да ви върна това. — Антон бръкна в кошницата на велосипеда си и ѝ подаде книгата, която му беше заела. — Благодаря ви, задето ми позволихте да я прочета. Много ми хареса.

— Колко бързо си я прочел само, впечатлена съм. На мен лично ми отне месеци — призна си Емили.

— Подхвана ли една книга, не я оставям дори нощем. Обожавам да чета. — Антон сви рамене. — Жалко, че прочетох почти всичко интересно от местната библиотека.

— В такъв случай, щом свърши ремонтът на имението, те каня да дойдеш и да си избереш още нещичко. Колекцията е толкова голяма, че едва ли някога ще смогнеш да я прочетеш — усмихна му се тя.

— Благодаря ви, госпожо — отвърна искрено момчето.

— Как е майка ти? — поинтересува се Емили.

— Изпраща ви поздрави. Каза да ви предам, ако се нуждаете от нещо, да ѝ звъннете. Май няма търпение всичко да се върне постарому.

— Да, с всички ни е така. Доскоро, Антон.

— Довиждане, госпожо Емили.

Като се върна във вилата, Емили си направи кафе и тръгна да се поразходи. Минавайки край избата, зърна Жак на обичайното му място на масата за увиване на бутилки, а Жан — зад отрупаното с документация бюро. За да не ги безпокои, реши да изпие кафето си в градината. Не искаше да насилва Жак да си признае дали има информация за осиновителите на Виктория, но гореше от желание да научи това. Мислите ѝ постоянно се връщаха и към Фредерик — бащата на бебето и музата, вдъхновила разкошните стихотворения на София — Жак бе споменал, че навярно германецът е жив...

В главата ѝ започна да се заражда една идея, но изчака да седнат на масата за обяд, за да им я разкрие.

— Не виждам защо не — съгласи се Жан. — Татко, какво ще кажеш — дали Емили да не отскочи до Швейцария, за да се запознае с Фредерик?

— Знам ли... — Жак изглеждаше притеснен.

— За добро ще е, татко — подкрепи я Жан. — Ако Емили му даде стихотворенията, Фредерик ще има поне материален спомен за нетленната любов на София. Ще му донесат утеха.

— Би ли ми дал адреса му, Жак? — попита Емили.

— Ще се опитам да го намеря, Емили — отвърна все така резервирано старецът. — Но имай предвид, че може вече да не е сред живите.

— Знам, но като пратя писмо на адреса му, ще разбере.

— А ще му издадеш ли, че съм го излъгал за смъртта на детенцето му преди толкова много години? — попита плахо Жак.

Емили погледна несигурно към Жан.

— Татко, ако е такъв, какъвто ни го описваш, Фредерик безспорно ще разбере защо си опазил в тайна факта, че му се е родила дъщеричка. Защищавал си детето.

— И ще се примири с това, че съм му отнел правото на бащинство за цял живот? — промълви виновно Жак.

— Да — отсече Жан, — налагало се е. Татко, в случай че знаеш коя е и къде се намира, май е време да кажеш. Емили има право да се запознае с нея. Все пак ѝ е роднина.

— Не! — Заклати непреклонно глава Жак. — Жан, не разбирате... Не разбирате. Аз...

— Жак — Емили го хвана за ръката, — моля те, не се разстройвай. Сигурна съм, че си имаш своите причини да пазиш така ревностно тайната. Отговори ми само на този въпрос: Знаеш ли къде е?

По набръчканото му лице се изписа болезнено двоумение.

— Да! Знам! — призна си накрая. — Ето! Казах го. Наруших клетвата, която толкова отдавна дадох пред себе си. — Той поклати глава отчаяно.

— Татко, точно в това е въпросът — било е отдавна — успокой го Жан. — Вече няма кой да тормози дъщерята на София. Не я излагаш на опасност с признанието си.

— Спри! Достатъчно! — Жак стовари юмрук върху масата, изправи се и грабна бастуна си. — Не разбирате — трябва да помисля, трябва добре да помисля.

Втрещени, Жан и Емили го гледаха как закуцука разпалено към вратата на вилата и излезе.

— Не биваше да го притискаме, Жан — обади се виновно Емили. — Много го разстроихме.

— На мен пък ми се струва, че е добре да свали тоя товар от плещите си. Достатъчно дълго го носи. А сега на работа. Ти имаш ли с какво да се занимаваш следобеда?

— И още как. Връщай се в избата, а аз ще поразчистя тук.

Емили раздига масата от обяда и изми съдовете, след което извади мобилния си телефон. Имаше няколко пропуснати обаждания от Себастиан, но в крайна сметка беше неин ред да се прави на разсеяна. Снощната история я бе потресла дълбоко, подклаждайки още повече неприязънта ѝ към Себастиан заради тормоза, който упражняваше върху собствения си брат.

В главата ѝ цареше пълен безпорядък, затова реши да се разходи из лозята и да подиша малко свеж въздух. Насред лозето я споходи странна мисъл и Емили спря, мъчейки се да я разнищи...

Жак им беше разказал колко съкрушена била Констанс, задето ѝ се налагало да изостави бебето, за което се грижела още от първия му ден. Емили напълно разбираше причините ѝ да не вземе Виктория със себе си в Англия. В онези времена, когато още не е имало генетични тестове, в съзнанието на съпруга ѝ е щяло да се загнезди, макар и

малко зрънце, съмнение, колкото и да се е кълняла Констанс, че Виктория не е нейно дете.

Виктория...

Емили изпита внезапна нужда да седне и се тропна на земята наред лозето. Ами ако Констанс е разказала на съпруга си за изоставеното бебе, когато се е върнала в Йоркшър? И Лоурънс, трогнат от страданието на съпругата си, е настоял да се върнат във Франция и да осиновят детето?

Не беше ли й споменал Себастиан името на майка си...? Емили се разрови из паметта си, но не изскочи нищо, затова извади мобилния си и се поколеба кой от двамата братя да набере.

Първо опита да се свърже със съпруга си, но й отговори гласовата му поща. Така че беше ред на Алекс. Той вдигна още на първото позвъняване.

— Алекс? Емили е.

— Емили! Радвам се да те чуя, как я караш? — поинтересува се той.

— Добре, благодаря ти. — Емили реши да не шикалкави. — Алекс, как се казваше майка ви?

— Виктория. Защо?

Ръката на Емили се стрелна към устата ѝ.

— Дълга история, Алекс. Ще ти обясня, когато се видим, обещавам. Много ти благодаря. Довиждане.

Емили затвори и остана като втрещена, мъчейки се да смели новата информация.

Виктория беше майката на Себастиан и Алекс.

От което следваше, че... — Преумореното ѝ съзнание се впусна в трескави разсъждения. — ... се бе омъжила за сина на братовчедка си...

— Неее! — изля мъката си тя в застиналия въздух. Отпусна се по гръб върху твърдата, камениста почва и положи усилие да обмисли ситуацията логично.

Ами ако на смъртния си одър Констанс е разкрила пред Себастиан, че майка му — Виктория, е била осиновена? И че всъщност във вените ѝ тече кръвта на Дьо ла Мартиниер? Споменала му е и за книгата за френските овошки и за сборника от стихотворения на София — истинската му баба. Дали не е искала да подсигури

веществено доказателство на двамата братя, с помощта на което да предявят претенциите си върху наследството?

Вероятно това е подтикнало Себастиан да проучи историята на семейство Дьо ла Мартиниер. И когато е прочел за смъртта на майка ѝ, е решил, че е настъпил моментът да измъкне нещичко.

Само че, както Жак бе споменал, незаконен наследник, като него, трябваше да се подготви за дълъг и тягостен престой по съдилищата. А колко по-лесно и удобно би било да се ожени за законната наследница? И в даден момент да я убеди да прехвърли половината от имението и банковата си сметка на негово име?

Собственият ѝ аналитичен прагматизъм я потресе дори повече от предполагаемата измама на Себастиан. Парчетата от пъзела се нареждаха идеално, но липсваше доказателство за правотата ѝ. А и Себастиан би ли се оженил за нея с ясното съзнание, че му е роднина?

Емили не можеше да повярва колко наивна е била. Дори за всичко да си имаше друго, съвсем логично обяснение и заплетеният макиавелистичен сценарий да беше чисто и просто плод на въображението ѝ, какво, за бога, я бе прихванало да се омъжи за човек, когото почти не познаваше?

А може би, гадаеше потиснатото ѝ съзнание, всичко се дължеше на факта, че Себастиан ѝ бе подал ръка в тежък момент. Все пак в началото на познанството им във Франция я беше спечелил с трогателната си грижовност и отзивчивост. Но дали не ѝ беше разигравал театър, само и само да я прелъсти?

Емили се понадигна.

— О, божичко, о, божичко... — Поклати тя горчиво глава.

Дори да се окажеше, че греши за мотивите на Себастиан, животът ѝ бе достатъчно нещастен. А и вече му нямаше никакво доверие. Останала без сили и разтърсена до мозъка на костите си, Емили се надигна и олюлявайки се, тръгна към вилата. Имаше един-единствен начин да узнае истината. Налагаше се да притисне Жак.

— Къде се дяна, Емили? Мръква се вече — попита я разтревожен Жан, който приготвяше вечеря в кухнята.

— Имах нужда да помисля на чист въздух — отвърна тя.

— Пребледняла ми се струваш, Емили — отбеляза угрижен той.

— Трябва да говоря с баща ти възможно най-скоро.

— Ела, изпий това. — Жан ѝ подаде чаша вино. — Боя се, че татко се качи в стаята си и помоли да не го безпокоим. Не иска да те вижда тази вечер, Емили. Моля те, разбери, че го изживява тежко. Настояваш да ти разкрие тайна, която е опазил повече от петдесет години. Нужно му е време, за да помисли. Просто ще трябва да се въоръжиш с търпение.

— Но ти не разбираш, Жан... На всяка цена трябва да науча истината, преди да се върна вкъщи. На всяка цена!

Жан усети напрежението и тревогата в гласа ѝ.

— Защо, Емили? Какво общо имат историите на баща ми с настоящия ти живот?

— Просто... просто имат... О, Жан, умолявам те, питай го дали ще ми позволи да говоря с него?

— Емили, опитай се да дойдеш на себе си. Двамата с теб се познаваме от не знам колко години. Смятам, че съм заслужил да ми се довериш и да ми разкажеш какво те мъчи. Хайде, ела да поседнем. — Жан я отведе във всекидневната и я настани на един стол.

— О, Жан — рече глухо Емили, заровила лице в дланите си, — май наистина съм си загубила ума.

— Съмнявам се — усмихна ѝ се той. — Открай време те имам за изключително здравомислеща жена. Е, слушам те — подкани я той.

Емили си пое дълбоко дъх и заразказва историята си от момента на първата им среща със Себастиан в Гасен. Не му спести нищо — от дните, в които отношенията им се бяха задълбочили, до последвалата плашеща промяна в поведението на съпруга ѝ. От напрегнатите им взаимоотношения с брат му, та до неприятната атмосфера в йоркшърския им дом. Най-накрая, след като настървено излапа порцията заешка яхния, която Жан ѝ поднесе, без да прекъсва разказа си през това време, Емили му разкри подозренията си, че Виктория е майка на Алекс и Себастиан.

— Не мога да не се съмнявам, че Себастиан се е оженил за мен, понеже се е надявал да си върне онова, което му се е полагало по рождение — завърши Емили.

— Емили, успокой се — посъветва я Жан. — Не разполагаме с неоспорими доказателства за това ти твърдение. Едно собствено име не значи нищо.

— Значи според теб не съм права да обвинявам съпруга си ли? — попита го обезсърчено Емили.

— И двамата знаем, че Себастиан не е пристигнал тук съвсем случайно, макар и да те е уверил, че е в района по работа — отбеляза Жан. — Казваш, че още при първата ви среща е споменал за връзката на баба си с твоето семейство. Освен това, да, съгласен съм, че името „Виктория“ придава известна правдоподобност на подозренията ти. Но кръвна връзка или не — продължи Жан — ... позволяваш ли да съм откровен с теб?

— Настоявам. Ще съм ти благодарна дори — поощри го Емили.

— Ами, най-просто казано, според мен не гледаш правилно на нещата. Тук е важно не дали Себастиан ти е предложил брак със скрити помисли, или не, а че си нещастна. А и по това, което чух дотук, съдя, че съпругът ти не е особено... — Жан сви рамене — ... уравновесен човек.

— И все пак според Алекс лошият нрав на Себастиан може да се ограничава само до братските им отношения.

— Мен ако питаш, въпросният Алекс просто се държи като джентълмен. Не желае да проваля брака ви. Изглежда, е доста здравомислещ човек. Дали пък не си се омъжила за грешния брат? — пошегува се Жан.

— Алекс действително притежава изключителен интелект — съгласи се смутено Емили.

— Емили, разбирам те — кимна Жан отново сериозно. — Омъжила си се за този човек, направила си избора си и просто искаш нещата да потръгнат. Естествено, правилният ход е да му поставиш всичките си въпроси още щом се прибереш вкъщи.

— Но той просто ще излъже! Ще гледа да се защити.

— В такъв случай — подхвана състрадателно Жан, — надявам се, разбираш, че току-що отговори сама на най-важния въпрос. Емили, ако имаш чувството, че никога няма да чуеш истината от устата на съпруга си, то има ли изобщо смисъл да се бориш за връзката ви?

Емили се умълча, осмисляйки мъдрите думи на Жан.

— От толкова скоро сме женени, Жан. Нима не е редно да му дам още един шанс? Не мога просто да вдигна ръце!

— Права си, не можеш. Познавам те, Емили — обикновено не позволяваш на чувствата си да ръководят живота ти. Един-единствен

път действа импулсивно и не бива да се самообвиняваш за това. А и кой е казал, че с брака ви е свършено? Нужно е само да изкопчиш истината от него.

— Ще ми олекне, ако поговоря с баща ти — въздъхна тя. — Самият факт, че отказва да ни осветли по въпроса, ме кара да мисля, че с разкритието му животът на някого ще се промени.

— Обещавам утре да го подканя — каза Жан. — Стига и ти да се поуспокоиш.

— Толкова си близък с баща си! — въздъхна меланхолично тя. — Необичайна и вдъхновяваща гледка сте.

— Какво му е необичайното на това да се грижиш за човека, който те е създал и отгледал, когато има нужда от теб? И аз като теб, Емили, съм късна рожба. Майка ми почина, като бях още много малък. Израснах с възрастни родители и вероятно затова съм усвоил ценностите на предишни поколения вместо на днешното, което, мен ако питаш, е загубило посоката си.

— Странно е, че и твоят, и моят баща са се оженили толкова късно — умисли се Емили. — Чудно ми е дали има нещо общо с преживяванията им през войната.

— Навярно — съгласи се Жан. — И двамата са станали преки свидетели на тъмната страна на човечеството. Несъмнено им е отнело доста време, за да възвърнат вярата си в любовта. Е — прозя се той, — май е време да си лягаме.

— Прав си.

Станаха и се целунаха за лека нощ.

— Благодаря ти, Жан. Не мога да опиша колко съм ти благодарна за съвета. И дано ми простиш, че те отегчих с проблемите си.

— Емили, изобщо не си ме отегчила. С теб сме като семейство — увери я грижовно Жан.

— Така е, Жан — съгласи се тя.

И тази сутрин Емили се събуди рано, понеже ѝ оставаха само няколко часа преди да отпътува за Йоркшър.

Почака доста, докато Жак се появи за закуска. Подаде му кафето и старецът ѝ благодари, като ѝ кимна.

— Как спа? — поинтересува се любезно Емили.

— Изобщо не съм спал — процеди Жак, вдигайки чашата към устните си.

— Виждал ли си Жан тази сутрин?

— Да. По-рано дойде при мен и ми каза, че си успяла да се сетиш защо не желая да разкрия кой е братовчед ти.

— Жак, умолявам те да проявиш разбиране. Важно е да науча дали съм била права — примоли му се Емили. — Знаеш защо, нали?

— Да. — Той я погледна в очите и се подсмихна. — Умница си ми ти, Емили. Голямо въображение имаш. Само че — закима старецът — истината е, че Констанс кръсти единственото си дете на момиченцето, което бе оставила в сиропиталището.

— Значи... — Емили го зяпна в очакване на потвърждение — не става дума за едно и също дете?

— Не, Емили, Констанс не е осиновявала Виктория — каза Жак. — И макар че от кратките си срещи със съпруга ти не бих го определил като особено надежден тип, мога да те уверя, че не се е оженил за теб, понеже се е имал за непризнатия наследник на Дьо ла Мартиниер.

— Ох, слава богу! — едва не се разплака от облекчение Емили. — Благодаря ти, Жак.

— Радвам се, че решихме поне този въпрос — каза старецът, сърбайки кафе.

Въпреки че й олекна да научи, че драматичният сценарий около Себастиан беше само плод на въображението ѝ, моментално я проряза и чувство на вина, задето му бе приписала такава подмолност.

— В такъв случай ще ми кажеш ли, Жак, коя е Виктория в действителност?

Жак отпи глътка кафе и я погледна умислен.

— Разбирам силното ти желание да разбулиш тайната. Но, Емили, имай предвид, че не твоят живот ще претърпи катаклизъм, а нейният и на семейството ѝ. Реша ли да проговоря, ще кажа първо на нея, а не на теб. Разбираш ли ме?

Емили схвана намека му: подхождаше егоистично. Сведе глава засрамена и кимна с примирение.

— Да. Извинявай.

— Няма нужда да се извиняваш, Емили. Ясно ми е защо толкова настояваш да научиш истината.

В този момент в кухнята влезе Жан и моментално отчете напрежението помежду им.

— Баща ми ти е съобщил, че си бъркала в заключенията си ли? — потърси потвърждение той.

— Да.

— Предполагам, че си отдъхна?

— И още как. — Емили стана на крака, смутена при мисълта, че и баща, и син съвсем ясно съзнаваха колко малко ѝ е трябвало да набеди собствения си съпруг за мошеник. — Дойде време да тръгвам — обяви тя, внезапно усетила, че има нужда да остане сама. Нямаше да ѝ навреди, ако повисеше няколко часа на летището в Ница и прехвърлеше нещата в главата си. — Извинете.

Емили тръгна към горния етаж да събере багажа си, а двамата мъже я изпратиха със състрадателни погледи.

— Сбъркала е, като се е омъжила за онзи човек, и сама го знае — рече тихо Жак. — Може и да не се бори за наследството на Дьо ла Мартиниер, но определено преследва някакъв интерес.

— Съгласен съм. Но все пак току-що бе загубила майка си — последната си родственица. Нищо чудно, че се е вкопчила в първата подадена ѝ ръка — каза Жан. — Толкова уязвима беше.

— Хубавото е, че премеждията я накараха да съзрее през изминалата година и сега е по-силна. Животът я е научил на много уроци.

— Така е — съгласи се Жан. — Превърнала се е в още по-забележителна личност.

Жак прозря болката в очите на сина си.

— Знам, че те е грижа за нея. Но тя е интелигентно момиче с добре развити инстинкти — метнала се е на баща си. Убеден съм, че ще вземе правилното решение и ще се върне вкъщи, където ѝ е мястото.

— Ще ми се и аз да бях толкова убеден — въздъхна Жан.

— Е, аз поне съм убеден — повтори Жак.

Емили изникна в кухнята с пътническа чанта в ръце и напрегнато, уморено изражение по бледото си лице.

— Искам отново да ви благодаря за гостоприемството. Сигурна съм, че съвсем скоро ще се видим пак.

— Както знаеш, тук винаги има място за теб — увери я Жан, мъчейки се да разсее видимото ѝ отчаяние.

— Благодаря ти. — Емили остави чантата си на земята. — Жак, чувствам се много виновна, задето така настоявах да ми разкриеш самоличността на бебето. Извинявай, съзнавам, че решението си е твое. Обещавам да не подхващам въпроса отново.

Тя се наведе да го целуне по двете бузи, а Жак сграбчи двете ѝ ръце, преди тя да си тръгне.

— Баща ти би се гордял с теб. Имай вяра в себе си, Емили. Бог да те благослови и до нови срещи.

— Съвсем скоро ще се върна, за да видя как вървят ремонтните работи по имението. Довиждане, Жак.

Жан взе чантата ѝ и я изпрати до колата.

— Ще поддържаме връзка, Емили — каза ѝ, затваряйки капака на багажника. — Знаеш, че винаги сме насреща.

— Знам, и съм ви благодарна за всичко.

По пътя към летището на Ница Емили взе решение. Нямахше да може да изтрае да се върне в Йоркшър и да чака сама в празната къща, докато Себастиан не благоволи да се прибере. Вместо това реши да кацне направо в Лондон и да го посети в галерията му. Крайно време беше да ѝ каже истината.

Докато купуваше билетите до „Хийтроу“, се двоумеше дали да извести Себастиан за плановете си, или да го изненада. Отсъди в полза на втория вариант. Самолетът щеше да кацне в Лондон в два и половина, така че разполагаше с достатъчно време да се придвижи до галерията, преди да затворят. Щеше да му каже, че ѝ е липсвал и е нямала търпение да го види.

Още щом се качи на борда, макар и не по-малко разочарована от поведението на съпруга си, Емили се почувства значително ободрена. Поне проявяваше инициатива, вместо просто да си стои на едно място и да оплаква проваления им брак. Настъпил беше моментът да си изясни някои неща — например защо Себастиан се държи така жестоко с брат си и каква е истинската причина да не позволява на съпругата си да го придружава в Лондон.

Като кацна на летище „Хийтроу“, Емили си хвана такси и даде на шофьора адреса на галерията — „Фулъм Роуд“. По пътя я налегнаха угризения, задето щеше да се натрапи на Себастиан без предупреждение, затова извади мобилния си и набра номера му. Механичен глас я извести, че телефонът му е изключен.

След двайсетминутно пътуване се озова пред входа на „Арте“. Плати на шофьора, извади тежката си чанта от таксито и заоглежда любопитно витрините. Изложените платна действително бяха шедьоври на съвременното изкуство, както ги бе описал Себастиан, а галерията се отличаваше с изтънчена, елегантна атмосфера. Когато

отвори вратата, над главата ѝ издрънча звънче и след няколко секунди дойде да я посрещне стройна блондинка.

— Добър ден, госпожо, ще разглеждате ли, или търсите нещо определено?

— Тук ли е собственикът? — попита я Емили с възрязък тон, навярно заради опънатите си нерви.

— Да, в офиса си е. Аз мога ли да ви бъда полезна?

— Не, благодаря. Бихте ли му предали, че е дошла да го види Емили дьо ла Мартиниер?

— Разбира се, госпожо.

Момичето се загуби зад вратата в задната част на галерията, а Емили се поразтърпка из помещението, оглеждайки изложените платна. След няколко секунди елегантен мъж на средна възраст изникна от задната врата.

— Госпожо Дьо ла Мартиниер, за мен е удоволствие да се запознаем. Поздравления за миналогодишната продажба на картината на Матис. Какво мога да направя за вас?

— Аз... — провлече недоумяващо Емили. — Вие ли сте собственикът?

— Да, Джонатан Максвел на вашите услуги. — Той протегна ръка за поздрав и Емили я стисна. Очите му я проучваха заинтересовано. — Като че ли сте изненадана? Някакъв проблем ли има?

— Вероятно съм объркала адреса — запелтечи тя. — Мислех, че Себастиан Карадърс е собственик на тази галерия?

— Себастиан ли? Не — изкиска се Джонатан. — Що за приказки ви е разправял? Себастиан е един от търговските агенти, с които работя. От време навреме излагам творби на негови художници. Само че отдавна не съм го виждал. Дочух, че е съсредоточил усилията си върху издирването на френски художници за клиентите си. Ако не ме лъже паметта, той беше открил неподписаното ви платно на Матис?

— Да. — Емили изпита известно облекчение от факта, че съпругът ѝ беше казал поне една истина.

— Истинска мечта за всеки търговец на изкуство — коментира Джонатан. — Предполагам, търсите Себастиан?

— Точно така.

— Ще отида да намеря телефонния му номер. Имам го записан в компютъра.

— Благодаря ви. А дали случайно нямате и адреса на офиса му?

— „Офис“ е силно казано. Работи от апартамент, в който живее с приятелката си Бела — една от художничките му. — Джонатан посочи към огромно пъстроцветно платно, в което преобладаваше яркото алено на екстравагантни макове. — Имам и адреса; на него изпращам чековете на Бела, когато продам някое нейно произведение. Бих ви посъветвал първо да му се обадите, за да си уговорите среща.

Коленете ѝ се подкосяваха, но не можеше да си позволи да рухне точно сега.

— Ако бъдете така добър да ми дадете адреса, ще се възползвам — каза тя с престорена ведрост. — Голяма почитателка съм на творбите на... Бела. Разполагате ли и с други?

— Ателието ѝ е на същия адрес. Живее в една от онези кооперации с изглед към Темза, недалеч от Тауър Бридж. Да ѝ завиди човек... — Джонатан срещна погледа на Емили. — Момент, ей сега ще ви донеса адреса.

Усещайки, че е на ръба на панически пристъп, Емили си пое няколко дълбоки глътки въздух и зачака напрегнато.

— Заповядайте! — каза Джонатан и ѝ подаде лист хартия, върху който бе надраскал адрес и телефонен номер. — Както вече ви казах, най-добре е първо да се чуете по телефона.

— Разбира се. Благодаря ви за помощта.

— Няма проблем. Ето и моята визитна картичка. — Джонатан извади правоъгълно картонче от джоба на ризата си и ѝ го подаде. — Ако има с какво да ви бъда от полза в бъдеще, не се колебайте да ме потърсите. Довиждане, госпожо Дьо ла Мартиниер.

— Довиждане. — Емили понечи да си тръгне.

— А, и още нещо. Ако видите младия господин Себастиан, предайте му, че опита ли отново да си присвои галерията ми, ще си имаме разправии — пошегува се с усмивка на уста Джонатан. — Свястно момче е, но понякога обича да поспестява от истината.

— Добре, благодаря ви.

Емили напусна галерията и погледна към листчето с адреса между разтрепераните ѝ пръсти. За да не може да размисли, спря първото минаващо такси, даде адреса на шофьора и седна на задната

седалка. Когато колата потегли, дъхът ѝ започна да излиза на пресекулки. Взе хартиения плик от предния джоб на пътническата си чанта, извади недоядения кроасан отвътре и задиша тайничко в плика.

— Добре ли сте, госпожице? — попита я шофьорът.

— *Oui!* Да, благодаря ви!

— И синът ми някога получаваше панически пристъпи — продължи шофьорът, гледайки я в огледалото за задно виждане. — Дишайте дълбоко, госпожице, и ще ви мине.

— Благодаря ви. — Вниманието му я разнежи още повече и тя се просълзи.

— Нещо ви е разстроило, а?

— Да — призна си Емили с облято в сълзи на смут и отчаяние лице.

— Ето, вземете си. — Шофьорът ѝ подаде кутия с носни кърпички през отвора в преградата помежду им. — Не се тревожете — всичко рано или късно си идва на мястото. Колко лош може да е животът на такава хубавица като вас?

След четирийсет мъчителни минути шофьорът сви в тясна павирана уличка между две високи сгради.

— Някога тук са складирали чая, който е пристигал с кораби от Индия. Не съм и предполагал, че един ден кварталът ще се превърне в привлекателно място за живеене — тези стари сгради струват милиони в наше време, сериозно. Дължите ми трийсет и шест лири, госпожице — добави гузно той.

Емили му плати и излезе от колата с омекнали колене и бясно препускащо сърце. Отиде до входа и огледа таблото с домофоните. За всеки случай провери името в листчето, после призова целия ѝ останал кураж и натисна бутона с номер девет.

— Да?

— Здравейте, с Бела Роузман-Бойд ли разговарям?

— Да?

— Идвам от галерия „Арте“ на „Фулъм“. Проявих интерес към работата ви и Джонатан ме изпрати да разгледам други ваши творби — излъга колкото можа по-убедително Емили.

— Така ли? — отвърна гласът. — Интересно защо ли не се е обадил да ме предупреди? Не очаквах посетители.

— Казах му, че ще отскоча до ателието ви веднага... понеже утре се връщам във Франция, а държах да видя произведенията ви преди това. Разбира се, може да му се обадите, за да ви потвърди.

Емили зачака напрегнато отговора ѝ, молейки се лъжата да е свършила работата си.

— Няма нужда, заповядайте.

Домофонът изжува и вратата се отвори. Емили взе ретро асансьора с масивни метални врати до третия етаж и се озова в малък коридор. Вратата на апартамент номер девет я чакаше открената. Събирайки смелост, Емили почука.

— Влезте, опитвам да се измия от боята — обади се отвътре гласът.

Емили пристъпи в обширно помещение с висок таван и грамадни прозорци с панорамен изглед към Темза. Очевидно единият край на студиото служеше като ателие на Бела, а в останалата му част бяха обособени още два къта — всекидневна с дивани и кухня.

— Привет. — Появи се поразително красиво момиче със смолисточерна коса. Пръските боя по впитите ѝ избелели дънки и тясна тениска далеч не отнемаха от изяществото на самодивската ѝ фигура. — Извинете, но не разбрах името ви.

— Емили. Сама ли сте, да не ви притеснявам? — попита Емили, нетърпелива да разбере дали Себастиан е в същия този апартамент.

— Не, сама съм — отвърна Бела. — Е, Емили, трогната съм, че си била толкова път, за да разгледаш картините ми. Бих ти предложила чай, но май свърших млякото. А и честно казано, нямам много за показване. Напоследък изпълнявам главно частни поръчки. — Художничката се усмихна, разкривайки идеалните си, искрящо бели зъби.

— Кой ти е агент? — поинтересува се Емили, минавайки на по-приятелски тон.

— Себастиан Карадърс, но едва ли си чувала за него. Както и да е, ела да разгледаш нещата ми — покани я Бела.

— Имаш ли нещо против първо да използвам тоалетната? — помоли Емили.

— Разбира се, че не. По коридора вдясно — упъти я Бела.

— Благодаря.

Емили излезе от главното помещение и тръгна по коридора. Видя три врати, всичките открити. Зад първата се криеше огромно неоправено легло. Емили ахна, потресена при вида на пътническата чанта на Себастиан върху стола и любимата му розова риза, небрежно хвърлена на пода. Между гънките ѝ се подаваше дантелено дамско бельо.

Тя продължи по коридора и надникна в следващата стая — навярно склад, пълен с книги, картини, прахосмукачка и щендер с дрехи. В тази „кибритена кутийка“ действително нямаше място дори за легло, сети се с омраза за думите на Себастиан Емили. Олюлявайки се лекичко, влезе в банята, затвори вратата след себе си и я заключи. Върху полицата над мивката видя несесера с тоалетни принадлежности на съпруга си. Синята му четка за зъби лежеше самотно върху порцелана на мивката.

Емили се свлече върху тоалетната чиния, най-безцеремонно изтласквайки от съзнанието си напирещите емоции. Трябваше да разсъждава логично. Макар и да изпитваше инстинктивна нужда моментално да избяга от апартамента, съзнаваше, че сега е времето да измъкне, колкото се може повече информация направо от източника. Ако разчиташе само на разговора със Себастиан, отново щеше да получи обичайната доза лъжи и фалш. Стана, пусна водата за заблуда на противника и се върна във всекидневната.

— Виж какво — обади се Бела, — така и така нямам мляко за чай, а и по моя часовник вече е винено време. Да ти предложи чашка?

— Добре звучи, благодаря — съгласи се Емили.

— Ако искаш, можеш да се разходиш до ателието и да погледаш картините ми — покани я Бела, отправяйки се към кухнята.

Емили я послуша, но установи, че Бела е изключително надарена художничка, колкото и да се надяваше на обратното. Творбите ѝ бяха наситени с живост и енергия, каквито не се усвояваха в школите. Очевидно беше благословена с вроден талант.

— Ела да поседнеш. — Бела потупа съседната възглавница на луксозния кожен диван. — Цял ден съм с четка в ръка и съм си заслужила почивката. Каква е присъдата ти? — Посочи платното върху статива — ярка виолетова експлозия от разцъфнали ириса. — Като

художник е неизбежно да съм силно самокритична и неуверена дори, но като че ли добре се получава.

— Разкошна е — възхити се искрено Емили и седна на дивана.

— Нея обаче не мога да ти продам; възложена ми е от някакъв тип от галерия „Сити“, с който Себастиан ме запозна. Ако проявяваш интерес, мога да ти нарисувам подобна. Но да те предупредя, че се освобождавам чак след три месеца — до гуша съм затънала в работа.

— Определено съм заинтересована — увери я Емили. — На какви цени вървят картините ти?

— О, по финансовия въпрос ще трябва да се обърнеш към Себастиан. — Бела махна безгрижно с ръка. — Обикновено им вземам между пет и двайсет хиляди — в зависимост от обема на работата.

— Жалко е, че трябва да плащаш на някого да урежда сделките ти, при положение че в момента съм тук и нищо не ни пречи да се договорим без посредник — коментира Емили.

— Така е — кимна Бела. — Всички агенти до един са хищници, които се изхранват с таланта на нас, художниците, но поне в моя случай е нещо като „семеен бизнес“. Което помага.

— Извинявай, лошият ми английски си казва думата. — Емили се усмихна неискрено. — Значи Себастиан ти е роднина?

— Не точно. По-скоро ми е — как го наричахте французите? — *mon amour*^[1] — поясни Бела.

— А, да — уж си припомни Емили, — май мосю Джонатан ми спомена, че ти бил гадже.

— Е, чак пък гадже... — изкиска се Бела. — Но не е лъжа, че двамата си имаме нещичко от няколко години насам. Запознахме се много отдавна, по време на последната ми изложба в „Сейнт Мартине“. Отсяда при мен, когато има работа в Лондон. Не бих го нарекла сериозна връзка — добави тя. — Още вино?

— Защо не?

Бела сипа малко в чашата ѝ и допълни своята.

— Между нас да си остане — подхвана тя после с поверителен тон, — но наскоро се ожени и предполагах, че сме дотам с игричките. Излиза обаче, че не сме. Както и да е, май се отплеснах — каза Бела и отпи глътка вино.

— Не те ли притеснява фактът, че е женен? — поинтересува се с престолен ентузиазъм Емили.

— Честно казано, личното ми кредо е, че животът е твърде кратък за сериозно обвързване. Дватама със Себ се радваме на доста сполучливи взаимоотношения. Никой не е оцетен. Той отлично знае, че и аз се срещам с други мъже. — Бела сви рамене. — Пък и не съм от най-ревнивите. Между другото съм изненадана, че реши да се ожени. Не съм го разпитвала за подробности. Дори не знам името на съпругата му, понеже нямаме навика да задълбаваме, но май е доста заможна. Няколко седмици след сватбата ми подари това разкошно диамантено колие на „Картие“. — Пръстите й инстинктивно литнаха към изящното колие с брилянт върху лебедовата й шия. — Освен това открил оригинал на Матис в къщата й, от който си докара солидна комисиона. Купи си страхотно порше и не слиза от него, когато идва в Лондон. Крайно време беше — въздъхна Бела, — с празни джобове е, откакто го познавам. Никакъв го няма с парите — каквото му попадне, всичко профуква, но пък все намира начин да оцелее.

— Да разбирам, че не си финансово зависима от него?

— И дума да не става — въртна очи Бела. — Това вече би било катастрофално! В интерес на истината може да се каже, че е точно обратното. За щастие родителите ми са състоятелни хора и могат да си позволят да ме издържат, докато преследвам творческите си амбиции. А сигурно знаеш колко трудно се преуспява в този бранш. Хубавото е, че през последните няколко месеца започнах да заработвам достатъчно с рисуването, за да не се нуждая от ежемесечния им чек. Кое то си е истински триумф за мен — усмихна се Бела.

— Спор няма. — Емили съзнаваше, че е достигнала личната си граница и повече нямаше сили да понесе. Време беше да доведе докрай задушевния им разговор. — В такъв случай ми се иска да подпомогна пътешествието ти към независимостта. Имам голямо желание да се сдобия с твоя картина, Бела. Предполагам, за целта ще трябва да ме свържеш със Себастиан, за да уговорим цената. Ще се виждате ли скоро?

— Късно следобед има среща с потенциален клиент, но вечерта ще си е вкъщи. Ако ми дадеш телефонния си номер, ще му кажа да ти се обади. Доколкото знам, утре се връща в ужасяващата съборетина в Йоркшър, която наследи. И при женичката. — Бела въртна очи заговорнически. — Е, добре ми идва: тъкмо ще разполагам с времето си през уикендите. Ще ти дам лист хартия да запишеш номера си.

— Добре.

— Би ли имала нещо против, ако не намесваме Джонатан Максвел и галерията в уговорката ни? Реално погледнато, е в правото си да поиска комисиона, понеже той те изпрати при мен — обясни Бела. — Ако и двете се разберем да не споменаваме нищо пред него, ще можем да ти предложим по-изгодна цена.

— Разбира се — кимна Емили, а Бела тръгна към кухнята и се разрови в едно от чекмеджетата за лист хартия.

— Заповядай.

След кратко колебание Емили написа цялото си име, телефонния номер и адреса си във Франция и остави листчето на масата. После стана от дивана.

— Беше ми изключително... интересно да се запознаем, Бела. Желая ти бляскаво бъдеще. Уверена съм, че ще пробиеш. Удава ти се.

— Благодаря — каза Бела и изпрати Емили. — И на мен ми беше приятно да се запознаем. Дано пак имаме повод за среща.

— Дано. — Нещо я подтикна да сложи ръка на рамото ѝ. — Струваш ми се свестен човек, Бела. Грижи се за себе си.

С тези думи Емили се обърна и излезе от апартамента.

[1] Моята любов (фр.). — Б.ред. ↑

Вече приближаваше полунощ, когато Емили се върна в Блекмур Хол. Беше хванала такси от гарата в Йорк — ленд ровърът си стоеше на летището и Себастиан можеше да си го вземе при добро желание. Така или иначе, вече не беше нейна грижа.

Зарадва се, като видя прозореца на Алекс да свети — имаше намерение да се изнесе рано сутринта, а държеше да се сбогува с него.

Мина през къщата и почука на вратата му.

— Влизай, Ем — обади се той отвътре. — Закъсняваш. Да не би да изпусна полета?

Алекс седеше на дивана с книга в ръка.

— Не. Отбих се до Лондон.

Алекс забеляза трескавия ѝ поглед и изнуреното ѝ лице.

— Какво е станало? — попита загрижено.

— Дойдох да ти кажа, че утре заминавам за Франция. При първа възможност ще уредя документите за развода ми със Себастиан.

— Ясно — въздъхна той. — Има ли точно определена причина?

— Днес погостувах на дългогодишната му любовница. И със собствените си очи видях настоящата му лондонска квартира.

— Разбирам. Да отида ли за брeндитo? — попита Алекс.

— Не, аз ще отида.

Емили влезе в кухнята и се върна с бутилка и две чаши.

— Ти знаеше ли за нея? — попита, след като сипа брeндитo и му подаде неговата чаша.

— Да.

— А знаеше ли, че Себастиан продължава връзката си дори след сватбата ни?

— Започнах да подозирам, като гледах колко често офейква в Лондон, без да те взима със себе си, но нямаше как да съм сигурен.

— И не ти хрумна да ме предупредиш, така ли, Алекс? Нали уж бяхме приятели?! — повиши тон Емили.

— Емили, недей така, не е честно! — Бурната ѝ реакция като че ли го свари неподготвен. — Себастиан ме беше обрисувал пред теб като същински нехранимайко, готов да лъже и да мами, само и само да опетни името на брат си. Нима щеше да ми повярваш, ако ти бях казал?

— Едва ли. — Емили отпи щедра глътка бренди. — Прав си, нямаше да ти повярвам. Извинявай. — Опря пръсти в челото си. — Имах адски напрегнат ден.

— От сдържано по-сдържано изказване — усмихна се Алекс иронично. — Знае ли Себастиан, че си навестила приятелката му?

— Не съм включвала телефона си, откакто напуснах Лондон, така че нямам представа — сви рамене Емили.

— Каза ли на Бела коя си?

Емили впери уморен поглед в него. Фактът, че знаеше името ѝ, че очевидно Бела бе съществена част от живота на Себастиан, заплаши да прекърши трудно извоюваното самообладание.

— Не. Излъгах, че искам да ѝ възложа работа, а тя ме накара да ѝ запиша името, адреса и телефонния ми номер. Така и направих. Обеща ми да даде листчето на Себастиан, като се върнел... вкъщи.

Бе очаквала каква ли не реакция от Алекс, но той я изненада, като отметна глава назад и прихна да се смее с пълен глас.

— Леле! Убийствено, Ем! Направо убийствено! Ох, извинявай! — Той избърса сълзите си. — Знам, че се държа неуместно. Ама че гениален ход. И толкова типичен за теб — сдържан, остроумен, изтънчен... красота! Абсолютна красота — добави той впечатлен. — Представи си само изражението на Себастиан, когато Бела му поднесе листчето с името и телефонния ти номер?

— Алекс — въздъхна Емили, — не ме е грижа как ще го приеме. Искам единствено час по-скоро да се изнеса от тази къща и да се прибера у дома.

Лицето на Алекс се промени.

— Напълно те разбирам — рече той сериозно. — Но, моля те, постави се на мое място: още откакто ти пристигна, съм между чука и наковалнята. Наистина се надявах Себ да е намерил жената на живота си.

— Е, струва ми се, че ако изобщо е способен да обикне някого, то това ще е Бела. Рядко красива и надарена жена е. За жалост се случи

така, че е любовница на съпруга ми; иначе дори не бих се замислила да я наема. — Емили смогна да изкриви устните си в първата, макар и печална, усмивка за деня. — Виждали ли сте се лично?

— Да. Преди да се омъжиш за брат ми, от време навреме тя идваше за уикендите. — Алекс я загледа слисан. — Божичко, Ем, удивяваш ме. Откъде намираш сили да се справиш с тази каша?

— Съвсем просто е — сви рамене тя. — Себастиан вече не е човекът, в когото се влюбих. Чувствата, които някога изпитвах към него, вече са мъртви.

— В такъв случай те поздравявам, макар и да не ти хващам пълна вяра. Невероятна жена си. И без да се колебаю, бих удушил Себ с голи ръце, задето постъпва така с теб.

— Благодаря ти — отвърна тя, извърщайки поглед. — Имам един въпрос към теб, преди да си тръгна.

— И той е?

— Защо изобщо се ожени за мен брат ти? Какво толкова е очаквал да спечели от мен, при положение че си има Бела, която също е родена в богато семейство? — Емили заклати глава недоумяващо. — Умът ми не го побира.

— Скъпа ми Ем — въздъхна Алекс, — както при всяка дилема, така и тук отговорът е точно под носа ти. И вече си го надушила.

— Така ли?

— Да, но почти съм сигурен, че си пропуснала да му обърнеш внимание.

— Точно в този момент... — Емили присви очи. — ... ясно виждам носа си, но под него не забелязвам нищо друго, освен коленете си.

— Разбираемо — съгласи се Алекс. — Въпросът е наистина ли искаш да чуеш какво имам да ти кажа.

— Абсолютно! Утре заминавам за Франция. Край с брака ми.

— Добре тогава — кимна бавно Алекс, — но имай предвид, че оттук нататък нещата загрубават.

— Готова съм — прие предизвикателството Емили.

— Ясно — съгласи се той. — Ела с мен и ще ти покажа.

— Така. — Алекс светна лампата в малкото работно кабинетче на Себастиан. Отиде до библиотеката и изпод една книга извади ключ. Обърна инвалидната си количка и се отправи към бюрото с компютъра на Себастиан. Отключи чекмеджето, извади някаква папка и я подаде на Емили.

— Веществено доказателство номер едно. Не го отваряй, докато не изнамеря всичките. — Алекс се разположи пред компютъра и го включи. Въведе паролата и получи достъп.

— Откъде знаеш паролата му? — учуди се Емили.

— Ако живееш с мисълта, че някой дава мило и драго да направи живота ти черен, се усъвършенстваш по тази част. Особено, при положение че си нямаш друга работа — добави Алекс, щракайки по клавиатурата. — Пък и чета брат си като отворена книга. Не е нужно да си гений, за да я отгатнеш.

— Случайно да е „Матис“? — налучка Емили.

— Добро утро, Шерлок — ухили се насреща ѝ Алекс. — Проблемът на Себ му е, че не си прави труда да прикрива следите си, понеже се има за най-изпитания лъжец на земята. Аха — Алекс се пресегна да извади няколко страници от принтера и ѝ ги подаде, — ето го и доказателство номер две. Само още нещо — и той посочи към маслената картина с образа на баба му, която висеше на стената, — би ли я свалила?

Емили изпълни заръката му, разкривайки малкия сейф зад платното.

— Така, освен ако не е сменил комбинацията, което силно ме съмнява, кодът е рождената дата на баба ни. — Алекс се протегна към диска на металната врата и го завъртя внимателно. — Само се надявам да не е преместил нещото, което искам да ти покажа. — Поразтършува се из вътрешността на сейфа и след малко извади един голям и един по-малък бял пощенски плик. — Веществени доказателства номер три и четири — заяви с въздишка на облекчение, затвори вратата на сейфа и ѝ кимна да окачи картината на мястото ѝ. — Предлагам ти да се върнем в моята щабквартира, че кой знае: може пък виновникът да фучи по магистралата от Лондон, решен да спаси брака си, или по-скоро — кожата си. Тъкмо ще се погреем.

Алекс изключи компютъра и принтера, после излязоха от кабинета. Като се върнаха в апартамента му, помоли Емили да подреди

четирите веществени доказателства върху масичката за кафе.

— Чуй какво, Ем. — Той вдигна състрадателен поглед към нея. — Боя се, че може да те поразстроя.

— Вече няма с какво да ме разстроиш, Алекс. Просто държа да науча истинската причина за всичко.

— Добре тогава. Погледни какво има в първата папка.

Емили отвори корицата и отвътре я посрещнаха собственото ѝ лице и лицето на майка ѝ. Снимките бяха част от фотокопия на всички статии в различните френски вестници, които бяха оповестили смъртта на Валери дьо ла Мартиниер и посочили Емили като единствена наследница.

— А сега отвори плика от сейфа и извади съдържанието му. Само че по-внимателно — вътре има нещо много, много старо.

Емили пъкна ръка в плика и извади малка книга. Прочете заглавието с искрено благоговение.

— „История на френските плодове“. Вчера Жак ми разказа, че баща ми я дал на Констанс като спомен, когато си тръгвала. Нали точно нея не си могъл да откриеш в тукашната библиотека?

— Да — потвърди Алекс. — А сега много, много внимателно отвори корицата и прочети какво пише на първата страница.

— Едуар дьо ла Мартиниер, 1943 година. Е и?

— Изчакай секундичка — прекъсна я Алекс, — трябва да ти покажа и още нещо. — Той излезе от всекидневната и след малко се върна с още един пощенски плик. — Вътре ще откриеш писмо до мен от баба ми. Поверила го е на адвокатата си точно преди да издъхне. Явно не е вярвала, че Себ ще ми го предаде. Голяма изненада, няма що — въздъхна той.

Емили зачете.

Блекмур Хол

20 март 1996 година

Скъпи Алекс,

Пиша ти това писмо с надеждата, че един ден ще се върнеш у дома в Блекмур Хол, макар и вече да не бъда тук, за да те посрещна. Обично ми внуче, искам да знаеш, че

проумях защо си чувствал нужда да избягаш, и най-първо държа да ти поднеса сърдечни извинения за слепотата и бездействието си. Боли ме, че не ти подадох ръка, когато най-много имаше необходимост от закрилата ми. Но разбери колко трудно ми беше да повярвам, че брат ти, когото също нося в сърцето си, би могъл така целенасочено да разбива живота ти.

Искрено се надявам, чедо, да ми простиш за недоверието. И аз самата безброй пъти съм се оплитала в мрежите на брат ти, който, макар и неспособен да достигне твоето интелектуално равнище, наваксваше с коварна находчивост и майсторска измамливост. Няма да крия, като ваша баба, а по-нататък и в ролята на майка, вечно изпитвах угризения, защото още от мига, в който за пръв път те зърнах, те заобичах повече от него. Любецко и очарователно ангелче като теб нямаше как да не се открие от клетия ти брат с неговата посредственост във всяко едно отношение.

Беше ми попаднало някога едно стихотворение на Ларкин, в което поетът говореше колко му се искало новороденото му кръщелниче да е „обикновено“ — благословено с достатъчно от всяка добродетел, нито с твърде много, нито с твърде малко. Сега разбирам какво точно е имал предвид. Ето че добродетелите ти, скъпи ми Алекс, ти донесоха само мъки. Прости ми за отклонението.

То се знае, момчето ми, че горещо се молах да си дойдеш у дома, преди да си отида от тоя свят. Налага се да реша съдбата на обичния ми Блекмур Хол. Разказвала съм ти, че имението се е предавало в семейството на дядо ти от сто и петдесет години. Тъй като не знам в кой ъгъл на света те е отвял вятърът, нито пък колко пари ще отнеме реставрацията на къщата, попаднах в безизходица. Затова, мило ми внуче, реших да завещаю имението и на двама ви с надеждата, че съвместното собственичество ще ви възвърне братската любов. Съзнавам, че старица на смъртния си одър лесно изпада в сантименталности и фантазърство и че постъпката ми може да има обратен

ефект. Сърдечно се моля решението ми да не се окаже бремене за двама ви. Стигне ли се дотам, имате благословията ми да продадете имението.

Завещавам ти и една книга — знам колко цениш старите издания. Този том има по-скоро емоционална, отколкото парична стойност. Подарък ми е от приятел, още от военно време, когато се подвизавах във Франция. В плика ще намериш и стихосбирката на сестра му — София, която обичах с цялото си сърце. В случай че ти стане интересно, можеш да научиш много за преживяванията на баба си във Франция, като поразпиташ кой е бил човекът, чието име виждаш на първата страница от книгата. Аз избрах да запазя всичко в тайна приживе, но историята си струва и може би ще издигне в очите ти жената, която даде всичко от себе си, да ти даде добър живот, но допусна някои непростими грешки. Книгата и стихосбирката до ден-днешен си остават на същото място — най-отляво върху третата полица в библиотеката. Твои са, ако ги желаш.

Освен това ти оставям половината от парите, с които разполагам — скромната сума от £ 50 000. Осланям се на надеждата, че един ден ще се завърнеш у дома и ще опростиш прегрешенията ми. Колкото и порочен да беше Себастиан, и него трябваше да обичам. Разбираш ли, скъпо момче?

Твоя любеща баба, Констанс Х

Напрежението от дългия уморителен ден най-накрая си каза думата и Емили не успя да сдържи сълзите си.

— Прекрасно писмо.

— Така е — съгласи се Алекс. — Знаеш ли, Ем, докато скитах по света, пратих поне три-четири писма до къщи, на които пишех адреса си в Италия. Единственото обяснение е, че Себастиан пръв се е докопвал до тях. Скътвал ги е някъде, а заради него баба си е мислела, че ме е мързяло да й драсна два реда от тогавашния си адрес. С други думи — въздъхна Алекс, — че не ме е било грижа за нея.

— Това никак не ме учудва. Изпипан манипулатор е — съгласи се Емили. — Благодаря ти, че ми позволи да прочета писмото. Но каква е връзката му с останалите неща, които ми показа?

— Ако обичаш, вземи и последната папка.

Емили го послуша, а като зачете, очите ѝ се оцъклиха от удивление. Погледна към Алекс за потвърждение.

— Както виждаш, баба е грешала в едно отношение — книгата, която ми е завещала, няма само „емоционална“ стойност — коментира Алекс, докато Емили четеше.

— Да — кимна тя.

— Само че когато най-накрая получих писмото ѝ след катастрофата и тръгнах да търся книгата, направих фаталната грешка да споделя със Себ за какво се оглеждам и къде се очаква да го намеря. Както се досещаш, не можех сам да стигна книгата — все пак беше чак на третата полица — сви рамене Алекс. — Себ ми помогна, а аз доброволно му я показах. По онова време се стараех да закърпя отношенията ни, така че, когато ме помоли да му я заема за няколко дена, веднага се съгласих. Много пъти си я исках след това, той обаче само обещаваше, че ще я върне. Като си го знаех какъв е, подозирах, че е намислил нещо. Направих проучване в интернет, както вероятно и той беше постъпил, и стигнах до заключението, че ако вече не я е продал, я е скътал на сигурно в сейфа си. И се оказах прав. — Алекс поклати унило глава.

— А какво му е попречило да я продаде? — попита Емили. — И щом си научил колко ценна е, защо не си настоял да ти я върне?

— Ем, май не си прегледала хубаво принтираната страница. Бях убеден, че Себ няма да я продаде — обясни Алекс. — Ако трябва с една дума да опиша брат си, то тя ще е „алчен“. Не би се примирил с по-малко, при положение че на търг цената ѝ можеше да скочи до небесата. Прочети страницата от началото.

Емили беше грохнала от умора, но напрегна сили да се съсредоточи върху думите.

АРХИВ НА ЦЕННИ КНИГИ

„ИСТОРИЯ НА ФРЕНСКИТЕ ПЛОДОВЕ“

От Кристоф Пиер Бомон. 1752. 2 тома.

Една от най-признатите и редки книги за плодове. Съдържа илюстрации на петнайсет различни вида овощни дървета. Трудът е вдъхновен от книгата на Дюамел дю Монсо „Anatomie de le Piere“, публикувана през 30-те години на XVIII век. Илюстрациите са дело на Гийом Жан Жардиние и Франсоа Жозеф Фортие. Целта на Бомон е била да популяризира полезните качества и високата хранителна стойност на плодовете. В книгата му са описани петнайсет вида плодове и някои от разновидностите им: бадем, кайсия, берберис, череша, дюля, смокиня, ягода, цариградско грозде, ябълка, черница, круша, праскова, синя слива, грозде и малина. В цветните приложения са илюстрирани семената, листата, цветът, плодът и напречното сечение на плодовете.

Местонахождение: Смята се, че и двата тома са притежание на частен колекционер от Гасен, Франция.

Стойност: Обявена приблизителна цена от £ 5 милиона.

Емили дочете страницата и вдигна поглед към Алекс.

— Още не загрявам.

— Хубаво тогава, ще те светна — каза Алекс. — Свързах се с един познат търговец на ценни книги от Лондон, както несъмнено беше постъпил и Себастиан. Каза ми, че двата тома поотделно стрували по около един милион лири. В комплект обаче цената им ставала пет пъти по-висока. Схващаш ли, Емили?

Най-накрая прозрението я осени:

— Себастиан е търсел първия том в библиотеката на баща ми — продума с равен тон.

— Точно така.

Емили се умълча, смилайки информацията.

— Чак сега ми става ясно. Ето защо Себастиан е ходил в имението преди няколко седмици. Приятелят ми Жан, който стопанисва лозята на имението, го е заварил да преравя рафтовете в

библиотеката. Нищо чудно, че онзи уикенд се върна в Йоркшър като буреносен облак. Не е успял да открие първия том.

— Е, и това е нещо — каза Алекс.

— Всичко разбирам — подхвана Емили, — но защо му е било чак да се жени за мен?

— Ами може би неуспешните опити да открие първия том до началото на ремонтните дейности в замъка и изнасянето на книгите от библиотеката са го подтикнали да премине към по-радикален метод — размишляваше Алекс. — В качеството си на твой съпруг получава неограничен достъп и така спокойно е можел да продължи издирването.

— Да. Прав си — съгласи се Емили. — А аз му се доверих напълно.

— Ем, готова ли си да се запознаеш и с последното доказателство? — Алекс посочи плика върху масичката. — Опасявам се, че това може да ти дойде много.

— Готова съм — отвърна стоически Емили и без да се замисля, отвори плика. Вътре намери новия ключ за входната врата на замъка. Себастиан ѝ беше поискал копие, а тя му го беше предоставила ей така. Само че освен него в плика намери и стария, ръждясал, уж безследно изчезнал ключ.

— Господи — пророни глухо и неочаквани сълзи премрежиха погледа ѝ. — Той е проникнал с взлом в замъка онзи ден! И после е имал наглостта да се върне при мен... и да ме *утешава*. Как е могъл, Алекс, с какви очи го е правил?

— Както ти казах, трябвал му е неограничен достъп до всяко кътче на замъка — обясни Алекс. — Божичко, Ем, много съжалявам. Но тук е справедливо да спомена, че в началото наистина беше хлътнал по теб — заусуква той, всячески мъчейки се да облекчи болката ѝ. — Ти не му излизаше от устата като се върна от Франция след първата ви среща. Може и да не е действал само с лоши намерения. Може да е вярвал, че бракът ви ще проработи. Но тогава Бела отново му е завъртяла главата и той не е устоял на изкушението. Така и не успя да я забрави вече десет години.

— Алекс, моля те, не се опитвай да го оправдаваш — сопна му се Емили. — По никакъв начин не заслужава състраданието ти. Остави всичко, което причини на мен, но по моему обичаш ли някой, не

пилееш любовта си по други — отсече тя яростно, избърсвайки очи с ръка. Не възнамеряваше да рони повече сълзи по него.

— По моему също — увери я Алекс. — Но това е положението. Божичко, Ем, ужасно съжалявам, че точно от мен трябваше да го научиш. Сърцето ми се къса, като те гледам тъжна. Нали няма и мен да намразиш? Ненавиждам брат ми, задето ти причини толкова болка.

— Разбира се, че няма да те намразя — отвърна тя, напълно изтощена. — Аз ти изкопчих истината.

— Надявам се — каза откровено Алекс. — Между другото, според мен ти трябва да задържиш книгата. — Посочи нищо неподозиращата вещ на масата. — Занеси я в замъка и я върни на мястото ѝ.

— Но баща ми я е подарил на баба ти, а тя — на теб. Твоя си е.

— При нормални обстоятелства би била права — съгласи се Алекс. — Но като че ли в този случай е най-добре да я върнеш във Франция, където ще е на сигурно място — предложи той. — Любопитен съм дали имаш някаква представа, къде е другият том? Очевидно не е в библиотеката на баща ти.

— Така си мислиш, защото не си я виждал — каза Емили. — Огромна е — съдържа над двацет хиляди книги. На Себастиан ще са му били нужни повече от няколко дни, за да я претършува цялата.

— Извинявай, Емили — подхвана огорчено Алекс, — но брат ми е разполагал с доста повече от няколко дни, не мислиш ли? Скорошното му пътуване до Франция е било последен отчаян опит да се увери, че не му е убягнала, преди всички книги да отидат на склад. А и преди това е прекарал доста време в имението с теб.

— Така е — съгласи се Емили. Замисли се за първите им дни със Себастиан. И за книгите със сродна тематика, разхвърляни насамнатам из библиотеката след „обира“. Още от самото начало е издирвал ценния том.

— Както и да е — поклати глава, като да прогони мислите за двуличието на Себастиан и за собствената си наивност, — хубавото е, че поне доколкото ни е известно, не е успял да я намери. Ще започна да я търся веднага щом възвърнем облика на библиотеката след реставрирането. А най-хубавото е, че най-сетне знам истината. Сега мога да продължа напред.

— Емили, ти си жена чудо — заяви Алекс с откровено възхищение.

— Не — отрече Емили с въздишка, която премина в прозявка, — нищо подобно. Аз съм най-обикновен прагматик, заслепен от лъжовна любов. За пръв път в живота си се доверих безрезервно на някого и жестоко съжалих. Но да не забравяме, че и Себастиан не знае всичко за мен.

Алекс я гледаше мълчаливо, докато Емили се двоумеше дали да продължи със самопризнанията.

— Например — реши се накрая, — преди да се оженим, му спестих малката подробност, че не можем да имаме деца. Поне аз не мога.

— Ясно — сдържано отвърна Алекс. — А Себ задавал ли ти е такъв въпрос?

— Не. Но от това не следва, че не съм имала моралната отговорност да му кажа, нали така? Знаех, че е редно, но споменът беше твърде болезнен, за да го събудя — помъчи се да обясни Емили.

— Схванах. В такъв случай възразяваш ли да попитам как си разбрала? Но, моля те, ако ще се разстроиш, по-добре недей.

Емили си сипа още чашка бренди за кураж, съзнавайки, че е дошъл моментът да разтовари душата си.

— Когато бях на тринайсет — подхвана тя, усещайки как сърцето ѝ се разтуптява, предвкусило горчивия разказ, — се разболях много тежко. Баща ми беше в имението, а ние двете с майка ми — в Париж. Тя, естествено, беше заета с безкрайните си приеми и когато една от прислужниците я посъветва да извика доктор, понеже се притеснявала за мен, майка ми дойде да ме види в леглото, пипна челото ми и ме увери, че до сутринта ще ми е минало. После излезе на вечеря. Както и да е — Емили отпи още глътка бренди, — до няколко дни състоянието ми се влоши. Най-накрая майка ми се принуди да извика доктор, неин стар познайник, който ми постави диагноза хранително натравяне. Даде ми някакви хапчета и си тръгна. Ден след това изпаднах в безсъзнание. Майка ми беше незнайно къде, затова прислужницата се обади за линейка. В болницата ми откриха възпаление на яйчниците. Вярно — изключителна рядкост било човек на тогавашната ми възраст да заболее от нея, затова не е учудващо, че докторът не се е досетил. Лесно се лекува в ранна фаза, но за жалост

от даден момент нанася необратими щети в областта. Следователно — въздъхна Емили — ми обявиха, че няма да мога да раждам деца.

— О, Ем, колко ужасно. — Алекс я гледаше с искрено съчувствие.

— Алекс — Емили отвърна на погледа му, шокирана от внезапното си откровение, — ти си първият човек, с когото споделям това. Досега не намирах сили да изкажа мъката си на глас. Аз... — Раменете ѝ се разтресоха и тя зарови лице в дланите си, ридаейки.

— Ем, Емили... О, миличката ми тя... Много съжалявам.

Обгърна я с една ръка и я придърпа към себе си на дивана. Тя се сгуши в топлите му гърди, раздирана от неутешим плач. Алекс не каза нищо, просто замилва нежно косите ѝ, докато воплите ѝ не преминаха в хлипане.

— Колкото и да не ме харесваше, как можа собствената ми майка да си затвори очите? Защо все гледаше през мен?

— Не знам, Ем, наистина не знам. Толкова съжалявам.

В ръцете ѝ попадна носна кърпичка.

— Извинявай — подсмръкна тя, — обикновено не съм такава.

— Защо да не си такава? — каза ѝ с тих глас. — Болката е част от теб и няма нищо лошо в това да я изливаш от време навреме, даже помага. Хубаво е да намиращ отдушник, повярвай ми.

— Като по-млада, когато ми съобщиха, че няма да имам свои деца, се опитвах да си втъпя, че не е толкова страшно. Но е страшно, Алекс! — простена тя. — С всяка изминала година става все по-страшно, защото започвам да проумявам, че не мога да изпълня единствената значима мисия на тази земя, онази, която осмисля съществуването ни!

— Сигурна ли си в диагнозата? — попита я той внимателно.

— Ако се интересуваш дали чудесата на медицината, които спохождат множество стерилни жени в наши дни, са приложими в моя случай, то отговорът е твърдо не — заяви категорично Емили. — Яйчниците ми не произвеждат яйцеклетки, а матката ми не е достатъчно здрава, че да износя чужд плод.

— Можеш да си осиновиш детенце — предложи Алекс.

— Да, бих могла. — Емили издуха носа си. — Прав си.

— Споменавам го, понеже и на мен самия ми е минавало през ума. По една случайност и аз съм стерилен. Няма да навлизам в

подробности — добави Алекс с половинчата усмивка, — но макар че „атрибутът“ ми си функционира отлично, след катастрофата стрелям с халосни. И аз си мечтаех за отрочета. Откъдето и да го погледнеш — изкиска се шеговито той, — май сме един дол дренки.

— Да. — Емили остана тихо сгушена в обятията му. Чувстваше се така уютно, че не ѝ се искаше да помръдва. След малко обаче се надигна и се обърна към него: — Преди да си тръгна, което ще е съвсем скоро, държа да ти се извиня, заедно се усъмних в теб. Ти си най-съвестният и смел човек, когото познавам.

— Недей така, скъпа ми Ем — възпря я Алекс, — май брендито говори вместо теб. Най-обикновен човек съм.

— Нищо подобно. — Внезапно вдигна поглед към очите му. — Единственото, което ще ми липсва от тази проклета Англия, си ти.

— Леле, майко! Спри се. Ще взема да се изчервя. — Алекс ѝ се усмихна и я погали по бузата. — Е, щом сме тръгнали да си разменяме комплименти, а и като се има предвид, че едва ли ще се видим пак, искам да ти кажа, че ако живеехме в един по-друг свят... — Той въздъхна печално. — Ще ми липсваш, Ем. Наистина. А сега най-добре тръгвай; приближава три. Не забравяй книгата и, моля те, прати вест, ако се натъкнеш на първия том. Ще ти дам имейл адреса си. Ще ми бъде приятно да поддържаме връзка.

— Какво ще кажеш на Себастиан? — попита Емили, загрижена за Алекс.

— Ако ме подпита за книгата — моята книга, просто ще се възползвам от историята, която ми поднася две години вече. — Алекс вдигна рамене и се ухили. — Каква ирония само, а? Собствената му лъжа да се превърне в истина. Книгата действително взе, че изчезна.

— Ами ако заподозре, че ти си я взел? И пак си науми да ти почерня живота?

— О, Ем, не ме мисли. И бездруго си имаш достатъчно грижи. Сам мога да отговарям за себе си, спокойно. — Алекс ѝ се усмихна топло. — А сега — дим да те няма!

Емили стана от дивана и взе книгата, папката и разпечатаните страници от масата.

— Не знам как да ти се отблагодаря, Алекс. Моля те, грижи се за себе си. — Тя се наведе и го целуна по двете бузи. После най-спонтанно го прегърна силно. — *Bonsoir, mon ami!*^[1]

— *Adieu, mon amour*^[2] — прошепна Алекс, изпрацайки я с поглед.

[1] Хубава вечер, приятелю (фр.). — Б.ред. ↑

[2] Довиждане, любов моя (фр.). — Б.ред. ↑

Като влезе в спалнята, Емили дори не се опита да заспи; знаеше, че няма и да мигне от напрежение, понеже Себастиан можеше всеки момент да се прибере. Още на зазоряване се обади да си поръча такси, после нахвърли в куфара си каквото можа, и седна на ръба на леглото, двоумейки се дали да остави бележка на съпруга си. В крайна сметка се отказа и вместо това написа имейла си на лист хартия и го пъкна под вратата на Алекс.

Докато таксито отвеждаше Емили надалеч от Блекмур Хол, единствената ѝ тревога оставаше Алекс; подозираше, че Себастиан за пореден път ще си го изкара на него. Но как да му помогне?

По-късно, докато самолетът се издигаше плавно в небето, отдалечавайки я от жестоката ѝ грешка, Емили затвори очи и изчисти съзнанието си от всякакви мисли. Когато кацна в Ница, си взе стая в най-близкия до летището хотел, стовари се върху леглото и моментално заспа.

Събуди се чак на здрачаване с ужасно чувство на слабост, разтреперани крайници и безмилостен главобол заради злоупотребата с бренди предната вечер. Сети се, че не е хапвала нищичко от миналата сутрин, и по телефона си поръча хамбургер. Насили се да го изяде, после пак се отпусна в леглото, размишлявайки върху това, че в един момент се е оказала бездомна. Апартаментът ѝ в Париж беше даден под наем чак до края на юни, а в замъка не можеше да се живее по време на ремонта.

В крайна сметка реши да пренощува в хотелската стая, а сутринта да тръгне за Гасен. Не се и съмняваше, че Жан на драго сърце щеше да я приеме във вилата за още няколко дни, докато бъдещето ѝ се поизбистри. Не беше лоша идеята да си наеме някоя ваканционна къщичка в района — така щеше да е поне наблизко, за да следи ремонтните работи.

Усети, че избързва, и спря. Твърде рано беше да крои планове за бъдещето.

Питаше се дали Себастиан се е върнал вече в Йоркшър. Ясно ѝ беше, че възможно най-скоро трябваше да стисне зъби и да се свърже с Жерар, за да ѝ препоръча добър адвокат по бракоразводни дела. Поне бракът им не бе продължил толкова дълго, че да се наложат промени в личната им документация и да се ангажират по друг правен начин. Сети се за красивия диамант, който Себастиан беше купил на Бела малко след като Емили му написа чек за 20 000 лири, и за поршето, което дори не бе виждала, и ѝ призля.

Щеше ѝ се да притежава поне капка от спокойствието и стоицизма на Алекс във вихъра на цялата тази драма, но както той самият ѝ бе казал веднъж, няма нищо лошо в това от време навреме да се разгневиш — така започвал оздравителният процес. А и поне докато се гневеше, не изпитваше болка, макар и да съзнаваше, че и тя рано или късно щеше да я връхлети. В момента присъстваше в изненадващо умерени дози, особено, при положение че в началото на връзката ѝ със Себастиан сериозно се беше увлякла по него. Дори прехласнала. Макар че тогавашните ѝ пламенни чувства едва ли можеха да се опишат като „любов“ в същия смисъл както в случая със София много отдавна в Париж, който Констанс бе описала. Не и като онзи тип издръжлива привързаност, който протичаше по-безбурно, но за сметка на това даряваше влюбените със стабилността, необходима им да преодолеят заедно житейските перипетии.

Себастиан я беше връхлетял като мистрал, помитайки я във фурията си. Но беше ли ѝ вдъхнал увереността да бъде себе си пред него? Чак сега осъзнаваше, че бе прекарала по-голямата част от изминалата година на нокти, мъчейки се да му угоди, подтиквана от върла признателност, която често я бе заслепявала. В толкова много случаи здравият разум би я посъветвал да му се опълчи, да вдигне глава, но Себастиан го беше притъпил още в самото начало. Вечно бяха действали по негово усмотрение, а тя с готовност бе изпълнявала желанията му, склонна да се огъне, да си замълчи, да повярва на всяка негова дума.

Не, заключи Емили, не беше изживяла истинска любов.

Включи телевизора, за да разсее гнетящата тишина в стаята. Мислите ѝ прескочиха към Алекс — дали заради брендито сподели за нехайството на майка ѝ в онази съдбовна година?

Сега всичко ѝ се струваше нереално; толкова много време беше таила в себе си последиците от липсата на майчина грижа. Беше дала воля на огорчението си, допускайки да избуи като бръшлян, който с годините бе впримчил в черната си хватка мислите ѝ, сърцето ѝ, способността ѝ да се доверява на околните. А Алекс само за няколко седмици беше успял да я научи, че от ненавист и мрачни спомени полза няма. Можеха единствено да ти навредят.

Добрякът Алекс... за колко неща ѝ бе отворил очите. Емили си спомни как рида в прегръдките му, извличайки утеха от топлотата на истински приятел. Интересно как се бе решила да сподели тайната си с него, при положение че не бе продумала и дума на собствения си съпруг?

Дотук, порица се Емили, преди да се впусне в още по-сериозни размисли, английската драма приключи. Време беше да прости, да забрави и да продължи напред живота си.

— Емили! Колко време не сме се виждали! — усмихна ѝ се Жан сърдечно, като я видя да влиза във винарната.

— Не устисках повече — отвърна тя иронично. В следващия момент забеляза, че още чифт искрящи очи я наблюдават откъм тезгяха на Жак. — Здравсти, Антон — поздравя тя радостно момчето, — дошъл си да помагаш, а? Заработваш някой и друг сантим, за да си купиш още книжки може би?

— Антон ще ни погостува няколко дни, докато майка му се възстановява в болницата — обясни Жан.

— Марго? Не знаех, че е болна. Оправя ли се? — попита угрижено Емили.

— Да, съвсем скоро ще бъде като нова. — Жан ѝ стрелна предупредителен поглед. — Междувременно обаче възнамерявам да запозная Антон с тънкостите на винарския бизнес. Баща ми е поседнал в градината. Ако искаш, иди да го поздравяш. Аз ей сега ще дойда.

Жак имаше къде-къде по-свеж вид от последната им среща преди два дни. Усмихна ѝ се и протегна сбръчканата си ръка към нея.

— Знаех си, че скоро ще се върнеш. Няма да питам защо, Емили, но винаги съм готов да те изслушам.

— Благодаря ти, Жак. — И тя седна до него пред малката масичка. — Какво ѝ е на Марго?

По лицето му се изписа тревога.

— Момчето в избата с Жан ли е?

— Да.

— Тогава, Емили, няма да те лъжа — тежко болна е. Едва миналата седмица се оплака от болки в корема и гърба, макар че сигурно от доста време е подозирала, че нещо не е наред. Отиде на преглед в деня, когато ти си тръгна, и лекарят я изпрати веднага в болницата. Мълчим си пред момчето, но ѝ откриха рак на яйчниците в много напреднала фаза. Операцията е планирана за днес, но... — Жак сви скръбно рамене — ... прогнозата не е обещаваща.

— О, Жак! — простена отчаяно Емили. — Точно на Марго ли трябваше да се случи?! Беше ми като майка, когато идвах тук след смъртта на баща ми.

— Да, прекрасна жена е и все още не бива да губим надежда.

— Ще отида да я посетя в болницата тези дни — обеща Емили.

— На Марго ще ѝ бъде приятно. Ами ти как се справяш, Емили? — погледна я Жак. — Какво те чака оттук насетне? Какво смяташ да правиш?

— Точно в момента нямам представа — заяви Емили, клатейки мрачно глава.

През следващите няколко дни Емили спеше, ядеше и често отскачаше до имението. Освен това закара Антон до Ница, за да види майка си. Операцията не беше минала успешно и състоянието на Марго се влошаваше. Като остави клетото момче до леглото на болната му майка, Емили едвам сдържа сълзите си — и двамата толкова се стараеха да си бъдат опора един на друг.

След като Антон си легна на матрака в малкия кабинет на долния етаж, където го бяха настанили временно, тримата седнаха да обсъдят съдбата му, в случай че Марго не се възстановеше.

— Баща му не е жив, но има ли някакви роднини? — попита Жан.

— Май има леля в Грас — каза Жак. — Може би трябва да се свържем с нея.

— Да — съгласи се тъжно Жан, — но пък аз съм му кръстник. Дали не е редно да му предложим да остане при нас?

— Временно — да, но едно малко момче се нуждае от женски грижи — каза Жак. — Тук сме само мъже.

— Е, Антон е почти на тринайсет и несъмнено си има свое мнение по въпроса — отвърна Жан.

— Като стана дума кой къде да живее — обади се Емили, — чух, че имало една свободна виличка в района, която се дава под наем. Намира се край лозята на семейство Бурнас. Утре ще отида да я огледам. Вече говорих с госпожа Бурнас по телефона и ако съдя по думите ѝ, къщичката е идеална за мен.

— Нали знаеш, че спокойно можеш да отседнеш при нас? — предложи Жан.

— Знам и съм ви благодарна, но е време да устроя живота си.

След като Жак си легна, Жан и Емили се заеха да разчистят масата.

— Случайно баща ти да е подхващал темата за София и самоличността на бебето ѝ? — поинтересува се Емили.

— Не, а и не съм го пришпорвал — отвърна Жан. — Състоянието му драстично се подобри и не желая да го разстройвам.

— Невероятен старец е — похвали го Емили. — Странно нещо е животът — в един момент си мислех, че е дошло време да се сбогуваме с баща ти, а се оказва, че май ще е с Марго. Направо ме уплаши днес в болницата. А Антон е толкова смело момче.

— Малко са като него на тази възраст — съгласи се Жан. — Жалкото е, че след смъртта на баща му много се е привързал към майка си. Татко помоли утре да го закарам до Ница, за да се види насаме с Марго. Удобно ли ще бъде ти да останеш с Антон?

— Разбира се. Заедно ще отидем да огледаме вилата. Не намираш ли ирония в това, че точно Жак отива на свиждане на смъртно болен — въздъхна тя.

— Кокалите му може и да скърцат, но е жилаво старче. Нищо чудно да ни надживее всичките.

На Емили и Антон им бяха нужни не повече от няколко секунди да решат, че ваканционната къщичка е идеална за неин временен дом,

докато ремонтът не приключи. Намираще се на десетина минути път пеша от имението насред живописен океан от лозя и беше обзаведена в провансалски стил. Отопляваше се с печка на дърва, която щеше да ѝ създава домашен уют през задаващите се зимни месеци.

— Има си даже две резервни спални — възкликна Антон, показвайки се от едната. — Ще ми позволиш ли да ти гостувам някой път, ако мама... остане задълго в болницата?

— Разбира се — усмихна му се тя, — когато поискаш. Е, каква е присъдата? Да я взема ли?

— Да! Има дори интернет — отвърна ентузиазирано момчето.

След като двете с госпожа Бурнас се споразумяха за наема, Емили заведе Антон на тържествен обяд в „Льо Пескаду“. Антон седеше на масата, подпрял брадичка, и се любуваше на приказната гледка от хълма.

— Дано не ми се наложи да напусна селцето ни — каза той натъжен. — Целият ми живот е минал тук и си ми харесва.

— Защо ти е да напускаш Гасен? — попита го Емили, докато келнерът сервираше прясно опечените им пици.

Антон обърна огромните си сини очи към нея:

— Защото на мама не ѝ остава много. А умре ли, сигурно ще трябва да отида да живея с леля ми в Грас.

— О, Антон. — Емили протегна ръка през масата и стисна нежно китката му. — Не губи надежда, може и да оздравее.

— Не, няма. Не съм глупав, Емили. Знам, че от добро се преструват заради мен, но истината ми говори ей оттук. — Антон се тупна с юмруче по гърдите. — Хич не харесвам леля, нито пък братовчедите. Дай им на тях футбол и да ми се подиграват, задето обичам да чета.

— Моля те, помъчи се да не мислиш за тези неща сега. А ако стане най-лошото — Емили за пръв път признаваше опасенията си пред него, — ще потърсим и ще намерим друго решение.

— Надявам се — отвърна той с тих гласец.

След няколко дни Емили се изнесе от вилата на винарите и се настани в новия си дом. Антон ѝ помогна доброволно. Беше се превърнал в нейна сянка, особено след като Марго, чието състояние се

влошаваше от ден на ден, помоли да не го водят толкова често в болницата, за да му спестят потресаващата картина. С такива дози морфин в организма си приличаше на жив труп. Вече всички бяха наясно, че е само въпрос на време.

— Имаш ли нещо против понякога да ти идвам на гости с колелото? — попита я момчето, докато Емили включваше лаптопа си, за да провери дали има интернет.

— Разбира се, че не, Антон, добре дошъл си по всяко време — усмихна му се тя. — А сега какво ще кажеш да изпием по един чай?

По-късно същата вечер, след като изпрати Антон във вилата на Жан и Жак, Емили седна пред компютъра, за да провери електронната си поща. Изпитваше ужас при мисълта, че Себастиан може да ѝ е писал, но опасенията ѝ се оказаха напразни. Видя писмо не от него, а от брат му.

До: edlmartinieres@orange.fr

От: aecarruthers@blackhall.co.uk

Скъпа Ем,

Дано те намирам в добро здраве. И дано Франция е донесла утеха на клетата ти изтерзана душица. Надявам се, не възразяваш, че ти пиша толкова скоро, но реших да те осведомя какво се случи, след като ти замина. Ако не друго, поне може да се посмееш на воля.

Себастиан се прибра няколко часа след бягството ти, вилнейки заради някаква ужасна грешка. (Изкушавах се да отбележа, че устното самопризнание на любовницата му и дрехите му, разхвърляни из цялата ѝ спалня, вероятно са те навели на някои смътни подозрения, но нека те успокоя, че смогнах да се въздържа — с много воля.) Поинтересува се къде си. Аз, естествено, за пореден път се престорих на неосведомен, но изказах „съмнение“, че си напуснала имението рано сутринта. Той измрънка нещо от рода на „Ще се върне като ѝ мине“ и напусна апартамента ми с

маршова стъпка. След неколкочасово затишие от коридора долетя бесен крясък, съпроводен с гневни стъпки.

Предвкусил какво следва, нахлузих психическата бронезилетка, а брат ми влетя през вратата и настоя да узнае кой е ровил в сейфа му и къде е книгата.

— Каква книга, братко мой? — попитах го аз.

— Онази, която ми зае преди много време — отвърна той.

— Аха — викам му аз, — говориш за моята книга. Ама нали уж я беше затрил? Честно казано, Себ — продължих аз в тоя дух, — напълно я бях забравил. — После свъсих театрално вежди. — Тоест през цялото време си знаел къде е била?

Ех, Емили, изражението му беше безценно. Спипал го бях намясто!

Тогавя братчето ми (сериозно говоря) се хвърли да тършува из апартамента ми, обвинявайки ме, че съм му задигнал книгата. А предвид факта, че въпросната книга си е моя поначало, става дума за невъобразима наглост. И така, след като си пъхна носа по мишите дупки даже (бедничката Джо, чистачката, направо откачи, като видя цялата бъркотия след него), нашичкият възприе друг подход.

— Чуй сега, Алекс — вика ми той с онзи си дразнещо сериозен тон, който използва да замазва очите на околните, — възнамерявах да ти го кажа чак след като се уверя сто процента, но за своя изненада неотдавна научих, че книгата ти е доста ценна.

— Ти да видиш — престорих се на учуден аз. — Божичко, ама че изненада!

— Именно, да не повярва човек, но е изключително ценен артикул.

— Ех, че съм късметлия! И колко пари мога да й взема? — питам го аз.

— Около половин милион лири — вика ми той. (ХА-ХА!) Така че, ако била в мои ръце, трябвало да я пазя като очите си, понеже — и тук се привежда към мен, като да ти

каже някоя велика тайна — имало начин да превърне тоя половин милион в цял!!

— Леле, майчице! — възклицавам аз. — Нима е възможно?

Тогава братчето ти се впуска в разяснения, че съществувал още един том и че в момента го издирвал. Съвсем близо бил до целта и успеел ли, можел да продаде двата тома в комплект за големи пари. Така че, съберем ли двете книги на едно място, двамцата с него — като едни образцови, неразделни братя — сме щели да си поделим печалбата.

Та слушам аз задълбочено и кимам сериозно, а накрая ту викам:

— Чудесно звучи, Себ. Само един проблем виждат. Книгата не е у мен. Нима бих откраднал от теб нещо, което така и така си е мое? А и нямам представа, къде може да е. При това положение — подхващам го аз, тикайки го деликатно в правилната посока, — чудя се кой ли я е взел?

— Емили.

— Няма кой друг да е бил — съгласявам се аз.

Тръгва той да кръстосва стаята като безумец, блъскайки си ума откъде ли женичката му е научила за стойността на книгата. В крайна сметка стига до заключението, че ако наистина я е „откраднала“ от нас, то е негов дълг — тук моментално се коригира — мой дълг да се обадя в полицията.

Аз пък реших да му изтъкна, че ако в действителност ти си я откраднала, ще е адски трудно да те обвиним, понеже от вътрешната страна на корицата е подписът на твоя баща.

Това становище го хвърли в размисъл, но не се мина много време, и по лицето му се разля видимо облекчение.

— Забравяте, Алекс, че все пак ти получи писмо от баба, в което пише, че тя ти завещава книгата.

Тук трябва да се отбележи, драга ми Ем, че доколкото си спомням, ни веднъж не съм показвал на брат ми писмото, което адвокатът на баба ми даде след смъртта ѝ.

— Какво писмо? — учудвам се аз. — За никакво писмо не знам.

— Онова, в което баба ти завещавала книгата.

— А, да — казвам аз, почесвайки се актьорски по главата, — аз обаче май го накъсах на парченца.

Сега вече брат ми е толкова вбесен, че физиономията му прилича на същинска карикатура. Хвърля ми кръвнишки поглед — ако беше стрела, досега да съм мъртъв — и трясва вратата на апартамента ми след себе си.

Аз обаче си знам, че ядосам ли го, става опасен. Тоест по-опасен от обикновено. Затова, скъпа ми Ем, предприех стъпки, които може и да ти прозвучат леко пресилени, като се има предвид фактът, че това писмо засяга не друго, а просто някаква си изчезнала книга. Е, извиках ключар. Дойде още на същия ден и укрепил бастиона ми. Сега ти пиша от защитна камера, в каквата като нищо биха помещавали дори „Мона Лиза“. Разполагам с интерком, както на външната, така и на вътрешната врата, а от ключалките и катинарите може свят да ти се завие. Звучи крайно, но държа на спокойния си сън.

Интересното е, че онзи следобед Себ тръгна нанякъде. От една страна, това беше добре, понеже улесни процеса по инсталиране на охранителната ми система, но първата лоша новина е, че досега още не е изпробвана и започвам да се чувствам като кръгъл идиот, задето хвърлих толкова пари на вятъра, а втората — опасявам се, че може да се е запътил към Франция.

Скъпа ми Ем, нямам представа, при какви обстоятелства те заварвам, нито пък къде живееш, и най-вероятно драматизирам от тревога по теб, но случайно брат ми да знае къде са складираны книгите от библиотеката ти? Не би ме учудило, ако пак се спусне да тършува. И тъй като, доколкото знам, той е организиран извозването им, а и ти е съпруг, най-вероятно ще му предоставят неограничен достъп до складовата клетка. Също така

искам да ми обещаеш, че ако се появи на прага ти, няма да го посрещаш сама.

По всяка вероятност се изживявам като паникьор — и двамата сме наясно, че Себастиан не е насилник като изключим времето, когато се държа като именно такъв с моя милост, разбира се, но все пак е добре да си нащрек. Да не забравяме, че са намесени доста пари.

Остана да ти кажа само още нещо... цялата тази параноя покрай брат ми ме накара — особено в условията на домашния ми арест — да се замисля за бъдещето си. Като че ли в деня, когато те чух да четеш писмото от баба, стигнах до някои важни заключения. На драго сърце бих ти ги споделил, но не и точно в този момент. И бездруго си имаш достатъчно грижи на главата. Между другото, най-официално и в писмен вид ти „завещавам“ книгата — намериш ли и първия том, постъпи с двете, както сметнеш за добре. Уверявам те, че нямам нужда от пари — за щастие новоосиновените ми „дечица“ са изключително послушни на този етап.

Надявам се да отговориш на имейла ми, първо на първо, защото искам да съм спокоен, че си получила предупреждението ми относно Себ, но най-вече защото ми се ще да разбере как я караш.

Къщата пустее без теб.

С най-сърдечни пожелания и много любов,

Алекс Х

Потресена от това, което прочете, Емили грабна мобилния си телефон и незабавно проведе два разговора. Първо се обади в складовата база, където остави съобщение, с което ги уведомяваше, че ѝ предстои развод и при никакви обстоятелства не бива да осигуряват достъп на съпруга ѝ до вещи от замъка, особено до книгите от библиотеката. После се обади и на Жан и го помоли, в случай че Себастиан се появи, да казва, че не я е виждал.

— И бездруго така щях да постъпя, Емили — отвърна ѝ той със сериозен тон.

След това тя се зае да отговори на Алекс. Благодарил му сърдечно за предупреждението, извини се, че му пише с такова закъснение, и го уведоми, че още не е имала щастието да се срещне със Себастиан. Увери го, че няма търпение да изслуша плановете му за бъдещето, и му изпрати виртуална целувка.

Вече се беше стъмнило. Емили си наля чашка вино и тъй като не я свърташе на едно място, започна нервно да обикаля из къщата.

Алекс се тревожеше за нея, но и тя му отвръщаше със същото.

Дори започваше да я обзема паника.

Легна си веднага след вечеря. Новият матрак, който беше далеч по-мек от познатите ѝ стари дюшеци с пълнеж от конски косъм, хич не ѝ помогна да се отпусне.

Ами ако Себастиан се е върнал в Блекмур Хол и е намерил начин да се промъкне в апартамента на Алекс, независимо от всички защити?

Стига, обузда тя тревожните си мисли. Алекс беше просто братът на бившия ѝ съпруг и тя не носеше отговорност за него.

Да, но... Емили стана от леглото и закрачи из малката спалня; повече от това беше. Липсваше ѝ. Пък и той беше не по-малко загрижен за нея.

Емили спря намясто, внезапно споходена от думите на Жан:

Като че ли си избрала грешния брат...

Чувстваше се изтощена и емоциите ѝ просто си играеха игрички с нея. Започваше да си въобразява разни неща.

Върна се в леглото и се насили да затвори очи.

След два дни ѝ се обади Жан:

— Боя се, че имам неприятни новини. Марго е починала рано сутринта. Не знам как да го съобщя на Антон. Много мъжки се държи, но...

— Идвам незабавно — каза Емили.

— Антон отиде да се разходи из лозята — съобщи ѝ Жан, когато Емили пристигна във вилата.

— Съобщи ли му новината?

— Да, и я прие спокойно. Обадох се на леля му в Грас и тя се съгласи да го приеме в дома си, но Антон не е особено щастлив.

— Предполагам. Трябва да се погрижим за клетото момче — въздъхна тя.

— Най-силно привързан е към теб, Емили — каза Жан тихо.

— Аз също го обичам. Бих могла да го взема при мен за известно време, но...

— Разбирам — кимна Жан.

Емили се почувства неудобно и се изправи.

— Отивам да го намеря — каза.

Докато вървеше към лозята, Емили се замисли за разговора им с Жан и си зададе въпроса, какво точно идваше след думичката „но“. Беше заможна необвързана жена с огромна къща и поне за момента с достатъчно свободно време, че да обърне внимание на едно осиротяло хлапе. И то хлапе, към което се бе привързала неимоверно много през изминалите няколко седмици. Не ѝ се вярваше да се омъжи повторно. Освен това никога нямаше да има собствени деца.

Така че думичката „но“ предшестващо едно-единствено нещо — страх я бе, боеше се да поеме отговорност за друго човешко същество, чиито нужди трябваше да са с предимство пред нейните. Макар че примерът на майка ѝ беше коренно различен.

Дали и тя щеше да гледа на майчинството като нея? Настръхваше при тази мисъл.

— Това момче се нуждае от мен, нуждае се от *мен*...

Дали е способна да го вземе под крилото си?

Разбира се, че е способна. Все пак прилича на баща си — всички така разправяха. А Едуар често я уверяваше, че ако откликнеш на нечии нужди, ще се почувстваш много по-удовлетворен, отколкото да удовлетвориш своите.

Внезапно я споходи прозрението, че ако Антон пожелаеше да остане при нея, то това щеше да бъде чест за нея, а не за него.

Тръгна между редовете, оглеждайки се за момчето. След малко го забеляза — неутешимият му поглед се рееше към имението в далечината, а гърчавото му телце сякаш щеше да рухне всеки момент от скръб. Внезапно я обля вълна на майчинска обич и като че ли всичко си дойде на мястото. Емили се спусна към него с протегнати ръце.

Като чу стъпките ѝ, момчето се обърна, мъчейки се да заличи следите от сълзи по бузите си.

— Антон, толкова много съжалявам. — Прегърна го силно, а след малко и той ѝ отвърна. Постояха така с обливани от горещи сълзи лица.

Когато раменете му се поотпуснаха, Емили избърса сълзите и на двамата с крайчеца на жилетката си.

— Не ми идва на ум какво да ти кажа, Антон. Знам колко я обичаше.

— Тази сутрин Жак ми каза, че смъртта била неразделна част от живота. Ясно ми е, че трябва да я приема, но май още не съм в състояние.

— Жак е мъдър човек — съгласи се Емили. — Антон, едва ли сега е най-подходящо да подхващам тази тема, но ако желаете, може поне за известно време да ми гостуваш в новия ми дом. Тъкмо ще ми правиш компания. Понякога ми е доста самотно в празната къща. Добре ще ми се отрази присъствието на мъж.

Той вдигна удивен поглед към нея.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Обещавах ли да си помислиш?

— Емили, няма нужда да си мисля! Ще се постарая да не ти преча и да ти помагам с... това-онова — обяви прочувствено Антон.

— Ще ми бъде изключително приятно. Май и двамата сме сирачета, а?

— Да, но... боя се, да не би да ми хареса твърде много и после да не ми се тръгва...

— Ами хубавото в случая е, че... — Емили му се усмихна и го прегърна, милвайки косата му — ... може и да не ти се наложи.

До: edlmartinieres@orange.fr

От: aecarruthers@blackhall.co.uk

Скъпа Ем,

Изпитах голямо облекчение, когато прочетох писмото ти — не че очаквах знаеш кой да хукне към Франция, въоръжен до зъби и решен на всяка цена да изкопчи от теб моята книга, — все пак може да е всякакъв, но смелчага определено не е. Бързам да те успокоя, че и тук още не се е вясвал, така че си живея в Крепостта „Мона Лиза“ непрестанно ослушвайки се за раздрънканата му таратайка. Мен ако питаш, вероятно се е усетил, че от два стола накрая ще остане на земята, и е решил да се закълне в безсмъртна любов на Бела. (Съжалявам.) Едва ли има смисъл да ти обяснявам колко самотен се чувствам тук — ако щеш ми вярвай, но започвам да се затъжавам дори за ругатните на брат ми. А по този повод мога да ти кажа, че заради напрегнатото очакване прегърнах още по-силно плана, за който ти загатнах в предишното си писмо. Споменах ти, че „дечицата“ ми много слушкат напоследък — даже мога да се похваля, че ги продадох на възможно най-изгодната цена на пазара. (ЕСТЕСТВЕНО, ТЕ ПРИКАНВАМ ДА НЕ МЕ ИЗДАВАШ НА БЪДЕЩИЯ СИ БИВШ СЪПРУГ!) Във всеки случай сумата си я бива и като гледам, ще мога да си живуркам царски цял живот. Освен това възнамерявам да си купя някое не толкова откъснато от света жилище, за да имам възможност за

контакти с други човешки същества. В момента разглеждам приземни апартаменти в центъра на Йорк — прекрасен град с удивително красива катедрала.

Навярно си изненадана от това, че внезапно промених мнението си, при положение че някога бях твърдо решен да остана тук. Е, за жалост идеята за съсобственичеството на къщата се оказа несполучлива. Двамата със Себ не успяхме да изпълним предсмъртното желание на баба да се сдобрим. Това едва ли някога ще стане. Затова реших да отстъпя и да се съглася да продадем Блекмур Хол. Не съм ти го споменавал досега, но Себ е ипотекирал своя дял от къщата и вече значително е превишил кредита. Предполагам, че банката му оказва натиск и че това е една от причините да настоява за продажбата. Не се и съмнявам, че ще подскочи до тавана от радост, като му съобщя новината, пък и май е време да оставя миналото зад гърба си и да продължа напред.

Освен това, Ем, държа да те уверя (макар и да се опасявам, че тази част няма да ти хареса, поради което я премълчавах досега), че съм платил от собствения си джоб за обновяването на моя дял от къщата, както и за всичките ми нужди. Получих солидно обезщетение от застрахователната компания на шофьора, който ми отне краченцата (ХА-ХА!). Просто държа да знаеш, че не съм живял на гърба на брат си. И че още в началото предложих да използваме парите от обезщетението за реставрацията на Блекмур Хол. Когато научих обаче за ипотеката, веднага оттеглих офертата си. Много странно, но оттогава Себ не се държи особено приятелски.

Е, какво ще кажеш за скромния ми замисъл? Все още съм навит едва на осемдесет процента, но имам добро предчувствие.

Да си призная, Ем, откакто ти си тръгна, ме измъчва жестока самота. Отгоре на всичко си продадох и „децата“ така че съм и лентяй от класа. Разбира се, не е изключено да си осиновя още някое и друго...

Ако намериш време, ще се радвам на коментари и критики — голямо удоволствие ми достави с предишното си писмо.

Липсваш ми.

Алекс ХХ

Емили не намери време да му отговори веднага, понеже двамата с Антон тъкмо тръгнаха за погребението на Марго. Но дори докато седеше в изящната средновековна църква „Сен Лоран“ в Гасен, здраво стискайки ръката на Антон, мислите ѝ се връщаха към имейла на Алекс.

Липсваш ми.

След службата голяма част от местните бяха поканени във вилата, където с очевидна наслада дегустираха новата реколта на винарната.

Когато и последният гост си тръгна, Емили забеляза колко уморен изглежда Антон.

— Защо не се качиш горе и не започнеш да стягаш багажа си? След малко потегляме към къщи — подкани го с нежен глас Емили.

Лицето на Антон просветна, доколкото това бе възможно.

— Добре.

Докато го гледаше как се катери по стълбището със скръбно оклюмала глава, Емили се благославяше, че взе решение да го заведе в новия му дом веднага след погребението. Поне така трепетът от новото начало щеше да притъпи болката от печалния край на изминалия ден.

В кухнята влезе Жан.

— Емили, татко ме изпрати, да те повикам в градината, докато Антон го няма.

— Разбира се — съгласи се тя и го последва навън.

Жак още седеше в стола, от който не бе станал през целия ден. Беше изпълнявал ролята на домакин и Емили за пръв път виждаше какво уважение питаеше към стареца местната общност.

— Ела да седнеш, Емили — покани я той с мрачен тон. — Искам да поговорим. Жан, остани и ти.

В гласа му отекваше нотка на тържественост, което я наведе на мисълта, че Жак има да казва нещо важно.

Жан им наля по чаша вино, а после седна до Емили.

— Реших, че е настъпил моментът да ви разкрия коя е дъщерята на София. А надявам се, като научите, да проумеете защо го пазех в тайна толкова дълго време. — Жак се прокашля, прегракнал от многото разговори през изминалия ден.

— След като двамата с Констанс закарахме Виктория в манастирското сиропиталище и Констанс тръгна за Англия, пак опитах да склоня Едуар — започна разказа си Жак. — Той обаче не щеше и да чуе и след няколко дни тръгна за Париж. А мен ме раздираше горчиво чувство за вина. Знаех, че дъщеричката на София дъо ла Мартиниер лежи самотна и нежелана едва на няколко километра отгук. — Жак сви кокалестите си рамене. — Колкото и да се мъчех да си вгълпявам, че войната винаги оставя след себе си цели пепелища от загубени души и че не нося отговорност за Виктория, не преставах да мисля за нея. Бях я обикнал. След две седмици на вътрешна борба взех решение да се върна в сиропиталището и да видя дали Виктория е била осиновена. Ако си беше намерила семейство, значи такава е била Божията воля и нямаше да я търся повече. Само че детето още си седеше там. — Жак поклати глава. — Вече бе навършило четири месеца. Още щом влязох в стаята, малката ме позна и очичките ѝ светнаха. Усмихна ми се... Емили, тя ми се усмихна. — Жак отпусна глава в дланите си. — Тогава вече се убедих, че няма да мога да я изоставя пак.

От силните емоции гласът на стареца секна, а Жан обгърна утешително крехките му рамене.

— И така — Жак вдигна внезапно глава, — върнах се вкъщи и замувах как да постъпя. Можех и сам да я осиновя, но нямаше да е справедливо спрямо клетото детенце. По онова време мъжете нямаха ни най-малка представа, как се отглежда бебе. Виктория се нуждаеше от любеща майчина грижа. Мислех и премислях коя ли местна жена би я приела, та поне да можех да я гледам как расте. Най-накрая се сетих за една. Жената си имаше вече една рожба — познавах я отпреди войната, понеже често наемах съпруга ѝ да работи в лозята по беритба. Навестих я и разбрах, че мъжът ѝ още не се е върнал от фронта и от него нямало ни вест, ни кост. Тя и детенцето бяха на ръба на силите си... и те като сума други несретни души умираха от глад — поясни мрачно Жак. — Но женицата имаше добро сърце и си личеше, че е грижовна майка. Попитах я дали би се съгласила да отглежда още едно

дете. Разбира се, както и очаквах, първо ми отказа. Едвам изхранваше едно гърло. Тогава ѝ предложих пари. Като чу сумата — Жак кимна, — прие.

— Татко, откъде си имал толкова пари? — учуди се Жан. — Знам, че едвам си свързвал двата края след войната.

— Така си беше. Но... — Жак млъкна и внезапно обърна поглед към Емили, която съвсем ясно разбра двоумението му. — Баща ти, Емили, ми даде нещо, преди да замине за Париж, след като Констанс замина за Англия. Бутна го в ръцете ми, без да каже и думичка. Кой знае, сигурно по този начин ми искаше прошка, задето не припозна детето на София. Свързах се тогава с един познат търговец на черния пазар, който процъфтяваше в следвоенните години. Помолих го да ми даде веща оценка на подаръка от баща ти, колкото да имам някой и друг франк за жената, която, както се надявах, щеше да осинови Виктория.

— Какво представляваше подаръкът, Жак? — попита с плах гласец Емили.

— Книга — една, дето знаеше, че много харесвах. Истинска антика с илюстрации шедьоври. Имаше и втори том — нали си спомняш, Емили, че ти разказвах как го изпрати от Париж по куриера Арман, за да ни успокои, че се е измъкнал невредим? И че накрая го дал на Констанс за спомен?

— Да — отвърна Емили, усмихвайки се. — Знам за коя книга става дума. Казва се „История на френските плодове“.

— Точно така — потвърди Жак, — аз пък открих, че моят екземпляр — том първи, е изключително стар и ценен. Съумях да го продам за достатъчно пари, че да убедя жената да приеме бебето на София в дома си. Надявам се да ми простиш, Емили. Не беше редно да продавам подарък от баща ти. Но пък така я осигурих и за в бъдеще.

Сълзи премрежваха очите на Емили и думите едвам се изтръгнаха от гърлото ѝ:

— Жак, повярвай ми, за по-добро приложение на книгата не се сещам.

— За колко успя да я продадеш? — поинтересува се Жан.

— За десет хиляди франка — отговори му Жак. — А по онова време, когато толкова хора умираха по улиците от глад, това си беше цяло състояние. Платих на жената хиляда франка и я уверих, че ще

получава по петстотин франка годишно, докато детето навърши шестнайсет. Не смеех да рискувам и да ѝ дам цялата сума наведнъж; исках да си заработва парите, като се грижи за бебето. Нищо не ѝ разказах за миналото на Виктория. Нито дума. Тя ме попита дали може да я прекръсти — искала да носи името на майка ѝ.

— И ти си се съгласил, предполагам? — попита Жан.

— Да. И, слава богу, изборът ми се оказа сполучлив — въздъхна Жак. — Когато момиченцето навърши пет, жената отказа да взема повече пари за отглеждането ѝ. Съпругът ѝ се беше върнал от фронта и семейното им положение се беше подобрило. Каза ми, че обикнала детето като свое и нямала очи да взема възнаграждение за грижите си. Радвам се, че попаднах на такава жена. Емили, дъщерята на леля ти имаше късмета да израсне в безкрайно щастлив и слънчев дом.

— Благодаря ти от все сърце и от името на леля ми и баща ми. Жак... — Въпросът вече прогаряше езика ѝ. — ... кое е детето? Как се казва?

— Казва се... — Жак преглътна тежко и започна отново: — Казва се... Марго.

Тримата седяха мълчаливо, докато осмисляха разкритието на Жак.

— Разбираш ли сега, Емили — обади се Жак по някое време, — защо не смеех да изкарам най-вече самоличността на осиротялото бебе? Сторех ли го, животът на Марго щеше да се обърне с главата надолу. Цели петнайсет години ви служеше като икономка. След смъртта на баща ти предшественичката ѝ, която навярно си спомняш, напусна имението. Дотогава с майката на Марго вече се бяхме сприятелили и аз препоръчах дъщеря ѝ на Валери.

— Ясно ми е вече защо си държеше езика зад зъбите, татко — каза тихо Жан. — Кой знае как щеше да реагира Марго на това, че е слугувала на семейство Дьо ла Мартиниер, когато всъщност е била една от тях.

— Именно — потвърди Жак. — Но Марго вече не е сред нас, а Антон кацна на прага ни досущ като завърнал се у дома пощенски гълъб. И между двама ви се зароди силна връзка — кимна Жак към Емили. — Затова трябваше да разкрия тайната си. Момчето, което в момента стяга багажа си, за да заживее под един покрив с теб, всъщност е твоя кръв.

Емили заслуша безучастно как Жан разпитва баща си надълго и нашироко. Вече разбираше... разбираше защо всяка дума, всеки жест на Антон ѝ се струваха познати... във вените и на двама им течеше кръвта на Дьо ла Мартиниер. Нищо чудно, че онзи далечен ден, когато бе видяла Антон да чете книга на пода на библиотеката, с фино изваяното му лице и тъмни коси, по гръбнака ѝ бяха пробягали тръпки. По някаква ирония на съдбата беше наследил чертите не на баба си, а на Едуар.

— Емили — продължи Жак, — сметнах, че е най-справедливо да оставя решението на теб. От теб зависи дали ще кажеш на Антон какъв е произходът му. Много хора биха твърдели, че вече е късно за подобно

разкритие, че само ще го натовари. Но Антон Дювал е единственият жив представител на рода Дьо ла Мартиниер, освен теб.

Настъпи тишина и Емили се заслуша във вечерната песен на птиците.

— Няма значение дали Антон е син на икономката ми, или мой родственик — така или иначе, щях да му предложа дом — пророни Емили след дълго мълчание, протягайки се да потупа стареца по коляното. — Жак, държа да ти кажа две неща. Първото е, че си постъпил по най-благороден начин с подаръка от баща ми. А второто — толкова се радвам, че ми имаш достатъчно доверие, за да споделиш с мен истината. Но искам да те уверя, че в моите очи родството ми с Антон е просто една подробност, макар и хубава. Още от момента, в който го видях, изпитах естествено привличане към него. — Тя се усмихна с умиление. — Наистина, Жак, не можеш да си представиш ти колко ме ощастливи тази вечер. Дано някой ден мога да ти се отблагодаря.

— Емили, Емили... — Жак протегна ръце към нея и тя ги пое. — Явно съдбата е решила да се намеси, защото смъртта на Марго се оказа отговорът, макар и тъжен, на дилемата ми. Антон си има дом, а ти несъмнено ще си милосърдна майка. Войната отне милосърдието на Едуар, както и на мнозина от сънародниците ни. Но, моля те, не губи своето.

— Няма, обещавам. Кълна се — увери го тържествено Емили.

— Животът е твърде кратък, за да го прекарваме в ненавист и тесногърдие. Попаднеш ли на нещо добро, стисни го и с двете ръце. — Жак ѝ се усмихна уморено.

— Много си прав, Жак — съгласи се Емили.

— Готови ли сме да тръгваме?

Тримата се обърнаха към Антон, застанал до портата с куфарче в ръка. Наситената с емоции атмосфера като че ли го беше поозадачила.

— Май ще е най-добре да се приберем по светло, Емили — рече момчето с несигурен гласец.

— Да, прав си. — Емили стана и му подаде ръка. — Да вървим, преди да се е стъмнило.

Антон вече беше в леглото в новата си стая, а Емили, вместо да се чувства изтощена от дългия ден, се радваше на приповдигнато настроение. По-нататък щеше да реши дали и кога да му разкрие тайната за миналото. Най-важното на този етап беше Антон да се чувства обичан и желан. Опасяваше се, че каже ли му веднага за роднинската им връзка, умно момче като него можеше да си втълпи, че това е била единствената причина да го приеме в дома си. Искаше ѝ се първо да спечели доверието и обичта му и чак тогава да предприеме решаващата стъпка.

Емили включи компютъра си и пак отвори имейла от Алекс. В следващия момент изпита такъв прилив на енергия, че скочи от стола, неспособна да се задържи на едно място.

— И ти ми липсваш — каза на лаптопа, обхождайки нервно всекидневната. — И то много — добави искрено. — Всъщност повече от много.

Внезапно спря; нелепо ли се държеше, или така ѝ се струваше?

Във всеки случай отношенията ѝ с Алекс бяха изковани при, меко казано, тежки обстоятелства. Но странният гъдел в стомаха ѝ, когато се сетеше за него — онова чувство, което съществуваше от толкова време, че вече дори не си спомняше откога, — като че ли не отмираще с дните.

Продължи да крачи... естествено, можеше да се стигне до пълна катастрофа, но защо пък да не опитаеше? Нищо на този свят не беше вечно, както се убеждаваше все повече и повече през изминалите месеци. Животът беше игра на ези-тура. И да правеше грешна стъпка — какво от това? Ако миналото и настоящето ѝ я бяха научили на едно, то беше, че животът не дава втори шанс. Приканва те, умолява те дори да грабнеш каквото ти се предлага, да отсееш доброто от лошото. Точно както Жак я бе умолявал по-рано...

Емили се прозя и се плъсна като парцалена кукла на дивана. Щеше да умува на другия ден и ако мъдрото утро не я накараше да размисли, щеше да напише съдбовния имейл. Надигна се тронаво от дивана и се отправи към леглото.

До: aecarruthers@blackhall.co.uk

От: edlmartinieres@orange.fr

Четвъртък

Скъпи Алекс,

Благодаря ти за писмото. Искам да знаеш, че местонахождението на първия том вече не представлява мистерия. Няма да се задълбочавам, но вече не е собственост на Дьо ла Мартиниер. Историята е дълга и ми се ще да ти я разкажа на живо. Мога да кажа единствено, че книгата е послужила като разменна монета за бъдещето на член от семейството ми, за което съм неимоверно благодарна. Освен това съм доволна, че подмолната мисия на Себастиан е била обречена кауза още от самото начало и че парите от продажбата на ценния том са задоволили нужда, много по-висша от алчността на бившия ми съпруг.

Какво друго интересно ли? А, да, май си осинових дете. Антон е на дванайсет години и тази история също е тема за разговор на живо. И още нещо — тъй като ти предстои да вземеш важно решение за бъдещето си, питам се дали няма да ти е от полза, ако ти подсигурия място и време за размисъл? Ваканционната ми къщичка е скромна, едноетажна, но пък разполага със спалня. И макар да сме обградени главно от лозя, а не от други човешки същества, струва ми се, че двамата с Антон можем да сме добра компания.

Дай знак, ако идеята ти харесва. Представи си само: три сирачета под един покрив — голяма веселба ще пада!

И ти ми липсваш.

Е. ХХХ

До: edlmartinieres@orange.fr

От: aecarruthers@blackhall.co.uk

Скъпа ми Ем,

Искрени благодарности за поканата. Идният понеделник в 13:40 часа ще кацна на летището в Ница. Ако не ти е удобно да ме вземеш (в комплект с инвалидната ми

количка!), пиши, за да измисля нещо. Нямам търпение да се видим и, разбира се, да се запозная с Антон.

А. ХХХ

П. П. Слава богу, че вече няма да ми се налага да тъгуват по теб, а само да тръпна в очакване до срещата ни.

ЖИВОТЪТ В МЕН

*Със сляпа всеотдайност мъча се да те опазя —
Животът, скътан вътре в мен.
От любов изваяна си, затова си свършена
и с гордо вдигната глава ще срещнеш утрешния ден.*

*Тялото си ти отдавам цяло —
расти и трупей сили в моя храм.
Някой ден и ние ще познаем свободата
и ще дишаме спокойно, знам.*

*Любов нетленна те създаде
и жаркото ѝ слънце още свети и пламти.
Иде ден — ще ти разкажа приказката отначало,
затова не бой се, чедо мое ти.*

*Не видях стихията природна, що живот ти подари,
не виждам и сърцето, което в ритъма на мойто бие.
Но чувствам те, а чувствата ми са очи
и виждам те сега във мен, и мило ми е.*

София дьо ла Мартиниер, май
1944 г.

ЕПИЛОГ

ЕДНА ГОДИНА ПО-КЪСНО

Емили отключи входната врата на замъка и я отвори широко. Антон помогна на Алекс да прекара инвалидната количка през прага и двамата се озоваха в еквивалентен вестибюл, празен, с изключение на стълбата, която някой от майсторите бе оставил облепена на стената за нанасянето на последния слой латексова боя.

— Еха — възкликна Антон, вдигнал удивен поглед към тавана. — Уголемило ли се е, или така ми се струва?

— Оптическа измама заради свежия бял цвят, след като бяхме свикнали да гледаме стените по мазилка — обясни Емили. Огледа пода и кимна одобрително. — Похвално са се справили с реставрацията на мраморните плочи. Щях да се изям от яд, ако се беше наложило да ги сменяме.

— Абсолютно — съгласи се Алекс, проследявайки погледа ѝ. После се обърна към стълбището. — Леко се притеснявам, че грозноватата релса за качване на количката ми до горния етаж ще стои като крѝпка на фона на цялата тази изтънченост.

— Затова те доведохме. — Емили смигна на Антон. — Как мислиш, да му покажем ли?

— Да! — подскочи Антон с озарени от възбуждане очи. — Ела с мен.

И той поведе Алекс по ехтящите коридори с отворени врати, отвъд които все още цареше безпорядък — довършителните работи щяха да отнемат най-малко още няколко месеца, докато не стигна до фойето пред кухнята в задната част на къщата.

Антон избута количката на Алекс пред една врата, натисна бутон на таблото до нея и тя се плъзна настрана.

Алекс надникна вътре в пълна почуда.

— Асансьор!

— Добро попадение, господин детектив — усмихна му се Антон, — асансьор и моя любима играчка. Да се повозим, а?

След като се натовариха и Антон натисна копчето за затваряне на вратата, очите на Алекс отскочиха към Емили. Бяха насълзени.

— Благодаря ти — каза ѝ той без глас.

— Недей да ми благодариш, инсталираха го за мен — за да не се катеря по стълбите, когато остарея — пошегува се тя, — пък и в случай че решиш да се позадържиш.

Този израз се беше превърнал в нещо като закачка помежду им. Цяла година бе изтекла от пристигането на Алекс, и макар да не бяха кроили планове за съвместно бъдеще, нямаха никакво намерение да се разделят. Живееха ден за ден, необременени от каквато и да било нужда за официално обвързване, но същевременно съзнавайки, че с всеки изминал месец отношенията им се задълбочават и укрепват.

Още в началото между Алекс и Антон се бе зародил съюз, който се основаваше на взаимно уважение. Прозорливият ученолюбив ум на момчето попиваше като гъба от интелекта на Алекс и Емили наблюдаваше как познанството им разцъфваше в ползотворно и за двамата приятелство. Необичайното им семейство може и да привличаше изумените погледи на другите, но тримата бяха намерили щастие, спокойствие и мир един с друг.

Антон живееше все още в неведение относно корените си, но съвсем скоро щеше да стане част от семейството и по документи — Емили щеше да го осинови официално, за да му даде възможност да използва, така или иначе, законното си име и един ден да може да наследи имението. Дойдеше ли този момент, и двамата с Алекс щяха да узаконят връзката си, но Емили не бързаше заникъде. Харесваше живота си такъв, какъвто беше.

Лицето на Антон сияеше от радост, когато вратата на асансьора се отвори и тримата излязоха на просторната стълбищна площадка.

— Божичко! — възкликна Алекс. — Тук като нищо може да опънеш карнавална шатра и да изградиш паркинг за най-малко двеста коли — пошегува се той, докато Емили направляваше Антон да свие наляво.

— Мислех си с теб да се настаним тук — каза Емили, когато Антон избута количката на Алекс през вратата на елегантната старинна спалня, която обитаваха някога родителите ѝ. Съседното помещение, което Валери използваше като будоар, сега представляваше баня. Тя бе оборудвана така, че да подсигури на Алекс независимостта, за която

той от толкова време копнееше. — Банята ти още не е довършена. Искан интериорът да е по твой вкус — добави тя.

— Прекрасна е, скъпа, благодаря ти! — каза Алекс, останал без думи от вълнение заради огромния ѝ жест.

— А хубавото е, че няма да ти се налага да я споделяш с мен — усмихна се широко Емили. — Моята баня е ей там. — И когато Алекс се придвижи до средата на спалнята, тя му посочи друга врата. — Какво ще кажеш за гледката?

— Зашеметяваща е. — Алекс отправи поглед през огромните прозорци към обширната градина и морето от лозя в полите на Гасенските възвишения. — От доста време не съм виждал нищо от високо — рече с издрезгавял от вълнение глас.

— Алекс, ела да ти покажа моята стая — обади се Антон. — Емили каза, че мога сам да си избира цветовете, когато дойде време да се боядиса, стига да не ми скимне да е в черно.

Емили ги изпрати с усмивка. Самата тя поизостана, неспособна да откъсне очи от гледката отвъд прозореца и преливащата в стаята светлина. Майка ѝ бе издъхнала точно тук преди две години и атмосферата я изпълваше със смесени чувства. Замисли се за баща си, чийто житейски жребий го бе обрекъл на затвореност и тиха тъга. През цялото ѝ детство бе се крил от света зад стените на библиотеката си.

Годините я бяха научили на състрадание към Валери; в любовните ѝ писма до Едуар ясно си личеше колко силни чувства бе изпитвала към съпруга си. Навярно и нейният живот бе минал в борба за обичта и вниманието на мъж, твърде огорчен, за да ги раздава с готовност. А и като се замислеше, Емили разбираше колко голяма част от брака си майка ѝ бе прекарала сама в Париж.

Фактът, че внукът на София се връщаше в семейството и че Емили го беше приела не заради нещо друго, а от милосърдие, изкупваше поне малка част от старите грехове на рода. Кръгът се затваряше, а на хоризонта бледнееше нова зора.

Емили се обърна и тръгна бавно към вратата. В този момент осъзна, че обърканото гневно момиче, раздирало се от плач над изстиващото тяло на майка си преди две години, най-накрая бе пораснало.

— Да си призная, след като видях новата си баня, вече нямам търпение да се нанесем в замъка — отбеляза Алекс вечерта, докато смъкваше страничните прегради на количката и прехвърляше първо торса си, а после и краката си върху леглото до нея.

— Бригадирът ми каза, че имали работа още най-много три месеца, така че във всеки случай ще бъдем в новия си дом до есента и за първата ни Коледа заедно — обясни Емили.

— Между другото — присети се Алекс — одеде получих имейл от адвокатите си. Себ е намерил купувач за Блекмур Хол. Сигурен съм, че е на седмото небе от радост. И съм също толкова сигурен, че ще се пробва да ме изиграе с моя дял от печалбата. — Той вдигна вежди. — Моят адвокат ме информира, че върху нотариалния акт на къщата е вписано парично задължение над 350 000 лири — сумата, с която Себ е превишил ипотечния кредит. — Той поклати глава. — Гарантирам, че до една година всичките му пари, които останат след продажбата, ще се изпарят. Няма начин Бела да не знае що за стока е, и трябва много да го обича, за да го търпи толкова време. А по този повод — има ли някакви новини от адвоката по бракоразводното дело?

— Не, като изключим това, че Себастиан си е намислил още по-невъобразими искания — отвърна Емили. — Естествено, няма да получи нищичко, но вече ми иде да му бутна някой и друг франк, само и само да се отърва от него. Накрая ще се окаже, че адвокатските хонорари са ми коствали повече от споразумението по брачния договор.

— Едва ли моето присъствие на сцената ти е помогнало особено — въздъхна Алекс. — Вероятно Себастиан го е използвал, за да смекчи вината си, обрисувайки теб като развратница, а мен — като долния мерзавец, който е откраднал жена му.

— Несъмнено. — Емили замълча, но след малко се реши най-накрая да му съобщи: — Алекс, аз ти спестих нещо. Поканих един човек на гости. Той пристига утре. В онзи момент идеята ми се струваше добра, но сега... сега съм леко притеснена — призна си тя.

— В такъв случай най-добре изплюй камъчето — подкани я той.

Жак дремеше пред камината, когато чу, че пред вилата спря кола. Зимата се бе оказала дълга и сурова и бронхитът отново бе нападнал

крехкото му тяло. Както всяка година напоследък, той и сега се чудеше дали ще преживее зимата и ще дочака лятото.

Когато чу кухненската врата да се отваря, той си спомни, че Емили бе говорила с тях да доведе свой приятел на обяд.

Жан влезе във всекидневната:

— Татко, буден ли си?

— Да. — Жак отвори очи.

— Татко — Жан хвана едната му ръка, — Емили ти води един човек.

— Привет, Жак — поздрави го Емили, въвеждайки гостенина в стаята.

Жак опули сънени очи. И новодошлият бе старец като него самия. Висок, строен, елегантен.

— Жак — проговори мъжът, — помниш ли ме?

Френският му имаше силно изразен чуждестранен акцент. Определено му беше познат, но Жак не успяваше да прикрепи име към състареното лице.

— Минаха почти петдесет години, откакто последно стояхме един срещу друг в същата тази стая — подсказа му странникът.

Жак втренчи поглед в помътнелите, но все още пронизителни сини очи. И най-сетне осъзна кой стоеше пред него.

— Фредерик?

— Да, Жак, аз съм.

— Господи! Не е за вярване!

Жак пусна ръката на сина си и сам се изправи на крака. Двамата мъже се взряха един в друг, изживявайки наново върволица от общи спомени. Тогава Жак отвори обятията си за германеца и го прегърна братски.

След обяда Алекс доведе Антон във вилата по молба на Емили. Наскоро си беше купил специално оборудвана кола с ръчно управление, която бе преобърнала живота му, дарявайки го с така жадуваната независимост, макар и с уговорката винаги да пътува с Емили или с Антон.

Момчето свали инвалидната количка от багажника и я докара до шофьорската врата.

— С кого ли иска да ме запознае Емили? — зачуди се на глас Антон, докато помагаше на Алекс да се прехвърли от седалката в количката.

— Предпочитам тя да ти каже.

Когато влязоха в кухнята, завариха Емили, Жан, Жак и още някакъв старец да пият кафе на кухненската маса.

— Добър ден! — поздрави ги смутено Антон.

Емили веднага скочи от стола си, отиде до момчето и положи ръка върху раменете му.

— Антон — каза, наблюдавайки как очите на Фредерик се изпълват със сълзи при вида на момчето. — Това е дядо ти Фредерик. Когато се почувстваш готов, той ще ти разкаже историята на твоето семейство...

БЛАГОДАРНОСТИ

Държа да изкажа огромната си признателност на Джеръми Тревътън, Катрин Ричардс и екипа на „Пан Макмилън“; на Джонатан Лойд, Лусия Рей и Мелиса Пиментъл от „Къртис Браун“; на личната ми асистентка Оливия Райли, на Жаклин Хезълп, Сюзън Гри и Ричард Джемет; на Сюзън Бойд, Сам Гъни, Хелън Рън, Рита Калъгейт, Алмът Андрая, Джоана Кастило и Джудит Кър — всички до един скъпи приятели и неизчерпаем извор на ценни съвети както в професионален, така и в личен план.

Благодаря също на Деймиън и Ан Рей-Брот и на техните приятели и семейство от „Льо Пескаду“ в Гасен, както и на господин Шапел от „Домен дю Бурен“, от чието фамилно име, имение и винарна заимствах Констанс и някои от близките ѝ персонажи, преди дори да подозирам, че семейството и приказният им дом съществуват в действителност. През август миналата година попаднах в реалното измерение на собствената си художествена измислица и изживяването беше паметно и вълшебно. Благодарение на вас разказът ми стана истински жив. Ако в текста има грешки, то те са лично мои. Благодарности и на Ян Гъосинг за синтезирания, но за сметка на това безценен урок по история на предвоенна Германия, както и на Маркъс Тайърс, Наоми Ричи и Емили Дженкинс от книжарница „Сейнт Мери“ в Стамфорд, които бяха така учтиви да ми предоставят два изключително стари тома френска литература, които всеки момент може да се разпаднат. Именно те послужиха като основа за книгите в романа ми.

Признателна съм и на всички чуждестранни издателски къщи, които ме посрещнаха и приветстваха с отворени обятия в родината си. Пътешествията и срещата с чужди култури винаги са обогатявали въображението ми и са осигурявали плодородна почва за бъдещите ми литературни светове.

И, разбира се, благодаря на моето семейство, чиято подкрепа и насърчение през изминалата доста трудна година бяха безценни за

мен! На децата ми: на Хари — за прозорливите му редакторски забележки и речи; на Бела — за помощта ѝ в първоначалното развитие на сюжета и кръщаването на два от главните персонажи; на Леонора — за прекрасното стихотворение, което написа от името на София на нейната възраст; и на Кит — задето беше номер 1 потребител на amazon.com... в спортния раздел! На майка ми Жанет, на дядо Джонсън, на сестра ми Джорджия и на съпруга ми Стивън — нямам думи да опиша колко ми помогнахте!

И накрая бих искала да изкажа благодарност на всеки един читател по света, който е похарчил заработени с пот пари, купувайки си някоя от книгите ми. Без вас щях да съм просто една окаяна драскачка и за мен е чест, че сте избрали да прочетете разказаните от мен истории. Благодаря ви от сърце.

Лусинда Райли, май 2012 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.